

Giới thiệu Bất Chấp Tất Cả

Truyện Bất Chấp Tất Cả của tác giả Cur Tiểu Diệc thuộc thể loại truyện ngôn tình, với một câu chuyện tình cảm dai dẳng.

10 năm có thể là quãng thời gian dài để quên đi một người. Nhưng trong tình yêu chắc khó mà dong đầy hết được những yêu thương.

10 năm trước anh từ chối cô vì cô không phải tất cả của anh. 10 năm sau anh cũng chỉ là cha của đứa bé, với cô bây giờ nó mới là tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: LÚC BAN ĐẦU

MỞ ĐẦU

Phòng cà phê yên tĩnh.

Trải dài đến cửa sổ sát đất là những tấm thảm len lông cừu mềm mại màu vàng nhạt mang đến cảm giác yêu thích, cùng với chiếc rèm lụa mỏng được buộc bởi sợi dây mạ vàng, tách biệt đô thị phồn hoa phía sau khỏi không gian yên tĩnh trong phòng, ngay cả ánh mặt trời mỏng manh cũng bị từ chối len vào cửa sổ.

Cảnh Diễn hờ hững dựa người vào chiếc ghế sofa đen mềm mại, đôi mắt sâu thăm thẳm như ẩn chứa từng đợt sóng cuộn trong đêm trên mặt biển mênh mông, mang một sự kín kẽ mà thâm trầm. Một quyển tạp chí đã từng dùng một từ để hình dung về anh – thần bí. Mặc dù trong xã hội ngày nay tin tức rất phát triển, truyền thông không chỗ nào là không chỗ mũi vào, nhưng người ngoài vẫn biết rất ít về anh.

Hôm nay, trải qua mười năm xa cách, anh và Tô Hiểu Mộc chỉ cách nhau khoảng cách của một cái bàn và một tờ giấy.

Anh mỉm cười không nói chuyện, ánh mắt cũng không hề chớp rơi vào Tô Hiểu Mộc vừa mới tắm rửa.

Lúc này cô đang khẽ cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, khuôn mặt trang điểm nhạt tôn lên vẻ trắng nõn của cô. Dường như cà phê có chút đắng, cô hít một hơi, khoe miệng còn mang theo một nụ cười nhẹ nhàng. Trong nháy mắt đó, trí nhớ anh hiện lên những nụ cười tươi vui nói tiếp của cô. Anh nhớ cô. Mặc dù họ chung đụng không bao lâu, nhưng không ngờ họ lại có với nhau một đứa con trai.

Nghĩ đến đây, đôi mắt anh không khỏi rét lạnh, cảm dưới buộc thật chặt, đã hàm chứa sự tức giận.

Linzey là luật sư riêng của Cảnh Diễn, thấy không khí lúc này có chút căng thẳng, liền mở miệng hỏi: “Tô tiểu thư, cô có mang luật sư đại diện cùng đến không?”

Tô Hiểu Mộc để ly cà phê xuống, lẳng lặng ngẩng đầu lên, bình tĩnh trả lời: “Tôi nghĩ, cũng không cần luật sư”. Cô không chút yếu thế nhìn lại Cảnh Diễn, khoe mỗi lần ra nụ cười, “Dù sao mời luật sư hay không, lên tòa khẳng định là tôi thua, cần gì phải làm điều dư thừa?”

Linzey mở to mắt, có chút kinh ngạc nhìn cô, hình như không ngờ tới sẽ gặp phải tình huống như thế. Anh đã trải qua rất nhiều phiên tòa mà cả anh cũng đếm không xuể, cũng qua không ít những vụ án giành quyền nuôi dưỡng ở chốn hào môn, phía người mẹ có kiên quyết từ chối tiền nuôi dưỡng, có liều chết tranh nhau quyền nuôi con, nhưng anh chưa bao giờ gặp người bình tĩnh như vậy. Nếu đặt mình vào vị trí cô hiện tại, anh không thể không suy đoán, cô có ý bỏ qua?

“Sáng khoái”. Cảnh Diễn nâng môi lên, đây là lần đầu tiên hôm nay anh mở miệng nói chuyện, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, “Chỉ cần cô đồng ý hòa giải ngoài tòa, tất cả những đòi hỏi, cô muốn được cái gì, tôi đều có thể thỏa mãn cô.”

Tôi muốn lấy được cô.

Tô Hiểu Mộc lặng lẽ than thầm trong lòng, chỉ là cô lại lắc đầu một cái nói: “Tôi chỉ muốn con trai tôi, nó nhất định phải theo tôi”. Theo động tác, cô vén lại ít tóc đang nhẹ nhàng chảy xuống gương mặt, khuôn mặt cũng dịu dàng và điềm tĩnh.

Không có được câu trả lời chắc chắn mà mình mong đợi, đôi mắt trang nhã của Cảnh Diễn trở nên khắc nghiệt, giọng nói bén nhọn rét lạnh bức người: “Vậy thật đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên tòa án”. Tư thái lạnh lùng kiêu ngạo như vậy thật sự làm cho không người nào có thể bỏ qua.

“Không thành vấn đề”. Tô Hiểu Mộc nhún nhún vai, giống như không e ngại loại người lạnh lùng, khí thế vương giả như anh, thông dong mỉm cười nói: “Biết vì sao tôi kiên trì hẹn ở chỗ này không?”. Nơi này là một trong những khách sạn năm sao cao cấp nhất thành phố, người lui tới đều là những thương nhân nổi tiếng, mà Cảnh Diễn xưa nay khiêm tốn, và lại những việc này vốn không nên nói ở những nơi đông người.

Cảnh Diễn trầm mặc nâng mi mắt, lặng lẽ chờ cô tiếp tục.

Tô Hiểu Mộc yên lặng nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh, che dấu nỗi lòng đau nhói, hơi hốt nói: “Tôi hẹn ở chỗ này, sẽ không sợ người khác biết tôi và ngài Cảnh sắp lên tòa án, không biết ngài Cảnh có ngại hay không? Tôi mặc dù không có gia thế gì, nhưng cũng quen biết vài người bạn làm phóng viên, nghe nói người nổi tiếng hay bị truyền thông đưa những chuyện riêng tư ra ánh sáng, nhất là nổi tiếng như ngài Cảnh đây, khẳng định mỗi ngày sẽ có phóng viên theo dõi đưa tin có phải không?”. Cô nhàn nhạt cười một tiếng: “Như vậy....nhờ phúc của anh, vụ án giành quyền nuôi con sắp chấn động cả thành phố này sẽ làm tôi và tiểu Nghiêu đều thành người nổi tiếng”.

Cô không có ý gây sự, ngược lại xa cách gọi anh là “ngài Cảnh”, giống như trong mắt cô đoạn ký ức kia đã trở nên phai nhạt, hiện tại quan hệ của hai người họ càng trở nên xa cách, chỉ còn đơn giản là cha mẹ của Tô Nghiêu mà thôi.

Chỉ là ngón tay xoắn chặt dưới bàn đã bán đứng tâm trạng của cô, đầu ngón tay hơi lạnh mà run, nội tâm hiện tại không hề giống vẻ điềm tĩnh lạnh nhạt mà cô vừa biểu hiện. Cô cho rằng mình đã từ bỏ đoạn ký ức ngăn ngại mà hạnh phúc kia, mười năm qua cô cũng sống tốt vô cùng, nhưng khi gặp lại anh lần nữa, cô mới phát hiện thì ra cô hoàn toàn không quên anh, mà là che dấu anh ở nơi sâu nhất trong tim, vẫn dành cho anh tình yêu như lúc ban đầu.

Linzey lập tức hiểu ý của cô, theo thân phận của Cảnh Diễn, khi chuyện anh có một đứa con riêng bị đưa ra ánh sáng, bất kể với ai đều không phải là chuyện tốt, nhất là càng ảnh hưởng không tốt tới đứa trẻ.

Sắc mặt Cảnh Diễn trầm xuống, sự lãnh lẽo trong đôi mắt thoáng chút đóng băng không khí, Linzey đứng lúc nói lên ý kiến: “Cô Tô, tôi khuyên cô nghĩ lại cho kỹ, chuyện này khi bị truyền thông làm sáng tỏ cũng không hề tốt với cô, cô tuy tiện hành động chẳng những sẽ thương tổn đến đứa bé, càng khiến tòa án có ấn tượng không tốt với cô, có cần thiết phải làm vậy không?”

Về mặt Tô Hiểu Mộc không chút sợ hãi, không kiêng dè, chậm rãi nói: “Còn phải suy nghĩ nhiều sao? Thứ nhất tôi không có quyền, thứ hai không có tiền, ngài Cảnh muốn giành quyền nuôi con với tôi thì tôi cũng chịu, nhưng kết quả chỉ có thể là “cá chết lưới rách”. Dù sao các người vừa có nhiều tiền, vừa có thể mạnh, nếu như tôi thua kiện, các người còn có thể xin tòa án lệnh cấm không cho mẹ con tôi gặp mặt, thậm chí, tương lai các người không nói một tiếng đưa nó ra nước ngoài, không cần nghĩ cũng biết tôi về sau muốn gặp con còn khó hơn lên trời, cho nên có thể nhờ báo chí để biết tin tức của con cũng không phải là một ý tệ, phải không luật sư Linzey tài ba?”

“Việc này...”. Người miệng lưỡi vốn lẻo lả như Linzey cũng bị lời lẽ sắc bén của cô làm cho chần chừ trong chốc lát, bởi vì lời của cô quá thật không sai, đối với chuyện như vậy rất nhiều gia tộc đã chọn cách xử lý lạnh lùng như thế.

Nghe lời của cô, Cảnh Diễn nhíu chặt lông mày, cơ thể hướng về trước, hai tay mạnh mẽ chống trên chiếc khăn trải bàn màu đỏ, tay áo sơ mi trắng hơi lộ ra khỏi tây trang đen khoác bên ngoài, chống lại cặp mắt sáng ngời của cô, trầm giọng hỏi: “Cô còn chưa nói, cô rốt cuộc muốn như thế nào?”.

Tô Hiểu Mộc rất muốn cười, cô muốn cái gì, anh sẽ cho sao? Sẽ không, bởi vì lòng của Cảnh Diễn là một tảng đá, là băng lạnh ngàn năm, dù thời gian bao lâu, cho dù là vì cô thì cũng không thể ấm áp, không thể tan đi khỏi băng đó. Không, có lẽ cũng đã có người thành công, nhưng điều đáng tiếc chính là, người đó không phải là cô.

Cô giương nhẹ chân mày, một tay vô thức khuấy động chiếc muỗng nhỏ, lại nhìn cà phê trong cốc, không nhanh không chậm nói: “Điều tôi muốn vô cùng đơn giản, có hai cách chọn, một là chúng ta trở lại như cũ, tiểu Nghiêu do tôi chăm sóc, anh không cần cung cấp tiền nuôi dưỡng, còn có thể thỉnh thoảng gặp mặt nó”. Chỉ là theo cô hiểu rõ, anh sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, Cảnh Diễn cự tuyệt ngay lập tức: "Không thể nào."

“Vậy đối một lựa chọn khác là được....”. Tô Hiểu Mộc hí mắt lại nhìn Cảnh Diễn, bên môi mang theo nụ cười ảm áp nói: “Anh, kết hôn với tôi”.

Vừa thoát khỏi lưới hái tử thần, khuôn mặt cô có vẻ tái nhợt mà trầm tĩnh, tay áo bệnh nhân rộng thùng thình làm nổi bật cánh tay hết sức gầy của cô, ống tiêm lạnh lẽo còn cắm trên mu bàn tay, mùi thuốc sát trùng tràn ngập trong phòng, cô lặng lẽ nằm trên giường bệnh, ngủ say.

Cô mơ thấy một giấc mộng, giấc mộng mà cô đã cố quên đi trong mười năm.

Ngày ấy, ngoài hành lang triển lãm gốm sứ rất đẹp, cô đang cầm chiếc bình hoa xinh đẹp mới vừa chế tác hướng về phòng triển lãm, bình hoa cao quá nửa người chặn lại tầm mắt của cô. Nghe có tiếng bước chân, cô theo bản năng nghiêng người muốn nhường đường, nhưng ngón tay tê dại bởi vì thay đổi động tác mà làm trượt bình hoa, khiến cho cô mất trọng tâm nghiêng về trước, tại thời điểm “mảnh chỉ treo chuông”, người nọ nhanh trí đỡ lấy cả người cô đang nhuộm màu đào chiếc bình, lúc này mới may mắn thoát nạn.

Cô mặc một chiếc váy chiffon hở vai, người nọ giữ lấy bả vai cô bằng đôi tay dày rộng và mạnh mẽ, chắc là một chàng trai, hơi ấm lòng bàn tay khiến cô đỏ mặt, cô vội vã đứng ngay ngắn, nghiêng đầu từ sau bình hoa lộ ra nửa khuôn mặt tươi cười, lễ phép hướng chàng trai nói cảm ơn: “Thật là cảm ơn anh”.

Người nọ lại không tỏ bất kỳ thái độ nào, thu tay về, không nói một lời bước qua bên cạnh cô đi về hướng khác, cô xoay người, ánh mắt hướng theo bóng lưng lạnh lùng đang đi chuyển, anh ta mặc chiếc áo sơ mi phẳng phiu, ống tay áo tùy ý gấp đến khuỷa tay, một tay để trong túi quần kaki, nhìn từ sau lưng, có thể thấy đó là cách ăn mặc gọn gàng của một chàng trai anh tuấn.

Mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh ta còn lưu lại trong không khí, nghe nói sự lưu giữ của khứu giác khi kết hợp với cảm giác sẽ tăng khả năng ghi nhớ đến gấp ba, cho nên cô rất dễ dàng nhớ được hương vị của anh.

Lúc ấy cô cũng không hề biết, người đàn ông vô tình gặp mặt lần đầu tiên vào trưa hôm đó, sẽ thay đổi cả cuộc đời của cô.

Sau đó cô cũng gặp lại anh mấy lần trong phòng trưng bày gốm sứ, ngũ quan của anh rất sắc sảo, lông mày đậm, nhưng đôi môi có chút mỏng, mặc dù khi mỉm cười nhìn cực kỳ đẹp mắt, có một loại sức quyến rũ khó cưỡng lại được. Sau đó nghe người khác nói, người trong lòng anh ta là con gái của lão sư Phurong, lời đồn đãi không khỏi khiến cô cảm thấy mất mát, người đàn ông tốt – luôn là thuộc về người khác, là cô mơ mộng viễn vông.

...

Thật là, tại sao lại nhớ đến những chuyện cũ trong quá khứ rồi?

Tô Hiểu Mộc từ từ hồi tỉnh, cau mày, hô hấp còn có chút không thông thuận.

Nghiêng người nhìn qua, cánh cửa phía bên kia đã được mở lên phân nửa, sau vài ngày mưa xuân đã tạnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, ánh sáng làm cho mắt cô không chịu được tràn ra nước mắt, mà Lăng Từ Kỳ đang nhắm mắt lại tựa người trên mép giường, nơi ghế sa lon anh đắp áo khoác còn có một cái vali nhỏ.

Cô hơi cong cánh tay mới vừa cử động, Lăng Từ Kỳ rất nhanh tỉnh dậy, đặt nhẹ nhàng mu bàn tay của cô trở lại, nói chậm chậm: “Đừng lộn xộn, còn nửa bình nữa mới xong!”.

"Tại sao trở lại? Anh không phải là muốn đi Nhật Bản học tập một tháng sao? Lúc này mới mấy ngày mà?". Giọng nói Tô Hiểu Mộc có chút khô khốc khàn khàn, chỉ có thể miễn cưỡng nở một nụ cười với anh.

Lăng Từ Kỳ không trả lời cô, mà đứng lên nhấn mép giường rồi dịu cô từ từ ngồi lên dựa vào gối, nhỏ giọng nói: “Em bây giờ còn có chỗ nào không thoải mái? Hô hấp như thế nào? Còn cảm thấy khó chịu không?”.

Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái: "Em rất khỏe, anh không tin đàn anh của anh sao? Anh ta nói em không sao rồi.". Lời của cô khi đối diện với ánh mắt ngày càng lạnh của anh thì nhỏ dần, đôi môi trông như một đứa trẻ chịu nhiều áp lực.

Lăng Từ Kỳ chậm rãi nắm chặt quả đấm, âm thanh không mang theo nhiệt độ gần từng chữ một: “Không có việc gì? Đã trở thành như vậy em còn dám nói không có việc gì? Có phải hay không, có phải hay không muốn.” Chữ kia anh không dám nói, anh hít sâu một cái, xoay người đưa lưng về phía cô, tức giận nói: “Em bây giờ tạm thời chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, để anh đi bảo y tá mang cho em chén cháo”. Sau đó giống như trốn tránh điều gì, anh vội vã rời khỏi phòng bệnh.

Anh dựa vào vách tường trên hành lang, từ từ khôi phục tâm tình của mình, cho đến vừa rồi tận mắt thấy cô tỉnh lại, trái tim lơ lửng của anh mới có thể trở lại bình yên. Ở Nhật Bản nhận được điện thoại khẩn của đàn anh nói cô bệnh cũ tái phát nhập viện, suýt nữa phải vào ICU, đầu anh trống rỗng, chuyện gì cũng không để ý liền đi chuyến bay sớm nhất trở lại, cái loại sợ hãi mất đi một điều quan trọng, cô có hiểu hay không?

Y tá đưa cháo trắng đựng trong bình giữ nhiệt đến, Lăng Từ Kỳ mang vào phòng bệnh, đem cháo đổ ra chén, một câu cũng không nói, Tô Hiểu Mộc sợ nhất những lúc anh trầm mặc như vậy, anh ngày thường luôn cười nhẹ nhàng, chuyện trò vui vẻ, cởi bỏ áo bluse trắng ra lại trở thành người phong lưu phóng khoáng nổi danh trong các quán rượu, trong mắt các cô gái, anh là chàng trai vừa anh tuấn lại nhiều tiền, có thể gọi là “người tình hoàn hảo”, người như vậy không tức giận thì thôi, tức giận rồi thì thì thật khó mà xoa dịu, thật giống như anh hiện tại.

Cô ngoan ngoãn ăn hết bát cháo nhận lấy từ tay anh, thấp thòm liếc nhìn hai mắt anh, lúc này mới dám cười ha ha xin anh tha thứ: “Anh đừng tức giận mà...., chú rể là chủ biên của em, tình cảm khó từ chối, cũng không thể không đi, nhưng em không biết chú rể lại trang trí cả một tiệc cưới như vậy toàn hoa sô cúc, hơn nữa em chỉ nói mấy câu chúc phúc liền đi, thật!”. Mùa xuân là mùa phấn hoa bay nhiều nhất, hoa sô cúc lại là loại hoa rất nhiều phấn, không may cô lại là người dị ứng nặng với phấn hoa.

Nghe cô giải thích, ánh mắt Lăng Từ Kỳ yên tĩnh, vừa cầm chén đặt lên bàn, vừa lạnh nhạt nói: “Tiểu Nghiêu có biết em vào bệnh viện không?”

“Em làm sao dám cho nó biết? Anh đừng thấy nó trưởng thành sớm giống như một ông cụ non, nếu biết em nhập viện cũng sẽ không chịu được. Cũng may mấy ngày nay nó tham gia một cuộc thi do nhà trường sắp xếp địa điểm nghỉ ngơi, nên có thể gạt được nó”. Tô Hiểu Mộc khi nói đến con trai mắt cũng sáng lên, đó là bảo bối trong lòng của cô, quan trọng hơn bất cứ điều gì khác trên đời này.

“Thì ra em còn có thể nhớ tiểu Nghiêu còn nhỏ tuổi, xem từ nay về sau em còn dám tùy ý thế này không?”. Lăng Từ Kỳ sắc mặt hơi dịu lại, một lát sau, anh thấp giọng thận trọng nói: “Hiểu Mộc, hứa với anh, không còn có lần sau được không?”.

“Em biết rồi, đừng lo lắng.” Tô Hiểu Mộc gật đầu, nhớ lại ngày ấy, "Hôn lễ, hoa tươi, chúc phúc. Từ Kỳ, thấy nụ cười trên mặt cô dâu em biết ngay cô ấy rất hạnh phúc, khó trách người ta nói ngày kết hôn là ngày xinh đẹp nhất trong cuộc đời một cô gái”.

Lăng Từ Kỳ ngắt ra, nửa đùa nửa thật nói: “Em hâm mộ người khác?”. Anh bỗng dừng lại gần cô, từ từ nói: “Thật ra thì em không cần phải hâm mộ, chỉ cần em mở miệng, chúng ta có thể ngay lập tức đi đăng ký kết hôn”. Trong lòng anh có chút kích động, anh biết mình không nói đùa, anh đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Quả nhiên.

Bọn họ đã gần nhau quá rồi, hơi thở ngay cạnh bên tai, Tô Hiểu Mộc run run nhìn xuống, nửa quay mặt đi chỗ khác cố làm ra vẻ thoải mái mà chế nhạo: “Em không dám hủy diệt người đàn ông độc thân như anh, đừng nói bên ngoài, ngay trong bệnh viện này mỗi người thích anh đều phun nước bọt thì em cũng chết đuối rồi! Bác sĩ Lăng xin thương xót, tha cho cô gái bé nhỏ này đi!”.

“Cũng đúng”. Lăng Từ Kỳ từ từ đứng thẳng dậy, lơ đãng nói: “Anh cũng luyện tiếu một mảnh rừng rậm kia, cũng chỉ là đùa giỡn với em, ngàn vạn lần đừng tưởng là thật”. Anh còn nhớ rõ, khi cô chưa tỉnh lại, trong con mê sảng, cô triu mến lặp lại cái tên đó, Cảnh Diển.

Tô Hiểu Mộc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, có một số việc cô không phải là không biết, mà là chỉ có thể giả vờ không biết, Từ Kỳ là người bạn cô xem trọng nhất, cô không thể mất anh.

Lăng Từ Kỳ ở bên cạnh cô cả ngày, cho đến khi cô nói cảm thấy mệt, đắp chăn nằm xuống, anh lại một mình ngồi thật lâu, đợi khi hơi thở của cô trở nên đều đều, anh mới tắt đèn rồi đi.

Anh đóng cửa rất nhẹ, Tô Hiểu Mộc nằm một chút, cuối cùng thật sự không ngủ được, trong bóng tối từ từ chống thân thể ngồi dậy, mở bóng đèn nhỏ, lấy ra túi tiền từ trong túi xách của chính mình, ở ngăn nhỏ bên trong có cất giấu một tấm hình.

Trong hình cô gái trẻ tết tóc đuôi ngựa, thân mật kéo cánh tay chàng trai trẻ bên cạnh, cười rất vui vẻ, khuôn mặt chàng trai lại không có biểu cảm gì, môi mím chặt, có vẻ rất kiêu căng. Anh rất bẽ bối, chưa bao giờ chịu hướng mắt về bất kỳ một ống kính nào, đến bây giờ cô còn nhớ khi cô yêu cầu chụp hình chung thì mặt của anh đỏ ửng về kinh ngạc, so với vẻ mặt bình thường thì đẹp mắt hơn nhiều.

Đây là chàng trai ngày trước cô yêu, hiện tại, cũng như thế.

Mà người đàn ông ấy ở trong mơ nói với cô, cô không có gì không tốt, chỉ là cô không phải là người phụ nữ anh muốn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: THÌ GIỜ

Sau giữa trưa tháng ba, ánh mặt trời âm áp xuyên qua kẽ lá của những tán cây rậm rạp rơi trên người Tô Hiểu Mộc, những vệt nắng làm cho khuôn mặt trắng nõn của cô đã hồng hào hơn so với lúc vừa nhập viện.

Cô khoác chiếc áo lông dày và dài ngồi trên băng ghế trong vườn hoa bệnh viện, đôi mắt vô hồn nhìn về phía những đứa trẻ đang vui đùa trên bãi cỏ cách đó không xa, bọn chúng xem ra không khác tiểu Nghiêu là mấy, đang tận hưởng khoảng thời gian ngày thơ vui vẻ nhất của đời người.

Tuy nhiên, tiểu Nghiêu lại có một điểm nhỏ khác những đứa trẻ bình thường, cho dù cô đã cố gắng hết sức mình nhưng cũng không thay thế được vị trí một người cha, mà tiểu Nghiêu ngược lại tự biết chăm sóc mình rất tốt.

Buổi sáng từ trường học tiểu Nghiêu gọi điện cho cô, đầu tiên là kể lại đơn giản những chuyện đã xảy ra tại trường trong những ngày qua, sau đó lại lo lắng mà hỏi cô có phát bệnh hay không, căn dặn cô nhớ mang theo thuốc xịt, không nên đi nhiều nơi, nhớ ăn cơm uống thuốc đúng giờ, đây là những lời một đứa bé chín tuổi có thể nói được sao?

Con trai trưởng thành sớm khiến cô đau lòng. Ngày đó sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, cô liền nghĩ, nếu một ngày cô không còn trên đời nữa, con trai mồ côi biết phải làm thế nào? Trong lòng cô bỗng cảm thấy chua xót, là do cô ích kỷ mà tiểu Nghiêu phải lớn lên trong hoàn cảnh thiếu tình thương yêu của người cha.

Một tiếng “Pằng” xuất hiện, như là âm thanh của vật gì đó rơi trên mặt đất, Tô Hiểu Mộc theo bản năng cúi đầu nhìn — là một quyển tạp chí kinh tế tài chính, lông mi của cô khẽ run lên, không nhận được cúi người xuống đem nó nhặt lên, tóc dài theo động tác của cô khoác lên lưng tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Phong cách của tạp chí khá đơn giản, ngoài bìa là hình ảnh một người đàn ông cao lớn rắn rỏi, gò má anh ta anh tuấn tạo thành nét thâm thúy, gương mặt có vẻ lạnh lùng, toàn thân một bộ quần áo màu đen làm người ta có cảm giác bí hiểm. Cô cũng biết, anh vốn tựa như một dòng nước xoáy, khi đã rơi vào đấy, cả đời không cách nào thoát ra.

Năm đó, khi triển lãm của lão sư Phương kết thúc, gặp lại anh lần nữa thì thời gian đã qua nửa năm.

Ngày đó trời đã rất khuya, sương mù còn bao trùm cả không gian. Trở về sau buổi dạy thêm, mặc dù chiếc xe đẹp mắt Aston Martin đã thắng lại kịp thời, nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy vô cùng sợ hãi và ngã trên mặt đất. Cô nhất thời không kịp phản ứng, thần thờ ngồi tại chỗ một lúc mới lấy lại tinh thần, thu dọn toàn bộ sách vở vừa bị rơi trên mặt đất kẹp lại dưới nách, sau đó một tay chống xuống để đứng lên, nhưng mà thử mấy lần cũng không được, mắt cá chân đau đến chết đi sống lại quả thật không thể dùng sức.

Có người liền đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”.

Có vẻ như người được mùi hương nước hoa vừa quen thuộc mà cũng xa lạ, cô ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt kinh ngạc vô cùng. Là anh ta?

Bóng đèn đường màu vàng nhạt phản chiếu đôi gò má anh tuấn của anh, cô cố gắng kìm chế tâm trạng của mình, mỉm cười nói: “Không có gì, tôi không

sao”. Cô đoán là anh không có ấn tượng gì về cô, đây là lần thứ hai hai người tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, hơi thở của anh thoảng qua làm tim cô đập lờ vài nhịp.

Anh cau mày, hơi lùi vài bước để tạo khoảng cách với cô, cô mất đi nơi chống đỡ, sức nặng cơ thể làm mắt cá chân thêm đau, cả người lao đảo sắp ngã. Như trong dự liệu, anh nhấp máy môi: “Tôi đưa cô đi bệnh viện”. Giọng nói trẻ tuổi lộ ra sự trầm ổn khác thường, mang theo thoang thoảng hương rượu vang, quyến rũ vô cùng.

Cô chưa chút cười cười: “Còn chưa nghiêm trọng đến nỗi phải đi bệnh viện, có thể hơi khó khăn một chút, nhưng tự tôi có thể về được”.

Anh không tiếp tục nói chuyện, đi thẳng đến mở cửa xe, tầm mắt di chuyển từ chân đến mặt của cô: “Lên xe thôi”. Cặp mắt kia sâu không lường được, làm cho người ta đoán không ra anh đang nghĩ điều gì, lại có loại sức mạnh áp đảo người khác, khiến cho người khác phải nghe theo ý của anh.

Nhìn anh ta vội vã, cô chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe, chiếc xe thể thao cực tốt lao vùn vụt trong đêm, trong xe quá yên tĩnh làm cô có chút lo lắng, cô không nhìn được mà liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, mái tóc đen dày của anh cắt rất gọn gàng, sống mũi vừa cao vừa thẳng, cổ áo sơ mi để mở, bên ngoài áo vest là giải áo màu đen, nhìn phong cách trang trọng có vẻ như anh vừa ra khỏi một bữa tiệc.

Giống như cảm nhận được sự quan sát đó, anh khẽ quay đầu sang nhìn cô, cô lập tức xoay người nhìn ra cửa xe, đếm từng chiếc đèn đường nhỏ, vô thức khẽ cong môi, mỉm cười.

Mà anh từ đầu đến cuối cũng không nói một câu.

Bọn họ rất nhanh đã đến bệnh viện, không cần đăng ký cũng không cần chờ đợi, hơn nữa đã trễ thế này vẫn còn một vị bác sĩ chủ nhiệm khoa chỉnh hình ở lại khám chân cho cô, cô không khỏi nghĩ tới lời đồn của các bạn trong lớp học gồm sự về anh, rằng anh có thể lực rất lớn.

Bác sĩ chẩn đoán ban đầu là cô bị trật khớp, nhưng để cho an toàn, bác sĩ yêu cầu cô chụp X quang, cuối cùng xác định là không tổn thương đến xương, xoa chút rượu và nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Lúc đi ra, cô thấy anh tựa vào khung cửa sổ cuối hành lang nhìn ra ngoài, như là đang nghĩ ngợi điều gì. Thân người cao lớn cùng ánh trăng lạnh lẽo như hòa vào nhau. Cô không làm phiền anh, yên lặng đứng ở gần đó.

Cho đến khi điện thoại di động vang lên, anh mới bừng tỉnh, thấy cô yên lặng đứng sau lưng mình, trong mắt anh thoáng vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại che giấu điều đó, trực tiếp đưa tay lên nghe điện thoại: “Sao? Đã đến? Trực tiếp đi lên lầu ba”. Sau khi tắt máy, anh quay đầu nói với cô: “Trợ lý của tôi sẽ đến ngay, anh ta sẽ đưa cô về”.

Cô gạt đầu một cái: “Được, cảm ơn anh”. Sau đó cố hết sức bỏ qua cảm giác mất mát trong lòng.

“Ngài Cảnh!”. Phụ tá của anh – Vương Hạo vội vàng chạy lại, giữa mùa đông nhưng trán anh ta lại đổ đầy mồ hôi.

Anh lại không vội vã nói: “Còn lại mọi chuyện cậu tự xử lý”. Thời điểm lướt qua người cô, anh dừng lại một chút, ánh mắt dừng lại ở phía trên túi xách của cô, hơi chần chừ hỏi: “Cô cũng học nghệ thuật gốm sứ?”.

“Ừ, có học qua một ít”. Tô Hiểu Mộc trên mặt nhìn như thật bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút hưng phấn, cho là anh vẫn nhớ cô.

“Vật trang sức rất đặc biệt”. Nói xong câu này, anh cất bước rời đi.

Cô hơi hơi nắm tay lại, các ngón tay lạnh lẽo cứng ngắc gấp lại, vật trang sức gốm sứ kia là khi kết thúc khóa học lão sư Phuong đưa cô làm kỷ niệm, sau này cô mới biết, đó là tác phẩm của con gái lão sư Phuong.

Có lệnh của ông chủ, trợ lý Vương Hạo kiên trì đưa cô về nhà, còn tao nhã và lịch sự đưa cô danh thiếp, nói rằng nếu như có bất cứ vấn đề gì, có thể theo số điện thoại ghi trên đó mà tìm anh ta giải quyết.

Số điện thoại đó cô vẫn chưa bao giờ gọi.

Sau đó lại có một lần, cô tái phát bệnh sườn phải vào bệnh viện, ngoài ý muốn nhìn thấy xe anh đậu ngoài cửa khu nội trú của bệnh viện, cô cố ý đợi một chút, cho đến khi thấy anh dịu dàng dìu một cô gái ra khỏi cửa, lên xe, không biết cô gái kia nói với anh điều gì, anh khẽ vuốt cằm, nở một nụ cười rất thân thiện.

Cô mất hồn trong giây lát, thì ra là người lạnh lùng như anh cũng có thể cười dịu dàng đến vậy, làm cho bầu trời lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp.

“Cảm ơn cô đã nhặt giúp”. Giọng nói như trong trẻo tiếng chuông trong nháy mắt kéo Tô Hiểu Mộc khỏi quá khứ, nhưng tâm tình xúc động ban nãy vẫn bồi hồi trong tim.

“Không có chi”. Cô đưa cuốn tạp chí lên, lúc này mới phát hiện cô gái tru7o7cfl mặt ngồi xe lăn, cô mất một chân, ống quần bên trái trống rỗng.

Trên khuôn mặt cô ấy nở một nụ cười điềm tĩnh, nhận lấy cuốn tạp chí rồi lại lễ phép nói cảm ơn.

Không lâu sau đó, từ sân có phía sau, một nam sinh chạy đến, trên trán thoáng một tầng mồ hôi, cau mày oán trách: “Em tại sao lại chạy loạn khắp nơi rồi? Thật làm cho anh dễ tìm”. Về mặt của cậu ta tỏ vẻ không đồng ý, nhưng lời nói lại hết sức dịu dàng.

“Ồ trong phòng bệnh buồn muốn chết, anh lại không đến, em....em ra ngoài hóng mát một chút cũng không được sao? Đúng rồi đúng rồi, anh mau nhìn, người đàn ông này rất đẹp trai nha”. Cô gái trẻ chỉ vào tạp chí đang đặt trên đùi cười nhẹ nhàng nói.

Nam sinh một mặt đầy xe lăn, một mặt không phục kêu lên: “Hừ, anh ta có đẹp trai sao?”

“Không có....mới là lạ! Người ta phong cách lắm nha”. Cô gái nghịch ngợm lè lưỡi.

Âm thanh của họ ngày càng xa, bóng lưng ấm áp của nam sinh vẫn khóa chặt tầm mắt của Tô Hiểu Mộc. Điều khó nhất trên thế gian này, đó là mặc kệ cho dù xảy ra chuyện gì, những người yêu nhau có thể cùng vượt qua hoạn nạn, không xa rời nhau, cùng nắm tay đi đến hết cuộc đời. Có thể trong biển người mênh mông tìm được nhau, bọn họ thật là may mắn.

Tô Hiểu Mộc ở lại bệnh viện vài tuần mới xuất viện. Ngày cô xuất viện, Lăng Từ Kỳ xin nghỉ phép đưa cô về nhà.

Lăng Từ Kỳ giúp cô làm xong thủ tục, khi trở về phòng thấy cô đang dọn dẹp những đồ dùng còn lại, anh thấy cô cầm một quyển tạp chí nhét vào trong túi, khuôn mặt ngoài bìa tạp chí khiến mắt anh trở nên âm trầm, tay nắm chặt thành quyền.

Thời điểm Tô Hiểu Mộc quay đầu lại, anh đã khôi phục vẻ mặt cà lơ phớt phơ như ngày thường, dựa vào cửa, đầu ngón tay xoay chìa khóa xe, cười nhạt: “Có anh đây làm bạn hữu hiểu nghĩa bạn trước bạn sau, em định làm như thế nào báo đáp đây? Tô tiểu thư?”.

Tô Hiểu Mộc khẽ nâng cằm dưới, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng anh, rộng rãi nói: "Vậy anh nghĩ muốn em báo đáp thế nào? Cứ mở miệng."

"Lấy thân báo đáp như thế nào?" Lăng Từ kỳ cười theo cô.

Tô Hiểu Mộc bình tĩnh đem ánh mắt dời đi, xách theo túi hành lý đi tới thân mật kéo tay của anh, nói cười riu rít: “Đừng giỡn, anh muốn tiếp nhận một người đẹp hết thời chịu nhiều uất ức à? Em mời anh đi ăn một bữa tiệc lớn đi, anh không phải là thích ăn đồ ăn Pháp sao? Em biết một nhà hàng, môi vị đặc biệt tốt.”

“Là tự em muốn ăn phải không? Đừng tự mình nói đường hoàng như vậy”. Lăng Từ Kỳ vừa tức vừa buồn cười nhận lấy hành lý trong tay cô, mặc cho cô lôi kéo mình ra cửa, bàn tay của cô rất gầy, hơn nữa lần này bệnh lại gầy thêm không ít, anh không nhịn được dùng sức chuyển sang cầm tay cô.

Tô Hiểu Mộc ngẩn ra, cúi đầu, lại có chút khi dễ chính mình làm cho bản thân trở nên ngu ngốc.

Vừa rời bệnh viện, không lâu sau lại gặp phải kẹt xe nghiêm trọng.

Cùng Lăng Từ Kỳ trò chuyện một lát, Tô Hiểu Mộc không nhịn được với tay bật radio, giọng nói DJ trầm thấp cất lên xóa tan phiền muộn, xe không nhúc nhích được chút nào, chương trình đã gần kết thúc, hiện đang phát một bài tình ca lộ ra sự bi thương.

Kết thúc bài hát, người dẫn chương trình chậm rãi nói lời kết: “Từ Chi Ma nói, một người, cả đời ít nhất nên có một lần, vì người kia mà quên mình, không cầu có kết quả, không cầu được cùng chung bước, không cầu từng phải có được nhau, thậm chí không cầu người đó yêu mình, chỉ cầu trong khoảnh khắc tuyệt vời nhất của bản thân, cả hai gặp được nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: THANH TĨNH

Có lẽ cả đời người, thật sự cần một lần bất chấp tất cả để yêu mới không uổng phí cuộc đời này.

Không gian nhỏ bên trong xe chỉ còn lại âm nhạc, trong nháy mắt hoàn toàn rơi vào yên lặng.

Lăng Từ Kỳ liếc mắt nhìn qua, sắc mặt Tô Hiểu Mộc hơi trắng bệch, tóc dài phía sau ớt hơi rối, mang theo nét dịu dàng, nhu hòa, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía trước như đang suy nghĩ điều gì.

Năm tháng không làm thay đổi nhiều đường nét trên khuôn mặt cô. Anh không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, tuy cô mới hai mươi tuổi, nhưng cô đã có một đứa con. Lão sư Phương lúc hấp hối có căn dặn anh rằng: “Từ Kỳ à, Hiểu Mộc là một cô gái kiên cường, sau này cậu hãy thay tôi giúp đỡ cô ấy nhiều hơn.”

Anh đối với cô, ban đầu chỉ là trách nhiệm với lời nhờ cậy của người thầy, vậy bây giờ, là vì điều gì? Anh yên lặng dời tầm mắt, hướng ánh mắt vô hồn ngoài cửa xe, cho đến khi dòng xe dài từ từ dẫn ra, phía sau vang lên những tiếng còi dồn dập, anh mới khởi động xe từ từ rời đi.

Sau đó, đến khi bọn họ thường thức xong bữa ăn Pháp cầu kỳ thì đã là chín giờ tối. Tô Hiểu Mộc thư thái thưởng thức ly rượu sau bữa ăn, Lăng Từ Kỳ không biết từ đâu đưa đến một quyển sách ảnh, nhẹ nhàng để trước mặt cô.

Tô Hiểu Mộc sững sờ, ngẩng đầu lên, hỏi anh: "Đây là cái gì?"

"Trước hết em hãy xem một chút đã". Nét mặt Lăng Từ Kỳ có chút trẻ con, khoe môi nở một nụ cười nhàn nhạt nói: "Có một câu quân cáo nói như thế nào nhỉ? A, là như thế này, "Luôn có một người thích"."

Mở sách ảnh ra, những bức ảnh phong cảnh tinh xảo liền đập vào mắt, một quyển sách nhỏ nhỏ, nhưng thế giới bên trong lại thật rộng lớn, thậm chí giới thiệu cận kề những thành phố du lịch nổi tiếng trên thế giới, giới thiệu chi tiết về thời trang, ẩm thực, khách sạn, toàn bộ đều có bên trong.

Tô Hiểu Mộc kinh ngạc nhìn quyển sách, trong mắt hơi hoảng hốt, biết rõ còn có ý hỏi: "Anh cho em cái này làm gì? Em không đi du lịch!"

Lăng Từ Kỳ không cho cô trốn tránh, ánh mắt nghiêm túc cẩn thận liếc nhìn cô: "Thay đổi hoàn cảnh sống trong một thời gian ngắn, đối với người bệnh rất tốt".

Tô Hiểu Mộc đem quyển sách giới thiệu đẩy trở về, tránh ánh mắt của anh rồi nói: "Việc này không cần thiết... em hiện tại rất tốt".

"Tốt? Đầu mùa xuân đến bây giờ em đã phát bệnh ba lần rồi, cái này gọi là tốt?" Lăng Từ Kỳ cuối cùng không còn kiên nhẫn, nụ cười biến mất, thậm chí mắt không chể nhăm lấy bàn tay cô đang để trên bàn, giọng nói nghiêm túc mang cả sự lạnh lùng: "Tô Hiểu Mộc, có thể nói cho anh biết được không, rốt cuộc em đang suy nghĩ gì?"

Góp nhặt một đồng tin tức của người kia, lại muốn làm cái gì?

Tô Hiểu Mộc khẽ nhếch miệng lên, vẻ mặt có chút kinh hoàng vì bị nhìn thấu, dùng sức rút tay về được, vội vã đứng dậy nói: "Em... em đi toilet một chút". Tiếng giày cao gót vang vọng tiến về phía cửa, bóng lưng của cô hiện về chạy trốn chết.

Lăng Từ Kỳ cũng không tức giận, nhưng trái tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn chăm chăm vào năm ngón tay trống rỗng kia, phía trên như còn lưu lại nhiệt độ của cô, sau đó chậm rãi nắm chặt lại, nhưng không bắt được bất cứ cái gì.

Anh tự nói với chính mình: "Tô Hiểu Mộc... tại sao trên đời lại còn một cô gái ngu ngốc như em?"

Ở phía toilet bên kia, Tô Hiểu Mộc rõ ràng đang đi rất gấp, rồi ở chỗ khúc quanh chợt dừng lại, thậm chí giấu mình ở cột đá cẩm thạch phía sau.

Cách đó không xa, bóng dáng mảnh mẽ rần ròi của Cảnh Diễn rơi vào tầm mắt cô, mãi cho đến khi anh lên xe rồi đi trước mặt, cô mới từng chút một lấy lại được hơi thở của mình. Từ khi bọn họ chia tay, cô cố hết sức tránh xa mọi trường hợp có thể gặp mặt anh, cho nên hai người cũng chưa gặp lại, thỉnh thoảng có nhìn thấy vài lần, nhưng chỉ có cô thấy anh, không ngờ hôm nay sút nữa thì đi lướt qua nhau.

Đây là ý trời sao?

Cô vỗ nước lạnh vào mặt, cảm giác lạnh lẽo có thể trả lại lý trí cho cô. Cô nhìn mình trong gương, nhiều buổi tối không ngủ yên, đáy mắt cô đã có quầng thâm, gương mặt khô gầy không một chút huyết sắc, nhìn thật tang thương.

Từ Kỳ hỏi cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì, thật ra thì cô còn có thể nghĩ cái gì? Từ khi Cảnh Diễn bước vào thế giới của cô, mọi việc đã không còn do cô có thể quyết định.

Trong những đêm cô chợt tỉnh giấc, những ký ức kia lại ủa về, một ý tưởng điên cuồng bắt đầu hành hạ thần kinh của cô, một lần lại một lần, không biết bao nhiêu lần. Nếu như cô thật sự sẽ chết, như vậy xin cho phép cô ích kỷ một lần, cho anh biết sự tồn tại của tiểu Nghiêu, cho anh biết cô vẫn muốn thuộc về anh, nếu như ông trời có mắt, nếu như có thể, vậy hãy đề cho anh cũng yêu cô.

Mặc dù cơ hội Cảnh Diễn yêu Tô Hiểu Mộc có lẽ chỉ là một con số lẻ.

Tô Hiểu Mộc tự giễu lắc đầu một cái, lau sạch sẽ khuôn mặt đọng nước, đẩy cửa đi ra ngoài, liền thấy Lăng Từ Kỳ tựa vào chỗ cô vừa đứng ban nãy mà chờ cô. Cô vốn là còn chút thấp thỏm, nhưng Lăng Từ Kỳ nhìn cô thoải mái cười cười, săn sóc mà đem áo khoác trên tay choàng ở trên vai cô: "Làm sao em lâu như vậy mới ra ngoài? Anh đã thanh toán xong, trời chiều rồi, anh đưa em trở về, sớm nghỉ ngơi một chút."

"Được." Tô Hiểu Mộc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh không để trong lòng tình huống lúng túng vừa rồi.

Kỹ thuật của lái xe Lăng Từ Kỳ rất tốt, tốc độ nhanh lại ổn định, không lâu lắm đã đến dưới lầu chỗ ở của Tô Hiểu Mộc, cô xuống xe, khom lưng nói gặp lại, lại phát hiện anh tắt máy, cũng đi theo ra ngoài, bình tĩnh nói: "Em lên nhà hay lại ở trong thang máy té xiư? Anh không yên lòng, để anh tiễn em lên nhà".

Một khi liên quan tới bệnh của cô, lập trường thầy thuốc của anh rất kiên định, cô không ngăn cản được.

Trong thang máy rất an tĩnh, hôm nay bọn họ, giống như thiếu một chút gì, Tô Hiểu Mộc nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nghĩ đến một thích hợp từ — tự tại, bọn họ chợt trở nên không được tự nhiên rồi, cô thậm chí không dám nhìn thẳng vào anh, càng sợ anh lại hỏi mình về những điều đó.

Vừa vào cửa, là có thể thấy tấm áp-phích hình Tô Hiểu Mộc cùng tiểu Nghiêu phóng to, nhà của cô không phải rất lớn, lại bố trí được đủ ấm áp, tất cả trang trí đều là cô tự mình thiết kế.

Lăng Tử Kỳ nhìn nụ cười sáng lạn của cô trong hình, trong nháy mắt có một chút thất thần.

Tô Hiểu Mộc đi vào phòng bếp, hỏi "Anh uống chút gì không?"

Lăng Tử Kỳ lắc đầu một cái, thay cô mở ra một cánh cửa sổ thông gió tầng cao của tòa nhà ban đêm gió thật lớn, thổi rối loạn tóc của anh, anh lẳng lặng nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Hiểu Mộc, em suy nghĩ thêm một chút đề nghị của anh, nếu như em sợ nơi xa lạ không thích ứng, anh có thể đi cùng em."

Lăng Tử Kỳ thời điểm mặc áo thấy thuốc luôn cẩn thận tỉ mỉ, tan việc lại trở nên bất cần đời, làm cho người ta nhìn không ra bản chất của anh rốt cuộc là cái gì, Tô Hiểu Mộc ngày trước liền tố cáo anh là người hai mặt, anh còn hài hước đáp trả cô một câu, em nói thật đúng, anh là chòm sao Song Tử đấy.

Nhưng anh gần đây có chút nghiêm túc, cho nên Tô Hiểu Mộc nghĩ làm bộ như không có chuyện lạ cũng không được, cô cười cười: "Tiểu Nghiêu còn phải đi học, em không đi được, về phần bệnh của em, về sau chú ý một chút là được, anh không cần quá lo lắng, nhiều năm như vậy cũng vẫn sống tốt phải không?"

"Em là không đi được, chứ không phải là không muốn đi?" Anh mỉm cười, lại đến gần cô một bước, ánh mắt thâm thúy đốt người, dưới ánh đèn phòng bếp gương mặt của anh hơi ửng hồng, trên người còn mang theo mùi hương rượu đỏ thoang thoảng. Anh không cho cô cơ hội phản bác, nói tiếp, "Em hy sinh tất cả, người kia sẽ quý trọng sao? Đáng giá không?" Anh không rõ ràng lắm cô và Cảnh Diễn đã xảy ra chuyện gì, phải nói cơ hồ không ai biết cha tiểu Nghiêu là người nào, ngay cả anh cũng là trong lúc vô tình biết, cũng chỉ biết, anh ta đã từng là của cô.

Vết sẹo chưa bao giờ khép lại vô tình bị anh vạch trần, Tô Hiểu Mộc có chút thẹn quá thành giận, trừng mắt nhìn anh: "Em không cần bắt luận kẻ nào quý trọng. Uhm."

Một nụ hôn bất chợt.

Lăng Tử Kỳ vây cô lại ở bồn rửa tay, ôm chiếc eo mềm mại mảnh mai của cô, dịu dàng, lại thâm sâu mà hôn.

Tô Hiểu Mộc phản xạ dùng lực mạnh đẩy anh ra, khó có thể tin điều vừa xảy ra, môi lạnh lẽo mất đi màu sắc: "Từ Kỳ! Anh điên rồi phải không?"

Lăng Tử Kỳ giống như không nghe thấy, trong mắt có chút mất mát, sau đó cười khổ lắm lắm: "Hiểu Mộc, em thương anh ta, anh ta sẽ yêu em sao?" Vậy anh yêu em, em sẽ yêu anh sao?

Bị đâm trúng tử huyệt, cô rất nhanh cho anh một câu trả lời chắc chắn, cũng là một kích trí mạng: "Vậy thì thế nào? Cho dù anh ấy không yêu em, em cũng sẽ không yêu anh!" Những lời nói như vậy đột ngột bật ra không kịp suy nghĩ, tiếp đến là khoảnh khắc trống không.

Lăng Tử Kỳ ngẩn ra, tay đặt ở trên eo cô, từ từ, chậm rãi buông ra, một hồi lâu sau, về mặt của anh đã biến thành chưa bao giờ mất bình tĩnh, anh ngừng đầu nhìn đồng hồ treo tường một chút, giọng nói cũng lạnh nhạt xuống: "Đã muộn rồi, anh về." Sau đó nghiêm mặt, xoay người đi tới cửa.

Chờ Tô Hiểu Mộc ý thức được những lời nói của mình làm tổn thương anh như thế nào thì cô cái gì cũng không kịp suy nghĩ chạy ra ngoài, trong đầu xông lên những hình ảnh đã qua, thời điểm tiểu Nghiêu sốt cao không hết là Từ Kỳ ngày đêm ở cùng với cô, khi cô bận việc ở nước ngoài hợp phụ huynh là anh thay cô có mặt, thời điểm ngày lễ anh luôn nhìn chút thời gian đến cùng bọn họ, càng không cần phải nói cô phát bệnh như vậy anh sẽ bỏ lại công việc vì cô bận trước bận sau. Còn có rất nhiều rất nhiều, nhiều năm như vậy rồi, vẫn là anh.

Tại sao cô có thể làm tổn thương anh như vậy?

Nước mắt hối hận rơi như mưa, làm mặt cô trở nên nhếch nhác.

"Từ Kỳ." Trước cửa thang máy cô chặn anh lại, lại hèn nhát không dám đến gần một bước.

Lăng Tử Kỳ dừng lại, nhưng không quay đầu.

Nhìn bóng lưng kháng cự của anh, Tô Hiểu Mộc khổ sở trong lòng, đem chính mình mắng 1000 lần, một vạn lần, cắn chặt môi mang theo tiếng khóc giải thích: "Từ Kỳ, thật xin lỗi, mới vừa rồi em nhất thời xúc động." Nhưng lời của cô vẫn chưa thể nói xong, thang máy đã hạ xuống, cửa mở ra, Lăng Tử Kỳ thật nhanh chạy vào bên trong, trong mắt cô mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy gò má lạnh lẽo của anh.

Trước khi cửa thang máy khép lại, anh hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Hiểu Mộc, nên nói xin lỗi là anh, tối nay anh có chút say."

Mà em chỉ là, để cho anh tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: NGUYÊN NHÂN

Từ ngày đó về sau, bọn họ cũng không gặp mặt nữa, kể từ khi bọn họ biết nhau lâu như vậy tới nay, lần đầu tiên vượt qua một tuần mà lẽ không có bất cứ liên hệ nào — cô hoàn toàn không tìm được anh, không có ở bệnh viện, không ở trong nhà, không có mở điện thoại di động, không có đăng nhập MSN. Lăng Tử Kỳ giống như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô.

Có một loại tình cảm, phát sinh dần trong người, nhưng chưa thể gọi là tình yêu. Tô Hiểu Mộc nghĩ, dùng lý do này tới để nói rõ quan hệ giữa cô và Lăng Tử Kỳ, nhưng mà, lòng tham của cô có chút ích kỉ, cơ bản không thể cam kết điều gì với anh.

Lại qua hai ngày, vừa vặn đến sinh nhật Tô Hiểu Mộc, tiểu Nghiêu cùng Tử Kỳ đều không ở bên cạnh cô, một mình đón sinh nhật cô về có chút tịch mịch. Thời điểm đi ngang qua cửa hàng bánh ngọt cô nhất thời vui mừng, mua một bánh phô mai, về đến nhà, mới vừa đốt nến tính toán tự mình ăn uống, chuông cửa liên vang lên.

Tô Hiểu Mộc vốn là còn cảm thấy chút kỳ lạ, vào lúc này người nào lại đến nhà cô, nhưng cô mới vừa nhìn vào mắt mèo (lỗ nhỏ trên cửa dùng để nhìn ra ngoài) một cái liền không kịp chờ đợi mà mở cửa, mang trên mặt nụ cười khó có thể tin được, hơi hưng phấn kêu: "Tử Kỳ? Sao anh lại tới đây?"

Lăng Tử Kỳ mặc cả người một bộ PO-LO, thân thể thon cao nghiêng dựa cửa, tóc cắt ngắn rồi, so với trước kia càng nhiều mấy phần phóng khoáng ngông nghênh, càng thêm sức quyến rũ.

Trong mắt của anh mang theo chút ánh sáng lấp lánh, cứ như vậy mà cười nhạt nhẽo nhìn cô: "Thế nào? Không hoan nghênh anh tới sao?" Mặc dù lời của anh hỏi như thế, nhưng người cũng đã không khách khí lướt qua cô đi vào cửa trước cởi giày, quen thuộc giống như vào cửa nhà mình.

Tô Hiểu Mộc có chút không thích ứng, quay đầu nhìn anh đã đổi dép, tự nhiên đi vào sofa nhỏ bên trong, dùng miệng thổi thổi vui đùa cùng ánh nến. Cô hít thở một cái thật sâu, đóng cửa, vào phòng bếp rót hai ly trà rồi ra ngoài, đặt trên bàn, khẽ nhếch miệng, nhưng không biết phải nói gì.

Không khí có chút căng thẳng.

Lăng Tử Kỳ thấp hết những cây nến còn lại, không biết nhớ tới cái gì, từ từ nhẹ nhàng nở nụ cười, đánh vỡ sự yên lặng, khoe mắt còn mang theo nét cười ôn hòa: "Ta nói Tô tiểu thư, qua hôm nay em đã có thể chính thức trở thành người gần tuổi ba mươi rồi nha, còn có người có tư chất nổi trội như anh cùng em mừng sinh nhật, có phải rất cảm động, rất vinh hạnh không?"

Về mặt của anh nhân nhả tự tại, giống như một đêm lúng túng kia chưa bao giờ từng tồn tại.

Tô Hiểu Mộc cười cười, cầm cái ly lên hướng anh hạ xuống, cố làm ra vẻ buồn bã cảm khái: "Là già rồi, nhưng cuộc sống được một tri kỷ chết cũng không tiếc."

Tri kỷ? Đúng vậy, tri kỷ, anh đã sớm biết, không phải sao?

Bởi vì hai chữ này, Lăng Tử Kỳ đáy mắt đang có chút sáng rỡ, không muốn ai biết, dần dần nhạt đi. Tránh được nhiều ngày như vậy, cho là mình vẫn có thể như trước kia cười nói tự nhiên, cho là mình có thể phóng khoáng, có thể không quan tâm, tại thời điểm kia nhìn thấy cô, tất cả nguy trang cũng trong khoảnh khắc đó tan rã, anh lần đầu tiên ghen tỵ với người kia trong lòng cô— anh ta có tài đức gì?

Anh nhẹ nhàng cùng cô cụng ly, sau đó đứng dậy tắt đèn, nhất thời phòng khách to như thế chỉ có lấp lánh ánh nến, gương mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của Tô Hiểu Mộc ở trong mắt của anh như ẩn như hiện, trong lòng anh căng thẳng, cũng không đi tới, chỉ dùng chất giọng trầm thấp để nghe hát vang bài hát sinh nhật, bằng tiếng Trung và cả tiếng Anh, tựa như những tình tiết lãng mạn trong phim ảnh.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, anh xem cô gái ấy là nữ chính, thế nhưng anh lại không phải là nam chính của cô.

Tiếng hát vừa dứt, anh lạnh nhạt nói: "Hiểu Mộc, cầu nguyện đi!"

Tô Hiểu Mộc một mực đè nén tâm tình của mình, lại chỉ có thể đem cảm động giấu ở đáy lòng, mang theo giọng mũi nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, liền nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực rất thành kính ưng thuận mình nguyện vọng, sau đó đem cây nến thổi tắt.

Tô Hiểu Mộc một mực đè nén tâm tình của mình, chỉ có thể đem sự cảm động của mình giấu ở đáy lòng, mang theo giọng mũi nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, liền nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực rất thành kính khấn cầu nguyện vọng của mình, sau đó thổi tắt những cây nến.

Cô chờ một lúc lâu, Tử Kỳ cũng không mở đèn, hai người ở trong bóng tối trầm mặc.

Thời gian trôi qua cảm giác như nửa đường đời, giọng nói âm âm của anh trong bóng tối đến: "Hiểu Mộc, nếu như mà anh gặp em sớm hơn anh ta, em có chọn anh không?" Nhưng không đợi đến câu trả lời của cô, anh giống như đứa bé không cam lòng hỏi, "Anh ta. Thật sự tốt đến thế sao? Đáng giá để em bất chấp tất cả, gần như cố chấp yêu anh ta?"

Tô Hiểu Mộc cắn chặt môi, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, thật ra thì ngay cả chính cô cũng không có đáp án.

Không thể chấp nhận một người tốt, giống như có cái gì ngăn cản, người mình yêu lại không yêu mình, tình thế càng thêm khó xử.

Tình yêu, cũng chỉ là chuyện tình một giây đồng hồ, có lẽ chính cô cũng không biết, rốt cuộc là thời điểm nào yêu Cảnh Diễn.

Đó là một buổi xế chiều đầu mùa xuân, trời chiều nhuộm cả phi trường Kim Huy trong dòng người như dệt cù.

Tô Hiểu Mộc cùng Cảnh Diễn gặp nhau lần nữa, anh còn đang mở cửa chiếc xe Aston Martin chói mắt, cô đi tiễn người, mà anh mang gương mặt mặt hồ hững hờ đưa vào trước cửa xe, giống như đang chờ người.

Cô không nhận được dùng bước lại nhìn anh thật lâu, cho đến khi Khuê Mật ở bên cạnh giục, cô sợ bị nhìn ra điều gì, lúc này mới dúi bước đi vào phòng chờ, trở ra đã là hơn nửa giờ sau, anh vẫn ở chỗ này, nhưng biểu hiện có chút khác thường, một tay vịn cửa xe, sắc mặt ửng hồng không bình thường.

Quý thần xui khiến, cô không đúng lúc lại đi đến, ngẩng đầu hỏi anh: "Ngài Cảnh? Ngài làm sao vậy?"

Cảnh Diễn có chút khó chịu, neho hai mắt lại liếc nhìn cô một cái, dựa vào trí nhớ nhớ tới cô là người nào, xa cách nói: "Tô tiểu thư?" Anh miễn cưỡng đứng thẳng người, lại chậm rãi nói, "Tôi không sao, cảm ơn quan tâm."

Nhưng cơ bản cô không tin tưởng, không nhận được lại tiến về phía trước một bước, đứng ở bên cạnh anh, hai người ở rất gần, cô dúi một chút: "Thật không có việc gì? Nhưng sắc mặt của ngài thật không tốt."

Cảnh Diễn hơi nhếch môi, hình như không vui vì sự quan tâm của cô, đang muốn mở miệng nói chút gì, một giây kế tiếp vội vàng không kịp chuẩn bị nắm tay của cô, bàn tay của anh rất dày rộng, rất ấm áp, đem tay trái ấm áp bao bọc bàn tay của cô bên trong, hết sức thân mật.

Tô Hiểu Mộc giật mình nâng lên cầm dưới nhìn anh, anh rất nhanh dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói nhỏ: "Mời giúp tôi một việc." Có lẽ là trời sinh quen ra lệnh, thỉnh cầu của anh không khác biệt gì so với ra lệnh.

Mà mặt cô mờ mịt, ngây ngốc mặc cho anh nắm tay của mình, mạch máu trong đầu đập bạch bạch, lực chú ý toàn thân toàn đều ở trên mười ngón tay bọn họ đang đan xen vào nhau, giống như không còn chút thần trí nào.

"Anh Cảnh Diễn!". Cách đó không xa, một cô gái mặc áo khoác màu tím nhạt hướng một tay đến bọn họ quơ múa, một cái tay khác còn thân mật hơn kéo một chàng trai cao lớn từ đại sảnh phi trường đi ra, anh chàng không đẹp trai lắm, còn giữ râu ria, nhưng cũng rất nam tính.

Tô Hiểu Mộc rõ ràng cảm thấy thân thể Cảnh Diễn cứng đờ, cô chỉ dùng khoe mắt nhìn, lúc này khoe môi anh nhếch lên, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, giảm bớt vài phần lạnh lùng.

Cô gái rất nhanh đi tới phía trước bọn họ, khi cười lên hai má có lúm đồng tiền rất sâu, vô cùng đáng yêu, cô tự nhiên giới thiệu: "Anh Cảnh Diễn, anh ấy chính là người lần trước em nói với anh, Trình Vũ."

"Xin chào, thường thường nghe cô ấy nhắc tới anh, ngưỡng mộ đã lâu." Trình Vũ lễ phép cười cười, vươn tay ra.

"Chào cậu." Nét mặt Cảnh Diễn rất sâu, sau đó lạnh lùng liếc anh ta một cái, xa cách đưa tay xuống, rất nhanh liền buông tay ra, ngược lại nhìn về phía Tần Trần: "Đến đây, lần này tại sao phải trở về đột ngột như vậy?"

Cô gái cười thần bí, xấu hổ nghiêng đầu nhìn Trình Vũ một chút, mới nói: "Chúng em chuẩn bị kết hôn, lần này trở về gặp ba mẹ anh ấy."

Trong nháy mắt, Tô Hiểu Mộc cảm giác xương tay bị đau truyền đến vào đáy lòng, hần đang đè nén mình.

Tần Trần cười híp mắt nhìn vào đôi tay Cảnh Diễn cùng Tô Hiểu Mộc, sau đó rất có thâm ý hỏi: "Vị này là."

Cảnh Diễn thuận thế đem Tô Hiểu Mộc tim còn đang đập mạnh và loạn nhịp kéo vào trong ngực, giống như thân mật, nụ cười cũng không được tới đáy mắt: "Cô ấy là bạn gái của anh."

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: GIẢ VỜ

Cô ấy là bạn gái của anh — nhưng trên thực tế bọn họ chỉ là gặp mặt qua mấy lần, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không bằng.

Tần Trần cùng Trình Vũ mời anh cùng nhau cùng đi ăn tối, Tô Hiểu Mộc rõ ràng có thể không đi, cô không cần chịu trách nhiệm vì sự nổi hứng tạm thời của Cảnh Diễn, nhưng tựa như ngày đó cô bị mê muội, chẳng những đồng ý lời mời, còn phải trở thành một diễn viên nhập vai bất đắc dĩ.

Không khí so với trong tưởng tượng của Tô Hiểu Mộc tốt hơn rất nhiều, bởi vì Tần Trần rất hoạt bát, lại cười rất đáng yêu, phần lớn thời gian đều là nghe cô ấy nói chuyện, nói chuyện lý thú của cô cùng cùng Cảnh Diễn khi còn bé, nói cô ở nước ngoài học được những kinh nghiệm gì, cũng nói về việc cô và Trình Vũ quen biết như thế nào.

Cứ như vậy, Cảnh Diễn, vốn là lời nói cũng không nhiều, càng thêm trầm mặc, theo ánh sáng long lanh của ly thủy tinh, rượu đỏ chậm rãi chảy xuống họng, giống như dải tơ lụa màu hồng, một ly, tiếp một ly, giống như che giấu điều gì.

Tô Hiểu Mộc cảm thấy mặt của anh càng ngày càng hồng, không nhận được nhỏ giọng nói: "Anh thật giống như lên cơn sốt, không uống rượu nữa được không?"

Cảnh Diễn ngẩng đầu lên thăm trầm nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện, mà ly rượu trên tay đã bị Tần Trần cướp đi, giọng nói êm ái của cô mang theo sự không đồng ý: "Anh Cảnh Diễn, anh không thoải mái như thế nào không nói sớm cho em biết?"

Ngay sau đó anh rũ mắt xuống, che giấu một chút tâm tình, môi mỏng mấp máy, lạnh nhạt nói: "Anh không sao."

Nhưng chỉ vì câu nói này của anh, bữa ăn tối của bốn người giải tán sớm.

Tối hôm đó không có ánh trăng, đêm đen nhánh giống như lụa đen trải dài trùng điệp đến phía chân trời.

Ánh mắt tỉnh mạch của Cảnh Diễn theo Tần Trần rời đi mà sa sút, thật lâu sau đó, anh mới xoay người khàn khàn nói: "Xin lỗi, làm trễ nãi thời gian dài của cô, tôi đưa cô về nhà."

"Ngài Cảnh, ngài không phải đang phát sốt sao, hơn nữa còn uống rượu, tình trạng như vậy làm sao có thể lái xe?" Tô Hiểu Mộc nhẹ nhàng lông mày.

Cảnh Diễn có chút khó chịu: "Tôi không sao." Anh nói xong thì xoay người, hướng nhà để xe đi tới, nhưng không đi được hai bước thì thân hình liền bắt đầu ngã xuống.

Tô Hiểu Mộc nhanh tay lẹ mắt đỡ anh, nhưng khi đụng phải bàn tay, nhiệt độ trên người anh đã không thể xem thường, cự ly của bọn họ rất gần, mùi thuốc lá cùng rượu đỏ xen lẫn trên người anh phất vào chóp mũi của cô, cô than nhẹ, người đàn ông này đoán chừng do bệnh mà hồ đồ, cũng say mà hồ đồ, cô đoạt cái chìa khóa của anh, không nói lời nào đem anh nhét vào xe tắc xi trước.

Đi anh ngồi vào xong, cô mới nói: "Anh tài xế à, phiền anh đi đến bệnh viện gần đây nhất."

Vừa dứt lời, tay của cô liền được bao trùm bởi một tầng ấm áp, bên tai nghe được âm thanh trầm thấp mê đắm của anh: "Tôi không đi bệnh viện." Lại báo một địa chỉ, cô hơi hơi nghiêng mặt nhìn, anh nhắm mắt lại mềm mại tựa vào trên vai của cô, hồ hấp lúc nặng lúc nhẹ, rơi vào bên tai treu chọc lòng cô, cô định thần, dời ánh mắt đi.

Cảnh Diễn sống ở khu nhà cao cấp nào đó trong trung tâm thành phố, chỉ chốc lát sau đã đến, cô cố hết sức nâng anh lên lầu đến được phòng ngủ để anh lên giường, nhưng anh quá mức cao lớn, cho nên khi buông tay trong nháy mắt cô cũng theo quán tính ngã xuống, anh mơ mơ màng màng một tay ôm lấy cô, theo bản năng điều chỉnh tư thế của hai người - lưng của cô dán trên lồng ngực của anh, giống như hai cái muỗng kết hợp, sau đó anh dùng cảm cạo sát ở tai và cổ cô, hỗn loạn ngủ.

Tô Hiểu Mộc nghĩ đẩy anh ra, lại bị anh ôm càng chặt hơn, loại tư thế thân mật của tình nhân này khiến cô không biết có nên thuận theo hay không, cô thậm chí có thể nghe được trái tim của anh nhảy lên một tiếng rất mạnh, để cho mỗi một dây thần kinh của cô cũng khẽ run. Rốt cuộc, đợi đến hồ hấp của anh bình thản lại, cô mới một tắc một tắc từ trong ngực của anh chui ra, bỗng nhiên mất đi sự ấm áp, cô có chút không thích ứng khiến tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, không nhận được đưa tay búng búng trán của anh, lại chợt rút về, cũng nóng đến độ có thể nấu chín trứng gà rồi!

Cô không tìm thấy hòm thuốc ở nơi nào, vội vàng gọi điện thoại mời thầy thuốc gia đình, thể mà phát sốt gần bốn mươi độ, sau khi châm cứu và uống thuốc xong, cô không yên lòng để anh một mình, nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định ở lại. Giăng co một đêm, cô có chút mệt mỏi, ngồi ở trên ghế sofa, chờ tâm trạng bình tĩnh lại mới bắt đầu quan sát phòng ốc của anh, màu sắc chủ đạo là màu đen, xám đậm, xanh đậm tạo thành, giống như đi vào thế giới của anh, mỗi một chỗ thiết kế cũng phải tinh giản gần như lạnh lùng, thì ra là người đàn ông này thật lạnh lùng đến tận xương cốt.

Cô dù sao cũng không ngủ được, thỉnh thoảng phải đi phòng ngủ xem anh, thuốc từ từ có công hiệu, lúc nửa đêm anh đổ mồ hôi, cô dùng khăn lông nóng lau mồ hôi cho anh, sau lại sợ một chút trượt một phát ở phòng tắm, ngã xong cả người xương cốt đều đau, toàn bộ quần áo cũng ngấm nước rồi, miễn cưỡng cố hết sức bò dậy, cảm giác bị ướt nhẹp dính dính khó chịu, cô do dự một chút, đi tới bên cạnh giường anh nhẹ nói: "À, cho tôi mượn bộ quần áo mặc đồ." Anh cũng sẽ không để ý chứ? Cô đầu gì cũng là vì anh mới chật vật như vậy.

Có chút thấp thòm mở ra tủ treo quần áo của anh, cô lập tức ngây người như phỗng, ở nơi này là tủ treo quần áo, quả thật chính là phòng để đồ nhỏ, quần áo giày vớ cùng trang sức phối hợp toàn bộ đều có. Cô chọn lung tung một bộ đơn giản mặc ở nhà, mặc ở trên người quần áo mang phong cách nam tính giống như đứa trẻ trộm mặc quần áo của người lớn, không thể làm gì khác hơn là đem ống quần vén lên.

Trời đã về sáng, cô dùng phòng bếp nấu một nồi cháo trứng muối thịt nạc. Cô bung cháo từ trong phòng bếp đi ra, bước chân bỗng nhiên dừng lại, bởi vì gặp phải người mới vừa đổi dép - Tần Trần, cả hai cùng ngẩn ra.

Tô Hiểu Mộc nghĩ, cô ấy vào bằng cách nào?

Mà Tần Trần rất tự nhiên đưa mắt nhìn vào quần áo kiểu nam mà Tô Hiểu Mộc thay sau khi tắm rửa xong, có chút lúng túng, miệng hơi co quắp nói xin lỗi: "Không, thật xin lỗi, tôi có thói quen tùy tiện như vậy đi vào, xin lỗi."

Nhìn bộ dáng của cô cũng biết cô hiểu lầm, Tô Hiểu Mộc bất đắc dĩ cười cười: "Không sao."

Tần Trần quan tâm hỏi: "Anh Cảnh Diễn ở đây? Anh ấy còn khỏe đó chứ?"

"Anh ấy còn đang ngủ." Tô Hiểu Mộc trả lời xong, đã cảm thấy lời này của mình nói xong có nghĩa khác, vội vàng giải thích: "Anh ấy tối hôm qua uống thuốc an thần, đã bớt nóng, nhưng vẫn còn ngủ mê man."

"Vậy thì tốt, anh ấy không có việc gì tôi yên tâm." Tần Trần rõ ràng tỏ phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua họ biết nhau không lâu, cũng không có đề tài để nói, không khí có chút xấu hổ. Tần Trần không ở lại bao lâu đã nói phải đi, sau lại nhớ ra cái gì đó, lại tìm trong túi một chút, đem một chuỗi chìa khóa đặt ở trên khay trà, nói với Tô Hiểu Mộc: "Đây là chìa khóa, làm phiền cô giúp tôi trả lại cho anh ấy, dù sao lúc tôi xuất ngoại cũng không cần."

Không ngờ cô ấy có chìa khóa, làm cho người ta không thể không suy nghĩ sâu xa về quan hệ của bọn họ. Nhìn tình huống bọn họ lại không giống đã từng tình nhân, vậy tại sao Cảnh Diễn lại nhờ cô giả làm bạn gái? Mà trí nhớ của cô cũng bắt đầu trở lại, cô nhớ ra, Tần Trần có phải là cô gái từng trong ngực Cảnh Diễn tại bệnh viện mà cô đã thấy, chuyện dường như có chút phức tạp.

Về sau cô mới biết thì ra là Tần Trần là con gái của lão sư Phưong, cô học nghệ thuật gốm sứ trong thời gian ngắn, cho nên bọn họ cũng chưa từng gặp mặt qua.

Chờ Tô Hiểu Mộc tiễn Tần Trần đi, Cảnh Diễn cũng vừa tỉnh lại, thật ra thì một thoáng chứng kiến cảnh anh tựa tại cửa phòng, cô hoài nghi thật nhiều anh đã tỉnh dậy từ trước, chẳng lẽ anh không muốn gặp lại Tần Trần?

Thấy anh nhìn thẳng vào mình, Tô Hiểu Mộc cả lăm nói: "À, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên mượn anh một bộ quần áo, thật ngại quá." Ánh mắt của anh quá sâu, giống như làn sóng biển yên tĩnh chẳng xao động.

Cô chống đỡ không được rồi, thấy anh vẫn trầm mặc nhìn cô không nói lời nào, cô còn nói: "Tôi có nấu chút cháo, anh ăn một chút rồi uống thuốc." Sau đó vọt vào toilet đổi lại quần áo ướt chưa kịp khô, lúc đi ra bắt gặp anh ngồi ở trên ghế sa lon, mắt trầm trầm nhìn cái chìa khóa trên khay trà như có điều suy nghĩ.

Không biết vì sao, trong lòng Tô Hiểu Mộc có chút tư vị không biết là gì, vội vã tạm biệt anh, cũng không trông mong anh có phản ứng gì.

Không ngờ, thời điểm mở cửa ra, nghe sau lưng âm thanh của anh thật thấp: "Cảm ơn cô."

Nàng nói: "Không khách khí." Không quay đầu lại, sợ lại bị anh làm động tới tim của mình.

Sau lại đột nhiên khám ra cha cô mắc bệnh ung thư, hơn nữa bệnh tình chuyển tiếp đột ngột, sự đa kích này quá lớn cơ hồ làm cô không thể chịu đựng, cha luôn lặp lại lời lầm bầm: "Hiểu Mộc, lúc nào thì mang bạn trai tới gặp mặt cha nha?" Ông làm cha, chỉ sợ sau khi mình ra đi, không ai chăm sóc con gái mình.

Thầy thuốc nói tâm tình bệnh nhân trực tiếp ảnh hưởng đến bệnh tình, đó là lúc cô lo chạy chữa bệnh tật cho cha, chỉ hy vọng có thể làm chút gì để cho cha cô có thể vui mừng một chút, cũng không biết thân kinh hoảng loạn thế nào, mà cô lại gửi cho Cảnh Diễn tin nhắn: Xin chào ngài Cảnh, tôi là Tô Hiểu Mộc, xin hỏi ngài có thể giúp tôi một việc không?

Đêm đó điện thoại di động của cô không còn pin, là cô dùng điện thoại di động của anh báo cho bạn ở cùng ký túc xá là cô ngủ lại ở nhà người thân, nhờ vậy mà có số điện thoại của anh.

Anh trực tiếp điện thoại lại: "Có chuyện gì tôi có thể giúp một tay?"

"Tôi cần một người bạn trai. . . ." Cô đã gấp đến độ rối loạn, lời nói không suy nghĩ lịch sự mà nói ngay, nghe đối phương trầm mặc một lúc, cô suy nghĩ lại một chút, lúc này mới đem đầu đuôi mọi chuyện nói rõ ràng với anh.

Nhưng Tô Hiểu Mộc không ngờ, Cảnh Diễn không suy nghĩ lâu liền sáng khoái đồng ý, vừa đúng thời gian đó Tần Trần trở về nước làm hôn lễ, bọn họ cũng coi là trợ giúp lẫn nhau rồi.

Cho tới bây giờ, cách xa nhau lâu như vậy, cô vẫn nhớ tình cảnh ban đầu bọn họ "Ước hẹn", vì để cho cha cô tin tưởng, cô nhờ anh cùng cô chụp một tấm ảnh đặt ở trong ví tiền, mà anh rõ ràng rất không muốn chụp hình, nhưng vẫn phối hợp thỉnh cầu của cô, thật ra thì tim của anh chưa chắc lạnh như bề ngoài của anh, chỉ là anh giấu mình rất sâu.

Chính là anh có một loại năng lực, để cho cô không thể không đến gần tìm hiểu anh, yêu anh.

Tấm hình này chính là tấm hình chụp chung duy nhất trong mười năm.

Nhưng cô rất rõ ràng, khi đó bọn họ, chỉ là làm bộ rất mập mờ.

Tiếng "Pằng" rơi xuống, đèn sáng rồi, Tô Hiểu Mộc có chút không thích ứng nheo mắt lại.

Lăng Tử kỳ trầm mặc một hồi, hỏi cô: "Rồi sau đó thì sao? Hai người đùa giỡn quá hoá thật rồi hả?"

Tô Hiểu Mộc cười chua xót: "Không kém bao nhiêu đâu." Cô không muốn nói rõ hơn, có một số việc, cho dù đã qua thật lâu, nhưng nhẹ nhàng nhớ lại, cũng sẽ là một vết thương gây đổ máu.

Lăng Tử Kỳ ngồi xổm xuống ở bên người cô, khẽ dùng sức vận bụng ra quả đấm nắm chặt của cô, lòng bàn tay đã bị móng tay bóp ra tia máu, anh thở dài, đau lòng bé cô ngồi ở trong lòng mình: "Thật là cô gái khờ."

"Khi đó em cho là, anh ấy ít nhiều có chút yêu thích em" Cô vui mặt ở trong lòng anh, âm thanh có chút yếu ớt.

Thật ra thì nàng và Cảnh Diễn ở bên cạnh nhau rất tốt, hơn nữa còn là anh, vẫn ở bên cạnh cô khi cô khó khăn nhất, cho đến khi xảy ra sự kiện kia.

Không trách được mọi người thường nói, nhân duyên cho tới bây giờ là do trời đã định trước.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: NHẤT ĐỊNH

Ngày thứ hai lúc Tô Hiểu Mộc tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên ghế sa lon, mà Từ Kỳ nằm lệch ra tựa vào bên tay vịn lên, giống như vẫn còn đang ngủ say. Không ngờ bỗng dưng mình nói cả đêm, nhưng nói ra, người cũng thoải mái không ít.

Cô từ từ đứng dậy, tận lực đem động tác nhẹ nhàng hết mức, nhón chân lên đi tới cửa sổ bên kia phòng khách, gió nhẹ phía trước, ánh sáng ảm áp nhu hòa rơi vào trên người cô, thoải mái làm cô xoay xoay lưng, mắt cũng lười biếng híp lại.

Thật tốt, vừa một ngày mới.

Tô Hiểu Mộc đi đến phòng bếp làm hai phần ăn sáng, lúc cô trở ra, Lăng Từ Kỳ đã mặc áo khoác vào, hơi thấp đầu sửa soạn trước gương ở phòng khách, hình như cảm thấy cô đang chăm chú nhìn mình, anh cũng không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói: "Trí nhớ của anh bình thường chỉ dừng ở chuyện công việc." Dừng lại một lúc lâu, mới đưa ánh mắt từ từ dời về phía cô, vừa cười cười một tiếng, "Cho nên em yên tâm, tối hôm qua nghe qua cái gì tất cả anh đều không nhớ rõ, hay là em cũng như anh, đem những thứ kia quên đi."

Anh đứng thẳng người, đường cong gò má rất rõ ràng, sống mũi thẳng, vẻ mặt cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, lời nói ra khỏi miệng không lúng túng, không chần chờ, nói như vậy cũng chỉ là vì tốt cho cô.

Tô Hiểu Mộc hơi ngẩn ra, ánh mắt lóe lên, ngay sau đó thoải mái mà gật đầu một cái, lập lòe nước đôi "Ừ" một chút, sau đó đem bữa ăn sáng dọn lên, mặt thoải mái mà nói: "Em làm bánh rán anh thích ăn, còn có sữa đậu nành, mau ăn nóng thôi." Cái gì cô cũng hiểu, nhưng có thể quên cô đã sớm quên, bây giờ có thể làm cũng chỉ là làm bộ không nhớ rõ mà thôi.

Trong dự liệu, nụ cười bên môi Lăng Từ Kỳ biến mất, nhặt chìa khóa xe trên nóc tủ, theo lời của ô..., lắc đầu một cái nói: "Không ăn, anh phải chạy về bệnh viện, theo lịch có hai bệnh nhân."

Trước khi anh đi, Tô Hiểu Mộc không nhịn được nói: "Cho dù bận rộn nữa. . . . cũng nhớ ăn cơm đúng giờ." Cũng không còn những lời khác nữa rồi.

Lăng Từ Kỳ đưa lưng về phía cô "Ừ" một tiếng, ngón tay dần dần thu hẹp, bước chân vội vàng rời đi, quyết tuyệt, không để cho mình mềm lòng chút nào.

Cứ như vậy, Tô Hiểu Mộc hướng về phía hai phần bữa ăn sáng ngăn người cho tới trưa, cuối cùng một chút cũng không ăn, buổi trưa Tô Nghiêu từ trường học gọi điện thoại tới, nói rằng cuộc thi kết thúc, trường học của bọn họ được hạng nhất, ngày mai có thể trở về, tin tức này làm cho cô phấn chấn hẳn lên sau những ngày xuống tinh thần, dồn hết sức để dọn dẹp hết tất cả phòng trong phòng ngoài, nghênh đón tiểu ky sĩ trong sinh mệnh của cô trở về.

Nhưng lúc sửa sang lại tủ giày trước cửa, cô phát hiện học tủ trên nóc đặt thiệp mời màu đỏ, cô ngơ ngẩn, tiện tay mở ra, thì ra là thiệp mời đính hôn, nhưng tên của cô đầu chú rở rất lạ, cô cũng không nhận ra.

Cô điện thoại cho Lăng Từ Kỳ, là y tá nhận, nói anh đang đi họp, đến buổi tối trở về anh mới gọi điện thoại.

"Lúc này mới biết em tìm anh, có chuyện gì sao?" Anh tựa tại cửa sổ phía trước phòng làm việc, hai mắt đang theo vài phần trầm tĩnh nhìn không thấu.

Tô Hiểu Mộc mới vừa tắm xong, gương mặt bị khí nóng hong hồng hồng, cô cầm thiệp mời tình xảo lại nhìn một lần, mới hỏi: "Ừ, anh có đồ rơi ở đây, anh tự mình tới lấy hay là em mang đến cho anh?"

"Thứ gì?" Giọng Lăng Từ Kỳ khê vang lên, nghe giọng điệu giống như không nhớ rõ việc này, nhưng rất nhanh anh lại lên tiếng, "A, anh nhớ ra rồi, là thiệp mời đính hôn? Không trách anh tìm thế nào cũng không được, thì ra là để ở chỗ em. . . . Vừa đúng lúc, thuận tiện em xem giúp anh một chút, là lúc nào?"

Tô Hiểu Mộc nhìn một cái, nhanh chóng nói: "Nhanh, chính là ngày mai, bảy giờ tối."

"Ngày mai?" Lăng Từ Kỳ trầm mặc một hồi lâu, dường như đang lật xem thứ gì, còn nói, "Ngày mai anh không thể tham dự, không bằng như vậy, em giúp anh tặng phần lễ vật đi."

"Ừ, được rồi." Khi đó Tô Hiểu Mộc cho là việc rất nhỏ, Từ Kỳ vừa mở miệng, không có lý do từ chối, rất sáng khoái liền đồng ý rồi.

Hai ngày sau.

"Quý cô Tô Hiểu Mộc, bây giờ là sáu giờ 15 phút ba mươi bảy giây giờ Bắc Kinh, xin hỏi cô thể ra cửa sao?" Tô Nghiêu bắt đầu nhìn mẹ mình còn đứng ở trước gương, tiểu quý nhân lúc môi đã kích cô, "Ăn mặc cái gì? Dù sao cũng không phải là mẹ đính hôn."

Tô Hiểu Mộc bình tĩnh kể một đoạn chân mày, hài lòng nhìn mình trong gương gật đầu một cái, xoay người liếc đưa con nhà mình, lạnh lạnh mở miệng: "Như vậy thôi, dù sao cũng không phải là mẹ muốn, vậy cũng không cần mua cho con."

Còn được? Tô Nghiêu chuyển ánh mắt sáng ngời một cái, lập tức phải hành động trước, thân thể nhỏ bé kéo cánh tay Tô Hiểu Mộc, liền tiếp lấy lòng: "Mẹ con xinh đẹp như vậy, hiện tại nên lo lắng chính là cô dâu."

"Thực sẽ lác lư theo gió!" Tô Hiểu Mộc cung chiều điểm xuống trán của cậu, một tay lôi kéo cậu bé, một tay kia cầm lấy túi xách nhỏ ra cửa.

Đến hội trường, ở cửa đã có nhân viên tạp vụ nhiệt tình chiêu đãi. Bữa tiệc đính hôn rất hoành tráng, người được mời có mặt nhiều vô cùng, xa hoa long trọng hoàn toàn ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của Tô Hiểu Mộc, cô vốn tưởng rằng cũng chỉ là một bữa tiệc đính hôn bình thường, hiện tại cẩn thận suy nghĩ những lời nói của khách tham dự, thân phận khẳng định không giàu cũng quý, trường hợp này cô thật sự không thích ứng.

Hon nữa không thích ứng như vậy cũng là có thể di truyền, đợi một lúc lâu, Tô Nghiêu lôi kéo tay của cô, cô hơi cúi người xuống, nghe cậu nói: "Mẹ, bụng của con đói rồi, hon nữa nơi này thật ồn ào nha." Đứa nhỏ này từ trước đến giờ thích an tĩnh, chỉ ngoại trừ ở trước mặt cô còn có chút ngại thẹn, có chút tùy hứng, với người ở bên ngoài, cũng là lộ ra sự thành thực không phù hợp với số tuổi.

Bây giờ đã tám giờ, Tô Hiểu Mộc nhìn chung quanh một vòng, người điều khiển chương trình vẫn còn cầm micro, cô dâu chú rể cô cũng chỉ xa xa nhìn thoáng qua, đoán chừng kết thúc buổi lễ còn một khoảng thời gian, cô có chút ảo não rằng không báo Tiểu Nghiêu ăn trước chút gì lót bụng. Suy nghĩ một chút, cô nói khẽ với con nhỏ: "Hay là chúng ta đi trước?" Dù sao lễ đã đưa đến, ở bữa tiệc cô cũng không quen biết dù chỉ một người, hoàn toàn có thể rút lui.

Ánh mắt Tô Nghiêu sáng lên, tính trẻ con gật đầu, cười híp mắt nói: "Tốt nhất là vậy, trở về mẹ làm mì sốt tương cho con?"

Tô Hiểu Mộc cũng cười theo cậu: "Không thành vấn đề!"

Lúc cô đi toilet, dặn dò Tô Nghiêu ở gần cửa đợi cô, cũng nhờ người chiêu đãi của khách sạn chăm sóc giúp cô, nhưng không ngờ thời gian mấy phút như vậy, con trai cô đã biến mất rồi.

Cô ở nơi này gấp đến độ đầu xoay quanh, con trai của cô ở nơi khác cũng đang đối phó với kẻ xấu.

Tô Nghiêu quát cường giọng cảm lên, nghiêm trang nói: "Chú, trả lại cho con." Cơ thể cậu khẽ run tiết lộ tâm trạng sợ sệt, nửa trưởng thành sớm, nhưng mà cũng chỉ là đứa bé chín tuổi, hướng chỉ người đàn ông trước mắt này cao lớn như vậy, cậu chỉ cao đến cái hông của hắn, còn có một bộ mặt lạnh lùng.

Ánh mắt người đàn ông nhìn Tô Nghiêu mang theo một tia thâm thúy, nắm trong tay một cái dây chuyền bạch kim, mto65 bông tuyết đựng đưa khám bằng kim cương, hắn từ từ hỏi: "Người bạn nhỏ, cậu tên là gì?" Hắn đang nhờ trợ thủ Thập Đắc tìm dây chuyền này, đứa bé này tự tìm tới, chỉ là.
Hắn vuốt ve bông tuyết lung lảng phía sau có khắc 'SU', vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

"Tại sao tôi phải nói cho ông? Dây chuyền này là của tôi!" Tô Nghiêu tròn tròn cặp mắt căm tức nhìn hắn, giống như một con thú nhỏ phòng ngự kẻ địch, "Xin trả cho tôi, mẹ tôi vẫn còn ở chờ tôi đấy."

"Há? Làm sao cậu chứng minh dây chuyền này là của cậu?" Đối với một đứa bé mà nói, hắn hỏi vô cùng nghiêm khắc rồi. Vương Hạo ở một bên có chút không hiểu làm sao mà lý giải tại sao ông chủ đột nhiên cùng một đứa bé cãi nhau, nhưng ông chủ giấu sự lạnh lạnh ở đáy mắt làm anh có suy nghĩ này.

Mà bị ép hỏi, Tô Nghiêu cơ hồ bật thốt lên: "Đây là cha tôi cha đưa cho mẹ tôi, sau đó nó mới thành của tôi đó, phía sau còn khắc tên của mẹ tôi, không tin ông có thể nhìn một cái!"

"Ba cậu?" Người nọ nhỏ giọng lặp lại, trên mặt lạnh nhạt không dễ dàng phát hiện vẻ xúc động.

Một năm kia, có một cô gái trong lúc bông tuyết đầy trời nói với hắn: "Anh xem, tuyết rơi thật rất đẹp, em thích tuyết." Rõ ràng bị cái lạnh đông cứng đến đỏ bừng mặt lại cười nhẹ nhàng.

"Không lạnh sao? Hon nữa mặt trời vừa mọc, nó liền tan." Hắn như vậy không hiểu phong tình nói.

Cô nâng tuyết lên bắt đầu làm người tuyết, vẫn như cũ cười híp mắt nói: "Nhưng nó đã từng rất đẹp, không phải sao? Bông tuyết nhất định sẽ gặp phải mặt trời, đây là số mệnh cả đời của nó."

Sau lại hắn yêu cầu đề xuất tên cho sản phẩm mới trong buổi họp báo, người cuối cùng gợi ý chủ đề, chính là bông tuyết.

Hình như nghe cô nói qua, sắp đến sinh nhật cô rồi, ý định h5 trong đầu, sẽ tặng cô một sợi dây chuyền mặt bông tuyết, thật ra thì cũng không có ý gì khác, chỉ đơn thuần cảm thấy cô sẽ thích, cũng rất thích hợp với cô.

Cô ấy lúc đó còn hơi giật mình, sau nhận lấy còn nhờ hấn giúp một tay đeo lên, cũng một khắc kia thừa lúc hấn đến gần, ôm hấn nói: "Anh đừng đối với em quá tốt, cẩn thận không chừng em yêu anh."

Hấn biết cô khóc, đó là lần thứ hai hấn thấy cô khóc, lần đầu tiên khóc, là thời điểm cha cô qua đời, cũng là ở trong lòng hấn, khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Trong ấn tượng của hấn, cô vẫn là cô gái nhỏ có cười đáng yêu, cho dù lúc bọn họ chia tay, cô cũng không khóc, chỉ là nhàn nhạt cười nói: "Em biết rồi, diễn trò nha, luôn có một ngày sẽ phải chấm dứt."

Đó là mười năm trước.

Mà mười năm sau, có một đứa bé chỉ vào dây chuyền hấn đưa cô, nói đó là quà tặng ba cậu đưa cho mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: GẶP NHAU

Trong đoàn người đông đúc, Tô Hiểu Mộc hít hoảng tìm con trai, cho đến khi nhân viên tạp vụ đi đến trước mặt, mỉm cười nói với cô: "Tô tiểu thư, đứa bé của cô đã tìm được, mời đi theo tôi." Sau đó dẫn cô dọc theo hành lang cuối phòng tiệc đi tới con đường lớn phía bên kia.

Bỗng dưng, hình ảnh của một người đàn ông rơi vào trong tầm mắt của cô, bởi vì không xác định mà thân thể dừng lại không đi tới nữa, người đó đứng cách cô hai, ba mét, mặc tây trang màu tro thuốc lá, ở nơi sáng chói bởi ánh đèn thủy tinh, vẻ mặt của người đó vẫn là lạnh. Một thoáng đó trong mắt cô cũng chỉ có người đàn ông đó, tất cả tình cảm chất chứa bao năm cũng theo đó cuốn tới, có ngọt cũng có khổ.

Cảnh Diễn.

Thế nào lại là anh ấy đây? Mặc dù cô rất muốn rất muốn thấy anh, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để gặp mặt, thỉnh thoảng gặp nhau như vậy làm cô không biết làm sao, đầu óc của cô tạm thời không suy nghĩ được gì nữa.

"Mẹ!" Tô Nghiêu tình mắt liếc thấy bóng dáng mẹ, lập tức quên mất cái cọ, vội vã hướng cô chạy tới, lôi kéo một bàn tay đã lạnh lẽo của cô thật chặt, trở về ánh mắt đen nhánh giống như của chàng vệ sĩ nhỏ nhìn chăm chăm Cảnh Diễn.

Ánh mắt Cảnh Diễn xẹt qua nơi tay hai mẹ con đang nắm chặt, lại lần nữa rơi vào Tô Hiểu Mộc, hơi nhíu mày môi ngưng nhìn cô, giống như đang đợi cô mở miệng.

Tô Nghiêu không sợ im lặng nhưng đây những gọn sóng kia, bụng lại sôi đến kêu lên, liền không nhịn được hướng Tô Hiểu Mộc oán trách: "Mẹ, chú đó lượn dây chuyền của con, lại không trả con."

Theo lời của con, đôi mắt rũ xuống thấy tay Cảnh Diễn đang nắm chặt dây chuyền bông tuyết, sắc mặt Tô Hiểu Mộc trong phút chốc tái đi mấy phần.

Phía sau bọn họ chính là lối vào rất rộng, mang theo gió lạnh mùa xuân thổi vào, cô lại vén quần lên đến mắt cá chân, cô cảm thấy có chút lạnh, khép chặt lại áo choàng trên vai, rút cuộc mở miệng gần từng chữ: "Xin chào, ngài Cảnh, đã lâu không gặp." Âm thanh bình tĩnh thông dong đến nỗi ngay cả chính cô cũng không thể nhận ra mà âm thầm tự khen, vì che giấu gọn sóng trong lòng, cô còn mỉm cười với vẻ mặt tự nhiên, giống như đối phương chỉ là một người bạn bình thường nhiều năm không gặp.

"Ừ, đã lâu không gặp." Đôi mắt Cảnh Diễn mang màu sắc âm trầm, xoay một bước đi tới trước mặt cô đem dây chuyền giao trả, lòng mày nhẹ nhàng giương lên, hơi hột: "Khóa dây chuyền này đã hư."

Hơi thở quen thuộc thổi tới khiến Tô Hiểu Mộc có chút hoảng hốt, giống như đảo ngược thời gian đến mười năm trước anh và cô lần đầu tiên gặp mặt, không khỏi tim đập rộn lên, nhưng rốt cuộc vẫn là khác nhau, lúc này nhiều hơn mấy phần luống cuống và hoảng hốt.

Cô cố gắng hết sức mình mới đưa tâm tình trở nên lạnh nhạt, nhìn như tùy ý đem dây chuyền ném tới trong túi, cười yếu ớt nói: "Không sao, hư thì hư, đồ cũ rồi cũng không sao."

Cảnh Diễn bỗng chốc thu lại ánh mắt, vẻ mặt tựa như thường ngày: "Dĩ nhiên, đây là của cô mà, tùy ý."

Không khí có chút lạnh lẽo, bọn họ cũng không giống như người yêu đã chia tay, cũng không giống bạn bè đã lâu mới gặp lại, dường như ngay cả trò chuyện bình thường cũng không thể.

"Mẹ, chúng ta đi thôi, con rất rất đói rồi." Âm thanh nhỏ nhỏ của Tô Nghiêu đánh vỡ yên lặng, vì cường điệu ý nghĩ của mình, cậu còn đặc biệt dùng từ lặp lại.

Tô Hiểu Mộc không nhìn được bật cười, sờ sờ tóc của cậu: "Được, đi ngay." Tiếp theo nâng mắt lên, tùy ý chống lại ánh mắt lạnh lùng kia, "Xin lỗi, chúng tôi phải rời đi trước." Giọng nói không thể nào khách khí hơn được nữa.

Cô ung dung xoay người, sau đó nghe giọng thanh liệt của anh từ sau lưng nói: "Tạm biệt." Cô ngẩn ra, cái loại cảm giác bị áp bức đó như hình với bóng, cho đến khi cô về đến nhà cũng không hề biến mất.

Trở về nhà, Tô Nghiêu hài lòng ăn mì sốt tương, lại chuẩn bị bài tập để ngày mai nộp, sắp mười một giờ mới ngủ.

Mà sự kiên cường của Tô Hiểu Mộc cũng chỉ có thể duy trì đến lúc này, cô vẫn cố ý giấu đi sự mềm yếu để rồi không tự chủ mà dừng mãi lao ra ngoài, rất nhanh trên mặt ướt nhẹp như bị mắc mưa, đưa tay chùi một cái, nước mắt đầy tay, cô cười khò, anh vốn là như vậy, dễ dàng làm lay động tâm tình của cô, sự tinh táo của anh giống như hành hạ tâm trí cô, một đao lại một đao, anh đang nghĩ đến ai, cho tới bây giờ đều không phải là cô.

Cô mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy hai chữ "Tạm biệt" kia là có điều ngụ ý, anh đoán được cái gì? Thật ra thì chỉ cần có chút dụng tâm, là ai cũng sẽ phát hiện trừ mắt tiểu Nghiêu giống cô, quả thật chính là một phiên bản thu nhỏ của Cảnh Diễn. Cô ôm đầu gối vui mình ở trên sofa, có chút chán chường mà nghĩ, thôi, chuyện dù thế nào thì giấu giếm cũng không thể, hơn nữa cũng không cần thiết phải giấu.

Trên khay trà điện thoại di động rung lên từng hồi, kéo cô thoát khỏi dòng suy nghĩ phức tạp.

Thấy số quen thuộc, Tô Hiểu Mộc hít mũi một cái, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra: "Ừm? Từ Kỳ?"

"Em khóc?" Lăng Từ Kỳ Khắc nén lại sự kích động, âm thanh hơi trầm thấp hơn ngày thường, "Đã cùng người kia gặp mặt?"

Tô Hiểu Mộc giữ chặt hô hấp, vẻ mặt rõ ràng ngưng trệ, trầm mặc thật lâu mới thật chậm, thật chậm mở miệng: "Thì ra là anh biết anh ta sẽ xuất hiện tại nơi đó, cho nên cố ý giúp em sắp đặt?" Anh vẫn biết cô muốn gặp Cảnh Diễn, rồi lại vẫn giam chân tại chỗ, bởi vì cô rõ ràng biết cảm giác khi thấy anh ta, dù có trăm ngàn loại kết quả, cũng sẽ không phải là kết quả cô mong đợi.

"Anh trong lúc vô tình biết anh ta cũng là khách mời, về phần anh ta có thể xuất hiện hay không, lúc nào thì xuất hiện, mà hai người sẽ gặp mặt hay không cũng không phải do anh có thể dàn xếp trước, bây giờ nhìn lại, duyên phận hai người thật không nhỏ." Anh lấy ra trong túi một cái hộp nhưng nhỏ, nhẹ nhàng đóng lại mở, bên trong là một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản, "Thật ra thì ngày đó sinh nhật em anh cũng có một ước nguyện, em biết là gì không?"

Tô Hiểu Mộc có chút theo không kịp chủ đề của anh, theo bản năng hỏi: "Là cái gì?"

Anh chợt cười: "Nhưng nói cho em biết sẽ không linh." Đêm hôm đó anh nói, bất kể Tô Hiểu Mộc có nguyện vọng gì, anh cũng sẽ đem hết sức mình giúp cô thực hiện. Mắt anh híp lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, cùng lúc một chiếc máy bay đang bay về phương xa, anh thì thầm, "Tô Hiểu Mộc, anh yêu em."

"Anh nói cái gì?" Phía sau câu kia Tô Hiểu Mộc không nghe rõ.

"Lời có ích không nói hai lần." Lăng Từ Kỳ một mực cười.

Cảm giác anh là lạ, cô không nhìn được hỏi, "Anh rốt cuộc đang ở nơi nào, sao lại ồn như vậy?"

"Anh đang ở phi trường, có thể không ồn sao?"

Tô Hiểu Mộc chợt mở to hai mắt: "Phi trường? Anh phải đi nơi nào?"

Lăng Từ Kỳ đem chiếc nhẫn lấy ra, lại trả về, như thế mấy lần, mới bình tĩnh nói: "Đến Nhật Bản, em quên sao, việc học của anh còn chưa kết thúc."

"Vậy lúc nào thì anh trở lại, hay là đi một tháng?"

"Tạm thời không biết lúc nào. Được rồi, không thèm nghe em nói nữa, đến giờ lên máy bay rồi, đi đến nơi anh lại điện thoại cho em." Anh không trả lời thẳng, nói đơn giản hai câu liền ngắt điện thoại, sau đó đem hộp đựng tiện tay đặt ở trên bệ cửa sổ, vào cửa soát vé, lên máy bay.

Tô Hiểu Mộc nghe âm thanh "tút tut tut" sừng sốt thật lâu, sau đó từ từ để điện thoại xuống, giống như đã hiểu ra điều gì, cả đêm không chợp mắt, mãi cho đến buổi sáng Lăng Từ Kỳ gọi điện thoại tới báo bình an, cô mới thờ dãi một hơi.

Một khoảng thời gian dài trôi qua yên ổn, cho đến ngày hôm nay.

Tô Hiểu Mộc đi họp phụ huynh ở trường học, trở lại cửa chung cư, một chiếc xe màu đen đang đậu lại phía trước, kiểu dáng rất trầm ổn mang phong cách kín kẽ của quý tộc, cô nhìn khá quen, mới đột nhiên nhớ tới từng nhiều lần nhìn thấy ở gần trường học của tiểu Nghiêu, bị mình sơ ý bỏ quên.

Tài xế luống loát thay cô mở cửa, sau đó cũng không biết tránh đi nơi nào rất nhanh.

Trên xe chỉ có hai người cô và Cảnh Diễn, mà cô và anh cùng cầm trên tay một thứ giống nhau như đúc, phiếu điểm thi giữa kỳ của tiểu Nghiêu.

Cảnh Diễn giống như không biết cô ngồi vào, chỉ là cúi đầu, rất nghiêm túc trong việc nghiên cứu những con số, sau một hồi mới nhàn nhạt héch mảy lên nói: "Em dạy con rất tốt."

Tô Hiểu Mộc nâng mắt, nhìn gò má kiên quyết của anh, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Cám ơn đã khen."

Anh đem phiếu điểm để một bên, chống lại tầm mắt của cô, thăm thẳm trong mắt không có chút nhiệt độ, khóe miệng mím lại nói: "Tôi muốn quyền nuôi dưỡng."

Đây không phải là giọng thương lượng hay thỉnh cầu, mà là ép buộc.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: ĐÀM PHÁN

Không có bất kỳ câu nói dư thừa nào, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính, đây chính là tác phong trước sau như một của Cảnh Diễn, gọn gàng, mà cô lại không có cảm giác lo sợ điều đó.

Cảnh tượng giằng co như vậy cô đã sớm suy nghĩ qua vô số lần, cho là mình đã có thể chấp nhận, không ngờ lúc chân chính đối mặt cô cũng sẽ khó chịu, trong khi giây phút thoát khỏi cái chết, sự khó chịu này vẫn không thể biểu hiện ra.

Tô Hiểu Mộc không nhúc nhích, ánh mắt sáng ngời lạnh lùng nhìn khuôn mặt thanh nhuệ của anh,, thời gian rất ưu ái anh, không để lại bao nhiêu dấu vết, nhưng tính tình càng trở nên trầm ổn, lạnh lùng. Hôm nay đề cập đến vấn đề này mặt anh không biến sắc, đoán chừng đã tra được rất rõ ràng cuộc sống của cô, cũng rõ ràng thân thế của tiểu Nghiêu, sự xuất hiện tối nay nhất định là có chuẩn bị.

Sắc mặt cô không chút thay đổi, mang theo chút trào phúng cười cười: "Ngài Cảnh không cảm thấy yêu cầu này thật là quá đáng?" Giọng nói của cô tăng thêm một chút, đặt ra những câu hỏi ép sát, "Tiểu Nghiêu lần đầu tiên mở mắt, lần đầu tiên ngã bệnh, lần đầu tiên học đi, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, lần đầu tiên đi học. Tất cả tất cả toàn bộ ngài cũng chưa từng tham dự, hôm nay sau mười năm, tại sao ngài tới đòi hỏi quyền nuôi dưỡng?"

Trong xe hơi, ánh đèn hơi tối có loại ảnh hưởng không khí hiệu quả, từng chữ từng câu tố cáo làm yêu hận giữa bọn họ thể hiện vô cùng tinh tế.

Ánh sáng giao thoa ở giữa, Cảnh Diễn hơi nhích môi, giọng nói vẫn cứng rắn như cũ: "Chỉ bằng việc tước đi quyền chăm sóc con, chuyện này cô vốn không nên gạt tôi...tôi là cha đứa bé."

"Ngài Cảnh đang giảng pháp luật cho tôi? Xác thực, trên phương diện máu mủ ngài cha cha Tiểu Nghiêu, trên luật pháp tôi là mẹ hợp pháp của nó, ngài. Cũng không phải là cha hợp pháp của nó." Tô Hiểu Mộc rũ mắt xuống, đem âm thanh đè nén rất thấp rất thấp, lại làm cho khí thế cân bằng.

"Tôi sẽ làm cho nó trở thành hợp pháp." Cảnh Diễn nâng lên lông mày sắc bén như đao, trực tiếp đâm vào trong lòng của Tô Hiểu Mộc, "Về phần tổn thất của cô, tôi có thể bồi thường."

Tô Hiểu Mộc cuộn lại ngón tay đang cầm phiếu điểm, không sợ hãi cười yếu ớt: "Tôi nghĩ chúng ta không có gì cần thiết để nói." Cô vươn tay dùng sức mở cửa xe, nhưng cánh tay rất nhanh bị anh bắt lấy, thân thể cô run lên, nhưng không có biểu hiện lâu, cũng không dám quay đầu lại. Cô hít vào một hơi thật sâu, mới giãn dãn và quyết liệt mở miệng, "Ngài Cảnh, đừng quên, mười năm trước là ngài nói chia tay trước, ngài nên cảm thấy may mắn tôi chưa bao giờ yêu cầu bất luận trách nhiệm làm cha gì từ ngài cả." Cô đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, giống như Từ Kỳ nói, cô kiên trì nhiều năm như vậy là vì cái gì? Chính là vì đánh cuộc lần nữa, cô và anh có khả năng sao?

Nghe vậy, tay của anh trượt xuống, lực trên tay cũng biến mất theo, cô lập tức thoát khỏi không gian có hơi thở của anh. Nếu như anh có thể nhìn thấu, anh sẽ phát hiện, tuy biểu hiện vẫn rất kiên cường rất ung dung nhưng cô đã sớm lệ rơi đầy mặt, cho là anh vô tình hay cô hèn mọn, chỉ trách người yêu đối phương trước luôn là người bị tổn thương.

Mà yêu càng nhiều, thì dường như hận cũng càng nhiều, không yêu thì sẽ không hận.

Tô Hiểu Mộc hiểu rõ Cảnh Diễn, anh sẽ không từ bỏ ý đồ, cũng biết mình cuối cùng sẽ thỏa hiệp với anh, bất kể bằng hình thức nào.

Như cô đoán, mặc dù Cảnh Diễn không xuất hiện nữa, nhưng lại thông qua luật sư của anh, Linzey, không ngừng liên lạc cô, còn đưa ra đủ loại điều kiện bồi thường hấp dẫn, nhưng toàn bộ bị cô cự tuyệt. Linzey không còn cách nào khác rút cuộc đưa ra thông điệp, nếu như cô sẽ không đồng ý thỏa thuận, chỉ có thể nhờ đến luật pháp, chờ phán quyết của tòa án.

Tô Hiểu Mộc cũng không sợ, còn có thể ung dung đáp lại: "Luật Sư Lâm, làm phiền nói với ngài Cảnh, tôi không bán con trai, muốn quyền nuôi dưỡng thì hãy gặp mặt mà trao đổi với tôi, chỉ sợ tôi muốn. Ngài ấy đáp ứng không nổi."

Linzey thuật lại những lời này cho Cảnh Diễn lúc anh đang ngồi đối diện, anh do dự một lát, một chữ không lọt thuật lại cho Cảnh Diễn những lời Tô Hiểu Mộc nói, đối với Tô Hiểu Mộc anh có chút bội phục, dù sao anh chưa từng thấy qua người dám trực tiếp khiêu chiến như vậy với Cảnh Diễn giống như cô.

Cảnh Diễn vẫn trầm mặc không nói, mở ra cuốn bản vẽ trên bàn làm việc, ngừng ở chuyện xưa trên tờ cuối cùng, cô gái hướng về phía đây chuyện bông tuyết trong tay, yên lặng rơi xuống một giọt lệ, góc phải phía dưới còn có một hàng chữ — vì sao cố tình thích anh. (nguyên văn là chữ “người” nên mình không rõ ở đây là anh hay em, nên mình theo mạch truyện mà để là “anh” nhé)

Anh cau mày, ngón trỏ sờ nhẹ những chữ trên bề mặt, mới lạnh nhạt nói: "Cậu hẹn thời gian và địa điểm với cô ấy." Sau đó quả quyết đem bản vẽ khép lại.

Thời gian gặp mặt cùng địa điểm là do Tô Hiểu Mộc quyết định, thời điểm cô đến thì Cảnh Diễn cùng luật sư Linzey đã ngồi ở chỗ đó, cô mới nhớ lại, anh nhất định đúng giờ, làm việc càng thêm gần như cứng nhắc cẩn thận cùng tỉ mỉ, người đàn ông nghiêm với kỷ luật như vậy, thật làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Tô Hiểu Mộc gọi một ly cà phê, bình tĩnh nhìn anh chăm chú, sau đó nói ra điều kiện của bản thân: “Anh, kết hôn với tôi”.

Lần này không chỉ là Linzey, Cảnh Diễn xưa nay gặp chuyện đều không kinh sợ cũng đến mức choáng rồi, anh như mi liếc mắt nhìn chằm chằm Tô Hiểu Mộc, mới quay đầu lại nói với Linzey: " Luật sư Lâm, mời tránh đi trước."

Linzey gật đầu, cầm lên cặp công văn rất thức thời biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Không có người ngoài, Tô Hiểu Mộc càng thêm lộ ra vẻ nhẹ nhõm, từ trong túi lấy ra một lá thư đưa cho anh: "Nếu như anh đồng ý, chúng ta có thể cùng tham gia."

Cảnh diễn thuận tay mở ra, là thư thông báo của nhà trường, viết thời gian đại hội thể dục thể thao mùa xuân của trường học tiểu Nghiêu, mời cha mẹ cùng đi tham dự. Anh mất hồn trong chốc lát mới thả thông báo ra, nhàn nhạt nhìn lại cô: "Tại sao muốn cùng tôi kết hôn?"

Cô nên hiểu bọn họ chỉ là chung đụng một thời gian rất ngắn ngủi, bất kể năm đó hay là hiện tại, tình cảm của bọn họ cũng không sâu đến mức có thể kết hôn, gặp mặt hôm nay chỉ vẹn vẹn vì quyền nuôi dưỡng đứa bé. Cũng không thể là vì tiền, nếu không cô sẽ không cự tuyệt điều kiện mà luật sư của anh đã nói.

Tô Hiểu mộc nâng môi lên, học giọng điệu của anh rất nhanh tiếp lời: "Vậy không bằng anh trả lời tôi trước, tại sao phải kiên trì lấy được quyền nuôi dưỡng tiểu Nghiêu? Quá khứ mười năm không có nó, anh không phải vẫn có cuộc sống bình thường sao?"

Cảnh Diễn ngắm nhìn cô một hồi lâu, trầm giọng nói: "Tôi biết rồi thì không thể mặc kệ mà buông tay làm cha nó, tôi đã bỏ lỡ thời gian chín năm nó lớn lên, tôi hi vọng về sau nó có thể cùng sống với tôi."

Lời tuy như thế, nhưng Tô Hiểu Mộc lại biết lý do mà anh không ngừng giành quyền nuôi dưỡng, nhưng rất dễ nhận thấy anh không muốn nói chuyện.

Cô che cái ly, nhẹ nhàng cười cười: "Vậy không liền kết thúc? Tiểu Nghiêu chỉ có một, nếu như mà tôi cùng anh đều muốn cùng sống với nó, vậy trừ chúng ta kết hôn, anh cho là còn có biện pháp gì tốt hơn sao?" Dừng một chút, lại bổ sung nói, "Hơn nữa theo tôi được biết, đến nay ngài Cảnh còn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, tôi đề nghị điều kiện này, không tính là thật khó khăn, có thể giải quyết vấn đề tốt lắm."

Cảnh Diễn không lộ ra nửa điểm tâm tình, không sâu không cạn liếc nhìn cô, hếch mày lên nói: "Tòa án chưa chắc sẽ xử phần thắng thuộc về cô."

"Mà phần thắng của tôi rất lớn, tôi độc lập nuôi dưỡng tiểu Nghiêu chín năm, nó từ lúc bắt đầu sinh ra liền theo tôi...tôi có năng lực tiếp tục nuôi dưỡng nó. Mà tòa án cũng sẽ suy tính ý nguyện của đứa bé, tin tưởng tiểu Nghiêu cho dù biết còn tồn tại người ‘ cha ’ vẫn sẽ chọn cuộc sống với tôi. Dĩ nhiên, bối cảnh của anh sâu rộng, mời luật sư cũng rất chuyên nghiệp, khẳng định điều tra rất cẩn thận, tôi lần thứ hai nằm viện trong ba tháng, thiếu chút nữa vào phòng bệnh ICU, cũng không có đủ thân thể khỏe mạnh chăm sóc đứa bé, từ chuyện nghề nghiệp của tôi là vẽ tranh, mặc dù xuất bản qua mấy quyển họa tác, tiền nhuận bút phong phú, nhưng thu vào không ổn định tùy thời đón gió tây bắc, hơn nữa còn có cái khác các người biết nhưng tôi còn không biết có thể đánh giá được điểm của tôi, phần thắng cũng không nhỏ. Nhưng. . . . Nếu như người kết hôn với anh không phải là tôi, anh có thể bảo đảm tương lai vợ của anh sẽ đối tốt với tiểu Nghiêu được chứ?"

Tô Hiểu Mộc rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm cà phê đã lạnh, rất hợp với tên macchiato, tiếng Ý nghĩa bên trong là "Dấu ấn", người đàn ông trước mặt cô này, chính là dấu ấn cả đời cô.

Nàng đều đầu vào đáy tự thuật không thể không khiến Cảnh Diễn lau mắt mà nhìn, anh thu lại ý định, nói: "Điểm này cô có thể yên tâm, tiểu Nghiêu sẽ không có mẹ kế, bởi vì tôi cho tới bây giờ cũng không tính kết hôn."

Là bởi vì anh còn đang chờ Tần Trần sao? Tô Hiểu Mộc thiếu chút nữa dựa vào suy đoán trả lời anh, cô cũng không muốn thừa nhận sự thật này.

Cô khẽ gật đầu: "Vừa đúng tôi cũng không có ý định kết hôn, đề nghị này chỉ là vì giải quyết mâu thuẫn, kết nhóm ăn cơm mà thôi."

Cảnh Diễn hạ tay xuống, khuôn mặt anh tuần thủy chung là mặt không vẻ gì: "Cô chỉ là muốn hôn nhân?" Hần quan sát kỹ cô đồng thời, không khỏi nhớ lại tập tranh vẽ tay kia.

"Nếu không thì sao đây? Ngài Cảnh cho là tôi vì cái gì?" Cô bình tĩnh hỏi ngược lại, ở nơi tràn ngập mùi thơm này, là một cuộc đấu tình cảm, cô không thể trả lại, vừa lui lại sẽ bị anh nhìn ra.

"Không có gì." Anh hé mở môi mỏng, cười như không cười: "Vậy thì như cô mong muốn."

Chương 9: TIỂU NGHIÊU

Như cô mong muốn?

Tô Hiểu Mộc không biết mình nên có vẻ mặt như thế nào mới thích hợp, dùng hôn nhân trói buộc anh, cô cũng không cảm thấy vui vẻ, cũng không phải cô mong muốn.

Anh không hiểu, chiếm giữ anh, chưa chắc thâm tâm cô được vui vẻ.

Mục đích đàm phán đã đạt được, nhất thời hai người cũng không biết nói gì, khoảng cách xa lạ làm cho không khí ứ đọng trong chốc lát.

Rốt cuộc, Cảnh Diễn mặt lạnh chủ động mở miệng hỏi: "Cô muốn đi nơi nào? Tôi có xe, có thể đưa cô đi một đoạn."

Tô Hiểu Mộc không nhận được trọn trắng mắt, thế nào mà giọng nói nhanh chóng trở nên lạnh lẽo như vậy? Cô bỗng cảm thấy vô lực, cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi, rồi hướng đến ánh mắt lạnh lùng sắc bén của anh, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Tiểu Nghiêu sắp tan học, tôi muốn đi đón nó." Nàng do dự mấy giây, lại hỏi, "Anh. . . . Có muốn cùng đi hay không?"

"Tốt." Cảnh Diễn đáp ứng sau đó lại ngẩn ra, chân mày nhíu chặt lại, đã thật lâu anh chưa từng không suy nghĩ mà trực tiếp liền trả lời vấn đề của người khác.

Luật sư Lâm của Cảnh Diễn đã đi trước, mà Cảnh Diễn cũng không mang tài xế, anh tự mình lái xe, Tô Hiểu Mộc nhanh chóng liếc mắt một cái, không phải chiếc Bentley chững chạc kín kẽ của đêm kia, mà anh vẫn thích Martha, phò trương nhưng kiêu dáng không mất đi sự sang trọng, là mặt khác trong tính cách của anh.

Ngồi trong xe thể thao, Tô Hiểu Mộc cảm giác tâm tình có chút phức tạp, giống như rất hưng phấn, lại có một chút thấp thỏm, cô là mẹ tiểu Nghiêu, mà anh là cha tiểu Nghiêu, hôm nay bọn họ cùng đi đón con trai. . . . Trước đây, cô chưa bao giờ dám suy nghĩ nhiều về điều này.

Cô lặng lẽ nhìn lên Cảnh Diễn từ trong kính chiếu hậu, anh hơi ngược đầu, một tay cầm tay lái đưa mắt nhìn đường phía trước, mím chặt đôi môi có chút lạnh bạc, cô oán thầm, người đàn ông này không thể cười một cái sao? Đàn ông chòm sao bò cạp thật là keo kiệt vô tình, cô có chút buồn bực dòi đi ánh mắt.

Buổi chiều bốn năm giờ chính thời điểm là dòng người dòng xe chạy dày đặc, bọn họ bị kẹt lại khoảng 20 phút ở gần trường học của tiểu Nghiêu, Tô Hiểu Mộc nóng lòng liên tiếp nhìn đồng hồ, Cảnh Diễn quay đầu, liếc nhìn cô nói: "Muốn thông xe đoán chừng còn phải chờ một chút nữa."

"Không được." Tô Hiểu Mộc không chút suy nghĩ liền bật thốt lên, lại cảm thấy miệng mình quá nhanh nhẩu, liền xin lỗi và giải thích, "Tiểu Nghiêu tan học mà không thấy được tôi sẽ nôn nóng."

Ánh mắt Cảnh Diễn sâu thêm mấy phần: "Mấy năm nay Tiểu Nghiêu vẫn luôn là do cô tự mình đưa đón sao?"

Tô Hiểu Mộc ngẩn người, nói một cách đơn giản: "Chỉ có một mình tôi, không phải là tôi đưa đón thì là ai? Bình thường đều là tôi tự mình đưa nó đi, nếu như có chuyện khẩn cấp sẽ nhờ người quen chăm sóc giúp, nhờ những người khác tôi đều không yên lòng."

Cảnh Diễn không nói thêm gì, thu hồi ánh mắt hướng về dòng xe dày đặc phía trước trong chốc lát, lạnh nhạt nói: "Quẹo một cái liền đến trường học, không phải rất xa, không bằng cô đi bộ qua trước, tránh làm trễ nải thời gian."

"Như vậy cũng tốt." Tô Hiểu Mộc đồng ý gật đầu một cái, "Vậy còn anh? Muốn đến gặp Tiểu Nghiêu hay là. . . ."

"Lần sau đi, dù sao về sau cũng ở cùng chỗ rồi." Cảnh Diễn rất nhanh cắt đứt lời của cô, nói xong mặt thản nhiên.

Ở cùng chỗ?

Tô Hiểu Mộc không thích ứng kịp, lập tức đổ mắt đến bên tai, vội vã "Ừ" một tiếng liền chạy như bay xuống xe.

Lại đợi gần mười phút, dòng xe bắt đầu dẫn ra, Cảnh Diễn từ từ theo dòng xe đi tới, xa xa, đã nhìn thấy Tô Hiểu Mộc cùng tiểu Nghiêu chờ qua đường ở nơi dành cho người đi bộ, tiểu Nghiêu nắm tay của cô, cô hơi hạ người, không biết đứa bé nói cái gì ở bên tai cô, cô nở một nụ cười xán lạn, còn cung chiều xoa xoa tóc của đứa bé.

Không biết mất hồn bao lâu, cho đến khi chủ xe phía sau không nhận được nhấn kèn thúc giục, anh mới che giấu ánh mắt, lái xe rồi đi.

Buổi tối.

Tô Hiểu Mộc tắm xong, theo thói quen muốn đi phòng của con xem cậu đã ngủ chưa, có vén chăn hay không. Mở cửa, Tô Nghiêu xác thực đã nằm ở trên giường rồi, nhưng mắt mở thật to, còn lộ ra sự phiền muộn không phù hợp lứa tuổi.

Cô đóng lại cửa, ngồi ở mép giường hỏi con: "Thế nào? Mới vừa rồi còn thật tốt mà." Buổi chiều vừa học xong cậu liền nói cho cô biết, bởi vì lần trước được hạng nhất trong cuộc thi ở trường, cho nên cậu có thể đại diện trường học tham gia cuộc thi quốc tế, vì tin tốt này mà buổi tối cô còn nấu thêm món ăn để ăn mừng.

Tiểu Nghiêu miễn cưỡng lên tinh thần, tựa đầu ở trong lòng cô nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, con nên nói thế nào với thầy giáo là con không muốn tham gia cuộc thi hai người ba chân trong đại hội thể dục thể thao của trường ạ?"

Năm nay đại hội thể dục thể thao mùa xuân, trường học vì tăng cường sự liên lạc giữa nhà trường với gia đình và để tăng tình cảm giữa gia đình và học sinh, đặc biệt lên kế hoạch để gia đình cùng tham gia cuộc thi hai người ba chân với các em học sinh.

Tô Hiểu Mộc theo thói quen sờ đầu con trai, nghe lời của cậu tay dừng lại, hỏi: "Tại sao không muốn tham gia?"

Tiểu Nghiêu bĩu môi, có chút kỳ cục trả lời cô: "Không muốn chính là không muốn chứ sao." Tô Hiểu Mộc không lên tiếng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cậu, một lát sau, cậu mới bất đắc dĩ nhỏ nhỏ nói thầm: "Mẹ không thể chạy bộ, hơi đi nhanh một chút cũng không được, sẽ phát bệnh, ta chính tai nghe thầy thuốc nói cho mẹ, đừng cho là con không biết." Cậu liều mạng chui vào trong ngực mẹ, lời nói của đứa bé mặc dù đơn thuần, lại nhiều hơn một phần nhạy cảm yếu ớt.

Cơ thể Tô Hiểu Mộc cứng đờ, đem con trai ôm chặt hơn nữa, đau lòng khiến mũi ề ảm.

Cô hít vào một hơi thật sâu, an ủi con nói: "Không quan trọng, mẹ bảo đảm chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa." Vào mùa đông năm ngoái cô đột nhiên phát bệnh lần đầu tiên, là lúc đưa con đến trường, lúc ấy suốt ba ngày cậu chưa nói qua lời nào, mỗi ngày đều không chịu rời đi nửa bước ở phòng bệnh cùng với cô, đoán chừng chính là lúc đó bị dọa nên sợ chứ gì? Cho tới lễ mừng năm mới lại một lần nữa phát bệnh cô cũng không dám nói với cậu nửa câu, cậu vẫn chỉ là một đứa bé chín tuổi, không nên chịu đựng điều này.

"Không tham gia! Không tham gia! Không tham gia!" Tô Nghiêu lắc đầu giống như lắc trống, rất ít khi cậu phát giận như vậy.

Tô Hiểu Mộc suy nghĩ một chút, đổi cách khác nói: "Nếu không như vậy, chúng ta sẽ tham gia, mẹ sẽ tìm cao thủ tới tham gia với con, bảo đảm con được hạng nhất." Cô nhớ người nọ có thói quen chạy bộ mỗi sáng sớm, cũng không biết hai người ba chân anh có giỏi không, tạm thời cho là cao thủ thôi. Hơn nữa vị trí này, anh thay thế là hợp tình hợp lý.

Tiểu Nghiêu vuốt vuốt mái tóc, mặt hồ nghi: "Cao thủ? Là chú Lăng sao?"

"À, không phải." Tô Hiểu Mộc có chút buồn bã, quan hệ giữa Tử Kỳ và tiểu Nghiêu không khác cha con là bao, anh cũng coi như nhìn tiểu Nghiêu lớn lên, tiểu Nghiêu nghĩ như vậy là điều dễ hiểu, chỉ là. Cô thầm than một tiếng, gần đây liên lạc cùng anh, phát hiện chủ đề giữa hai người đã rất ít, anh nói qua loa là rất bận, càng không ngừng tham gia các khóa học y, nói chuyện đảng hoàng cũng không được mấy lần.

Cậu sững sốt một chút: "Không phải chú Lăng? Vậy là ai nha? Con đã gặp chưa? Có thể phụ huynh của con sao?" Cậu bắn liên hồi giống như hỏi một chuỗi vấn đề.

Tô Hiểu Mộc nhàn nhạt cười một tiếng: "Dĩ nhiên có thể, con cũng đã gặp người đó."

Tiểu Nghiêu tròn to mắt: "Vậy rốt cuộc là ai?"

"Bây giờ còn chưa thể nói, tạm thời giữ bí mật." Tô Hiểu Mộc cố làm thần bí.

"Không nói thì không nói, có gì đặc biệt hơn người?" Tiểu Nghiêu liếc cô, hừ nhẹ, kéo cao chăn qua đầu buồn bực nằm ngủ, hô hấp còn lập tức lúc sâu lúc cạn, giờ tính trẻ con rồi.

Mặc dù như thế, Tô Hiểu Mộc cũng thở phào nhẹ nhõm, cô thật không biết làm sao nói với cậu rằng người kia — là cha của cậu, Cảnh Diễn.

Cũng không lâu lắm tiểu Nghiêu liền ngủ mất rồi, hô hấp đều đều, cô nhẹ nhàng đem chăn kéo đến giữa cổ của cậu, hôn một cái trên trán, rón rén đứng lên tắt đèn, rồi đi.

Tiểu Nghiêu, là quà tặng tốt nhất ông trời ban cho cô, đem toàn bộ tâm trí của mình cho cậu, mặc dù cô không thể hoàn toàn thay thế vị trí cha của cậu, nhưng cô có tự tin chăm sóc con cẩn thận, cho nên qua mười năm cô chưa bao có ý định gặp lại Cảnh Diễn. Cô cho là cả đời này cứ như vậy yên bình trôi qua, cho đến nửa năm gần đây, đột nhiên thường xuyên phát bệnh, cô bắt đầu sợ, không phải sợ chết, mà là sợ nếu như chỉ còn một mình lại tiểu Nghiêu thì làm thế nào?

Con trai đã từng hỏi mình, cha của cậu ở nơi nào, hình dáng thế nào, làm công việc gì, cậu có giống cha không, thương cậu không, tại sao vẫn không xuất hiện? Cô đã quên mình trả lời ra sao rồi, có lẽ là căn bản không có trả lời, chỉ là khóc, vậy nên sau này, cậu chưa từng hỏi cô vấn đề giống như vậy, giống như mẹ con liền tâm.

Là cô ích kỷ quyết định, khiến con trai vừa sinh ra đã không có cha. Mà bây giờ cô muốn ích kỷ một lần nữa, cho tiểu Nghiêu có được một gia đình

hoàn chỉnh, có cha thương, có mẹ yêu, cho dù tương lai có một ngày cô. tin tưởng anh cũng có thể chăm sóc Tiểu Nghiêu rất tốt, bọn họ là cha con, là máu mủ cắt không lìa .

Cho nên mới có việc một người đơn phương định đoạt hôn nhân.

Biết rõ là giả dối , lại như cũ đang mong đợi, giống như mười năm trước.

Tô Hiểu Mộc, người hết thuốc chữa rồi —— cô tự nhủ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CHA CON

Rất nhanh đã đến thứ bảy.

Gần đây, Tô Hiểu Mộc ký hợp đồng với Nhà xuất bản, cảm hứng sáng tác tuôn trào khiến cô làm việc không kể ngày đêm, thường đến hai ba giờ đêm còn chưa ngủ, mà ngày chủ nhật cô cũng không cần đưa Tiểu Nghiêu đến trường, cho nên sáng sớm thời điểm chuông cửa vang lên cô cực kỳ không muốn dậy. Cô còn buồn ngủ nên mơ mơ màng màng nhìn qua mắt mèo trên cửa, đến khi tầm mắt cô tập trung ở người ngay cửa thì cô hoàn toàn tỉnh táo, làm sao anh có thể tới nơi này?

Mà ngoài cửa, Cảnh Diễn mỉm cười, rất kiên nhẫn lại một lần nữa nhấn chuông cửa vang lên.

Nhất thời Tô Hiểu Mộc không biết làm sao, tay chân luống cuống sửa lại quần áo trên người mới bất đắc dĩ mở cửa, ngoài cửa anh đứng nghiêm, mày mắt héch lên lẳng lặng nhìn cô, hơn nữa bờ môi mỏng còn nâng lên một độ cong như cố như không.

Cô theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn qua một cái, mới phát hiện ra trên người mình còn mặc áo ngủ Snoopy cực kỳ ngây thơ! Nhất thời cô cảm thấy bức bách không biết làm sao, đầu lưỡi cũng trở nên cứng đờ: "À. Anh, xin, mời vào nhà ngồi."

Cảnh Diễn thông thả đi vào trong nhà, giọng nói ôn hòa khác thường: "Tôi hình như. tới quá sớm."

Tô Hiểu Mộc tròn mắt, biết còn sớm? Biết rõ rồi mà còn cố tình đến.

Cô nhanh chóng đi thay quần áo khác, hỏi anh: "Làm sao anh biết tôi ở chỗ này?" Lời nói vừa nói ra khỏi miệng cô liền cảm thấy mình ngu ngốc, trên đời này còn có chuyện gì Cảnh Diễn không biết? Sau đó cô cười xấu hổ, "Tôi nhớ hình như hẹn anh buổi chiều phải không?" Anh tới quá đột nhiên, thật là, không cho cô thời gian để chuẩn bị tâm tình nữa chứ.

"Tin tức dự báo thời tiết buổi sáng nói giữa trưa nhiệt độ sẽ tới 30 độ, nếu là đi vận động bên ngoài, tôi cảm thấy sớm một chút lên đường thì tương đối thích hợp, cô không ngại chứ?" Ngồi ở trên ghế sa lon Cảnh Diễn giải thích đều đầu vào đây, mười ngón tay đan vào nhau đặt ở trên đầu gối, nhìn kỹ cô một hồi lâu, còn nói, "Hon nữa dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt Tiểu Nghiêu, tôi hi vọng chuẩn bị tốt một chút."

Đúng như anh đang nói, hiện tại thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chói lọi từ ngoài cửa sổ xuyên thấu vào, Tô Hiểu Mộc có thể nhìn anh rõ ràng hơn, áo sơ mi màu sáng cùng áo khoác màu tối, quần thường màu đen, người đàn ông này từ đầu đến chân mọi chi tiết đều hoàn mỹ.

Cảnh diễn dời ánh mắt, từ từ quan sát căn phòng không lớn lắm này, trang trí rất ấm áp, bố trí thoải mái, vách tường ở phòng khách treo một bức tranh lớn, là Tô Hiểu Mộc cùng con trai chụp chung lúc đi du lịch, mẹ con cùng hướng về phía ống kính để tay chữ "V", cười hết sức rạng rỡ, làm cho người ta không nhận được cảm thấy ấm áp.

Sông băng trong mắt của anh bắt đầu hòa tan, lên tiếng lần nữa: "Cô có nói với Tiểu Nghiêu chuyện hôm nay chúng ta gặp mặt không?" Đi vào lâu như vậy còn chưa thấy cậu, đoán chừng là còn đang ngủ .

Tô Hiểu Mộc lắc đầu: "Chỉ là hơi đề cập tới, tôi sợ biến khéo thành vụng." Anh vẫn chưa gạt đầu, cô đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng rất gò bó, nhẹ giọng hỏi: "Đúng rồi, anh uống chút gì không?"

Cảnh Diễn nhìn cô: "Cũng tốt, vậy thì cho tôi một ly trà thôi."

Nấu nước, pha trà, Tô Hiểu Mộc lợi dụng thời gian ngắn ngủi này tiêu hóa sự xuất hiện đột ngột của Cảnh Diễn, nhưng sau khi từ phòng bếp ra ngoài, bước chân của cô theo bản năng dừng lại.

Trong phòng khách, con trai của cô vừa rời giường với chân không, ánh mắt vừa đen vừa sáng của cậu nhìn Cảnh Diễn, trên người của cậu mặc áo ngủ Snoopy giống của cô, ba người sững sờ nhìn nhau.

Tiểu Nghiêu trầm mặc một hồi, nghi ngờ nhìn Tô Hiểu Mộc: "Mẹ?"

Lần đầu tiên gặp mặt con trai ở hoàn cảnh gần gũi như vậy, Cảnh Diễn rõ ràng rất chờ mong, đầu tiên là thân thể không tự chủ nghiêng tới trước, cuối cùng thậm chí đứng lên, anh nhìn Tiểu Nghiêu, cũng chuyển ánh mắt đến Tô Hiểu Mộc vừa thay quần áo xong.

Lực tập trung của một lớn một nhỏ hướng tới đây, Tô Hiểu Mộc đột nhiên mất đi năng lực ngôn ngữ, trong lúc nhất thời không biết làm sao giới thiệu hai người với nhau, tay bụng ly trà khẽ run.

Lúc này, tiểu Nghiêu chợt tròn to hai mắt: "A, chú là người đêm hôm đó nhặt được dây chuyền của con!"

Cảnh Diễn lần đầu tiên lộ ra cười yếu ớt, âm thanh nhu hòa chào hỏi: "Chào con." Đã lâu như vậy nụ cười này lại làm cho Tô Hiểu Mộc khó phân biệt vui mừng trong lòng, anh là vì con trai mà đến.

Tiểu Nghiêu sững sờ, giống như không rõ ràng lắm tình trạng hiện tại, lại kêu một lần nữa: "Mẹ?"

Tô Hiểu Mộc phục hồi lại tinh thần, đặt ly trà trên cái khay trước mặt Cảnh Diễn, kéo Tiểu Nghiêu đến bên cạnh mình, sờ sờ đầu của cậu nói: "Tiểu Nghiêu, cái dây chuyền con đeo kia, chính là chú ấy đưa."

Vừa dứt lời, Tiểu Nghiêu liền đột nhiên kinh ngạc hô: "Chú ấy là cha?" Nói xong lại khó có thể tin mà ngậm miệng mình, nén lại sự kích động.

Không khí chốc lát ngưng trệ, chữ "cha" này khiến tâm tình của ba người trở nên phức tạp.

Ánh mắt Cảnh Diễn rất mềm mại, không có trốn tránh, ngắn gọn thừa nhận: "Đúng, tiểu Nghiêu, ta là cha của con."

Có thể không ai ngờ tới một giây kế tiếp Tiểu Nghiêu sẽ như mũi tên xông về phía Cảnh Diễn, với sức lực trẻ con mà liều mình phản đối: "Cái gì cha? Tôi không có cha, ông đi mau! Ông đi mau!" Trong nhận thức của cậu, người đàn ông này chẳng những vứt bỏ cậu, còn làm cho mẹ cậu đau lòng.

Lông mày Cảnh Diễn nhăn lại, nhưng bởi vì không dám dă thương đến đứa bé mà bị động mặc cho cậu đánh, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Tô Hiểu Mộc trầm nghĩ không được, nhanh kéo con ra, âm thanh hơi nghiêm nghị: "Tiểu Nghiêu, không thể không có lễ phép!"

Tiểu Nghiêu đỏ đôi mắt, có chút không phục mở to mắt, quát cường hừ một tiếng: "Ông ấy không phải cha của con!"

Tô Hiểu Mộc thờ dãi, hai ngày trước cô nói bóng nói gió với cậu, nếu như cha tới tìm cậu thì cậu sẽ làm sao?

Lúc ấy cậu hỏi ngược lại cô, con không thấy ông ấy lâu rồi, vẫn luôn không xuất hiện tại sao còn phải tới tìm chúng ta?

Nhưng cô biết, đứa nhỏ này rất muốn một người cha, mỗi lần thấy bạn học khác có ba tới đón cậu cũng không nhịn được nhìn qua. Nhưng dù sao Cảnh Diễn cũng đã không xuất hiện trong chín năm qua, muốn cậu lập tức chấp nhận sự thật này cũng không phải dễ.

"Tôi có thể nói chuyện riêng với con một chút không?" Cảnh Diễn nhìn Tô Hiểu Mộc thật sâu, "Yên tâm, tôi có chừng mực."

Tô Hiểu Mộc gật đầu một cái: "Vậy tôi xuống dưới lầu mua bữa ăn sáng." Ép mình coi thường tiếng kêu của con trai ở phía sau, không hề do dự nhiều cô liền đi ra cửa.

Cửa hàng bán đồ ăn sáng ở dưới lầu trước sau như một luôn đông khách, bởi vì không chỉ có mùi vị rất ngon, hơn nữa phục vụ rất chu đáo. Bà chủ là dì ở trên lầu nhà Tô Hiểu Mộc, người rất nhiệt tâm, chỉ là có lúc Tô Hiểu Mộc cảm thấy dì ấy nhiệt tình quá mức. Rất nhanh cô đã mua được những thứ Tiểu Nghiêu thích, không biết Cảnh Diễn ăn rồi chưa, cũng mua một phần cho anh.

Thời điểm tính tiền đi bán hàng lôi kéo cô không thả, "Tiểu Tô à, con suy nghĩ kỹ chưa?"

"Dạ, suy tính cái gì?" Tô Hiểu Mộc cảm thấy khó hiểu.

"Chính là cái chuyện lần trước dì nói cho con đó, cháu trai của dì là cán bộ nhà nước, thu nhập ổn định, đáng người cũng tốt, rất xứng đôi với con."

Lần này Tô Hiểu Mộc mới nhớ tới, dì ấy muốn mai mối cho cô, cô chưa từng thấy qua đối phương, nghe nói ước chừng ba mươi lăm tuổi, là người đã ly hôn, có một con gái, dì ấy không đề cập tới, cô thật đúng là đã quên việc này.

Cô cười cười xin lỗi, khách sáo trả lời: "A dì, cảm ơn ý tốt của dì, chẳng qua con thật không có ý định này." Cô có chút ngượng ngùng, vội vã cầm đồ ăn chạy đi.

Không phải cô cảm thấy đối phương không tốt hay tự cho mình là thanh cao, mà là nếu như cô thật có thể chấp nhận người khác, thì không thể nào đợi cho đến hôm nay. Cô vẫn chỉ mong chờ người kia, người hôm nay đang ở nhà cô, cô và người ấy có một đứa con trai.

Chạy một vòng ở công viên của chung cư, Tô Hiểu Mộc mới chậm rãi lên lầu, nhưng đứng ở cửa miệng lại do dự, không biết hai cha con bọn họ nói chuyện như thế nào, lại cảm thấy mình trốn tránh tựa như rất vô trách nhiệm thậm chí xin lỗi con trai, mặc dù vấn đề này sớm hay muộn con cô cũng cần đối mặt.

Bất chấp tất cả, cô khẽ cắn răng đang muốn móc chìa khóa, cửa lại mở ra.

Cảnh Diễn cùng Tiểu Nghiêu song song đứng ở cửa bên trong, giống như nhìn thấu tâm tư của cô, Cảnh Diễn giải thích: "đang định đi tìm em, Tiểu Nghiêu rất lo lắng cho em." Ai nấy đều thấy được, đứa nhỏ Tiểu Nghiêu này rất lệ thuộc vào cô. (đoạn này mình đổi xưng hô thành anh – em nha, vì đang ở trước mặt Tiểu Nghiêu)

Anh và Tiểu Nghiêu?

Ánh mắt kinh ngạc của Tô Hiểu Mộc rơi trên người cha con hai người, Tiểu Nghiêu đã đổi áo ngủ, kháng cự trong mắt cũng biến mất mấy phần, thấy cô thì ngọt ngào đi tới, gọi to: "Mẹ, tại sao mẹ đi lâu quá?"

"Nhiều người xếp hàng muốn mua, mẹ mua bánh treo chiên mà con thích ăn, con đem vào ăn trước đi, nhớ rửa tay." Tô Hiểu Mộc đuổi con trai, mới cẩn thận từng li từng tí hỏi Cảnh Diễn, "Hai người nói chuyện như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, tôi muốn con sẽ từ từ tiếp nhận tôi, chỉ cần một chút thời gian." Cảnh Diễn còn chưa nói hết, Tiểu Nghiêu ở bên trong kêu la, "Ăn điếm tâm!"

"Tối rồi tối rồi." Tô Hiểu Mộc xoay người không nhìn anh nữa, thay dép đi thẳng tới phòng bếp.

Cảnh Diễn không nói một lời đi theo, thật ra thì anh đã ăn sáng rồi, nhưng khi nhìn Tiểu Nghiêu cách mấy giây liền giương mắt nhìn lên mình, anh không nhịn được nhếch miệng cười yếu ớt, bất tri bất giác cũng ăn một chút.

Tô Hiểu Mộc nhấp một miếng sữa đậu nành, lặng lẽ nhìn tất cả, một nhà ba người rốt cuộc đoàn tụ, cô nên cảm thấy vui mừng mới phải, tại sao trong lòng vẫn có chút mất mát?

Bọn họ không quên mục đích hôm nay gặp nhau, luyện tập phối hợp hai người ba chân .

Ăn xong điểm tâm bọn họ cùng nhau ra ngoài, hôm nay Cảnh Diễn vẫn là tự mình lái xe, nhìn anh đi đến bãi đậu xe, Tô Hiểu Mộc vội vàng nói: "Không cần lái xe, chung cư đối diện có công viên nhỏ, rất gần."

Cảnh Diễn hí mắt một cái, dứt khoát cắt đứt lời cô: "Tôi không thích nơi nhiều người."

Tô Hiểu Mộc tức cười, con trai mình hoạt bát đáng yêu, tại sao lại có một người cha vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc như vậy?

Có thể con trai trời sinh liền thích chữ số, âm thanh, xe hơi công nghệ cao gì đó, cho nên Tiểu Nghiêu vừa thấy Maserati của Cảnh Diễn liền không chịu ngồi ghế sau, nhưng Tô Hiểu Mộc thế nào cũng không đồng ý, đứa bé không thích hợp ngồi tay lái phụ, cô rất lo lắng an toàn của con.

Cô cho là Cảnh Diễn sẽ đứng về phía cô , thật không nghĩ anh sẽ nói: "Không sao, anh chạy chậm một chút là được." Nghiêm nhiên mẹ dừ cha hiền, có lẽ anh muốn bù lại quá khứ đã bỏ lỡ mười năm, cho nên đối với bất kỳ yêu cầu gì của con đều không muốn từ chối.

Tô Hiểu Mộc cho tới bây giờ cũng biết, Cảnh Diễn nói là sẽ làm cho người khác nghe theo, không có khả năng chống lại.

Tiểu Nghiêu nhiệt liệt hoan hô, ở trong xe sờ hết mọi thứ, cực kỳ hưng phấn, giống như đã sớm quên mình chán ghét gọi người đàn ông này là cha.

Mà chậm một chút thành ra kết quả là, một chiếc xe thể thao tốc độ 200 cây số trở lên chạy cùng tốc độ xe nhỏ bình thường, những chủ xe bên cạnh cũng bấm còi kháng nghị, kháng nghị chà đạp xe nổi tiếng.

Sau một giờ bọn họ đi tới một sân đánh Golf, Tô Hiểu Mộc quan sát một chút hoàn cảnh nơi này, kỳ quái hỏi: "Ah, tại sao tới nơi này? Hôn nữa giống như không có một bóng người." Sân đánh Golf là khu tụ tập người giàu, lại là ngày Chủ nhật, theo lý cũng không vắng lạnh mới đúng.

Cảnh Diễn nhướn đuôi lông mày, không nhanh không chậm nói với cô: "Bởi vì nơi này là sân tư nhân của anh."

Tô Hiểu Mộc thở ra một hơi, ở thủ đô tắc tắc tắc vàng, một mảnh đất lớn như vậy chỉ phục vụ cho anh đánh golf? Mà bây giờ bọn họ tới nơi này, chỉ là vì luyện tập phối hợp hai người ba chân cho đại hội thể dục thể thao? Thật là xa xỉ.

Nhưng rất dễ nhận thấy một người đàn ông nào đó không có loại suy nghĩ này.

Bọn họ ngồi xe điện tiến vào trong sân bóng, cô ngồi ở hàng sau, nghe hai cha con đối thoại đơn giản trước mặt.

Con nghiêm trang hỏi: "Cha chơi được hai người ba chân sao?"

Cha trả lời: "Không có."

Con trai gật gật đầu mà nói: "Vậy con dạy cha đi, cha phải nghiêm túc học nha."

Cha cung chiêu cười: "Tốt."

Tô Hiểu Mộc cũng cười theo.

Thảm cỏ nơi này rất tốt, không khí nếu so với nội thành thì mát mẻ hơn rất nhiều, cho dù đứng dưới nắng cũng không thể nào cảm thấy nóng.

Một khu vực bãi cỏ lớn chỉ có ba người bọn họ.

Cảnh diễn cúi người xuống, cẩn thận đem dây hồng cột vào đùi anh và Tiểu Nghiêu, lần đầu tiên mới bắt đầu luyện tập cũng không thành công, chiều cao bọn họ chênh lệch quá lớn, bước đi không nhất trí, Tiểu Nghiêu thiếu chút nữa ngã xuống, Tô Hiểu Mộc sợ hết hồn. Cũng may Cảnh Diễn vững vàng đỡ lấy cậu, lại cúi đầu nói điều gì bên tai cậu, Tiểu Nghiêu gật đầu một cái, sau đó bọn họ lại một lần nữa cất bước, lúc này đã phối hợp hơn rất nhiều, tiết tấu dần dần theo nhịp sau đó bọn họ liền luyện tập tăng tốc độ, Tô Hiểu Mộc xem ra, muốn tranh tài lấy được hạng nhất tốc độ này phải là đủ rồi.

Bữa trưa ở phòng ăn của sân banh, Tiểu Nghiêu hiển nhiên được chơi rất vui vẻ, vừa ăn vừa cùng Cảnh Diễn vừa nói vừa cười, nói kiến thức của mình, có lúc cũng hỏi chuyện của Cảnh Diễn, Tô Hiểu Mộc an tĩnh nghe, nhưng sự chú ý đặt ở trên người Cảnh Diễn.

Sau khi vận động anh mở hai nút trên cùng của áo sơ mi, tay áo cũng cuộn lại, tư thái rất dễ dàng tự nhiên lắng nghe mỗi một câu con trai nboil với anh, thỉnh thoảng lại trả lời một câu hoặc là tán thành gật đầu, hai người có nét rất giống nhau, chợt nhìn đến thì ai sẽ biết bọn họ là hai cha con hôm nay mới lần đầu tiên gặp mặt?

Cô nghĩ, máu mủ thật rất kỳ diệu.

Lúc trở về, con trai ở ghế sau ngủ thiếp đi, chờ xe dừng hẳn, Tô Hiểu Mộc tay mới vừa chuẩn bị mở chốt cửa, chỉ nghe thấy anh nhàn nhạt mở miệng nói: "Chúng ta mau sớm kết hôn đi."

Cô nhất thời mất đi khả năng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: HIỂU RÕ

Tô Hiểu Mộc im lặng, chốc lát sau "Ừ" một tiếng, không chế nhịp tim đang đập loạn của chính mình rồi nhanh chóng xuống xe, sau đó mở cửa sau muốn gọi con trai tỉnh lại, mu bàn tay lại bỗng ấm áp, cô ngạc nhiên giương mắt, Cảnh Diễn không biết từ lúc nào xuống xe đứng bên cạnh ân chặt tay của cô, khẽ lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói "Để tôi ôm con", sau đó đôi tay vững vàng ôm con trai ra ngoài xe, sai bước đi về phía nhà cô.

Cô lấy lại tinh thần, vội vàng đóng cửa xe, đuổi theo vồ vồ vai Cảnh Diễn, chờ anh quay đầu lại cô mới nhỏ giọng nói: "Này, còn chưa khóa xe đấy." Anh dường như sợ đánh thức con, không lên tiếng, nhưng lại nghiêng nghiêng người đem tay phải hơi nâng cao, cô hiểu ý của anh, lấy ra chìa khóa điều khiển trong túi, xoay người bấm nút, xa xa vang tiếng "Tít tít". Cứ như vậy trong khoảng hai giây, anh và cô lại giữ khoảng cách với nhau. Tiểu Nghiêu đã chín tuổi rồi, nhìn anh nhẹ nhàng ôm cậu bé, một chút cảm giác dùng sức cũng không có.

Về đến nhà, Cảnh Diễn rón rén đem Tiểu Nghiêu nằm trên giường của cậu, Tô Hiểu Mộc giúp con cởi áo khoác nhỏ, chắc là do quá mệt mỏi, cậu ngủ rất sâu, giằng co lâu như vậy cũng không tỉnh, nhưng lại oán trách "um" một tiếng, trong miệng mê mê sáng gọi "Mẹ", còn theo bản năng nắm tay Tô Hiểu Mộc không thả, cô cười cười, liền duy trì tư thế nửa ngồi, cho đến khi hô hấp của cậu dần dần vững vàng, mới cẩn thận từng chút một rút tay mình ra.

Vậy mà ngồi chồm hổm làm tê chân rồi, cô vừa đứng lên liền lao đảo, Cảnh Diễn nhanh tay từ phía sau đỡ hông của cô, đợi cô đứng vững vàng mới buông ra, lui ra một bước nhỏ, nhàn nhạt quan tâm: "Cẩn thận một chút."

Loại nhu tình giống như băng tuyết tan rã này làm Tô Hiểu Mộc có chút không quen, cô dùng ngón tay vén vài sợi tóc để che giấu sự bối rối của mình, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Cảm ơn."

"Ba Bì. . . . Là ai?" Cảnh Diễn đột nhiên hỏi, ánh mắt lạnh lạnh của anh mang theo chút nghi hoặc, mới vừa rồi trong lúc Tiểu Nghiêu nói mơ ngoại trừ kêu "Mẹ", còn nói một lần "Ba Bì", anh chẳng những nhớ, còn có chút. . . . cảm giác không thích.

Tô Hiểu Mộc sững sờ, ngay sau đó cười lên: "Ba Bì là chú chó giống Mực Dương do cậu bé Lương Thụy Vũ ngồi cùng bàn với Tiểu Nghiêu nuôi trong nhà, con vẫn rất ưa thích nó, Tiểu Nghiêu thật thích động vật nhỏ." Cô thần nhiên chống lại đôi mắt khắc sâu của anh, "Tiếc là tôi tương đối nhạy cảm với phấn hoa và lông động vật, hoa cỏ cùng sùng vật không thể chăm sóc."

Anh gật đầu, chợt đi ra khỏi phòng của Tiểu Nghiêu, rất nhanh bước chân lại dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía tủ sách, tầm mắt rơi vào những cuốn album để trên đầu tủ, bìa album đều là hình của Tiểu Nghiêu.

Tô Hiểu Mộc thử dò xét: "Anh muốn xem không?"

"Được, nếu như thuận tiện." Anh nói thật bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đường cong cảm dưới kiên quyết của anh đã thả lỏng, loại ánh mắt mong chờ đó sẽ làm cho mọi người không nhìn được đồng ý bất kỳ yêu cầu nào của anh.

Không thể không nói, anh đối với cô vẫn có lực hút trí mạng, mặc kệ là ngày trước hay là hiện tại, không giảm đi nửa phần.

"Dĩ nhiên có thể." Tô Hiểu Mộc nheo mắt lại hơi cười, sau đó đem phần lượng không nhỏ photo album toàn bộ giao cho trong tay hắn.

Cảnh Diễn đem album ảnh ra phòng khách và ngồi xuống ghế sa lon, Tô Hiểu Mộc rót cho anh ly trà, anh chỉ định lịch sự uống một hớp, sau đó liền bắt đầu chú tâm vào quyển album, mỗi một tờ, mỗi một tấm hình đều nhìn rất chuyên chú, rất cẩn thận, mặc dù kỹ thuật chụp ảnh của cô không phải rất tốt, nhưng ghi lại rất đầy đủ hình ảnh chín năm lớn lên của Tiểu Nghiêu, anh đã bỏ lỡ chín năm.

Nhìn album ảnh của con, lại nhìn đến anh, nhìn đường cong khỏe nâng lên của đôi môi anh, tâm tình của cô cũng càng ngày càng tốt.

Ấm áp như vậy cho đến sau giữa trưa, hai người anh và cô, im lặng hưởng thụ phần yên tĩnh có một không hai này.

Thời điểm Tô Hiểu Mộc tỉnh lại lần nữa, ngoài ý muốn phát hiện mình lại ngủ thiếp đi trên ghế sa lon, trên người còn đang đắp chăn mỏng, không ngờ mình cứ như vậy ngủ thiếp đi, cô đã tưởng rằng ở trước mặt anh phải là rất khẩn trương.

Đã vào đêm, kéo rèm cửa sổ để lộ ra một chút xú ánh đèn bên ngoài, cô đứng lên mở đèn, trong phòng chạy một vòng, xác định Cảnh Diễn đã rời đi rồi, nhưng anh lại để quên áo khoác ở trên ghế sa lon.

Như vậy cũng tốt.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, cô ở trong phòng làm việc, Tiểu Nghiêu đang chơi game, cô và con đã thỏa thuận rằng chỉ có thứ sáu và thứ bảy mới có thể chơi mấy vi tính, trò chơi do cô chọn, mỗi lần chơi thời gian không thể vượt qua 3 tiếng, hơn nữa phải bảo đảm thành tích học tập không giảm. Tiểu Nghiêu và cha cậu đều có ưu điểm, đã nói là nhất định làm được, vì vậy cô cũng không cần dùng lời lẽ nghiêm khắc với con, đối với đứa bé, cô dùng phương pháp giáo dục bằng tâm, từng chút một dạy bảo con.

Nhưng kỳ quái là đối diện với mấy vi tính cả buổi tối, Tô Hiểu Mộc không có chút cảm hứng để làm việc.

Cô rời mắt khỏi máy tính cho tỉnh táo, xoay xoay lưng, liếc thấy áo khoác nam giắt một bên, cô phát hiện nguyên nhân không có cảm hứng làm việc, hình như mỗi lần đối mặt với Cảnh Diễn, cô đều không có cách nào tỉnh táo suy nghĩ bất cứ vấn đề gì, đối với cô mà nói, anh là một dòng nước xoáy có thể hút đi lý trí.

Cô suy nghĩ một chút, bấm số điện thoại của anh.

"Hả?" Là âm thanh lạnh lạnh của Cảnh Diễn, tiếng nước chảy rào rào chợt dừng lại.

Ý thức được mình không chọn tốt thời điểm, cô ngưng ngưng dừng một chút: "À, là tôi, chỉ là muốn nói với anh một tiếng, áo khoác của anh để ở chỗ tôi."

Anh rất nhanh liền đáp: "Không sao, để lại ở chỗ của cô, dù sao ngày mai tôi cũng đến." Giọng nói quen thuộc thật tốt giống như quan hệ của bọn họ tuy hai mà một.

Tô Hiểu Mộc cố gắng hít sâu để cho mình tỉnh táo, cô cũng không hiểu, tại sao anh luôn có thể lạnh nhạt thông dong như không có chuyện gì xảy ra?

Hai người quen thuộc nhưng xa lạ lại một lần nữa tẻ ngắt.

Cô do dự một chút, hỏi anh: "Cái đó. Những tấm ảnh hôm nay anh có muốn tôi đưa cho anh không? Nếu muốn thì gửi địa chỉ email cho tôi."

"Tốt." Anh đáp rất đơn giản, ngay sau liền đọc địa chỉ email cho cô.

Cúp điện thoại, cô gửi những tấm ảnh hôm nay vào hộp thư cho anh, suy nghĩ một chút, lại gửi luôn những tấm ảnh trước kia của Tiểu Nghiêu. Mới vừa gửi đi thành công thì Tiểu Nghiêu liền gõ cửa đi vào, vẫn chân không như cũ, đôi tay đem gối của cậu ôm ở trước ngực, nhướn mày nói với cô: "Mẹ, con không ngủ được, có thể tới ngủ cùng con không?"

Tô Hiểu Mộc lập tức vui vẻ, vừa tắt máy vi tính vừa chế nhạo con: "Hả? Là ai nói, đã trưởng thành mà còn ngủ cùng mẹ thì không phải là người đàn ông mạnh mẽ?"

"Mẹ nghĩ muốn ghét bỏ con sao?" Tiểu Nghiêu hừ một tiếng, miệng chu lên còn có thể được treo bình đầu.

Tô Hiểu Mộc đã xốc chăn, vỗ vỗ chỗ bên cạnh nói: "Được rồi, mau tới đây, ông cụ không mang dép, như thế này cảm lạnh kêu khó chịu."

"Mẹ!" Tiểu Nghiêu miệng nhếch lên, như tia chớp nhào vào chăn, lập tức liền ôm hông của cô, được con lệ thuộc như thế này khiến Tô Hiểu Mộc cảm thấy thỏa mãn.

Cô hỏi con trai: "Nói đi, tại sao không ngủ được?"

Tiểu Nghiêu cắn môi, nhỏ giọng nói thầm: "Mẹ, tại sao đến bây giờ cha mới trở về tìm chúng ta?" Âm thanh của cậu có chút yếu ớt.

Tô Hiểu Mộc nhẹ nhàng vỗ lưng của cậu, hỏi ngược lại: "Có phải con không muốn gọi chú ấy là cha? Chú ấy hôm nay không có nói cho con biết nguyên nhân sao?"

Cậu hừ một cái từ trong chần lờ ra cá đầu nhỏ, rất nghiêm túc nhìn Tô Hiểu Mộc: "Ông ấy nói, nếu như mà con ghét lời của ông ấy có thể không gọi, cho đến khi tự con đồng ý. Mẹ, con làm như vậy có phải rất không lễ phép hay không, con soi gương, với lời nói của mẹ trước kia, con cùng ông ta thật rất giống nhau, ông ấy dù sao cũng là. cha của con." Cậu nói sau cùng cậu nói rất chậm, giống như rất khó khăn mới mở miệng.

"Cái này cũng không thể trách con." Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái, giúp cậu sửa lại chần, dịu dàng nói: "Hai người còn nói cái gì?"

Tay của cậu thất góc chần, nói rất do dự: "Ông ấy còn nói, nếu như ông ấy sớm biết sự tồn tại của con thì nhất định sẽ không chờ tới hôm nay mới đến tìm con."

Tô Hiểu Mộc ngăn ra: "Tiểu Nghiêu, là mẹ vẫn không liên lạc với cha con, con có trách mẹ không?" Cô không biết con trai có thể hiểu cách làm của cô hay không, dù hiện tại hay quá khứ thì cô cũng sẽ không hối hận mình đã quyết định như vậy.

"Không trách, cha. ông ấy nói rồi, đó là trách nhiệm của ông ấy." Tiểu Nghiêu kiên định ôm cô, thật chặt, "Hon nữa con hiểu rõ, nếu như không phải là mẹ kiên trì muốn giữ lại con, có thể cũng chưa có con trên đời."

Vừa dứt lời, Tô Hiểu Mộc cảm động đến rơi nước mắt, là cô không xứng làm mẹ, mới có thể khiến đứa bé chín tuổi nghĩ sâu xa như vậy, cô ôm chặt con trai vào trong ngực, cổ họng ừ ừ: "Đứa nhỏ ngốc, con có biết hay không, con mới là người mà mẹ dựa vào."

Năm đó có thể nói là cô chỉ có hai bàn tay trắng, đứa bé đã là toàn bộ của cô, cũng là động lực để cô sống tiếp.

Tiểu Nghiêu vận vẹo uốn éo thân thể lên tiếng: "Mẹ, về sau đến lượt con bảo vệ mẹ."

"Tốt, nhưng mà bây giờ khuya lắm rồi, con đừng cọ tới cọ lui, mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy, không phải tâm tâm niệm niệm muốn đi Hoan Nhạc Cốc?"

"Dạ." Qua một hồi lâu, cậu nửa ngủ nửa tỉnh lại hỏi, "Mẹ, cha không giống trong tưởng tượng của con."

Tô Hiểu Mộc bị gọi lên hứng thú: "Vậy trong tưởng tượng của con thì cha ra sao?"

"Giống như cha Tiểu Vũ, lịch sự, vóc dáng vừa người, nơi này là. . . ." Tay của cậu ở trong chần để trên bụng khoa trương xoa vòng tròn, "Là cái dạng này." Tô Hiểu Mộc xi một cái bật cười, cha của Lương Thụy Vũ của đích thực là điển hình của một người đàn ông sau khi lập gia đình, nhưng thế nào cô cũng không tưởng tượng ra được, Cảnh Diễn nếu như mập mạp sẽ là cái dáng vẻ gì, anh cũng sẽ không khiến chuyện đó xảy ra. Tiểu Nghiêu rất nhanh lại bổ sung: "Không ngờ ông ấy thật đẹp trai, cao lớn, xinh đẹp, xem ra vẫn còn rất có tiền, mẹ, ánh mắt của mẹ không tệ."

Tô Hiểu Mộc thấy buồn cười, nếu như Cảnh Diễn biết bị chính con trai của mình khen là xinh đẹp sẽ nghĩ sao.

Lại một lát sau, hồ hấp của cậu càng ngày càng đều, sau đó theo thói quen cuốn đi hơn phân nửa cái chần, giống như nem cuộn, còn nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Thật ra thì con không ghét ông ấy."

Tô Hiểu Mộc cũng chiều cười cười, xuống giường đến học tủ lấy thêm một cái chần, tắt đèn nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh con trai, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi.

Đêm tối dần, hơi lạnh.

Cảnh Diễn ngồi ở trước bàn máy vi tính, hướng về phía ánh sáng của màn hình mà mắt hờn, tóc trên trán anh còn nhỏ nước, rơi trên mu bàn tay, ánh lên một tia long lanh. Không biết có phải là gửi nhầm file nén hay không, để lại trong lòng anh một tia rung động.

Ở trong số hình Tiểu Nghiêu có kèm bản thảo của Tô Hiểu Mộc, tập tranh thứ nhất《em và chuyện xưa của anh》phần tiếp theo ——《duyên phận trời đã định trước》.

Bắt đầu từ thứ nhất, cô gái kia đem dây chuyền chôn trong tuyết, miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt, lời tựa cho khung cảnh, cho dù anh không yêu em, nhưng em yêu anh, không cách nào dừng lại.

Không biết trầm mặc bao lâu, trên màn ảnh khung đối thoại yêu cầu "Xác nhận xóa tài liệu", anh chọn "Không".

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: LÝ DO

Rất cuộc không đi được Hoan Nhạc Cốc.

Trận mưa đầu tiên của mùa hạ đến đột ngột, trời còn chưa sáng, bao trùm cả thành phố là bóng tối mờ mịt, đã vậy mưa rơi càng lúc càng lớn, không có chút dấu hiệu chấm dứt trận mưa này.

Tô Hiểu Mộc do do dự dự nhìn thoáng qua con trai vẫn nằm ngẩn người ở bệ cửa sổ, nghĩ thật lâu là có nên gọi điện thoại cho Cảnh Diễn hay không.

Chuông đồ mới được hai tiếng, điện thoại đã có người nhận, nghe được âm thanh trầm thấp của Cảnh Diễn nói: "Ừ, hai người đã chuẩn bị xong? Chờ tôi một lát, tôi sẽ đến nhanh thôi."

Tô Hiểu Mộc dừng một chút, mới chậm rãi giải thích: "Không phải vậy. Tôi muốn nói với anh, hôm nay trời mưa quá lớn, anh đừng nên tới, lần sau có dịp đi cũng không sao."

Cảnh Diễn gơ cổ tay nhìn đồng hồ, cau mày nói: "Tôi đã ở trên đường, hướng chỉ ngày hôm qua đã đồng ý với Tiểu Nghiêu, không thể nói mà không làm." Anh theo bản năng nhìn ngoài cửa xe, quả nhiên, mưa còn to hơn so với lúc mới ra khỏi nhà, tầm nhìn cũng hạn chế khiến anh không khỏi lo lắng, lần này lòng mày của anh lại càng nhàu nát rồi.

"Nhưng tôi sợ Tiểu Nghiêu sẽ lạnh." Dừng hồi lâu, Tô Hiểu Mộc hít một hơi thật sâu, "Lần trước con không cẩn thận mắc mưa, sốt cao tròn ba ngày mới hết, hoàn cảnh đó không dễ chịu gì, hi vọng anh có thể thông cảm cho tâm trạng của tôi."

"Được, vậy thì theo ý cô." Cảnh Diễn ngồi không nhúc nhích, mím môi thỏa hiệp, sau đó phân phó tài xế: "Quay đầu, về công ty." Nhưng tài xế vừa muốn đánh tay lái, lại nghe thấy anh nói, "Không cần, hay là đi nơi đó."

Tài xế theo bản năng giương mắt lạng lẽ nhìn kính chiếu hậu một chút, phát hiện ông chủ khẽ nheo mắt lại, đưa ngón tay gõ một cái trên màn hình cảm ứng của máy vi tính, không biết nhìn gì đó trên màn hình, trông mắt đen bóng thâm thúy rất chuyên chú, bên trong chứa đầy tình cảm âm ập khiến cho người ngoài không thể hiểu được.

Nếu nhìn bề ngoài mà đánh giá thì đây hẳn là —— người đàn ông đang mê mẩn.

Mưa càng lúc càng lớn, tâm tình của con trai đáng yêu vẫn đang xuống dốc, làm trong lòng cô cũng không dễ chịu, cô kéo con đến bên cạnh mình, sờ sờ đầu của cậu an ủi nói: "Tuần sau nữa dẫn con đi có được hay không?"

Tiểu Nghiêu lại không có gì hăng hái ồ một tiếng, ngón tay vẫn sờ sờ khay trà trên bàn cạnh cửa sổ.

Cô thờ dãi, biết cậu chờ đợi chuyến đi chơi hôm nay rất nhiều, suy nghĩ một chút còn nói: "Ngoan, con đừng mất hứng á..., Hoan Nhạc Cốc lúc nào thì cũng có thể đi, hai tháng nữa chờ con được nghỉ hè, mẹ dẫn con đi Disney ở Hongkong, còn có công viên Hải Dương, như thế nào?" Cô biết rõ tính tình con trai, mặt không biến sắc dù dỗi.

"Thật?" Tiểu Nghiêu chợt ngẩng đầu, nháy mắt mấy cái nhìn cô, rồi cuộc giảm bớt lo lắng, lộ ra vẻ mặt có chút hưng phấn.

Tô Hiểu Mộc cười lên, sờ chóp mũi của cậu rồi hừ nhẹ: "Mẹ con có bao giờ lừa gạt con chưa?"

"Ừ! Không cho dối ý nha!" Tiểu Nghiêu mừng rỡ nhảy dựng lên, nhưng một giây kế tiếp lại đột nhiên hỏi: "Vậy. ông ấy cũng sẽ đi sao?"

Tô Hiểu Mộc ngần ra, định thần lại mới hiểu được Tiểu Nghiêu nói "ông ấy" là chỉ ai, đây chính là tình cảm cha con sao, mới thấy mặt lần thứ nhất anh đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng Tiểu Nghiêu, trước kia Tiểu Nghiêu vẫn luôn chỉ biết có cô, hiện tại cô không biết mình nên ghen tị hay là vui vẻ đây.

Tiểu Nghiêu nhạy cảm phát hiện vẻ mặt của mẹ rất không tự nhiên, cậu chợt không biết làm sao, vội vàng từ phía sau ôm cổ của cô hàm hồ nói: "Mẹ, con chỉ là cảm thấy nhiều người sẽ náo nhiệt một chút, không có ý gì khác." Cậu còn nhỏ, không biết càng giải thích càng không che giấu được suy nghĩ chân chính của mình.

Tô Hiểu Mộc cầm tay của cậu vỗ vỗ, lạnh nhạt nói: "Đến lúc đó chúng ta có thể hỏi, nếu như rảnh rồi thì cha của con sẽ đồng ý thôi."

"Dạ!" Tiểu Nghiêu lại lạng lẽ nhìn mẹ, xác định mẹ không tức giận mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng được bao lâu, chuông cửa vang lên, Tô Hiểu Mộc cùng con trai đối diện nhìn nhau một cái, đứng dậy đi mở cửa, lại là Cảnh Diễn.

Cảnh Diễn mặc áo sơ mi và áo khoác màu nâu nhạt, kết hợp với quần màu trắng thường cùng giày da, cách ăn mặc rõ ràng rất ôn hòa, anh tuần làm người ta phải chú ý.

Sự xuất hiện của anh có chút ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tô Hiểu Mộc, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: "Không phải nói không đi được Hoan Nhạc Cốc sao?" Cô nói xong liền nhận lấy chiếc dù trong tay anh, cơ thể rất tự nhiên lui ra một bước cho anh vào cửa, anh tự động thay dép trong nhà. Có lẽ hai người bọn họ cũng không phát hiện những động tác này làm liên mạch, quen thuộc giống như đôi vợ chồng già.

"Lúc cô điện cho tôi thì tôi đã ở dưới lầu." Cảnh Diễn nói những lời này mà mặt không đổi sắc, nghiêng đầu nhìn cô hỏi "Tiểu Nghiêu đâu? Tôi có mang theo quà tặng cho nó."

Tô Hiểu Mộc bắt đầu đi giương cằm lên: "Ừ, ở đằng kia!" Cũng không phải sao, cậu nhóc đã nghe tiếng đi theo ra ngoài, ngó dáo dác thật lâu rồi.

"Xin hỏi đây là cho con sao?" Tiểu Nghiêu có chút kỳ cục mà đi tới đây, đứng yên lặng ở trước mặt Cảnh Diễn, trông mắt đen bóng hưng phấn theo dõi

cái hộp trong tay anh, Tô Hiểu Mộc theo ánh mắt của cậu mà nhìn, hộp quà có lẽ là một trò chơi điện tử, hơn nữa nhìn tên khá quen.

Cảnh Diễn gật đầu, hơi cúi xuống nhìn thẳng vào anh: "Đương nhiên là đưa cho con, cha có thể chơi chung với con không?" Khóe miệng nở một nụ cười mặc dù nhân nhợt, nhưng vẫn bị cô phát hiện rồi.

"Đương nhiên có thể! Con đã từng chơi ở nhà Tiểu Vũ!" Tiểu Nghiêu liền vội vàng gật đầu, nghĩ vờ tay nhận lấy cái hộp, lại rất mau rút trở về, thấp thòm nhìn Tô Hiểu Mộc một cái, "Mẹ, con có thể chơi không?"

Tô Hiểu Mộc vỗ vỗ bờ vai của cậu: "Ừ, đi đi." Chờ Tiểu Nghiêu hào hứng đi vào phòng sách, cô quay đầu lại bất ngờ đối diện với tầm mắt của Cảnh Diễn, lại vội vã dời đi, xoay người đi vào phòng khách, vừa đi vừa nói, "Trí nhớ của anh thật tốt, tôi vẫn nói muốn mua cho con, lại luôn quên." Mà Tiểu Nghiêu ngày hôm qua chỉ nhắc tới một lần anh liền nhớ.

"Ừ, vừa vặn tôi có một công ty sản xuất trò chơi, liền thuận tiện mang tới." Cảnh Diễn đi theo phía sau cô vào nhà tùy ý đáp một tiếng, mặc dù nụ cười trên mặt đã nhạt đến nỗi không thể nhìn thấy, nhưng giọng nói ngược lại rất ôn hòa.

Cô không trả lời lại nữa, nhưng nhẹ nhàng gõ dưới đầu, phải đi phòng bếp châm trà, lúc đi ra phát hiện Cảnh Diễn đã không còn ở phòng khách, giương mắt nhìn sang, cửa phòng sách nửa mở. Cô đẩy cửa ra, thấy hai cha con tùy ý ngồi xếp bằng trên mặt đất thảo luận trò chơi liễu lĩnh mạo hiểm, nhất là Tiểu Nghiêu, có vẻ so thường ngày còn phải hoạt bát hơn mấy phần.

Cậu mở to hai mắt chỉ vào màn ảnh, tò mò hỏi: "Ah, tại sao không giống với khi chơi ở nhà Tiểu Vũ?"

Cảnh diễn xoa xoa tóc của cậu, nói: "Đây là sản phẩm mới đời thứ hai, có cải tiến một chút."

Tiểu Nghiêu than thở "Oa" một tiếng: "Không trách được, trang bị cực tốt!" Theo từng bước một Cảnh Diễn dạy cậu phá chương ngại, ánh mắt Tiểu Nghiêu nhìn anh trừ sùng bái cũng là sùng bái, quần anh hạch hỏi, một chút xa lạ đều không có.

Tô Hiểu Mộc đưa ánh mắt hướng tới Cảnh Diễn, áo sơ mi của anh tùy ý vén lên đến cùi chỏ, trực tiếp ngồi trên đất dù quần màu trắng, cô thầm đốt lên một ngọn lửa yêu thương trong lòng, mơ hồ nhớ anh chỉ mặc áo hàng hiệu may thủ công, một bộ quần áo như vậy ở thủ đô mua rất tốn kém, nhưng nghĩ đến người đàn ông này cũng không có khái niệm gì về tiền bạc.

Cô an tĩnh rời khỏi cái không gian chỉ thu6oc5 về hai cha con này. Sắp đến giờ ăn cơm, cô mới một lần nữa đi vào, lẳng lặng hỏi: "Anh có ăn cơm ở đây không?"

Cảnh Diễn sững sờ, không trả lời ngay, ngược lại khuôn mặt tươi cười của Tiểu Nghiêu vốn là mong đợi giờ có chút thất vọng, đề điều khiển ti vi xuống rồi đầu nói thầm: "Mới đến lập tức muốn đi sao? Thật ra thì món ăn mẹ làm ngon lắm đó."

Trong mắt Cảnh Diễn xét qua một chút do dự, dừng một chút mới nhỏ giọng nói: "Cha hôm nay không có việc khác, có thể chơi với con cả ngày." Thật ra thì điện thoại di động trong túi không biết đã rung bao nhiêu lần, bởi vì ngày mai sẽ là hội nghị ký kết hợp đồng hơn một tỷ, vậy mà lần thứ nhất điện thoại rung anh cũng không thêm để ý tới, việc như vậy xảy ra với chính mình, giống như là hoàn toàn trở thành một người khác.

Sắc mặt của Tiểu Nghiêu lập tức thay đổi, vẫn không quên quay đầu lại nói với Tô Hiểu mộc, "Mẹ, con muốn ăn thịt băm kinh tương." Sau đó ngẩng lên nói với Cảnh Diễn, "Tin tưởng con, ăn thật ngon lắm!"

Cảnh diễn vừa cười: "Hà? Vậy nhất định phải ném thử rồi." Nói xong như có điều suy nghĩ liếc Tô Hiểu Mộc một cái, ngược lại làm cho cô ngại ngùng đỏ mặt.

Anh và cô đều biết cô nấu ăn rất tệ, nhất là loại đàn ông có yêu cầu cao lại hay bắt bẻ như Cảnh Diễn, đồng ý ăn thử một lần đã là rất nể mặt cô. Cũng may mười năm này, trừ nuôi một đứa con trai, tài nấu nướng của cô cùng tay nghề pha cà phê đã tiến bộ không ít.

Thời tiết như vậy, nếu là thường ngày chỉ có hai người cô và Tiểu Nghiêu, tùy tiện nấu ít đồ liền qua bữa, nhưng hôm nay còn có Cảnh Diễn thì không thể được. Mưa bên ngoài còn rất lớn, cô đi xuống siêu thị dưới chung cư, chọn lựa hơn nửa tiếng mới ra tính tiền.

Trong tay c6o6 xách hai túi đồ, cổ hết sức ngứa mở dù ra, bỗng dưng, có người cầm cổ tay của cô: "Tôi tới giúp cô cầm." Cũng không đợi cô trả lời liền nhận lấy đồ, cô hơi ngửa đầu, nhìn thấy anh một tay cầm một chiếc dù lớn màu đen, vóc người thon dài, chỉ cần nhìn một bên mặt là có thể làm tê dại tất cả thần kinh của cô.

Đôi mắt cô che giấu tâm tình của mình, niệng nhếch lên một độ cong hoà nhã: "Sao anh cũng tới?"

Cảnh diễn nói nhẹ như nước chảy: "Tiểu Nghiêu không yên lòng, muốn tôi nhất định phải tới xem một chút." Cảm thấy hai túi trong tay cũng thực không nhẹ, anh liếc mắt nhìn, bà vai của cô rất gầy, không phải nói cả người cô cũng hơi gầy, một người phụ nữ nhỏ nhắn như vậy lại thay anh nuôi dưỡng con trai của hai người suốt chín năm, tay anh không tự chủ nắm chặt lại, "Chúng ta đi thôi."

"Ừ." Tô Hiểu Mộc cười cười, không nói gì thêm

Âm thanh "tích tấp" rơi trên cây dù, giống như có những thứ gì đó, lan tràn trong không gian.

Sau Tô Hiểu Mộc lại vụng trộm thở phào nhẹ nhõm, Cảnh Diễn ăn hai chén cơm, hơn nữa nhìn về mặt anh cũng không còn cảm thấy miễn cưỡng nhiều, cũng không biết có phải anh không muốn con trai thất vọng nên mới phối hợp như vậy hay không.

Nhưng nghĩ lại đã cảm thấy mình ngu, cô không nợ anh, tại sao mỗi lần thấy anh lại phải thận trọng đây? Cô ở trong lòng hung hăng giáo dục chính mình là một lần.

Tiểu Nghiêu hưng phấn cho tới trưa, cơm nước xong lại miễn cưỡng chơi một lát, không bao lâu liền ngủ mất.

Cảnh Diễn từ trong phòng con trai đi ra ngoài, thấy Tô Hiểu Mộc ở trong phòng bếp đi tới đi lui dọn dẹp, đem đồ làm bếp sắp xếp ngay ngắn gọn gàng nhưng thường ngày thấy cô, lại không cảm thấy có nhiều mùi khói dầu, giống như vẫn chỉ là cô gái năm đó với nụ cười đáng yêu lại hay thích khóc .

Anh cứ như vậy đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn cô, như có điều suy nghĩ.

Mới vừa rồi Tiểu Nghiêu lặng lẽ ghé vào lỗ tai anh hô một tiếng: "Cha."

Lúc ấy có một loại cảm giác, anh không tìm được từ thích hợp để hình dung.

"Không ghét cha?" Anh hỏi.

Tiểu Nghiêu hơi đỏ mặt, lầu bầu một câu: "Là mẹ kêu con gọi." Sau đó không chịu nói lời nào nữa.

Anh ngăn ra, đã tưởng rằng sau khi gặp lại quan hệ của bọn họ trở nên căng thẳng, anh để lộ ra tính cách lạnh lùng để cho cô phải hận anh, tình huống bây giờ có chút ngoài ý muốn của anh, anh không khỏi nhớ lại tấm ảnh tối hôm qua, đôi mắt sắc dần dần sâu hơn.

Tô Hiểu Mộc thu dọn đồ xong, đột nhiên phát hiện anh tựa tại cửa phòng bếp nhìn mình, nhất thời không được tự nhiên, xoa tay một chút không mặn không nhạt nói: "Anh có chuyện thì đi trước đi, tôi nghe điện thoại của anh cũng vang lên đến mấy lần rồi."

Cảnh Diễn yên lặng một lát, nói với cô: "Có thể cùng nói chuyện một chút không?"

Tô Hiểu Mộc gạt đầu một cái, rót hai ly trà.

Chợt nghe anh nhẹ nói: "Tôi muốn nói xin lỗi vì hành động thất lễ lúc trước."

"À?" Lời xin lỗi của anh khiến Tô Hiểu Mộc có chút ngạc nhiên.

Cảnh Diễn nói tiếp: "Sự xuất hiện của hai người đối với tôi mà nói quá đột ngột, mà thói quen của tôi là nhanh chóng giải quyết vấn đề, không có suy tính quá nhiều."

Tô Hiểu Mộc khẽ khoi lên đuôi lông mày, đang cảm lý trà hợp tình hợp lý nói: "Không sao, mọi người nói rõ ràng là tốt rồi, trong chuyện này tôi cũng có điều không đúng, dù sao cũng là tôi giấu diếm anh."

"Cô. Ban đầu tại sao quyết định sinh Tiểu Nghiêu?" Anh và cô đều biết, một đêm kia, chỉ là ngoài ý muốn.

Mắt anh không hề chớp liếc nhìn cô, dường như muốn nhìn thấu tâm tư của cô, không cho cô nửa phần trốn tránh.

Cô cúi đầu nhìn nước trà trong ly, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Lúc ấy bác sĩ nói thân thể của tôi không thích hợp phẫu thuật phá thai."

"Lại càng không thích hợp mang thai." Anh nói tiếp.

Vào giờ phút này, âm thanh lạnh lạnh của Cảnh Diễn đối với Tô Hiểu Mộc mà nói, là tình cảm nhẹ nhàng, cũng là lưỡi dao sắc nhọn.

Trong lòng cô căng thẳng, quả nhiên, tất cả tình cảm chỉ là tưởng tượng.

Cuối cùng, cô bình tĩnh đối diện ánh mắt của anh, không nhanh không chậm nói: "Vậy không bằng anh nói cho tôi biết, anh hi vọng nghe được lý do gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: TÌNH CẢM

Phía chân trời truyền đến tiếng sấm ầm ầm, những giọt mưa lạnh lẽo vỗ vào cửa sổ thủy tinh, âm thanh tích táp, dần dần che mất ánh mắt chôn sâu tình cảm của Tô Hiểu Mộc.

Anh càng hỏi như vậy, cô càng không thể để lộ chút tâm tình nào, bởi vì đó là ranh giới phòng ngự cuối cùng của cô.

Cô nghiêng đầu, ánh mắt không màng danh lợi hướng nhìn anh, nét mặt anh vốn là lạnh nhạt như vậy, giống như không có việc gì có thể làm cho anh lộ nửa phần xúc động. Nhưng thật kỳ lạ, mỗi lần cô nhớ tới anh đều là hình ảnh anh tươi cười, bờ môi mím chặt khẽ nhếch lên, khi cười khóe mắt mang theo nếp nhăn nhàn nhạt, nhìn hồi lâu làm tim đập nhanh trong vô thức.

Nhưng Cảnh Diễn là một người làm ăn xuất sắc, thói quen đem tất cả nắm trong lòng bàn tay, cũng không cho phép có bất kỳ điều gì nằm ngoài tầm kiểm soát, cho nên biết rõ điều mình tự hỏi rất tàn nhẫn, anh vẫn giữ trạng thái như cũ mà nói: "Tôi không có ý gì khác, chẳng qua là cảm thấy có một số việc nói rõ ràng thì tốt hơn."

Tô Hiểu Mộc xoay tròn ly trà trong tay trong vô thức, hương vị hồng trà Tích Lan xông vào chóp mũi, có điều gì đó khiến cô trầm ngâm

Trầm mặc chốc lát, cô rất lạnh nhạt cười cười: "Thế nào? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi bởi vì yêu anh mới làm như thế?" Thấy anh mím môi không đáp liền biết mình đoán không sai, một hồi lâu cô không nói lời nào, che giấu khổ sở trong lòng, sau đó rất chậm rất chậm nói, "Vậy tôi nói, anh hiện tại chỉ là của cha của con tôi, không hơn, lý do này anh hài lòng không?"

Lời của cô mang theo ngữ điệu cứng rắn, đôi môi Cảnh Diễn khẽ nhếch còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại trong túi lại vang lên, không biết là lần thứ mấy trong hôm nay, xem ra thật sự có chuyện rất quan trọng.

Anh cũng không để ý tới, nhìn ánh mắt của cô có chút khó lường, tựa như đang phán đoán thực giả trong lời nói của cô, sau đó đứng lên: "Nói rõ ràng là tốt rồi, tôi đi trước, buổi tối còn có buổi hội nghị, về ngày đăng ký kết hôn cô nhất định phải tới." Trước sau như một anh vẫn giữ vẻ lạnh nhạt giống như không có chút chuyện gì khiến anh phải bận tâm

"Được." Cô nghe mình chết lặng nói.

Cho đến khi anh rời đi, cô vẫn duy trì tư thế như trước, từ từ nhấc lên bàn tay của mình, lòng bàn tay đã bị nhiệt độ của chén sứ làm bỏng đỏ đến một mảng, giống như gai châm rất, cũng chỉ có như vậy mới có thể làm cho cô tỉnh táo, đừng lần nữa hi vọng xa vời người đàn ông lạnh lùng đó sẽ báo đáp tình cảm của mình.

Tô Hiểu Mộc không biết mình ở trong phòng khách ngồi bao lâu.

Trầm tư suy nghĩ, tự mình làm, đến cuối cùng là đúng hay sai, nhưng cho dù là sai thì thế nào? Cô cũng chỉ có thể để mình mắc thêm lỗi lầm lần nữa.

"Mẹ? Trời đã tối rồi, làm sao mẹ không bật đèn vậy ạ?"

Cô sững sờ, giương mắt nhìn, Tiểu Nghiêu xoa mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng từ trong phòng đi ra, sợ cậu té, cô vội vã mở đèn đặt dưới đất: "Nhanh như vậy đã tỉnh rồi hả ?"

Ngược lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra là đã muộn rồi, mưa đã tạnh, bầu trời đêm không sao nổi một tầng đỏ sậm, đoán chừng mấy ngày sắp tới thời tiết cũng sẽ không tốt.

Tiểu Nghiêu trước tiên đi vòng vo một vòng ở phòng khách, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống ở bên cạnh mẹ: "Mẹ, cha đi rồi ạ?" Nói xong liền mềm mại vùi ở trên bắp đùi của cô cuộn thành một khối nhỏ.

Tô Hiểu Mộc gật đầu, dịu dàng vuốt khuôn mặt nhỏ bé của cậu: "Ừ, đi rồi."

Tay của cậu vuốt vuốt lỗ tai trên áo ngủ Snoopy, dừng một chút, nói: "Mẹ, về sau chúng ta sẽ ở cùng với cha sao?"

Tô Hiểu Mộc ngẩn ra, chẳng lẽ Cảnh Diễn đã cùng con trai nói chuyện bọn họ muốn kết hôn?

Cô cúi đầu nhìn đôi mắt to của con trai, nhẹ giọng hỏi ngược lại cậu: "Thế nào? Con không phải thích cha sao? Nhiều người thương con hơn nữa!" Theo quan sát của cô, xem ra, bọn họ ở cùng nhau cũng không tệ lắm.

Cậu một lát lắc đầu một cái, một lát lại gật đầu mạnh: "Không phải là không thích, chính là cảm thấy là lạ, nhiều năm như vậy cha đều không ở chung với chúng ta, lại bỗng nhiên xuất hiện, một chút thời gian chuẩn tình thần cũng không có." Cậu chột bò dậy, ôm cổ của Tô Hiểu mộc rất nghiêm túc hỏi: "Mẹ, con là do mẹ và cha rất yêu nhau rất yêu nhau về sau sinh ra được sao?"

Câu hỏi rất ngây thơ nhưng lại vô cùng nan giải.

"Đây là cái vấn đề gì? Đương nhiên là à..., không có tình cảm làm sao có thể có con?" Tô Hiểu Mộc điểm một cái trán trán của cậu, trả lời rất nhanh. Cô biết nếu như trong vấn đề này cô do dự nửa phần, đối với Tiểu Nghiêu ảnh hưởng cũng không nhỏ, đứa bé này trưởng thành quá sớm, quá nhạy cảm.

Huống chi cô cũng không lừa gạt con trai, tình cảm của cô đối với Cảnh Diễn là thật, về phần Cảnh Diễn nghĩ như thế nào, thì không phải là chuyện cô có khả năng thao túng được.

Tiểu Nghiêu rõ ràng vui vẻ cười cười, lại chột chần chừ: "Vậy. ban đầu hai người tại sao phải rời xa nhau vậy?"

Tô Hiểu Mộc mất hồn trong chốc lát, hiển nhiên đang lựa chọn từ ngữ, cô suy nghĩ một chút mới giải thích: "Khi đó, cha con và mẹ cũng còn trẻ tuổi, cảm thấy tính tình không hợp nhau nên rời xa nhau, sau đó có cuộc sống riêng của mỗi người. Đến bây giờ gặp mặt lần nữa, chúng ta thỏa thuận về sau lại sống cùng nhau, như vậy con hiểu chưa?" Cô thử đem vấn đề phức tạp đơn giản hóa, hi vọng con trai có thể hiểu được, cũng sẽ không tạo thành gánh

nặng quá lớn.

Tiểu Nghiêu cái hiểu cái không, tựa như mèo con ở trong lòng cô: "Hiểu ạ! Dù sao chỉ cần không rời khỏi mẹ, có thêm một người cha cũng tốt."

Tô Hiểu Mộc cười, cái gì gọi là có con vạn sự sung túc? Bất kể như thế nào, con trai thủy chung đặt cô ở vị trí quan trọng nhất, cô còn đòi hỏi gì thêm nữa. Con người luôn muốn nhìn về phía trước, cô tin tưởng tất cả mọi chuyện sẽ càng ngày càng tốt.

Mùng sáu tháng năm, ngày đăng ký kết hôn.

Đây là ngày Tô Hiểu Mộc cùng Cảnh Diễm hẹn nhau đi cục dân chính đăng ký, mặc dù không là kết hôn chân chính trên thực tế, nhưng mặc kệ là kết quả thế nào, cuối cùng cô cũng đã muốn đăng ký rồi.

Đưa Tiểu Nghiêu tới trường học xong Tô Hiểu Mộc lại trở về nhà, chọn vài món trang sức trang nhã, lại đứng thẳng người quan sát mình trong gương một chút, váy chiffon màu hồng cánh sen phối hợp với áo khoác nhỏ, không ngờ trang phục như vậy lại rất có tinh thần. Cô giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, 9h20 phút, hẹn Cảnh Diễm chín giờ rưỡi tới đón, vừa đúng lúc.

Ở trước cửa, trong lúc cô mang giày, điện thoại trong túi vang lên, cô cho là Cảnh Diễm, nhìn cũng không nhìn, một tay mang giày một tay đưa di động đặt bên tai: "Nhanh như vậy đã đến? Chờ một chút, tôi chuẩn bị ra rồi."

Tín hiệu giống như có chút không tốt, trừ một tiếng rò rò của dòng điện, cái gì cũng nghe không thấy, Tô Hiểu Mộc đang cảm thấy kỳ quái, lại nghe thấy giọng nói nhỏ xa xôi: "Là anh." Âm thanh dịu dàng như vậy, chính là Lăng Từ Kỳ.

Ngón tay của cô hơi run lên, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Từ Kỳ? Anh trở lại?"

Lăng Từ Kỳ trầm mặc một hồi, mới nhân nhật cười nói: "Không có đâu, tạm thời không trở lại." Lời nói đó khiến lòng của Tô Hiểu Mộc nhảy thình thịch, một giây kế tiếp anh còn nói, "Anh muốn ở lại nơi này nghiên cứu sâu hơn thêm một thời gian."

"Anh. . . ." Cô rất muốn nói chút gì, lại cảm thấy mình căn bản không có gì để nói, còn có thể làm như thế nào đây? Trong lòng cô chưa xót, biết rõ tâm ý của anh, cũng không thể báo đáp.

Giống như biết cô muốn hỏi điều gì, Lăng Từ Kỳ vô cùng lớn tiếng nói: "Anh gọi tới chúc mừng em, đừng cảm đưa mình vào trói buộc của hôn nhân." Giọng nhẹ nhàng của anh không lộ ra nửa phần đầu mối.

Chuyện này, cô chỉ báo một tiếng cho vài bạn bè tốt của mình qua email, cũng không tính khoa trương.

Qua hồi lâu, Tô Hiểu Mộc cười khổ: "Chúc mừng cái gì? Anh và em đều biết sự việc này là thế nào mà."

Anh lại hỏi: "Thật muốn cùng người đó đi đến cuối đời? Không hối hận?" Còn nhạo báng bổ sung, "Còn muốn khóc thì làm thế nào? Anh không còn ở bên cạnh em rồi." Chôn sâu dưới nụ cười kia, là đau thương vô tận, không có ai biết, khi nhận được email của cô, anh đã nghĩ mình sẽ làm sao tiếp tục sống.

"Ừ, vậy em liền nhắm mắt lại đi về phía trước." Phía trước là vách đá cũng tốt, là biển lớn cũng được, cô nhận.

"Cô gái ngốc!" (nguyên văn là cô nương ngốc nha □) Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ hóa thành ba chữ này, chỉ trách, trời cao để cho người cô gặp đầu tiên, không phải anh, Lăng Từ Kỳ.

Không quá vài câu chuyện phiếm, Lăng Từ Kỳ đã nói có việc gấp rồi cúp điện thoại, rồi lại không nhúc nhích ngồi ở tại chỗ, cái hộp nhỏ trong tay bị anh cầm có chút âm ẩm, dần anh gõ cửa đi vào chỉ thấy anh mím môi không nói một lời, treu ghẹo nói: "Hắc, một người ở chỗ này làm cái gì? Tịch tịch chứ? Theo anh trở về nước, ở lại chỗ này làm cái gì?"

Lăng Từ Kỳ nâng môi lên cười cười: "Muốn ở lại cứ ở lại chứ sao."

Dáng vẻ bí ẩn của anh để cho đàn anh không tìm được nguyên nhân, nhanh nhẩu nói: "Đúng rồi, ngày mai anh bay, hai ngày trước em nói muốn nhờ anh mang thứ gì trở về? Bây giờ đưa cho anh đi!"

"Không cần, đã không cần rồi." Anh hơi nhúc nhích, kéo ra ngăn kéo đem vật gì đó trong tay để vào bên trong, cũng đem mình lòng của, giấu đi.

"Treu chọc anh à, tiểu tử thú!" Đàn anh là một người tùy tùy tiện tiện, cũng không phát hiện sự khác thường của anh, cuối cùng lôi kéo anh ra ngoài làm tiệc chia tay.

Như vậy cũng tốt, uống say, liền không nghe thấy, không thấy được, không mơ mộng, cũng không cần sợ nhớ nhung mà biến thành ma.

Tình cảm, thích nhất là quanh đi quẩn lại.

Tô Hiểu Mộc chuẩn bị đã xong lại vì điện thoại cách một biển lớn mà tâm tình trở nên nặng nề, lúc xuống lầu đã đã trễ thật lâu, xa xa xe Cảnh Diễm đã dừng ở đầu đường chung cư.

Sau khi lên xe cô nói xin lỗi trước: "Thật xin lỗi, có một số việc nên trễ một lát."

Anh cùng với cô gần trong gang tấc, trầm tĩnh lặng lẽ, vì vậy cô có chút bối rối nên đôi tay đặt ở trên đùi, chờ xe thông thả lái ra chung cư, mới nghe anh lẳng lặng nói: "Về sau. Không cần khách khí với tôi như vậy."

Thật lâu, thật lâu, Tô Hiểu Mộc mới hiểu được ý của anh.

Cô im lặng nhìn gò má thâm thúi của anh, trong lòng không tự chủ được mà rung động, hô hấp cũng rối loạn theo.

Tiếp đó, thủ tục đăng ký kết hôn không tính là phức tạp, chín tờ tiền, mỗi người một tờ giấy hồng.

Tô Hiểu Mộc siết giấy hôn thú màu hồng, có chút cảm thấy không thành thật.

—Bọn họ, lại là vợ chồng.

Cửa sổ xe nửa mở, phong cảnh càng lúc càng rộng lớn khiến Tô Hiểu Mộc không thể không phục hồi tinh thần lại, nhìn ngoài cửa sổ, dòng xe chạy cùng người đi bộ dần dần thưa thớt, giống như đến vùng ngoại ô.

Cô ngạc nhiên xoay người, hỏi Cảnh Diễn lái xe bên cạnh không nói một lời: "Chúng ta đang đi nơi nào?"

Cảnh Diễn không nhìn cô, lại tỉ mỉ đóng cửa sổ xe lại một chút, âm thanh trầm thấp không nhanh không chậm nói: "Chờ đến nơi em sẽ biết."

Nhưng khi đến nơi, Tô Hiểu Mộc vừa kinh ngạc lại vừa cảm động, miệng há ra một câu nói đều nói không được, cổ họng nghẹn ngào, mà anh đang bên cạnh lạnh nhạt nói: "Hôm nay, tôi và em nên tới nơi này xem một chút."

Cô cắn chặt môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, mơ hồ nhìn bóng lưng cao lớn của anh mà mắt hờn, Cảnh Diễn à Cảnh Diễn, loại người như anh làm cho người ta vừa ở thiên đường vừa xuống địa ngục, thật làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Bảo em, làm sao không thương anh?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: TÂM Ý

Khắp núi xanh um tươi tốt, gió nhẹ thổi qua những tán lá thông xanh tạo âm thanh như tiếng chuông ngân nga, chớp mũi còn có thể ngửi được mùi hương lá cây thơm mát, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái. Mà ở đó, chính là nơi cha mẹ Tô Hiểu Mộc an nghỉ.

Cả công viên được xây dựng dựa vào vách núi, lúc này đã sớm qua tiết Thanh Minh, vì vậy người tới tảo mộ cũng không nhiều, vì biểu hiện sự tôn trọng, bọn họ dừng xe ở dưới chân núi, đi bộ vào khu lăng mộ.

Tô Hiểu Mộc bước nhanh đi theo bên cạnh Cảnh Diễn, trong lúc lơ đãng phát hiện cửa hàng bán đồ cúng viếng gần đó, cô cúi đầu nhìn nhìn qua hai tay trống không của mình, mới ý thức được mình còn thiếu cái gì, liền hạ thấp giọng nói với anh: "Anh chờ tôi một chút, tôi đi mua chút đồ viếng mộ." Nói xong đi tới hướng chỗ cửa hàng.

Nhưng rất nhanh cô phải dừng lại bước chân, chuyển ánh mắt qua, nhìn thấy Cảnh Diễn nhẹ nhàng cầm tay của mình, lắc đầu với cô một cái, trầm ổn nói: "Tôi đã cho người chuẩn bị xong, không cần mua nữa."

Thế chất của cô khá lạnh, trời tháng sáu, lòng bàn tay thật lạnh lẽo, mãi cho đến khi anh buông tay của mình ra, cô còn có thể cảm thấy đầu ngón tay vẫn còn hơi ấm, cũng rất nhanh hiểu chữ "nữa" là có ý gì. Ở lối đi trên cao kia, sớm có nhân viên làm việc đang cầm một bó to hoa sơn chi, còn có bánh ngọt Ngự Trai Phụng cùng rượu chờ bọn họ.

Cảnh Diễn nhận lấy đồ, thấy Tô Hiểu Mộc vẫn còn mắt hờn, nhỏ giọng nhắc nhở cô: "Cha của cô thích hoa sơn chi, tôi nhớ không lầm chứ?"

Tô Hiểu Mộc gạt đầu một cái, vẻ mặt hơi phức tạp, tại sao, anh có thể nhớ rõ ràng như vậy?

Sau khi quyết định kết hôn cô đã đề cập đến chuyện gặp người nhà của anh, dù sao cũng sắp trở thành người một nhà. Cô cũng tình cờ nhớ khi đó anh lạnh lẽo cự tuyệt cô, làm cô rơi vào tình huống mất mặt, cho là anh cảm thấy cô vượt khuôn ròi, cũng chưa bao giờ tiếp tục cái đề tài "dư thừa" này, dù sao thật sự bọn họ, cũng chỉ là kết hôn trên danh nghĩa mà thôi.

Nhưng hôm nay anh lại chính thức đến cúng bái cha mẹ của mình như vậy, hơn nữa chuẩn bị chu đáo, tâm ý tôn trọng không thể nghi ngờ.

Chớp mũi ề ề ẩm ướt, cô ngẫm nghĩ rất lớn hơi sức, mới để cho mình không bị trầm luân trong sự dịu dàng mãi mãi không thuộc về mình.

Đi gần 1000 bậc thềm đá, Tô Hiểu Mộc đi tới mộ cha mẹ cô.

Cô ngồi xổm xuống, đặt hoa trên nền đất, dùng khăn tay sạch lau nhẹ nhẹ hình ảnh trên mộ bia, hình người mẹ rất trẻ tuổi, kiểu tóc lúc trước mẹ hay chải, lúc cô còn rất nhỏ mẹ đã qua đời, ấn tượng của cô đối với mẹ có chút mơ hồ, vẫn là một mình cha nuôi cô khôn lớn. Trong hình cha cười rất tươi, là nụ cười ấm áp mà cô quen thuộc, giống như cha vẫn còn ở bên cạnh mình, hiền lành nhìn và gọi cô, Hiểu Mộc, ngoan, tới chỗ cha này.

Cô lấy giấy đăng ký kết hôn từ trong túi ra, mở ra ở trước mặt cha mẹ, chậm rãi nói: "Cha, mẹ, hôm nay con kết hôn, hai người cũng mừng thay cho con chứ? Lần sau con sẽ mang Tiểu Nghiêu cùng tới, gần đây ở trường luyện tập thể thao, lại cao lên không ít đấy." Khóe mắt cô dần dần ướt át, có quá nhiều lời nói muốn nói, lại không có từ nào nói ra khỏi miệng.

Cha, mẹ, người đàn ông này, là người con yêu.

Hai người đều nhìn thấy chứ? Anh ấy rất ưu tú, có đúng hay không?

Cảnh Diễn đứng ở sau lưng cô, lặng lẽ nhìn cô nhẹ giọng thì non trước mộ cha mẹ, như đứa bé làm nũng. Người phụ nữ này rất mâu thuẫn, thỉnh thoảng kiên cường thỉnh thoảng yếu ớt, rồi lại là mẹ của con anh, loại cảm giác này rất kỳ diệu, có lẽ ngay cả chính anh cũng không phát hiện, trong mắt của anh nhìn cô đã mang theo một tia thương tiếc.

Hồi lâu, Tô Hiểu Mộc chậm rãi đứng lên, hít giọng mũi nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Cô sợ không đành lòng, xoa xoa khóe mắt liền xoay người rời đi. Nhưng đi hai bước cũng không nhìn thấy anh đi theo, quay đầu lại, anh đang cúi người xuống ở trước mộ rót một ly rượu, hình như là hướng về phía cha mẹ nói điều gì. Cô cố gắng kiềm lại nghi vấn trong lòng, chỉ cho là không biết, bởi vì hôm nay anh đã cho mình vui mừng quá đủ rồi.

Nhưng cô không ngờ, thì ra là sự vui mừng không chỉ dừng lại ở những điều này.

Lúc rời khỏi trang viên bọn họ cũng không trở về nhà, anh chở cô đi tới phía nam khu hồ rộng lớn, nơi đó có một quán cà phê vị trí phong cảnh đều tốt, có lúc chờ Tiểu Nghiêu tan lớp cô sẽ đến nơi này ngồi một chút, nơi này buôn bán cũng tốt, không biết thế nào hôm nay lại đóng cửa.

Cô có chút không hiểu mà nhìn Cảnh Diễn: "Tại sao tới nơi này?" Mới vừa rồi cô nhìn thời gian, "Bây giờ còn chưa đến giờ đón Tiểu Nghiêu mà."

Cảnh Diễn lấy từ trong túi ra một chuỗi chìa khóa đưa cho cô, giọng nói vẫn lạnh như cũ: "Nơi này đã chuyển nhượng sang tên cô, nếu muốn trang trí lại theo ý thích, tôi có thể giới thiệu cho cô một nhà thiết kế."

Đưa quán cà phê ở khu vực vàng cho cô, nhẹ nhàng tùy ý giống như đưa một khối chocolate.

Nhưng Tô Hiểu Mộc lại không đứng lên, cô hít sâu, gần từng chữ: "Cảnh Diễn, anh cũng không thiếu tôi cái gì, không cần phí tiền như vậy."

Lông mày của cô cũng nhíu chặt lại, giọng lạnh nhạt không ít, thổi tan tình cảm nhẹ nhàng vốn vẫn tràn ngập. Không biết anh làm sao biết mình thích nơi này, khu vực gần hồ, kế núi gần sông, mà Tiểu Nghiêu lại đang học tại trường tiểu học gần đây, tất cả đều phù hợp mong đợi của cô.

Nhưng có một điều khẳng định anh không biết, ban đầu cô học pha cà phê, chỉ vì, anh thích.

Mặc dù giọng nói của cô có chút nóng nảy, nhưng Cảnh Diễn cũng không tức giận, ngược lại nhàn nhạt giải thích: "Cô đừng hiểu lầm, đây là quà tặng kết hôn tôi đưa cho cô." Anh yên lặng liếc nhìn cô, "Chúng ta kết hôn, không phải sao?"

Kết hôn, quà tặng, bọn họ kết hôn.

Chìa khóa trong tay bỗng dưng trở nên rất nặng, rất nặng.

Bọn họ chỉ là vì con trai mà kết hôn, thế nhưng anh lại nhớ đến trước mộ cha mẹ của cô thăm viếng, còn đưa cô quà tặng, mới vừa rồi cô còn dùng giọng nói gay gắt như vậy chất vấn dụng ý của anh.

Trong chớp nhoáng này, Tô Hiểu Mộc có vẻ có chút cứng ngắc, nắm túi xách thì thầm: "Nhưng không có chuẩn bị quà tặng gì cả."

Đôi môi Cảnh Diễn khẽ cong lên: "Tiểu Nghiêu đã là quà tặng tốt nhất cô cho tôi."

Đúng vậy, Tiểu Nghiêu, đứa bé biết điều như vậy, là con trai của bọn họ.

Lúc này vừa lúc một cặp vợ chồng ở bên phía tây bờ hồ chụp hình cưới, cô dâu chú rể cũng cười đến vô cùng hạnh phúc.

Cảnh Diễn nhìn theo ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của cô, tự nhiên cũng nhìn được cảnh tượng trước mắt kia.

Tô Hiểu Mộc vừa có ý định, cũng không suy nghĩ liền đem ý tưởng nói ra khỏi miệng: "Cảnh Diễn, chúng ta cũng đi chụp một bộ hình đám cưới chứ?" Nói xong đối mặt với khuôn mặt trầm tư sâu xa mới giật mình là bản thân mình được voi đòi tiên, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, cô chỉ còn cách cẩn thận bổ sung: "Cái đó. Không cần một bộ đầy đủ, 1 tấm là tốt rồi, tùy tiện treo ở nơi nào, tránh cho Tiểu Nghiêu về sau hỏi tới." Cô tận lực tìm lý do thoá đáng.

Cô đã có thể chắc chắn trong bụng là Cảnh Diễn sẽ không đồng ý.

Ai biết thế nhưng anh lại rất nhanh đáp một tiếng: "Ừ, có thể."

Cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ngạc nhiên giương mắt, lưng anh đối diện với cô, cô không rõ nét mặt hiện tại của anh là như thế nào.

Tựa như năm đó cô nói anh chụp cùng cô một tấm hình để đưa cha xem, anh rõ ràng không muốn, nhưng vẫn đồng ý yêu cầu của cô, hôm nay cũng giống vậy, cô thật không hiểu trái tim của anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Cảnh Diễn cũng đang tự hỏi, tại sao ở trước mặt cô luôn không có cách nói lời từ chối ra khỏi miệng?

Mấy ngày trước con trai gọi điện thoại cho anh, hỏi: "Cha, cha chuẩn bị kết hôn cùng mẹ, có đúng hay không?"

Anh trả lời là đúng.

Con trai suy nghĩ một chút lại hỏi: "Vậy cha tặng cái gì cho mẹ khi kết hôn?" Thấy anh không nói lời nào, cậu cũng vội vàng la lên, "Cái gì đó, chẳng lẽ cha không muốn tặng quà cho mẹ sao? Một chút thành ý cũng không có, con không muốn đem mẹ gả cho cha!"

Là lời nói rất giận dữ của trẻ con, anh có chút buồn cười, vẫn là nhin được: "Ngày cùng cha nói một chút coi, mẹ con. . . . Thích quà tặng gì?"

Tính khí con trai tới cũng nhanh đi cũng nhanh, ngược lại rất là nghiêm túc suy tư, sau đó từ từ nói: "Ừm, mẹ thích vẽ tranh với pha cà phê, nhưng mẹ đã có phòng vẽ tranh rồi, không bằng cha tặng mẹ một quán cà phê? Mẹ thích uống cà phê ở quán gần trường của con." Đứa bé nói lời trẻ con, đối với khái niệm tiền bạc thì mơ hồ, cũng không biết giá trị quán cà phê là bao nhiêu, chỉ vì mẹ thích, liền suy nghĩ như vậy thay cô rồi.

Nhưng cũng may anh không thiếu một chút tiền lẻ như vậy, cũng không ghét chuyện đưa quà tặng kết hôn này, cho nên ngày hôm sau quà cà phê kia liền chuyển nhượng sang tên của cô.

Nhưng anh rõ ràng, anh không phải là người mềm lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: DỌN NHÀ

Sau khi hai người kết hôn phải ở cùng một chỗ chính là chuyện thuận nước đẩy thuyền rồi, cũng không có gì là kỳ khôi cả, Tô Hiểu Mộc và Cảnh Diễn đã sớm bàn về vấn đề này, ở chung nhưng không cùng giường.

Phân biệt rõ ràng, hợp tình hợp lý.

Cô cũng không rõ ràng lắm Cảnh Diễn có bao nhiêu tài sản là bất động sản, dù sao khẳng định so với trong tưởng tượng của cô còn nhiều hơn, khi bọn họ còn chưa đăng ký kết hôn thì anh đã tìm được nhà mới thích hợp, là một chung cư hạng sang trọng cách trường học của Tiểu Nghiêu và quán cà phê cũng rất gần, phòng ốc là kết cấu Duplex, so với nhà cũ của cô thì nơi đây rộng gấp mấy lần, có tiền có thể khiến quý thời ma, chừng mười ngày đã sửa xong rồi, chưa được nửa tháng mà đã có thể chính thức vào ở.

Khi Tô Hiểu Mộc đi xem nhà lần đầu, người phụ trách thiết kế là Lương Hi cùng đi với cô.

Lương Hi là một cô gái vừa mới tốt nghiệp, từ sớm đã ở cửa chung cư chờ cô, cô vốn nói không cần đi cùng cô, nhưng Lương Hi cũng rất thận trọng, trong điện thoại nói: "Chị Tô, đây là tác phẩm đầu tiên của em, em hi vọng có thể nhìn đáng về hài lòng của chị, bằng không thì là ‘ không thành công thì thành nhân ’."

Tô Hiểu Mộc lúc ấy bị cô chọc cười, cô gái kiên trì này làm cô nhớ lại ngày trước của mình, cho nên sáng khoái đồng ý. Thật ra thì theo như ý Cảnh Diễn, ban đầu không phải muốn giao việc này cho một cô bé vừa ra trường.

Nhớ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lương Hi là ở phòng làm việc của Cảnh Diễn.

Cảnh Diễn sau khi tiếp xong một cú điện thoại thì sắc mặt âm trầm, nhà thiết kế ban đầu đã định sẵn lại không có ý tưởng thiết kế. Âm thanh lạnh lùng của anh nói với Lương Hi: "Chuyện đó tôi biết rồi, mời trở về nói với cô Phó, tôi sẽ tìm nhà thiết kế khác." Giọng nói nhàn nhạt nghe không rõ buồn vui.

Lương Hi chăm chú gật đầu, cũng không ngay lập tức rời đi, mà là vươn tay cười nói: "Ngài Cảnh, tôi là học trò của thiết kế Phó, nếu như ngài tính tìm nhà thiết kế khác, có thể để cho tôi thử một lần hay không?" Cô chờ trong chốc lát Cảnh Diễn cũng không có ý bắt tay với cô, cô ngượng ngùng thu tay lại, cũng không nổi giận, mở ra tập tài liệu đem tác phẩm của mình đưa lên, lớn mật tự đề cử mình, "Đây là tác phẩm thiết kế của tôi, ngài không ngại suy nghĩ một chút chứ?"

Cảnh Diễn rất lạnh nhạt nhìn cô một cái, trực tiếp nói từ chối: "Không cần."

Mới vừa từ ngoài vào, phòng làm việc lại có hệ thống điều hòa, Lương Hi trên trán lại có mồ hôi mỏng rỉ ra, thật ra thì cũng đúng, giống như Tô Hiểu Mộc may ra đã thành thói quen cá tính lạnh lùng của Cảnh Diễn, nhưng có lúc cũng không chấp nhận được, cô đang suy nghĩ lên tiếng giảng hòa, không ngờ Lương Hi rất nhanh điều chỉnh trạng thái, rộng rãi nói: "Xin ngài đừng gấp gáp cự tuyệt, tôi tự biết tay nghề còn thấp, chẳng qua tôi tin tưởng mình có thể đảm nhiệm vị trí thiết kế này. Tôi có thể trong vòng ba ngày đưa ra một bản kế hoạch hiệu quả, đến lúc đó hai người không hài lòng lại mời người khác cũng không muộn." Cô nói xong rất bình tĩnh, nhưng Cảnh Diễn này giờ không nói gì, cặp mắt sắc bén kia không có nhiệt độ, giống như đang suy tư, lại giống như chẳng thèm ngó tới cô.

Tô Hiểu Mộc có thể nhìn thấy tay Lương Hi khẽ run, không thể nhẫn tâm không giúp: "Tôi thấy cô Lương thiết kế cũng rất tốt, trang trí nhà ở cần thoải mái, không nhất định cần phải mời nhà thiết kế nổi tiếng."

Cảnh Diễn cũng ngưng mắt nhìn chằm chằm vòng tay trên cổ tay Lương Hi, suy nghĩ một chút, thông thả ung dung hỏi cô: "Bồi Lâm là gì của cô?" Thấy cô ngẩn ra, vẻ mặt cũng không thoải mái, anh còn nói, "Dĩ nhiên, cô có thể lựa chọn không trả lời."

Lương Hi không cam lòng, nhưng vẫn trả lời: "Anh ấy là anh khóa trên của tôi, chúng tôi cùng trường không cùng khóa."

"Cô chỉ có thời gian hai ngày, tôi không thích người dong dài."

"À?" Lương Hi rõ ràng còn có chút không hiểu.

Tô Hiểu Mộc mặc dù không biết giữa bọn họ có điều gì bí hiểm, nhưng cô nghe hiểu ý Cảnh Diễn, liền vỗ vỗ bả vai Lương Hi nói: "Cô Lương, nhà mới của chúng tôi phải nhờ cô giúp rồi."

Lương Hi lúc này mới phản ứng được, đầu tiên là đạt được ước muốn cười cười, ngay sau đó cô nhú mày, do dự hỏi: "Ngài Cảnh đồng ý tôi, là bởi vì quan hệ của tôi và đàn anh?"

Cảnh Diễn nhếch mày lên, cười như không cười hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ cô Lương tự tin trong miệng cũng chỉ có một chút xú như vậy?"

"Dĩ nhiên không phải!" Lương Hi đáp rất nhanh, bên môi mang theo nụ cười yếu ớt.

Đó là quá khứ của Tô Hiểu Mộc, vì lý tưởng mà chấp nhất theo đuổi để tìm lấy nụ cười.

Tựa như năm đó cô mới vừa tốt nghiệp, một người mang theo con trai, cuộc sống cũng không dễ dàng, mang theo tác phẩm gửi cho một nhà xuất bản, cũng không thấy trả lời. Nếu không phải là gặp phải chủ bút bây giờ, gặp phải Từ Kỳ, cuộc sống của cô và Tiểu Nghiêu còn không biết phải như thế nào. Người thiếu sót, thường thường chỉ là một cơ hội.

Lương Hi đưa Tô Hiểu Mộc đi vào nhà mới.

Lắp đặt thiết bị trong phòng ốc, Tô Hiểu Mộc cũng chỉ ghé qua một lần, bởi vì gỗ vụn cùng bụi bặm quá nhiều, không khí không tốt chút nào, cho nên anh chưa từng tới nữa, lần này trở lại, nơi này đã rực rỡ hẳn lên, hơn nữa cảm giác còn tuyệt vời hơn.

Lương Hi kéo tay của cô, mỉm cười nói: "Chị Tô, như thế nào? Em thiết kế chị có vừa lòng không?" Mặc dù tiếp xúc không bao lâu, nhưng mấy lần qua lại cảm thấy rất có duyên, cô liền sửa lại gọi cho thân thiết.

Tô Hiểu Mộc gật đầu, tâm tình không tệ mà cười cùng cô hân huyên: "Ừ, so với trong tưởng tượng còn tốt hơn, em vất vả nhiều rồi."

"Chị đừng khách khí với em, lúc lấy tiền công em cũng sẽ không nề tình đâu." Lương Hi không khách khí chế nhạo.

Tô Hiểu Mộc nghiêng đầu cười một tiếng: "Không sao, dù sao người trả tiền lương cho em cũng không phải chị."

"Ha ha, lúc ấy em hỏi ngài Cảnh dự tính là bao nhiêu, chị đoán ngài ấy trả lời thế nào?" Thấy Tô Hiểu Mộc chỉ cười không nói, Lương Hi tiếp tục độc diễn, "Ngài ấy cứ như vậy nói với em bốn chữ, ‘ không có dự tính ’." Nói xong dùng ngón tay đem lông mày kéo cao ra hai bên, cố hết sức diễn lại vẻ mặt Cảnh Diễn lúc đó.

"Ừm, có thể tưởng tượng." Tô Hiểu Mộc làm như có thật hướng Lương Hi gật đầu một cái, sau đó hai cô gái cười lẫn cười bò.

Cô tùy ý đi một vòng trong phòng khách, sau đó đi xem phòng của con trai. Nơi này so với phòng ngủ ban đầu của Tiểu Nghiêu thì lớn hơn gấp đôi, phân thành phòng ngủ, khu trò chơi, khu học tập, phong cách vừa tràn đầy ngây thơ chất phác lại không mất đi sự xa hoa tinh xảo, cô thở dài: "Anh ấy như vậy rất dễ dàng làm hư con."

"Em lại cảm thấy ngài Cảnh rất thương đứa bé." Lương Hi thuận miệng nói ý kiến của mình, thấy Tô Hiểu Mộc có chút mất hồn, không biết nghĩ cái gì, vì vậy cô rất thức thời không tiếp tục đề tài này.

Hồi lâu, Tô Hiểu Mộc mấp máy môi, cười nhẹ nói: "Đúng vậy, anh ấy thật sự rất thích đứa bé."

Trong góc phòng ngủ để vài món hành lý của Tiểu Nghiêu lúc trước đưa tới, thật ra thì cũng chính là quần áo và đồ chơi, cô nghĩ nên dọn dẹp một chút, dù sao rất nhanh sẽ chuyển vào ở.

Lương Hi xung phong nhận việc, nói: "Chị Tô, em giúp chị nha!"

Cô nhanh nhẩu nhận lấy rương hành lý trong tay Tô Hiểu Mộc, ai biết tay bị trọng lực đè một cái liền trở nên mềm yếu vô lực, rương hành lý rơi trên sàn nhà phát ra tiếng vang ầm ầm rất lớn. Tô Hiểu Mộc đột nhiên nhú mày, theo bản năng cúi đầu, lại nhìn thấy vòng tay của Lương Hi đã đeo từ lâu trượt ra, thoáng chốc vết sẹo nhàn nhạt lộ ra.

Lương Hi ngơ ngẩn bất động, nhìn tay trái mình, có chút biểu lộ vẻ khó chịu thì thầm: "Chị Tô, thật xin lỗi, em thật sự vô dụng, việc này cũng không giúp được."

Sợ cô không tự nhiên, Tô Hiểu Mộc làm bộ như cái gì cũng không thấy, thờ ơ cười cười: "Cũng không phải là thứ gì đáng tiền, em đừng để ở trong lòng. Nếu không như vậy đi, chị còn muốn thu dọn một chút đồ, em cũng không cần theo chị, điện thoại di động của em vang lên đến mấy lần rồi, có hẹn thì nhanh đi thôi."

Lương Hi lúng túng gầy gầy tóc mai, giọng nói tiêu điều: "Em nào có hẹn gì đâu, ấy là người khác gọi nhầm thôi." Giống như vì phản bác lời của cô, cô vừa dứt lời điện thoại di động lại vang lên, cô còn tắt máy, sau đó nói với Tô Hiểu Mộc: "Đây chị Tô, em phải đi trước, bái bai nha."

Tô Hiểu Mộc phát tay một cái: "Hẹn gặp lại."

Trong nhà luôn luôn là Tô Hiểu Mộc một mình dọn dẹp, cho nên anh rất nhanh sẽ sửa sang xong hành lý của Tiểu Nghiêu, lúc này mới nhớ tới cũng có thể đi xem một chút phòng ngủ của mình, phòng ngủ của cô và Cảnh Diễn đều ở lầu hai.

Quý thần xui khiến, cô buông lỏng tay nắm cửa phòng, mở ra một cánh cửa khác thông với nhau.

Bên trong trang trí giống phong cách Cảnh Diễn yêu thích lúc trước, màu sắc thâm trầm kín kẽ, cô gái Lương Hi này rất có tài hoa, sắc tối, trắng, xám,.. mấy màu sắc phối hợp tuyệt vời, khắp nơi thoát lên không khí hoa lệ mà khiêm tốn.

Cô đi tới, tỉ mỉ ở trong phòng nhìn một lúc lâu.

Trên bàn sách đặt một khung hình, có chút tóc vàng, là một cô gái nhỏ cùng một đứa bé trai, bé trai ôm vòng quanh bả vai cô gái, mang trên mặt nụ cười nhạt nhòa, có điểm giống Tiểu Nghiêu, chắc là Cảnh Diễn, về phần cô gái kia, chắc hẳn chính là Tần Trần rồi.

Thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, là chỗ ngày trước cô không đến được.

Cô để khung hình xuống, mới phát hiện không biết từ lúc nào thì Cảnh Diễn xuất hiện đứng ở trước cửa.

Giọng nói Cảnh Diễn thật bình tĩnh, hình như không thêm để ý sự tò mò của cô: "Đều xem qua chứ? Có hài lòng không?" Nói xong đã đi vào, ngồi ở trên ghế sofa, áo khoác tây trang tùy ý để ở một bên, nhìn anh ăn mặc trang trọng, chắc từ công ty chạy tới.

Ngược lại Tô Hiểu Mộc giống như đứa trẻ làm chuyện xấu, chột dạ nặn ra một nụ cười: "Hài lòng, so với trong tưởng tượng còn tốt hơn." Cô gờ cổ tay nhìn đồng hồ, tìm cho mình cái cớ, "Đến giờ đón Tiểu Nghiêu rồi, hôm nay không có kỳ thi, tôi phải tới sớm một chút."

Cảnh Diễn gạt đầu một cái, đứng lên, nâng mặt lên nhìn cô: "Tôi và cô cùng đi."

Tô Hiểu Mộc liền tiếp khoát tay: "Không cần không cần, đường đi chỉ năm phút đồng hồ, tôi đi là được rồi, ngày mai anh tới đón tôi là được." Bọn họ nói ngày mai cùng nhau chuyển vào.

"Cũng tốt."

Tô Hiểu Mộc lập tức thở phào nhẹ nhõm, thời điểm nhanh chóng rời đi cô không nhận được quay đầu lại liếc mắt nhìn, cũng tự hận cái liếc mắt này. Cô nhìn thấy anh đi tới trước bàn đọc sách, đem khung hình cẩn thận để lại trong ngăn kéo, ánh mắt chuyên chú kia khiến lòng của cô giống như là bị cái gì hung hăng đập một cái, cũng không yêu, không biết là chết lặng còn là thế nào, Tô Hiểu Mộc, người không phải là đã sớm biết? Anh dịu dàng, sẽ không phải dành cho mình.

Ngày thứ hai, một hội nghị khẩn cấp khiến Cảnh Diễn không phân thân ra được, anh lệnh trợ lý Vương Hạo đi đón mẹ con bọn họ. Anh luôn luôn rõ ràng công và tư, lúc hội nghị không nhận điện thoại riêng, đợi hội nghị sắp kết thúc thư ký mới đem điện thoại nhận của Vương Hạo đi vào.

Cảnh Diễn vừa lật xem tài liệu các giám đốc đưa tới, vừa hỏi: "Hà? Đã sắp xếp xong xuôi sao?"

Vậy mà Vương Hạo lại nói: "Ông chủ, tôi còn ở trong nhà cô Tô." Anh là một trong số ít người biết quan hệ hai người bọn họ, cho nên cũng không vòng vo.

Cảnh Diễn nhăn mày lại, ánh mắt trở nên tỉnh mạch, giọng nói hơi có vẻ sắc bén: "Chuyện gì xảy ra?"

"Cô Tô bị bệnh, tôi mời bác sĩ, nói là bệnh suyễn của cô ấy tái phát." Vương Hạo dừng một chút, nghĩ kỹ tìm từ mới nói tiếp, "Nhưng mà bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, ngài không cần lo lắng."

Mãi cho đến khi Vương Hạo cúp điện thoại, tài liệu trong tay Cảnh Diễn vẫn duy trì một tờ lúc nhận điện thoại. Còn là thư ký nhắc nhở một cái anh mới

phục hồi tinh thần lại, quả quyết khép lại tài liệu, anh đứng lên, cài nút âu phục, sau đó nói với các giám đốc: "Tan họp."

Lúc đi đến nhà Tô Hiểu Mộc, bác sĩ đã đi rồi, Vương Hạo ngồi ở phòng khách, anh chỉ chỉ cửa phòng ngủ, nhỏ giọng nói: "Ông chủ, cô Tô lúc này chắc ngủ rồi, Tiểu Nghiêu ở bên trong cùng cô ấy."

"Biết." Cảnh Diễn gật đầu một cái, phân phó hần về công ty theo vào hội nghị quyết nghị chuyện.

Nhẹ nhàng chậm chạp mở cửa phòng, rèm cửa sổ trong phòng đều kéo lại hết, chặn lại tất cả ánh sáng, đèn nhỏ trên tường tỏa ra ánh sáng dịu dịu, anh đứng một chút ở cửa, Tiểu Nghiêu ngồi ở bên giường, hốc mắt sưng tấy, nắm thật chặt tay của mẹ. Mái tóc dài của Tô Hiểu Mộc xõa ra, bị mồ hôi ướt nhẹp dính bết lại, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, đôi môi đã có một chút khô nứt.

Tiểu Nghiêu nghe âm thanh, quay đầu lại, lúc nhìn thấy anh, dùng ngón tay giả giá miệng: "Xuyt ——" vừa liếc nhìn mẹ, mới rón rén đứng lên, lúi kéo tay Cảnh Diễn rời đi.

Cảnh Diễn ngồi trong phòng khách, hỏi con trai: "Mẹ con. . . . Thường như vậy phải không?"

Tiểu Nghiêu lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ bé rất khôn hoặc: "Trước kia luôn luôn rất tốt, nhưng đến mùa thu đông ho nhiều một chút, không biết gần đây thế nào thường ho."

Nghe lời của con, mặt Cảnh Diễn rét lạnh, sờ sờ tóc của cậu hỏi: "Vậy con sợ sao?"

Không ngờ Tiểu Nghiêu lại lắc đầu: "Con không thể sợ, con đồng ý với mẹ, con muốn bảo vệ mẹ."

Cảnh Diễn tán thưởng gật đầu, mỉm cười: "Ừ, con thật biết điều, cũng rất tốt." Vương Hạo nói đứa bé này vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, còn có thể nói với bác sĩ mẹ thường dùng thuốc nào, ngày trước phát bệnh mấy lần, còn có khoảng cách thời gian sáng nay ho khan.

"Ba, không bằng chờ con được nghỉ hè chúng ta đi nơi này đi!" Tiểu Nghiêu chọt chỉ vào một quyển tạp chí du lịch trên khay trà nói, "Con biết rõ mẹ rất ưa thích nơi này, cha và mẹ vừa đứng đi hưởng tuần trăng mật."

Cảnh Diễn nhéo nhéo chóp mũi của cậu, mỉm cười nói: "Con biết cái gì là tuần trăng mật?" Theo bản năng trông mắt anh nhìn về phía tạp chí, lọt vào mắt anh chính là Maldives trời lam biển biếc.

Tiểu Nghiêu hừ một cái: "Con đương nhiên biết, tiểu Vũ nói thời điểm cha mẹ bạn kết hôn đi tuần trăng mật ở Hải Nam, cha cùng mẹ kết hôn dĩ nhiên cũng phải đi!"

Cảnh Diễn kiên nhẫn chờ cậu nói xong mới hỏi: "Con không phải là nói nghỉ hè muốn đi Disney Hongkong chơi sao?"

Tiểu Nghiêu im lặng trong chốc lát, mới nhìn mắt cha nghiêm túc trả lời: "Nhưng so với Disney, con thích hơn mẹ, con hi vọng mẹ vui vẻ."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Cảnh Diễn ngăn ra, bắt đầu trầm tư, chẳng lẽ cô vẫn luôn không vui?

Mãi cho đến gần tối Tô Hiểu Mộc mới tỉnh lại, mới mở mắt ra đã nhìn thấy gò má góc cạnh của Cảnh Diễn, anh dựa vào thành ghế, hai mắt nhắm chặt, giống như ngủ thiếp đi.

Cô mơ màng nhớ lại, nhưng toàn thân cũng không có hơi sức, ngược lại đánh thức Cảnh Diễn.

Anh hỏi cô: "Cô muốn cái gì? Uống nước sao?"

Tô Hiểu Mộc gật đầu, uống vài ngụm nước anh đưa tới, chờ cổ họng thông thuận một chút mới hỏi: "Tiểu Nghiêu đâu?" Trong lúc này cô lơ mơ nhớ buổi sáng con trai khóc đến rất đau lòng, nên bị dọa cho sợ rồi.

Cảnh Diễn dịu cô nằm xuống lần nữa, mới trầm nhẹ nói: "Đừng lo lắng, con mới vừa ngủ."

"Thật xin lỗi, không quấy rầy đến anh?" Cô nói rất khách khí, bởi vì buổi sáng ho quá dữ dội, cổ họng vừa nói thì có cảm giác xé rách, âm thanh cũng biến thành khàn khàn.

Cảnh Diễn yên lặng nhìn trông nét nhu hòa của cô, nói không liên quan: "Chờ tiểu Nghiêu được nghỉ hè chúng ta phải đi Maldives thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: TUẦN TRĂNG MẶT 1

Tô Hiểu Mộc nhất thời ngạc nhiên, đảo mắt liếc thấy tạp chí mở ra đặt trên bàn ở đầu giường, đúng lúc lật tới một tờ giới thiệu Đảo Thái Dương kia, mặt trên còn có bút ký tối hôm qua cô đánh dấu khi làm chuyên mục về du lịch, thoáng chốc hiểu được.

Một hồi lâu cô mới hồi hồn, ngón tay siết thật chặt, ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt một cách chăm chú, bóng đèn vàng nhỏ trên tường soi sáng hình dáng của anh càng thêm thú vị, đôi tay tự nhiên đặt ở vền trên đầu gối, tư thái thanh thản, lại đáng chết làm người ta cảm thấy đẹp mắt. Cô chợt rất giận anh, lá bài tẩy của mình toàn bộ bị anh nhìn thấu, lại vĩnh viễn không biết anh đang nghĩ cái gì. Càng căm giận hơn, mình biết rất rõ rằng người đàn ông này tính tình lạnh nhạt, cho nên lần nữa trong lòng xây dựng tâm thái tĩnh lặng thông dong như nước, nhưng chỉ cần một câu nói thuận miệng của anh, tâm hồ lại bị lay động dễ dàng.

Ở trước mặt anh, cô luôn rất khó kiên định lập trường.

Càng nghĩ càng buồn bực, cô chán nản mở to đôi mắt, không muốn nhìn thấy cái vẻ mặt hiểu rõ tất cả kia, đi Maldives? Anh có thể hiểu chỗ này có ý nghĩa như thế nào sao?

Yên lặng một hồi, cô rút cuộc miễn cưỡng mở miệng nói: "Tôi không đi."

Ánh mắt Cảnh Diễn khẽ run sợ, lông mi cau chặt giống như không ngờ tới cô sẽ cự tuyệt, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, sắc mặt cũng dịu lại mấy phần, ôn đạm nói: "Hả? Lý do?"

"Không muốn đi thì không đi, còn phải lý do gì?" Tô Hiểu Mộc chợt ngồi dậy, mới vừa phát bệnh, lồng ngực của cô vẫn còn rất không thuận, ho một lúc lâu mới dần dần bình phục, ngược lại sắc mặt vốn trắng như tờ giấy lúc này lại có thêm mấy phần huyết sắc. Đợi cô tỉnh táo lại mới ý thức mình hành động quá khích, cô đã thật lâu chưa từng mất khống chế như vậy, càng ngày càng thường xuyên phát bệnh, tâm tình bất định của Cảnh Diễn cũng làm cho cô cảm giác không nắm chắc được tương lai.

Cô nâng mắt nhìn thẳng anh, cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi nói lại một lần, Cảnh Diễn, anh không thiếu tôi cái gì, năm đó sinh Tiểu Nghiêu và bây giờ cùng anh kết hôn đều là tự tôi lựa chọn, đúng mực hay không tôi tự hiểu rõ, anh cũng không cần đồng tình với tôi...tôi. Nhất thời phát bệnh còn chưa chết, mỗi người sống như thế nào là quyền của mỗi người, chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, chuyện này đối với anh mà nói không khó lắm chứ?" Nói xong lời cuối cùng cổ họng cô phát ra âm thanh giống như tàn âm của cây đàn đứt dây, hô hấp cũng gấp rút, chỉ đành phải để cho mình hít sâu có quy luật, từ từ điều chỉnh lại hơi thở.

Nếu như không yêu cô, cũng không cần đối xử tốt với cô, bởi vì lời nói như vậy, cô cũng sẽ không còn hơi sức nào mà ở bên cạnh anh.

Cảnh Diễn vẫn ngồi bất động như vậy, an tĩnh nghe cô nói hết lời, trong bóng tối ánh sáng dưới hai mắt sáng ngời như đuốc, nhìn cô nói: "Tôi nghĩ cô hiểu lầm, tôi chưa bao giờ đồng tình với bất luận kẻ nào. Trụ sở tại Maldives có một hạng mục mới tháng sau tôi phải đi Male bàn bạc, không thể cùng Tiểu Nghiêu đi Hongkong. Nhưng ở giữa kỳ có mấy ngày nghỉ ngơi, có thể thuận tiện dẫn con đi chơi chơi một chút." Anh dừng một chút, âm thanh hạ xuống rất thấp, "Về phần cô, đi cùng hay không là quyền tự do của cô." Ngụ ý, bất kể cô có đi hay không, anh nhất định phải mang theo Tiểu Nghiêu bên cạnh.

Đợi một hồi không nghe thấy cô nói chuyện, anh lại ý vị sâu xa nói "Ừ" một tiếng, âm giọng hơi cao, liền kéo suy nghĩ của Tô Hiểu Mộc lại, con trai cùng chồng trên danh nghĩa đều đi, trên cơ bản cô không thể không đi theo.

Vì vậy cô có chút giận dữ, giọng nói rất yếu: "Tôi cùng Tiểu Nghiêu chưa làm hộ chiếu!"

"Cô đem giấy tờ giao cho tôi, tôi đi làm." Cảnh Diễn vẫn giữ nét mặt không chút xao động như cũ, giống như sớm đoán được kết quả như thế, hoặc là nói anh có thói quen nắm giữ quyền chủ động, đem sự tình hướng theo ý mình mong muốn, nhưng cũng có thời điểm ngoại lệ—— chính là cô cùng anh lại có một đứa con.

Tô Hiểu Mộc không lên tiếng, quét mắt nhìn anh một cái, mới đưa tay kéo ra ngăn kéo ở tủ đầu giường, xếp gọn gàng giấy tờ của cô và con trai đặt ở trước mặt anh.

Cảnh Diễn cảm động, lúc rời phòng lại dừng ánh mắt nhìn cô một chút, vẻ mặt cô còn vương nét buồn buồn, không biết sao ngược lại anh cảm thấy tâm tình rất tốt, khỏe mỗi nhân nhật giường lên, như vậy so với buổi sáng không còn sức sống bộ dạng cô hiện tại thật tốt hơn nhiều.

Sau khi Tô Hiểu Mộc nghỉ ngơi mấy ngày, Tiểu Nghiêu cũng biết được thành tích cuối kỳ, chính thức bắt đầu được nghỉ hè. Phía bên cô mới bắt tay vào muốn sửa sang lại quán cà phê, còn phải chuyển vào nhà mới, bên kia Cảnh Diễn đã nói sẽ nói trước, người còn không kịp phản ứng, đã ở trên máy bay đi Maldives rồi, hơn nữa còn là máy bay tư nhân của anh.

Cũng may có kinh nghiệm lần trước đi đánh Golf, Tô Hiểu Mộc đối với Cảnh Diễn tiền tài không ít đã có thể thích ứng được rồi.

Cùi gỗ, thuộc da, kim loại, xây dựng nên một khu nhà cao cấp độc đáo nhưng không kém xa hoa.

Cô ngồi trên ghế sa lon xem tạp chí, có lúc lại không nhìn được nghĩa Cảnh Diễn đang ngồi ở vị trí ông tài trước mặt một cái, anh đang cúi đầu lật xem tài liệu, thỉnh thoảng lại thảo luận cùng cấp dưới, vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú để cho cô cảm thấy ít ngày trước mình có chút buồn cười, tự mình đa tình cho là anh vì nàng cô mới nói muốn đi Maldives.

Cô nhớ lại, mới vừa rời lên máy bay, anh lần đầu tiên chính thức tuyên bố với người bên ngoài quan hệ của bọn họ: "Đây là vợ và con trai của tôi."

Lúc ấy giám đốc đứng ở cửa kính ngạc, nhưng chỉ có thể hướng Cảnh Diễn chào hỏi cùng tặng cho cô mấy lời nhin nọt nhằm chán, rõ ràng không ai dám hỏi nhiều điều khác đụng chạm chỗ hiểm của Cảnh Diễn, trừ phi người đó không muốn sống.

Vợ của tôi —— sự xung hô này rất kỳ diệu.

Cô vầy vầy đầu cố gắng để cho mình tỉnh táo điểm, đứng dậy đi ra sảnh nghỉ ngơi, cùng ngồi chơi với con trai dù sao cũng thú vị hơn nghe anh nói chuyện làm ăn.

Chơi một rồi, con trai vui ở trong ngực cô làm nũng: "Mẹ, mẹ vui không?"

Cô sững sờ, kỳ quái thế nào con đột nhiên hỏi như thế: "Vui về, thế nào?"

Con trai lật người, bắt tay của cô để lên trên mặt mẹ nheo: "Con cũng vậy rất vui về, vậy là được." Do do dự dự đất giống như đoán đo không biết phải biểu đạt thế nào.

Theo lời của con cô hỏi tiếp: "Chính là cái gì?"

"Chính là cảm thấy không thành thật, cha, mẹ, còn có con ở chung một chỗ, đó là điều trước kia nằm mơ con mới thấy được, hơn nữa cha giống như so với trong tưởng tượng của con còn có rất nhiều tiền."

"Có đau hay không?" Nàng ngắt cảm nhỏ của con trai, cậu dùng lực gạt đầu, cô còn nói, "Vây đã nói lên là thật, có cái gì mà hoài nghi? Hơn nữa con nhớ, mặc kệ cha có tiền hay không đều là cha của con, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, con càng không thể bởi vì cha có tiền mà có thể phách lối tiêu xài, biết không?"

"Biết rồi, ‘từ tiết kiệm mà xa xỉ thì dễ từ xa xỉ mà tản tiện thì khó’, tiêu xài hoang phí thì không phải là con trai của mẹ có đúng hay không?"

"Biết là tốt rồi." Tô Hiểu Mộc hài lòng cười cười, đem mền mỏng đắp lên trên người con trai, "Tốt lắm, con mau nhắm mắt lại nghỉ một lát, còn có một khoảng thời gian mới đến đây." Sau đó giống như khi còn bé, vỗ nhẹ lưng của cậu từng cái từng cái dụ dỗ cậu ngủ, từ từ, cô cũng ngủ thiếp đi.

Mà Cảnh Diễn đứng ngoài cửa phòng nghỉ ngơi thật lâu mới rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: TUẦN TRĂNG MẶT 2

Nếu nói Maldives là một vòng hoa ngũ sắc ông trời ban cho Ấn Độ Dương, thì thủ đô Male được bao quanh bởi nước biển màu xanh ngọc bích chính là viên trân châu của vòng hoa chói mắt ấy. Kiến trúc nơi này cũng có màu sắc rất rực rỡ, vì vậy cả thành phố vừa hiện đại vừa xinh đẹp, khu vực không lớn lại có vẻ hết sức tinh xảo, du khách náo nhiệt cực kỳ.

Đây là một đảo thành thị nhộn nhịp đầy sức sống. Bọn họ ở lại khách sạn cạnh bờ biển, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời lam biển biếc vẽ thành một bức tranh phong cảnh thiên nhiên thuần mỹ, làm cho người ta không nhận được dùng hồ hấp, không rời mắt khỏi vẻ đẹp đặc biệt này, tự giác lắng lặng nhìn, tí mỉ trở về chỗ.

Bởi vì vẻ đẹp thành phố, Tiểu Nghiêu dọc theo đường đi cũng rất hưng phấn, chơi vòng quay to nhất cao nhất đến nghiện, lại chạy đến bên cạnh dắt tay của Cảnh Diễn làm nũng muốn ra ngoài chơi, Cảnh Diễn không chút suy nghĩ đồng ý, nhưng làm Vương Hạo âm thầm gấp gáp, anh do dự một hồi lâu rồi nhắm mắt nhắc nhở: "Ông chủ, buổi chiều chúng ta còn một hội nghị khẩn cấp."

Cảnh Diễn đảo cặp mắt lạnh lùng thoáng nhìn, giống như một tòa băng sơn, làm cho lời nói còn sót lại của Vương Hạo vương lại trong cổ như mắc xương mà không dám nói tiếp.

Tô Hiểu Mộc cúi người xuống, ngoắc con trai: "Tiểu Nghiêu, mau tới đây, đừng chậm trễ cha làm việc, con muốn đi nơi nào mẹ dẫn con đi là được."

"Dạ." Tiểu Nghiêu cắn cắn môi, giấu thất vọng trong mắt, buông tay cha ra trở lại nghiêm túc ngồi xuống bên cạnh mẹ, nhưng rõ ràng lời nói không còn hưng phấn như lúc nãy nữa.

Cảnh Diễn nghiêng mặt sang một bên nhìn thẳng vào mắt Tô Hiểu Mộc, ánh mắt phức tạp, giọng nói lại dịu dàng khác thường: "Không phải hội nghị quan trọng lắm, em không thoải mái phải đi nghỉ ngơi một chút thôi."

Anh cất giọng nói khiến Tô Hiểu Mộc có mấy giây ngốc trẻ, còn chưa kịp đáp lại, Tiểu Nghiêu lại cả kinh đứng lên: "Mẹ, mẹ không thoải mái sao?" Tay nhỏ bé mềm mại đau lòng lau cái trán của mẹ, lại sờ sờ của mình, mặt lo lắng.

"Mẹ không sao!" Cô nắm tay của con trai an ủi, mặc dù hai bên cánh mũi cùng huyết thái dương đều giống như bị kim châm nhảy lên thành thịch, nhưng cô cũng không muốn mất hứng, cười nhẹ nói, "Có thể là say máy bay, mẹ ngồi một lát là tốt rồi."

Vương Hạo nâng cổ tay nhìn thời gian, liền nói ra phương pháp xử lý ổn thỏa nhất: "Ông chủ, ngài cũng biết tính khí ngài Smith, ông ấy chỉ muốn nói chuyện với ngài, không bằng như vậy đi, bến tàu bên kia có Kinh Ngư Submarine, nghe nói cũng không tệ lắm, tôi mang tiểu Nghiêu đi chơi, hai người thấy được không?"

Cảnh Diễn trầm mặc một chút, quay đầu lại thương lượng cùng Tô Hiểu Mộc: "Em cảm thấy như thế nào?"

Tô Hiểu Mộc hơi nâng mi mắt, gật gật đầu mà nói: "Như vậy cũng tốt." Cô cúi đầu nhìn con trai hỏi: "Bạn học Tiểu Nghiêu, con có muốn đi không?"

Tiểu Nghiêu rõ ràng cảm thấy rất hứng thú, tò mò hỏi Vương Hạo: "Chú Vương, Kinh Ngư Submarine là vào trong biển nhìn Kinh Ngư sao?"

Vương Hạo cười cười, giải thích: "Không phải nhìn Kinh Ngư, là nhìn trong đá ngầm sinh vật biển, về phần nơi đó có cái gì, bây giờ chú nói cũng không mới mẻ rồi, đợi con đi dĩ nhiên là có thể thấy, thế nào? Có muốn đi chơi với chú Vương không?"

Tiểu Nghiêu quay lại nhìn mẹ một cái, thấy cô gật đầu, mới mừng rỡ nói: "Đồng ý! Vô cùng đồng ý!"

Sau đó Vương Hạo gọi mấy cuộc điện thoại chuẩn bị, sau đó dẫn Tiểu Nghiêu rời đi.

Thật ra thì thời gian vẫn còn rất sớm, nhưng Tô Hiểu Mộc rất thiếu tinh thần, sắc môi hết sức trắng bệch, rốt cuộc không tiếp tục kiên trì được, dựa vào ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay cả động cũng không muốn động. Ý thức dần dần bắt đầu mờ mịt, mơ hồ cảm thấy có người nhẹ nhàng đỡ lưng của mình, nhỏ giọng nói: "Hay là để bác sĩ tới khám một chút?" Cô có chút cố hết sức nắm tay của người kia, hàm hồ cự tuyệt: "Không... không nên gọi bác sĩ, ghé đi bệnh viện." Trong nháy mắt, dứt khoát dựa vào trên vai anh, "Anh để cho tôi nghỉ một lát thôi là tốt rồi."

Lông mày nhíu chặt của Cảnh Diễn hơi giãn ra, khóe miệng còn có nâng lên vẻ ấm áp không dễ dàng phát hiện, duy trì tư thế để cho cô dựa vào.

Tô Hiểu Mộc không biết mình ngủ lúc nào, lúc tỉnh lại đã nằm ở trên giường, soi soi gương, sắc mặt hồng nhuận một chút, cuối cùng cũng lấy lại chút sức.

Lúc này đã sắp tối, ánh nắng chiều nhuộm một mảnh đỏ rực nơi đường chân trời, gió biển thổi có chút lạnh lẽo, nàng khoác món đồ hàng len áo khoác ra khỏi phòng, xung quanh yên lặng, Tiểu Nghiêu cũng chưa trở lại.

Cô cảm thấy đói bụng, kêu phục vụ đưa tới bữa ăn tối, mặc dù cũng là phong vị Châu Á, nhưng rốt cuộc vẫn khác cuộc sống trong nước, cô miễn cưỡng ăn vài miếng thì ăn không vô nữa. Cô còn đang suy nghĩ nên tìm chút chuyện gì làm, Tiểu Nghiêu cũng trở lại rồi, khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng rất vui vẻ, lôi kéo cô nói: "Mẹ, mẹ, hôm nay chơi rất vui, ở đây biển hạ con thấy được con hải quy rất to!" Còn dùng tay khoa trương diễn tả, tiếp tục thì thầm, "Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, trong biển còn có cá gai đuôi, hải quy. San Hô cũng xinh đẹp siêu cấp!"

Tô Hiểu Mộc bị con trai vui vẻ lây, cũng cười ra tiếng, ngẩng đầu lên nói với Vương Hạo: "Hôm nay thật là cảm ơn anh."

Vương Hạo khoát khoát tay: "Không khách khí, tôi tới nơi này rất nhiều lần, cũng chưa thật sự đi chơi thoải mái lần nào, đi với Tiểu Nghiêu như được trở về thời còn nhỏ." Chờ đến dùng bữa ăn tối, Vương Hạo liền vội vã chạy tới cùng Cảnh Diễn tham gia hội nghị, đoán chừng còn rất bận rộn.

Tiểu Nghiêu tắm xong nằm xuống liền ngủ mất rồi, Tô Hiểu Mộc ngược lại ngủ không được, nhớ tới lúc trước nhìn tạp chí du lịch, nói ở Male ngắm cảnh tốt nhất chính là đi bộ, đi dạo ở trung tâm thành phố chỉ một giờ là xong, nhớ tới Cảnh Diễn có giữ lại một phụ tá ở khách sạn, lại an bài quản lý khách sạn, cho nên cô rất yên lòng cầm bản đồ đi ra ngoài một mình.

Nhưng cô không ngờ, đi một lúc thế nhưng tốn hơn ba giờ, thời điểm trở lại khách sạn đã rất khuya, cô vừa đi vào đại sảnh liền bị nhân viên mời lên lầu.

Bên ngoài phòng, Vương Hạo nhìn thấy cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, còn kém chút là không la lên A Di Đà Phật, anh qua khe cửa liếc mắt một cái vào trong phòng, lại nặng nề nhìn Tô Hiểu Mộc nói: "Cô Tô ngài cuối cùng trở lại, ông chủ mới vừa rồi lại nổi nóng, thật muốn dọa chết người."

"Phát giận? Anh nói. là Cảnh Diễn?" Tô Hiểu Mộc sững sờ, cảm giác không thể tin được, nghĩ tới khả năng lớn nhất có thể, "Tại sao? Việc làm ăn của các anh không thuận lợi?"

"Làm sao có thể?" Vương Hạo giống như nghe được lời nói khó tin, nhanh chóng phản bác, "Ông chủ tự ra tay còn có thể không thành công? Ngày mai là có thể ký hợp đồng, ông chủ tức giận là bởi vì cô. Ngài ấy trở lại hỏi mọi người, không ai biết cô đang ở đâu, lại liên lạc không được, tôi còn chưa từng thấy qua ông chủ tức giận như vậy, cô mau vào đi thôi!" Anh nửa câu cũng không nói với Tô Hiểu Mộc, cô chút nữa vĩnh viễn cũng sẽ không biết, ông chủ trừ danh trăm ôn sẽ bởi vì cô mất tích gần bốn giờ mà mất khống chế, không tiếc dùng quan hệ lật tung cả Male.

Tô Hiểu Mộc cũng chưa từng thấy qua đáng về Cảnh Diễn tức giận, bất luận là trong trí nhớ hay là hiện tại cũng chính là anh, tính tình vẫn là nhàn nhạt lạnh lùng, khi nào lại có sắc mặt khác?

Cô cho Vương Hạo một ánh mắt an tâm, cẩn thận từng li từng tí đi vào, liếc nhìn người đàn ông đứng trước cửa sổ, chỉ cho cô một bóng lưng lạnh lạnh, cả người tây trang màu đen, hộc làm một vệt bóng đêm ngoài cửa sổ.

Bọn họ ai cũng không lên tiếng, yên lặng một chút, Tô Hiểu Mộc lấy hết can đảm, đành phải mở miệng trước: "Tôi...tôi trở lại." Giọng nhỏ bé yếu ớt như đứa bé làm việc gì sai, nhưng một giây kế tiếp lại cảm thấy mình không có làm nên lỗi lầm gì, vì vậy ưỡn thẳng lưng, vậy mà động đến vết thương trên đầu gối, đau đến phải hô một tiếng.

Cảnh Diễn nghe tiếng xoay người lại, nhìn thấy cô hơi có vẻ đáng vẻ nhếch nhác thì trên mặt càng lạnh lẽo hơn, cau mày nói: "Đi nơi nào? Thế nào đi đâu bao lâu, còn biến thành bộ đó?"

Tô Hiểu Mộc lần này thật tin tưởng Cảnh Diễn tức giận, cho nên cô căn bản không dám nhìn vào mắt anh, đỡ ghế sa lon chậm chậm ngồi xuống, sau đó giải thích: "Tôi từ quảng trường bắt đầu đi vòng quanh trong tâm thành phố, sau đó lạc đường trong ngõ hẻm nhỏ, hồi một lúc mới trở lại được. Nơi này. . . . Vừa qua khỏi đường lớn thì một chiếc mô tô chạy tới, vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại." Cô hạ thấp lông mày, có chút buồn bực là làm thế nào luôn là nhìn một cái anh cũng biết mình không ổn? Mới vừa rồi Vương Hạo cũng không phát hiện!

Cảnh Diễn đi tới bên người cô, khom người xuống dùng ngón tay đụng một cái vào vết thương ở đầu gối vẫn còn ra máu của cô, hải lòng thấy đáng vẻ cắn môi ậm ừ của cô, cười như không cười: "Hả? Vết thương nhỏ? Không có gì đáng ngại?"

Bị anh châm chọc phải đỏ mặt, cô miễn cưỡng chịu đựng vết thương, ngồi thẳng lưng nhìn thẳng anh, bị anh nhìn chăm chú không được tự nhiên mới nói sang chuyện khác: "Tôi nên mặc quần dài hoặc là quần đùi, cũng chưa đi vào được nhà thờ đạo Islam nhìn một chút, rất tiếc nuôi."

Thế nhưng anh lại không để ý cô, mặt lạnh đi gọi điện thoại kêu bác sĩ.

Bác sĩ là một người Maldives nói tiếng Anh, thời điểm rửa sạch bằng bó vết thương mặt của Tô Hiểu Mộc nhăn như trái khổ qua, Cảnh Diễn tỉ mỉ dặn dò: "Đừng dùng lực, nhẹ một chút nữa." Rõ ràng anh nói lời quan tâm, trong mắt lại không hề gọn sóng y hệt người tinh táo lạnh nhạt, có lẽ là bởi vì anh sớm thành thói quen đem tất cả tâm tình tầng tầng chôn sâu trong nội tâm.

Mặc dù như vậy, Tô Hiểu Mộc vẫn bị câu nói này khiến tim đập nhanh hơn, ngay cả trên đầu gối có cảm giác đau nhói cũng không khiến cô thôi rung động, vẫn nhàn nhạt mà cười.

Nụ cười của cô nhu hoà nét mặt vô cùng cương nghị của Cảnh Diễn, sau khi chờ bác sĩ đi về, anh cực kỳ độc tài mà cũng dịu dàng dặn dò: "Về sau đi nơi nào nói một tiếng với tôi, còn nữa, hai ngày nay cô và Tiểu Nghiêu cũng đừng đi ra ngoài, Male sáng ngày mai và một chiều có mưa, đi ra ngoài cũng không thấy được cảnh trí gì, chờ tôi ký hợp đồng xong rồi chúng ta lại đi làng du lịch nghỉ." Tốc độ anh nói rất chậm, trầm thấp hùng hậu giống như âm thanh đàn vi-ô-lông-xen trêu chọc lòng người, giống như đang đợi phản ứng của cô, hơn nữa còn tự nhiên dùng hai chữ "Chúng ta".

Tô Hiểu Mộc nhếch môi cười, đôi mắt giống như ánh lên hạt ngọc sáng chói, có chút hưng phấn: "Muốn đi đâu? Đảo Thái Dương sao?" Đáng vẻ tức giận của gười đàn ông kia với Tiểu Nghiêu giống nhau như đúc.

Cảnh diễn hơi nhếch môi, cứng nhắc nói: "Không đi chỗ đó, quá nhiều người."

Cô hỏi: "Đó là nơi nào?" Nghe anh nói tên một hòn đảo nhỏ, cô không có ấn tượng gì, nhún nhún vai nói, "Thôi, anh an bài đi!"

Nói xong cũng cố làm vẻ bình tĩnh đi vào phòng tắm, nhưng thật ra thì trong lòng cô đã bắt đầu sôi trào, thật sự là bởi vì hôm nay Cảnh Diễn quá kỳ quái rồi, giống như biến thành người khác vậy, cô cơ hồ không chịu nổi với con người khác của anh, nhưng cô sẽ không bao giờ cho là anh làm như vậy bởi vì yêu cô nữa.

Năm đó anh đối tốt với cô, cô liền tự mình đa tình cho là anh có tình cảm với cô, kết quả bị thương hoàn toàn; mà bây giờ bọn họ là vợ chồng, anh đối với cô lại dụng tâm nhưng cũng chỉ là hoàn thành trách nhiệm của một người cha với con trai mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: TUẦN TRĂNG MẶT 3

Sau này nghe Vương Hạo nói đến mới biết thì ra là đảo bọn họ muốn đi nghỉ là đảo nhỏ tư nhân của ngài đối tác Smith, là khu đá ngầm lớn nhất Bắc Maldives, bởi vì nơi đó cách Male khá xa, sẽ không có quá nhiều người đi du lịch, ngược lại rất là phù hợp thói quen khiêm tốn kín kẽ của Cảnh Diễn.

Bọn họ đầu tiên là đến khu vực trung tâm của đảo, sau đó đi du thuyền hướng tới đảo nghỉ mát.

Ở trên biển nhìn Maldives cảm giác hoàn toàn khác, nước biển xanh biếc bao quanh, tầm mắt càng thêm trống trải, đó là một màu xanh đến tận xương tủy, ánh mặt trời rất ấm áp, làn gió biển dịu dàng, cứ như vậy cảm nhận một cách đơn giản là đã cảm thấy hạnh phúc.

Tiểu Nghiêu nằm ở trên lan can du thuyền ngắm phong cảnh, Tô Hiểu Mộc ngồi ở bên cạnh cầu. Hai mắt của cô nhìn chăm chăm con trai không chớp, vào lúc này dù sao cũng là ở trên biển, chỉ sợ cậu quá mức vui vẻ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc trước cô vẫn còn hoài nghi mình quyết định có chính xác hay không, nhưng khi nhìn thấy trên con trai càng ngày càng nhiều nụ cười, đã cảm thấy cho dù là sai cũng đáng, tất cả cũng chỉ vì con.

Cô lẳng lặng nhìn con trai, lại không khỏi nghĩ tới Cảnh Diễn. Vừa vặn nghe âm thanh của anh trầm thấp, cô theo bản năng nghiêng người sang, phát hiện anh đứng trên boong thuyền ở cách đó không xa, nghiêng đầu cùng Vương Hạo bàn luận chuyện gì.

Ánh trời chiều dát vàng, gió biển ào ào, trong lúc lơ đãng giờ cao áo khoác màu nâu sẫm, nổi bật lên bóng lưng cao lớn cường tráng của anh, cùng mặt trời đỏ khổng lồ hoá thành một bức tranh.

Giống như ở nơi nào có anh, trong mắt của cô đều chỉ nhìn thấy anh.

Lúc này, Tiểu Nghiêu chợt ôm eo của cô, luôn miệng kêu la: "Mẹ, mẹ, mẹ mau nhìn, nơi đó có cá heo!"

Lời nói trẻ con không chỉ kéo về lực chú ý của cô, cũng làm cho Cảnh Diễn đưa mắt về phía họ, Tô Hiểu Mộc đỏ mặt, mượn con trai đang khoa chân múa tay che lại tầm mắt của anh, quay đầu lại hướng trên mặt biển, quả nhiên có một bầy cá heo nhảy lên mặt nước chơi đùa, nhìn hết sức vui tươi.

Tiểu Nghiêu cũng mắt nhìn đến Cảnh Diễn, mỉm cười hô: "Cha! Cha tới bên này đi!"

Cảnh Diễn không nói hai lời dừng lại câu chuyện, bước nhanh đi tới bên cạnh bọn họ, một tay rất dễ dàng ôm lấy con trai, để cho cậu nhìn càng thêm rõ ràng, Tiểu Nghiêu kích động vỗ tay hoan hô, Tô Hiểu Mộc quay mặt đi vừa lúc tiếp xúc với đôi mắt đen của anh, làm cho hô hấp của cô trở nên căng thẳng, chỉ đành phải nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, để tránh bị tình cảm dịu dàng này làm rối loạn tâm trí.

Xa xa một hòn đảo nhỏ xanh um tươi tốt rơi vào tầm mắt, Tiểu Nghiêu lôi cánh tay Cảnh Diễn hỏi: "Cha, tại sao bên kia biển màu sắc lại xanh hơn trên cạn nhiều như vậy?"

Cảnh Diễn ôn hòa cười cười, kiên nhẫn giải thích: "Bởi vì chúng ta bây giờ còn đang biển sâu, màu sắc càng nhạt là càng gần bờ."

Tiểu Nghiêu há hê khoe khoang: "A, con biết rồi! Chú Vương nói ở biển sâu hay biển cạn đều có rất nhiều san hô, còn có rất nhiều rất nhiều cá, có đúng hay không?"

Cảnh Diễn nheo nheo chớp mắt của cậu, cung chiều mỉm cười nói: "Con nói cũng đúng, hơn nữa chờ đến khi lên trên đảo con sẽ nhìn càng thêm rõ ràng."

"Dạ!" Tiểu Nghiêu ôm cổ cha, cười hết sức đáng yêu.

Cánh tay to lớn vững vàng của Cảnh Diễn ôm con trai, cười yếu ớt không nói.

Tô Hiểu Mộc cũng nhỏ nhẹ cười một tiếng, lặng lẽ cầu xin, có thể vẫn như vậy đã rất tốt, nếu như không được, vậy hãy để cho thời gian dừng lại vào giờ phút này cũng không sao, có anh, có cô, còn có con của bọn họ, so với bất cứ cái gì cũng trân quý vô cùng.

Nơi này là đảo hạng trung, bến tàu vì đường ranh giới, một mặt là quyền sở hữu tư nhân, một mặt là khách sạn phục vụ công chúng, cho dù là như vậy, ngày nghỉ mà cũng không đông, cho người ta có không gian riêng tư nhiều hơn. Bọn họ ở tại biệt thự trên nước, hướng về phía mặt trời lặn do ngài Smith đặc biệt sắp xếp, lúc mới vào cổng có một vườn hoa nhỏ, còn có hồ bơi tư nhân và SPA hướng mặt biển, cửa sổ sát đất thu toàn cảnh 360°, cả phòng thiết kế đơn giản, khiến Tô Hiểu Mộc trừ sợ hãi than thán thì cũng là sợ hãi than thán, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Tiểu Nghiêu hưng phấn lôi kéo mẹ chạy khắp nơi, rốt cuộc chờ lúc cậu chịu lên giường ngủ, Tô Hiểu Mộc đã eo mỗi lưng đau, nhưng kỳ quái là rõ ràng mệt chết đi nhưng thể nào cũng không ngủ được. Cô đến quầy rượu cầm bình rượu Bồ Đào cùng một cái ly cao cổ, đi tới biệt thự trên boong thuyền khoan chân ngồi xuống, chung quanh yên lặng, phía dưới chính là nước biển nhân nhạ, gió biển thổi, nghe tiếng khoáng đãng, phía chân trời là bóng đêm đen như nhung, tất cả đều là cảm giác vui sướng không thể diễn tả.

Trên ván gỗ có tiếng bước chân, trên vai chợt có thêm một áo khoác len, Tô Hiểu Mộc khẽ ngẩng mặt, cười hỏi: "Thế nào? Anh cũng không ngủ được?" Giữa hô hấp có hương vị biển đặc biệt, mùi rượu không nghe rõ, cô lại đảo rượu, lắc chất lỏng màu đỏ nói: "Có muốn uống một ly hay không, sẽ ngon hơn một chút."

Cảnh Diễn lắc đầu một cái, tùy ý ngồi xuống bên cạnh cô, chợt nhớ tới cái gì, bỗng lòng mảy rét lạnh nói: "Cô không nên uống rượu."

"Uống một ít thôi nha, luôn bị quy định này kia trời buộc, cuộc sống còn có cái gì thú vị?" Tô Hiểu Mộc mỉm cười nhìn ánh mắt của anh, bị hơi rượu làm mờ lý trí, lúc này cô gần như vậy mà đối diện với anh hoàn toàn không có sự thận trọng thường ngày. Hơn nữa lúc cô cười mắt đặc biệt sáng, giống như trần châu trong biển rộng, ánh sáng còn đẹp hơn như thế.

Cảnh Diễn nhượng mảy, ấn chặt tay cô: "Hay là đừng uống nữa."

Giọng điệu của anh không nặng, nhưng khí thế không cho người khác cự tuyệt, Tô Hiểu Mộc mất hết hơi sức cũng không giằng khỏi tay anh, rốt cuộc không giãy giụa nữa, không cam lòng mở to mắt: "Anh vốn là lý trí như vậy. Chẳng lẽ không có lúc nào khiến anh mất đi tỉnh táo?"

Lời nói giận dỗi dí dỏm khiến không khí trở nên rất ôn hòa, Cảnh Diễn từ từ buông tay cô ra, nhìn lên biển rộng mênh mông bát ngát trước mặt: "Cũng có, nhưng so với người khác thì ít hơn, đây cũng là hoàn cảnh cho phép, người quá xử sự theo cảm tính cũng rất khó xử lý mọi chuyện cho tốt."

Tô Hiểu Mộc ngừng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Ừ, người này nói gì cũng đúng, con người của tôi cũng rất dễ bị tình cảm chi phối, cho nên luôn luôn thành ít bại nhiều." Suy nghĩ kỹ một chút, thất bại lớn nhất của cô là gặp phải anh, thành công lớn nhất, cũng là gặp phải anh, thật là rất mâu thuẫn.

Cảnh Diễn nhìn cô một cái, làn môi mỉm chặt lại: "Cô chăm sóc và giáo dục con rất khá, Tiểu Nghiêu thật biết điều, cũng rất lệ thuộc vào cô, điểm này tôi còn muốn học tập cô."

Tô Hiểu Mộc cũng không trả lời, lắc đầu mà nói: "Đây chỉ là vấn đề thời gian, Tiểu Nghiêu bước vào đời cũng sẽ không bên cạnh tôi nữa, mà thời gian

anh ở với con cũng không dài. Đợi một thời gian, anh nhất định so với tôi còn tốt hơn, Tiểu Nghiêu cũng cần người cha này." Điểm này cô không hề nghi ngờ.

Nghĩ đến con trai, khóe mắt Cảnh Diễn cong lên, cười nhạt: "Chỉ hy vọng như thế."

Tô Hiểu Mộc khép lại áo khoác duỗi lưng một cái, đứng lên híp mắt nói: "Tôi có chút mệt, ngủ ngon."

"Được, ngủ ngon."

Trăng sáng sao thưa, bóng tối u ám bao trùm, nhưng hơi lạnh ban đêm thật ra rất ấm áp.

Trên đảo nhỏ có xây dựng trung tâm thiếu nhi, nơi đó tụ tập rất nhiều đứa bé cùng cha mẹ đến nghỉ mát, cha mẹ có thể yên tâm giao đứa bé cho nhân viên làm việc chăm sóc. Cho nên Tiểu Nghiêu ăn xong điểm tâm liền theo quần gia đi trung tâm chơi, Tô Hiểu Mộc một mình rảnh rỗi, Cảnh Diễn cũng không quản thức cô, cô nằm trên ghế trong vườn hoa đọc sách một chút, quyết định ra ngoài dạo.

Không ngờ cô lại ngoài ý muốn gặp một người quen ở sảnh ăn, Lương Hi.

Cô đang cười muốn đi đến chào hỏi, lại bỗng chốc lui về phía sau một bước, bởi vì cột La Mã che mắt nên Lương Hi cũng không thấy cô, mà có một người đàn ông từ sau lưng Lương Hi dùng sức lôi tay Lương Hi, làm cô không thể không ngửa cổ ra sau, xem nét mặt hai người thế nào.

Người đàn ông kia rõ ràng đang trong cơn thịnh nộ, nói chuyện rất lớn tiếng: "Em lại đang tức cái gì? Là em tự nói thích tác phẩm của Seamus, hiện tại anh giới thiệu anh ta cho em biết em còn không vui mừng?"

Seamus, cái tên này Tô Hiểu Mộc có chút quen tai, hình như mấy ngày nay vẫn nghe Vương Hạo cầu nhàu, hẳn là tổng thiết kế mà họ hợp tác? Người đàn ông kia cùng Cảnh Diễn có quan hệ gì?

Lương Hi nắm chặt tay, nhìn anh ta cười lạnh: "Tôi thích ai là chuyện của tôi, anh dẫn tôi tới nơi này có hỏi qua ý kiến của tôi sao? Anh chừng nào thì mới có thể từ bỏ loại tính khí bá đạo tự cho mình là đúng này?"

Đáy mắt đối phương ngày càng ảm đạm, thân thể cao lớn đem Lương Hi đè trên cây cột, cũng không lo lắng ánh mắt những người chung quanh, nghiêm mặt trào phúng: "A! Em thích ai là chuyện của em? Anh bá đạo tự cho là đúng? Là anh đối với em quá tốt có phải không?"

"Nói chuyện đàng hoàng một chút!" Lương Hi đánh lại đá lại cũng tránh không được anh, giọng căm hận nói, "Thôi, tôi với anh không thể nói chuyện rõ ràng được!"

Anh rút cuộc buông cô ra, mang trên mặt nụ cười quỷ dị, gần từng chữ: "Không nói được? Không sao, dù sao anh có rất nhiều thời gian, có thể cùng em chậm, chậm, nói!" Nói xong liền trở tay lôi cô đi về hướng nhà nghỉ.

Đợi hai người đi xa một chút Tô Hiểu Mộc mới phục hồi tinh thần, rốt cuộc cũng nhớ lại, không trách được mới vừa rồi cô cảm thấy người đàn ông kia sao quen mặt, thì ra anh ta chính xác là chú rể trong bữa tiệc đính hôn cô tham gia mấy ngày trước, nhưng cô nhớ rõ ràng cô dâu không phải Lương Hi mà.

Bỗng dưng, có người vỗ vỗ bả vai của cô, cô ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Cảnh Diễn cùng một người ngoại quốc râu quai nón dài đứng ở phía sau mình, Cảnh Diễn chiều cao 1m8 đã rất kiệt xuất, nhưng người này so với anh còn phải cao hơn một cái đầu.

Cảnh Diễn hết sức tự nhiên lôi cô đến bên cạnh, dùng tiếng Anh chuẩn giới thiệu: "Ngài Smith, đây là vợ tôi Tô Hiểu Mộc." Lại hơi nghiêng người nói với Tô Hiểu Mộc, "Vị này là ngài Smith, lần này chính là ông ấy chiều đãi chúng ta kỳ nghỉ trên đảo."

Tô Hiểu Mộc định thần, lập tức rối rắm vừa rồi quẳng ra sau đầu, lễ phép vươn tay nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, ngài khỏe chứ, tôi là Tô Hiểu Mộc."

Smith là người phóng khoáng không thích bị gò bó, lễ phép tính hôn một cái vào mu bàn tay cô, lại dùng tiếng Trung rộng rãi khen ngợi: "Xin chào, cô rất đẹp." Nghe ông ta nói có chút kỳ quái nhưng ngữ điệu cũng rất thân thiết, Cảnh Diễn cùng Tô Hiểu Mộc cũng vui vẻ cười cười, Smith quan sát ánh mắt của hai người, mỉm cười phát tay nói: "Vậy tôi sẽ không quấy rầy trăng mật của hai người rồi, hi vọng hai người đi chơi vui vẻ, bái bai."

Lần này ngược lại Tô Hiểu Mộc thật xin lỗi, thói quen mà đem tóc rơi đầy đến bên tai, nhìn bóng lưng Smith hỏi Cảnh Diễn: "Vương Hạo không phải nói ông ta là người nghiêm túc khó có thể tiếp cận sao? Tôi thấy ông ta rất thân thiện rất dễ làm quen mà. . . ." Sau đó mới bất tri bất giác phát hiện tay của anh còn đỡ trên vai mình, hơi ấm truyền qua lớp áo mỏng, mặt của cô đỏ hơn.

Cảnh Diễn nhìn vẻ mặt xấu hổ của cô, có một loại tâm tình xôn xao lên đầu, khó nhịn được bật cười: "Bị đối thủ của ông ta nghe được biểu hiện của người này sau khi nghe lời Vương Hạo, thật không biết nên khóc hay nên cười."

Ánh mắt Tô Hiểu Mộc trong nháy mắt sáng lên, như học sinh tò mò siêng năng hỏi tới: "Tại sao?"

"Smith trên thương trường nổi danh 'Cá Mập Trắng', sở trường nhất chính là mua lại." Cảnh Diễn thấp đầu nhìn cô, dùng một chút còn nói, "Cho tới bây giờ luôn ăn tươi nuốt sống."

"À. . . ." Tô Hiểu Mộc ngẩn ra, theo bản năng hỏi anh, "Ngày cùng ông ta hợp tác vậy anh là cái gì?"

"Tôi? Tôi chỉ là một thương nhân bình thường, cái gì buôn bán kiếm tiền thì làm cái đó, dĩ nhiên, chuyện phạm pháp không làm, đây là nguyên tắc cơ bản nhất." Cảnh Diễn thu lại tâm tình, khôi phục lại vẻ mặt thường ngày.

Thương nhân bình thường? Con nít còn không tin đó chứ? Nếu không phải như vậy cũng sẽ không người thấy người xưng ngài Cảnh.

Tô Hiểu Mộc không nhịn được trách thầm, ngoài miệng qua loa "Ừ" một tiếng, cũng không tiếp tục cái đề tài này, nhưng trong lòng cô là vui mừng, đây là mặt khác của anh mà cô không biết, vận trù duy ác, hăng hái.

Cảnh Diễn nhìn bả vai cực kỳ thon gầy của cô, lại không khỏi nhú nhú mày: "Cô ăn cơm trưa rồi sao?"

"Ăn một đĩa salad, món ăn khác không có khẩu vị gì." Tô Hiểu Mộc trả lời đàng hoàng, đầu bếp nổi danh quốc tế làm thức ăn dĩ nhiên là rất tinh xảo, nhưng rất đáng tiếc không hợp khẩu vị của cô.

Ánh mắt của anh trở nên rét lạnh, giống như tùy ý nói: "Như vậy à, tôi còn chưa ăn cơm, cô đi ăn với tôi một chút."

Tô Hiểu Mộc ngần ngẫn cả người, anh lại mở miệng, để cho mình cùng anh ăn cơm?

Ánh mặt trời sau giữa trưa theo mái ngói rơi trên người anh, hình dáng gò má anh thâm thúy anh lẳng, khoe mắt mỏng cũng tự nhiên như vậy, cô cảm thấy trong lòng mình có một hàng rào ngăn cách, tràn ngập nguy cơ, quá không nên.

Có lẽ là nguyên nhân tâm tình tốt, Tô Hiểu Mộc cùng với Cảnh Diễn lại ăn một bữa cơm canh, tinh thần có vẻ tốt hơn một chút. Cảnh Diễn lẳng lặng nhìn mắt cô, hỏi: "Cô muốn đi nơi nào?"

"Tôi muốn đi bơi." Thấy anh nhú lông mày, cô rất nhanh nói bổ sung, "Tôi biết rõ tôi không thích hợp xuống nước, mà tôi nghe nói lặn xuống hơn hai thước có thể thấy san hô và cá biển. Tôi gần đây không chút ý tưởng về tranh, tôi muốn xuống biển, không chừng tìm được ý tưởng để vẽ tiếp." Thấy anh mắt lạnh nhìn mình không tiếp lời, cô nhỏ nhỏ nói thầm, "Một mét cũng không được sao? Chỉ là chụp mấy tấm hình cũng có thể mà."

Cảnh Diễn nghiêm trang nói: "Nửa thước cũng không được, cô. Chỉ là muốn hình?" Âm thanh của anh trầm trầm, "Tôi có thể thay cô chụp."

Tô Hiểu Mộc ngớ ngẩn, vội vàng nói: "Không cần không cần, tôi đùa giỡn, anh yên tâm, tình huống thân thể của tôi thế nào tự tôi biết, sẽ không thật đi lặn biển, anh phải vội việc gì đi mau lên, không cần phải để ý đến tôi đây."

Cảnh Diễn giống như không nghe được, nhìn cô khẩn trương mà xoắn hai tay, thông thả ung dung nói: "Smith hẹn tôi đi lặn biển, có thể thuận tiện giúp cô chụp hình."

Thuận tiện. Tô Hiểu Mộc nhớ lại, nhìn vào chiếc cằm hoàn mỹ của anh. Đúng vậy, thuận tiện, muốn mời cô tới Maldives là thuận tiện, giúp cô là thuận tiện, cô còn cần phải khiêm tốn khách khí cái gì chứ? Ánh mắt sáng trong của cô nhìn anh mỉm cười: "Vậy thì phiền anh."

Cảnh Diễn nhấp một hớp nhỏ rượu nho trắng, chớp mũi nghe hương thơm, lạnh nhạt nói: "Tôi đã nói rồi, về sau không cần khách khí với tôi."

Thời tiết bên ngoài rất tốt, nắng gắt như lửa, mây trắng bay bay, Cảnh Diễn và Smith hẹn nhau lái thuyền ra biển lặn sâu, Tô Hiểu Mộc mặc dù lòng không yên, lại chỉ có thể ở lại trên thuyền vẽ bản thảo, cô ở trên sàn tàu nhìn bóng lưng Cảnh Diễn cách đó không xa mặc xong đồ lặn, dần dần ngăn người ra, trước khi xuống nước Cảnh Diễn quay đầu lại, bởi vì đã mang mặt nạ lặn, cô không rõ về mặt của anh, nhưng hai đôi mắt đen láy thoáng chốc giao nhau, tay cầm bút của cô khẽ run lên, cảm giác nặng trĩu, giống như mỗi người đều có tâm sự.

Một tiếng "Bùm" lặn xuống nước, có vẻ như Tô Hiểu Mộc bị nhiễu loạn tâm trí, bị làm cho giật mình.

Mặc dù đã từ Vương Hạo biết kỹ thuật lặn của anh đã đạt tới cấp chuyên nghiệp, nhưng cô vẫn nhìn không được lo lắng, dưới tay phác thảo vài nét, nhưng đôi mắt lại dán vào mặt nước yên tĩnh.

Chờ Cảnh Diễn lên thuyền, bỏ đi một thân người đồ lặn nặng nề ẩm ướt, liền nửa người trên trần trụi đi tìm Tô Hiểu Mộc. Cửa khoang thuyền nửa mở, anh hơi hạ eo nhìn thấy, Tô Hiểu Mộc cắn bút máy như có điều suy nghĩ, mặc áo T shirt hoạt hình dài đến gần gối, tóc dài tùy ý cột sau ót, son phấn không nhiều, dáng vẻ nhìn như nữ sinh trung học mới ra trường.

Không biết cô đang suy nghĩ gì, đã nhập tâm, không biết được anh đang đến gần.

Anh lười biếng tựa trước mặt cô, âm thanh hơi thấp hỏi: "Đang vẽ những thứ gì?"

Lần này thật làm Tô Hiểu Mộc sợ hết hồn, cô cuống quýt ngẩng đầu lên, liền nhìn đến nửa người trên cường tráng của anh, nước biển trên tóc còn chưa lau khô, từ từ chảy xuống cổ đồng rồi đến bắp thịt săn chắc. Cổ họng của cô không nhịn được nuốt xuống, vội vàng đóng sách vẽ lại, cà lăm qua loa: "Không có, không có vẽ cái gì, không có linh cảm." Thật ra thì cái gì khác cô cũng không vẽ, chỉ vẽ khuôn mặt anh, không thể bị anh nhìn thấy.

Cảnh Diễn như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, nhưng cũng không có hỏi nhiều nữa, đem máy chụp hình trong tay đặt trên bàn, mới cầm một bên khăn lông lau tóc, vừa lau vừa nói: "Cô xem một chút những thứ này có thích hợp hay không? Có lẽ rất nhanh sẽ có linh cảm."

"A, tốt." Tô Hiểu Mộc đang lo không có cách nào dời đi lực chú ý, lúc này như được đại xá hai mắt nhìn chằm chằm máy chụp hình xem hình bên trong, lúc đầu chỉ là vì trốn tránh lúng túng, nhưng dần dần cũng là bởi vì hình thật sự quá đặc sắc, lặn sâu và bơi lội không giống nhau, không thể nhìn được

những tảng san hô và những con cá biển to lớn rục rờ.

Mỗi một tấm hình đều rất sinh động, ngay cả Tô Hiểu Mộc không xuống biển cũng giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, trên mặt không bỏ sót biểu lộ tán thán.

Cô cầm máy chụp hình kích động nói: "Chụp rất tuyệt, thật cảm ơn anh." Ánh mắt của cô từ lúc vừa rồi cũng không rời khỏi màn ảnh máy chụp hình.

Ngược lại Cảnh Diễn không khỏi nhũn mảy lại, cô thế nào, lại là khách khí.

Đến khi hai người trở lại biệt thự Tiểu Nghiêu đã từ trung tâm trẻ em trở lại, nhưng đứa trẻ này buổi sáng là cười chạy ra ngoài, vào lúc này khuôn mặt nhỏ bé nhìn thế nào cũng như đứa đần, Tô Hiểu Mộc hỏi hai lần cậu đều không chịu nói nguyên nhân, mang bộ dáng sâu thẳm.

Cảnh Diễn che giấu tâm tình, lạnh giọng hỏi quản gia chuyện gì xảy ra.

Quản gia giải thích, Tiểu Nghiêu vốn là chơi thật tốt, cùng con gái ngài Smith là Daisy thành bạn bè, nhưng buổi chiều chơi bên trong phòng lướt sóng, cậu thế nào cũng không dám xuống nước, Daisy lại chơi rất tốt, có thể cậu cảm thấy thật mất mặt, liền giận dỗi từ chối trở lại.

Là đàn ông, cho dù chỉ là đứa trẻ, đều là sĩ diện.

Tô Hiểu Mộc thờ dài, đang muốn đi an ủi con trai, lại ngoài ý muốn bị Cảnh Diễn kéo tay, cô sững sờ, chỉ thấy anh tự nói: "Tôi đi an ủi con." Anh đi về phía con trai, đứng ở trước người cậu và nhìn thẳng: "Nam tử hán đại trượng phu không thể hẹp hòi như vậy, càng không thể dễ dàng bị khó khăn đánh bại, ngày mai cùng cha đi, lướt sóng mà thôi, rất dễ học."

Tiểu Nghiêu bỗng nhiên ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cha, lại lập tức cúi đầu nín thở nói: "Con...con không dám."

Cảnh Diễn sờ sờ đầu của cậu, kiên nhẫn hướng dẫn: "Con không phải nói là muốn bảo vệ mẹ sao? Việc nhỏ thế này là có thể làm khó con rồi hả? Về sau thế nào bảo vệ mẹ?"

"Con." Tiểu Nghiêu do dự một chút, nắm tay nói, "Cha, thật không khó sao?"

"Thế nào? Không tin cha sao? Yên tâm, về sau chờ con học xong, con sẽ yêu mến loại vận động thú vị này." Cảnh Diễn bật cười gạt đầu một cái, còn nói, "Tốt lắm, hiện tại con nhanh lên một chút đi ăn cơm, tối nay đi ngủ sớm một chút ngày mai mới có tinh thần."

"Dạ!" Tiểu Nghiêu lần nữa nở nụ cười, vui vẻ theo sau quản gia đi vào phòng ăn.

"Vậy mà anh có biện pháp." Tô Hiểu Mộc thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ tới cái gì, lo lắng nói, "Cái đó, Tiểu Nghiêu vẫn nhỏ như thế, lướt sóng có thể nguy hiểm hay không? Con trừ bơi lội, hầu như không tham gia loại vận động dưới nước này."

Cảnh Diễn cũng không tán thành loại ý tưởng bảo vệ con này của cô, nhưng mà ngữ điệu vẫn chậm lại nói: "Con muốn học được tự mình vượt qua khó khăn, nó là con trai, về sau lớn lên muốn gánh chịu nhiều trách nhiệm hơn, bảo hộ nó thật ra thì đối với nó không có bất kỳ điểm tốt nào, tôi không ép buộc con nhất định phải học được, nhưng ít nhất con nên thử một lần, biết nhược điểm mình ở đâu, nếu có thể vượt qua vậy thì không còn gì tốt hơn rồi."

Tô Hiểu Mộc tức cười, có lẽ cô nên cảm thấy may mắn, mặc dù lúc trước con trai lớn lên cũng không có cha bên cạnh, nhưng cũng không tính tình hèn yếu hay kêu căng. Mà Cảnh trầm ổn cùng cô thảo luận chuyện giáo dục con như vậy cũng là lần đầu tiên, hơn nữa góc độ nhìn vấn đề hoàn toàn khác cô, đây chính là ý kiến cha mẹ khác nhau thôi.

Hôm sau, chuyện động trời xảy ra.

Thời tiết mặc dù rất tốt, nhưng sắc mặt Cảnh Diễn không được như vậy, Tô Hiểu Mộc phát hiện anh có gì đó không ổn, không để ý gì liền sờ trán của anh, tiếp theo thì thán: "Ôi trời, anh sốt rồi! Có phải ngày hôm qua lặn xuống nước cảm lạnh rồi hay không?" Một lạnh một nóng, luôn là bị vi khuẩn cảm cúm lợi dụng sơ hở, càng làm cho cô cảm thấy đầu sò gây nên là mình. Thấy anh ăn mặc chỉnh đốn gõ cửa phòng con trai, cô ngăn anh lại nói: "Anh đang bị bệnh, cũng đừng đi lướt sóng nữa, tôi mang Tiểu Nghiêu đi chơi tor2 khác cũng được."

"Không quan trọng." Anh phát tay với cô, lạnh nhạt nói, "Đối với đứa bé mà không giữ được lời hứa, bỏ qua cơ hội này sau này có lẽ con không còn tin tôi nữa."

Tô Hiểu Mộc biết chuyện anh quyết định, người khác không có biện pháp thay đổi, lại có chút mừng rỡ anh thật sự là một người cha có trách nhiệm, cũng không nói gì thêm nữa, nhưng lặng lẽ gọi Vương Hạo mời bác sĩ.

Thế giới nước khu vui chơi trẻ em.

Cảnh Diễn trước tiên làm mẫu một lần trước mặt con, động tác của anh rất chuẩn, không chỉ có Tiểu Nghiêu, những người bạn nhỏ khác và nhân viên đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn chăm chú vào anh, thời điểm làm ra động tác đặc sắc còn có thể làm họ há mồm thật to.

Tiếp đó anh lại làm mấy động tác cơ bản nhất đơn giản nhất, lặp lại mấy lần sau đó hỏi con trai: "Thế nào? Con xem hiểu rồi chưa? Minh tối thử một lần có được không?"

Có cha khích lệ, Tiểu Nghiêu vứt bỏ hèn nhát hôm qua, dũng cảm lớn tiếng: "Có thể!"

Mặc dù là sóng biển nhân tạo, nhưng cũng tương đối lớn, Tiểu Nghiêu là kẻ mới học, còn là một đứa bé, lần đầu tiên cũng không giữ tốt liền bị nước biển chụp lên người, qua mấy lần, có chút chán nản nghĩ bỏ cuộc, nhưng nhìn đến ánh mắt mong đợi của cha, còn một bên là mẹ càng không ngừng khích lệ kêu cổ gắng, lại cắn răng kiên trì đi xuống, rất nhiều lần luyện tập cuối cùng là có chút tạm được, cậu cũng hưng phấn theo, bạn Daisy mới làm quen cũng tham gia, cậu ha ha cười không ngừng, hình như tìm được niềm vui thú với thể thao dưới nước.

Nhìn nụ cười của con, cuối cùng một tia lo lắng trong lòng Tô Hiểu Mộc cũng biến mất, không nhìn được nhìn Cảnh Diễn một cái, quả nhiên quyết định của anh đúng.

Chờ anh thay xong quần áo, bác sĩ mà Tô Hiểu Mộc nhờ Vương Hạo mời cũng đến, cô cũng không nhiều lời, trực tiếp lôi kéo anh trở về biệt thự: "Tôi cảm thấy vẫn là nhờ bác sĩ khám một chút thì tốt hơn, dù sao chuyện ngã bệnh này cũng không nhỏ, không được qua loa."

Thấy bộ dáng lo lắng của cô như cô vợ nhỏ lo cho chồng mình, anh đi theo sau hơi nhếch nhếch môi, thuận theo để cô tùy ý dắt tay của mình.

Giống như bất tri bất giác, bọn họ đã hình thành thói quen quan tâm lẫn nhau.

Quả thật như thầy thuốc đoán, bệnh sốt phát bệnh chậm, đến sau nửa đêm Cảnh Diễn dưới tác dụng của thuốc ngủ mơ mơ màng màng, Tô Hiểu Mộc không yên lòng vẫn ở lại phòng của anh chăm sóc.

Nhìn anh nằm ở trên giường, suy yếu nhắm mắt lại, giống như thời gian trở về ngày trước, bọn họ mới bắt đầu biết nhau, tình cảnh sao mà quen thuộc. Anh cứ như vậy lặng yên không một tiếng động đi vào thế giới của cô, càng về sau, Tô Hiểu Mộc mới phát hiện sống chung lâu ngày như vậy, muốn kiểm lại long mình, thật rất khó, bởi vì cô đã thành thói quen yêu người đàn ông này, dù là anh chỉ có rất ít điểm tốt, thậm chí cái gì cũng sai, nhưng yêu chính là yêu, cô lừa gạt ai cũng không lừa được mình.

Nàng thở dài, cứ như vậy bình thần chung đụng đi, mặc dù đây là một đoạn không có tình yêu duy trì hôn nhân, nhưng hẳn đối với nàng coi là tốt được rồi, có thể lặng lẽ ở lại bên cạnh hắn, một nhà ba người ở chung một chỗ, đã là được không dễ hạnh phúc.

Đêm dần dần sâu, nàng nắm tay của hắn nằm ở bên giường ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, anh đồ mồ hôi, vẫn nửa ngủ nửa tỉnh mê sảng, cô cũng hoàn toàn không buồn ngủ, lại nghe không rõ hắn đang ní non điều gì, chịu đựng như thế, cúi người lại gần gương mặt của anh, dịu dàng hỏi: "Có phải cảm thấy rất khó chịu hay không? Muốn uống nước sao?"

Anh tựa như không có cảm giác cô ở bên người, nhưng càng không ngừng kêu: "Tần Trăn, Tần Trăn."

Cô sững sờ, nắm tay của anh bỗng rủ xuống.

Nước mắt nóng bỏng rơi trên khuôn mặt anh tuấn của anh, lạnh lẽo chảy xuống.

Ở trên con đường tìm kiếm hạnh phúc, cô cho là gặp phải cua queo đầy ánh mặt trời, không biết, thì ra là phía trước đã là điểm cuối.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: KHÔNG ỔN

Tô Hiểu Mộc liều mạng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ người đàn ông trước mắt này, nhưng trong đôi mắt mơ hồ càng ngày càng khó chịu, giấu không được bị ai giống như từng hạt muối đang xát vào trái tim, ngăn chặn đi chút hơi thở mong manh của cô. Nét mặt của cô đã chết lặng, giơ tay lên sờ sờ gò má của mình, lại khóc sao?

Cô cười khổ một cái, biết rõ anh còn chưa tỉnh, nhưng vẫn tự hỏi tự đáp: "Chắc anh khát nước rồi? Tôi đi rót cho anh ly nước." Sau đó giống như rời khỏi nơi làm cho cô hít thở không thông đó.

Ánh trăng nhàn nhạt rơi vào trong cửa sổ sát đất, lại tạo thành những gợn ánh sáng trên mặt biển đêm, nổi bật lên bóng lưng cô đơn như nước của Tô Hiểu Mộc. Phòng khách to như thế nhưng rất yên tĩnh, đèn trên tường phát ra ánh sáng dịu dịu, nhưng Tô Hiểu Mộc lại cảm thấy rất lạnh, trên gương mặt không một chút huyết sắc. Thế giới của cô không có âm thanh, nhưng động tác rót nước trong vô thức, dần dần, nước tràn ra khỏi cái ly, tích tụ chảy xuống sàn nhà bằng gỗ.

Chờ đến khi sức nóng của nước lan tới mu bàn chân, cô mới tỉnh lại, nhếch nhếch để bình nước xuống, mở khóa vòi nước rửa mặt, lại khóc, cô sợ mình sẽ mềm yếu mất khống chế, sợ mình lộ ra hèn nhát. Cô tự nói với mình, khóc thì có gì tốt? Anh cũng chỉ là lại một lần nữa nói với cô: có quan tâm người trước mặt của cô hay không, cho dù yêu sâu đậm hơn nữa, nhưng mà giá trị cũng chỉ là hạt cát mà thôi.

Cô đỡ bồn rửa cho tỉnh táo một chút, sau đó sắp xếp mọi thứ xong xuôi, từ từ đi tới phòng ngủ Tiểu Nghiêu.

Mỗi khi cảm giác mình sắp không chống đỡ được nữa, Tô Hiểu Mộc luôn có thói quen đi đến nơi có con trai tìm kiếm an ủi. Chỉ cần lẳng lặng nhìn cậu bé, nhìn con trai tốt như vậy, biết điều như vậy, thông minh như vậy, tất cả thống khổ và đau khổ cô đã trải qua cũng sẽ trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cô ngồi ở bên giường con trai, ánh mắt nhu hòa.

Tiểu Nghiêu bơi vì chơi cả ngày, ngủ rất ngon, nhớ tới khi cậu trở về kiêu ngạo mà nói với cô: "Mẹ, thật ra thì lướt sóng không có gì khó khăn có đúng hay không? Con có thể làm được rất tốt, thậm chí tốt hơn, Daisy nói con rất giỏi!" Khi đó cậu cười rục rờ, há hê như vậy, chính là nhờ công của cha, anh làm gương tốt khiến con trai học được đối mặt với khó khăn như thế nào, dịp này là bài học rất quan trọng trên đường cậu lớn lên. Mà là người mẹ như cô, càng thêm có thể vì cậu vui vẻ mà làm thêm bất cứ chuyện gì.

Hai cha con bọn họ ngay cả bộ dạng khi ngủ cũng rất giống, ngũ quan anh tuấn, dù là cười hay mím môi đều đẹp mắt như vậy.

Bỗng dưng, nghe con trai ở trong mơ ngọt ngào gọi: "Mẹ."

Tô Hiểu Mộc cười cười, muốn sờ đầu của con trai, đầu ngón tay vừa động mới phát hiện ra mình tay mình đã lạnh nên có chút cứng ngắc, sợ đụng tỉnh cậu, chỉ thay cậu sửa lại chăn ấm, không ngờ một giây kế tiếp lại nghe thấy cậu kêu: "Cha." Vì tiếng gọi này mà khóe miệng còn mang theo nụ cười thỏa mãn.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, hít thở sâu mấy lần, thôi, đau đến chết cũng thôi, vì con trai, cái gì không thể nhẫn nhịn cô đều muốn cắn răng nhịn, mười năm này bất kể khổ cực bao nhiêu không phải cô cũng đã vượt qua? Hiện tại cũng chỉ là anh không thương cô, như thế mà thôi.

Nhìn con trai ngủ rất ngon, cô nhẹ nhàng khép cửa phòng, nếu nói "Trăng mặt" có chút ảnh hưởng đến tâm tư của cô, cô phải làm những gì để cho mình lần này tỉnh lại từ trong giấc mộng đó đây.

Maldives vào đêm thật tự nhiên, phóng tầm mắt nhìn ra xa là một màn đêm mênh mông vô tận cùng biển đêm hoà thành một thể, có vẻ thâm trầm xa xăm trống trải.

Tô Hiểu Mộc chân không đi tới hồ bơi tư nhân ngoài trời, chỉ cởi áo khoác liền nhảy và , nước hồ lạnh thấu xương, thấm vào mỗi một dây thần kinh của cô, người say cũng trở nên tỉnh táo.

Không biết là ai nói, khóc trong biển, nước mắt sẽ cùng biển rộng trôi đi, chảy nhiều nước mắt hơn nữa cũng sẽ không có người biết — đích thực là phương pháp tốt.

Cô vẫn kiên cường, cô không muốn khóc, càng không hy vọng Cảnh Diễn thấy cô khóc, thấy cô mềm yếu.

Cảnh Diễn ngủ rất sâu, lúc tỉnh lại đầu vẫn còn rất đau, cổ họng khô như bị sức nóng sa mạc thiêu đốt, theo bản năng anh hướng bên giường nhìn, chỉ còn lại một dấu vết hơi lõm, cô không có ở đây. Mặc dù ý thức không tỉnh táo, nhưng anh biết vẫn là cô luôn chăm sóc của mình. Nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng nước chảy, anh mặc áo khoác vào lần theo tiếng nước chảy, phát hiện cô đang ngâm trong bể bơi, sóng nước đang đưa nổi bật bóng dáng cô đơn của cô, cũng không nhúc nhích.

Mặt anh bỗng chốc lạnh lùng, quát lớn một câu: "Cô rốt cuộc đang làm gì? Mau lên đây!" Vừa nói anh vừa đi nhanh đến bậc hồ bơi, nước trong hồ lạnh đến nỗi anh cũng thấy rét run.

Tô Hiểu Mộc bị tiếng của anh làm sợ hết hồn, nhanh chóng từ trong nước nổi lên, vừa dùng tay gạt đi những hạt nước trên mặt hỏi: "Khụ khụ, anh đã dậy? Khụ khụ khụ." Cô phản ứng quá mạnh bị sặc nước, vẫn ho khan, thấy anh muốn xuống nước, cô vội vàng ngăn cản nói, "Anh đừng xuống!"

Cảnh Diễn giống như không nghe được, vẫn hướng chỗ cô mà đi, sắc mặt đen sì chẳng khác nào tảng đá, vừa lạnh lại cứng, vạt áo màu đen tung bay giống như cánh chim, làm cho khí thế của anh càng thêm dọa người. Thấy cô không thương tiếc thân thể của mình như vậy, anh không khỏi có chút nổi cáu, lạnh lùng nói: "Tới đây." Hai chữ lạnh lẽo giống như đế vương phát hiệu lệnh, không cho người khác cự tuyệt.

Tô Hiểu Mộc không mở miệng, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, hai người bọn họ nói chuyện vốn là chỉ tốt ở bề ngoài như vậy, bất cứ lúc nào trong tiềm thức cũng đã quen trốn tránh vấn đề của đối phương rồi. Anh quen thói vua chúa, mà cô cũng không phải là người dễ dàng bị thuần phục, cho nên luôn giống như bánh răng trật khớp, thế nào cũng không hợp.

Tình thần của cô còn đang bay bổng, Cảnh Diễn cũng đã bơi tới trước mặt cô, anh vốn là vóc dáng cao to, ao nước chỉ miễn cưỡng đến bên hông anh, anh kéo tay của cô hướng lên bờ, mà cô buống bình giống như đứa bé liều mạng muốn tránh thoát. Anh bấu mỗi một cái, ôm cả người cô đi lên, văng vẳng đi lên bậc thang, thả vào ghế trên bờ.

Ở trong nước còn chưa có cảm giác bao nhiêu, nhưng vừa đi lên Tô Hiểu Mộc đã cảm thấy lạnh, lỗ mũi chợt ngửi liền nháy mũi. Bỗng dưng, trên vai của cô có một cái áo khoác, cô đưa mắt nhìn xuống, ánh mắt anh hơi lạnh, lẳng lặng nhìn mình, cô lúc này mới giật mình nhớ ra nước làm hiện lên những đường con trên người, chỉ đành phải khép chặt áo khoác, lưng tưng mỗ to mắt.

Anh không có ý rời đi, cau mày nói: "Hồ bơi nơi này không có hệ thống điều hòa không khí, chênh lệch nhiệt độ của nước giữa ngày và đêm rất lớn, tình trạng thân thể của cô tự mình biết, về sau nên như vậy." Anh bỗng nhiên lại nhớ tới ngày đó chạy tới nhà cô, nhìn cô bệnh thoi thóp nằm ở trên giường không còn sức sống, chân mày nhíu chặt hơn.

Tô Hiểu Mộc cúi đầu, để cho anh không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng lại nghe thấy giọng nói xa cách của cô: "Anh cũng nói, tình trạng thân thể của tôi

tôi rõ ràng nhất, tôi vẫn luôn luyện tập điều khí, sự quan tâm của anh là dư thừa." Đối với cô ôn hoà dịu dàng như vậy, rốt cuộc anh có tính toán gì?

Cảnh Diễn chợt có cảm giác nổi giận, cô giống như khôi phục dáng vẻ mới vừa gặp lại khi đó, giống như con nhím dùng bộ gai kiên cường chống lại mình.

Ánh mắt anh híp lại, nghiêm nghị hỏi: "Tôi không hiểu rõ, xảy ra chuyện gì?"

Tô Hiểu Mộc chợt đứng lên, lấy dũng khí cùng anh bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, nhếch miệng lên cười có chút châm chọc: "Tôi cũng không hiểu. Chúng ta chỉ là giả kết hôn, anh quan tâm tôi như vậy là vì cái gì? Cảnh Diễn, không cần nói với tôi, anh yêu tôi?" Vì sợ anh nhìn ra chút gì, cô đi tiếp một nước cờ, mặc dù bàn cờ này ngay từ lúc đầu đã định trước là cô thua hoàn toàn.

Cảnh Diễn có thể lựa chọn yêu hoặc không yêu cô, cô lại không thể lựa chọn không yêu anh.

Không khí lập tức trầm mặc xuống.

Nhìn anh cau mày, Tô Hiểu Mộc cười càng tươi hơn, khoát khoát tay không chấp nói: "Ai ai, anh đừng khẩn trương, tôi sẽ không tự mình đa tình cho là anh yêu tôi, chỉ là đùa giỡn thôi. Đứng rồi, sức khoẻ anh chưa tốt hoàn toàn, nghỉ ngơi sớm một chút đi, tôi cũng muốn đi ngủ, ngày mai phải dậy sớm cùng Tiểu Nghiêu đi Câu lạc bộ, ngủ ngon."

Cô còn biết, có một loại đau, có thể giấu trong tươi cười, để cho anh không thể nhận ra.

Cảnh Diễn nhìn bóng lưng cô rời đi như có điều suy nghĩ, tối nay cô, giống như có chút gì không đúng.

Thật ra thì chính anh cũng rất không ổn, có thể nhớ đến một giấc mơ, ở trong mơ Tần Trần khóc rất dữ dội, giống như rất khó chịu, một mực hướng anh cầu cứu, nhưng anh thế nào cũng bắt không được tay của cô.

Tần Trần cùng anh lớn lên, cái loại thanh mai trúc mã hiểu nhau không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung. Nhưng lúc nhỏ được giáo dục nghiêm khắc làm anh che giấu tình cảm của mình, chờ cả hai trưởng thành, anh mới trịnh trọng nói lên tình cảm của mình, cho là cô cùng bản thân có cùng một cảm giác, ngoài suy nghĩ là cô nói cô không thích anh, sau đó không nói tiếng nào đi Mi du học. Sau mới biết, là mẹ cô không đồng ý hai người quen nhau, nếu không cắt đứt quan hệ mẹ con.

Những điều phức tạp trong mối quan hệ trước kia anh không muốn nhắc lại, cũng không thấy đó là trở ngại giữa họ, cho đến khi Tần Trần mang theo vị hôn phu trở về nước. Lúc đầu anh cho đó là cách Tần Trần tránh anh, tránh khỏi sự ngăn cản của mẹ, nên tìm một người đóng giả gạt anh.

Cho đến khi một ngày trước hôn lễ của Tần Trần, cô hẹn anh ra ngoài.

Cô nói có chút buồn bã: "Anh Cảnh Diễn, em đã từng thích anh. Nhưng trước kia mẹ thế nào cũng không đồng ý em và anh quen nhau, em và mẹ cãi nhau một trận, chỉ có thể chạy đến nước Mi. Sau mẹ lại theo em sang đó, chú Cảnh cũng đến tìm em, em càng cảm thấy không có mặt mũi gặp anh."

Anh che giấu đôi mắt, trầm giọng nói nhỏ: "Em biết anh không ngại."

"Mà em để ý." Cô dùng một chút mới nói, "Khi đó một mình em tới đó, vừa bắt đầu chưa quen cuộc sống ở đó, còn bị lừa mấy lần, là anh ấy, anh ấy giúp em, anh ấy vẫn làm bạn với em, con người anh ấy rất tốt rất có kiên nhẫn." Trong lời nói của cô còn mang theo nụ cười nhàn nhạt hạnh phúc.

Người đàn ông kia không phải là con người lãng mạn, lãng mạn ước hẹn lãng mạn cầu hôn, nhưng làm Tần Trần rất vui vẻ, anh lại cảm thấy không ổn, loại cảm giác này không liên quan đến tình yêu.

Nhìn cô, anh hỏi: "Tần Trần, em yêu anh ta sao?"

"Yêu? Có lẽ, tóm lại em muốn đi cùng với anh ấy, không thương anh ấy tại sao có thể có loại ý nghĩ này đây? Đó không phải là liên lụy người khác sao? Hơn nữa có lúc suy nghĩ một chút, giữa em và anh có lẽ là tình cảm anh em ruột thịt, dù sao chúng ta cũng cùng nhau lớn lên. Anh Cảnh Diễn, anh là người rất quan trọng của em, em...em muốn có được lời chúc phúc của anh, thật lòng."

Anh trầm mặc thật lâu, không trực tiếp đáp lại cô, mà là lạnh nhạt nói: "Anh ta nhất định phải đối tốt với em, nếu không."

Cô cười, gật đầu như bầm tỏi: "Anh ấy nhất định sẽ! Hi, tốt lắm tốt lắm, nói ra toàn bộ nhẹ nhõm hơn nhiều rồi."

Tình cảm anh em? Không, anh biết rõ không phải vậy.

Nhưng Tần Trần nói đúng, không yêu cũng đừng níu kéo. Cho nên anh lại lần nữa nhớ tới "bạn gái" sau này của anh, đề cập chia tay với cô, giả thủy chung là giả. Cô bé kia mặt bình tĩnh, ngược lại là anh thật lâu mới thích ứng cuộc sống không có cô xuất hiện, sau đó dần dần quên lãng. Chỉ là không ngờ sẽ có một ngày như vậy, cô bé kia sẽ lấy phương thức như vậy một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của anh, để cho anh ứng phó không kịp.

Ở giấc mơ cuối cùng, Tần Trần cùng cô xuất hiện trên vách núi.

Tần Trần thì khóc, mà cô vẫn đang cười nhìn anh.

Anh chỉ có thể cứu một người, anh làm việc nghĩa không chùn bước đến cứu Tần Trần.

Nhưng anh lại cùng cô, cùng nhau rơi vào vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: TRỐN TRÁNH

Công ty Cảnh Diễn rất nhiều chuyện, Tô Hiểu Mộc cũng vội vàng hoàn thành bản thảo để xuất bản, nên bọn họ chỉ ở đảo nhỏ khoảng ba ngày lại trở về nước.

Mà từ đêm hôm đó Tô Hiểu Mộc có ý tránh Cảnh Diễn, cô tính toán chính xác thời gian anh xuất hiện, không phải là ở cùng chỗ chơi với con trai thì là một mình ở trong phòng vẽ tranh, hoặc là đi đến quán cà phê xem xét tiến độ sửa chữa, cô cơ hồ rất ít cùng anh đơn độc chạm mặt nhau, cả hai ở chung một căn nhà nhưng lại không bằng những người xa lạ.

Không ngờ chính là Tiểu Nghiêu đều nhìn ra giữa bọn họ có điều gì đó không đúng, đứa bé không hiểu được giữa người lớn với nhau có điều gì khúc mắc, rất trực tiếp liền lên tiếng hỏi: "Mẹ, mẹ không thích phải cùng ở một chỗ với cha đúng không?" Nói xong đầu của cậu nhanh chóng thấp xuống, tiếp tục nho nhỏ nói thêm, "Nếu như hai người là vì con mà miễn cưỡng sống chung với nhau vậy coi như xong. Mẹ, con hi vọng mẹ vui vẻ."

Điều này làm cho Tô Hiểu Mộc thật ngẩn ra, đứa nhỏ đáng yêu này sao lại nhạy cảm như vậy?

Cô thở dài, nâng khuôn mặt nhỏ bé của cậu nói: "Đứa nhỏ ngốc, chẳng lẽ con cùng Tiểu Vũ mới quen biết nhau liền không giấu giếm gì với nhau nữa rồi sao? Hửn không phải chứ? Con nghĩ xem, cha con và mẹ mười năm không gặp mặt rồi, ở cùng nhau có chút lạ lẫm, con hiểu không? Chúng ta đều phải trải qua một quá trình mới hình thành được thói quen mà."

Tiểu Nghiêu nửa tin nửa ngờ, khẽ nâng mặt nhìn cô hỏi tới: "Thật là như vậy phải không? Không miễn cưỡng sao mẹ?"

"Dĩ nhiên." Tô Hiểu Mộc dùng sức gật đầu, đưa tay xoa xoa tóc của cậu nói, "Người bạn nhỏ Cảnh Nghiêu, khi nào thì cậu trở thành trinh thám? Tốt lắm, đừng đa sầu đa cảm như người lớn, nhanh đi ngủ đi, ngày mai không phải hẹn Tiểu Vũ đi cung thiếu nhi? Đến trễ sẽ không tốt." Trước đây không lâu bọn họ sửa lại hộ tịch Tiểu Nghiêu, cùng họ với Cảnh Diễn.

"Dạ!" Đứa bé rất dễ dàng dụ dỗ, trong nháy mắt lại cười đến ngọt ngào tựa như ăn mật đường rồi.

Nhưng sau khi rời khỏi phòng Tiểu Nghiêu, Tô Hiểu Mộc lại nghĩ không phải thái độ của mình rõ ràng quá rồi chứ, cho nên hoàn toàn lộ ra rồi hả? Tiểu Nghiêu có thể phát hiện, Cảnh Diễn không thể nào không biết mình tránh anh ta, nhưng. Cùng anh chạm mặt, trừ tán gẫu chuyện Tiểu Nghiêu ra bọn họ cũng không còn những lời khác, có thể nói là chân chính tôn kính nhau như bằng, cô ngược lại cảm thấy hiện trạng này tốt vô cùng, gặp nhau không bằng không gặp.

Ngày thứ hai, Tô Hiểu Mộc đưa con đi cung thiếu nhi xong lại trở về nhà chuẩn bị bản thảo, đến buổi trưa Cảnh Diễn đột nhiên gọi điện về nhà, hỏi cô: "Cô ở nhà chứ?"

Cô rất muốn trả lời không có ở đây, nhưng nhưng cô đang cảm điện thoại nhà, không ở nhà thì ở nơi nào? Cô chợt có chút ảo não, không thể làm gì khác hơn nói: "Ừ, tôi đang soạn bản thảo, còn phải canh giờ đi cung thiếu nhi đón Tiểu Nghiêu, anh có chuyện gì sao?"

Cảnh Diễn nghe được ra giọng cô xa cách, lòng mảy mảy vừa nhú, không chút để ý nói: "Ở nhà là tốt rồi, cô đợi mở cửa, tôi đi đón Tiểu Nghiêu là được, trước tiên cứ như vậy đi."

Tô Hiểu Mộc còn chưa phản ứng kịp, chỉ đành phải trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm ống nghe phát ra tiếng tút tút, người đàn ông này thế nào không cho cô chút thời gian cự tuyệt?!

Trong lúc nhất thời cô đoán không ra trong đầu Cảnh Diễn tính toán điều gì, đang suy nghĩ có nên ra ngoài thật nhanh, video ở cửa lại vang lên âm thanh, là ba cô gái, tự giới thiệu là quản lý Mã cùng hai người trợ lý trong tiệm áo cưới nổi tiếng trong thành phố, cũng đưa ra thẻ nhân viên chứng minh.

Nơi này đảm bảo chất lượng sống cho người ở rất cao, nhân viên an ninh có thể cho các cô ấy vào cửa chắc là không phải người xấu, nghĩ như vậy, cô mới rất yên tâm mở cửa.

Đi đầu là quản lý Mã mặt cung kính nói: "Cảnh phu nhân khỏe chứ, ngài thiết kế Gareth đã theo ý của ngài Cảnh thiết kế ra bản thảo áo cưới, rất nhanh sẽ có thể fax qua đây để ngài và ngài cảnh xem qua, làm phiền ngài để cho chúng tôi lấy số đo toàn thân của ngài."

"Chờ một chút, áo cưới? Cái gì áo cưới?" Tô Hiểu Mộc bị lời của cô làm cho có chút lờ mờ, hơi cau mày, trực giác là cô ấy tìm sai đối tượng, nhưng quản lý Mã mở miệng một tiếng ngài Cảnh, lại rất giống như một sự việc, có một loại tâm ý hoảng loạn từ trong đáy lòng nảy nở, cô ổn định tâm tình mới lên tiếng, "Mời các cô chờ, tôi muốn đi gọi một cuộc điện thoại trước."

Cô lấy điện thoại di động chạy ra sân, cửa sổ thủy tinh ngăn cách cô với những người trong phòng, vừa bấm số điện thoại của Cảnh Diễn: "Ngài Cảnh, cái người này vừa nói cái chuyện đùa giỡn gì?"

Bởi vì ở tầng cao, điện thoại di động có chút tạp âm gió "Sha sha" nhẹ.

Bên cao ốc văn phòng, Cảnh Diễn hình như biết trước cô sẽ điện thoại đến, cũng biết cô vì chuyện gì, cho nên vẻ mặt như thường, thậm chí khó có được giọng nói nhẹ nhàng phối hợp xưng hô với cô: "Cảnh phu nhân, cô không phải là nói muốn chụp hình cưới? Không có áo cưới làm sao có thể chụp?"

Một tiếng nhẹ nhàng "Cảnh phu nhân" của anh khiến tay Tô Hiểu Mộc chấn động, cơ hồ cảm không vững điện thoại di động, đầu óc cũng có chút loạn, nghĩ cái gì thì nói cái đó: "Nhưng ngài Gareth đã tuyên bố về hưu!" Đó là nhà thiết kế cô rất ưa thích, trong buổi họp báo công bố sản phẩm mới vào tháng 6 năm nay ở Milan lại tuyên bố về hưu.

"Ừ, vậy thì thế nào?" Cảnh diễn nhân nhật hỏi ngược lại.

Nghe một chút giọng điệu này! Rõ ràng rất tinh táo bình thản, vậy mà cái giọng thế nào cũng có vẻ cao cao tại thượng không ai bì nổi thế kia?

Hơn nữa cô cũng không phải là muốn hỏi điều này, thật ra thì cô muốn hỏi: tại sao anh biết cô thích tác phẩm của Mr. Gareth, tại sao ông ấy đã nghỉ hưu mà còn đến thiết kế áo cưới cho mình? Anh có biết loại cảm giác lúc xa lúc gần này có ngày sẽ làm cho tâm tình cô hồng mất hay không?

Tô Hiểu Mộc hoảng hốt một hồi, thật sự rất mệt mỏi, giống như có chút hít thở không thông, nghe bên kia yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở hơi yếu, cô có thể tưởng tượng người đàn ông kia mặc âu phục màu đậm, bờ môi mím chặt, hoặc cúi đầu nhìn tài liệu, hoặc cứ như vậy lạnh nhạt thử dò xét ranh giới cuối cùng của cô. Nhưng cô đã không nhìn được, cô không phải sinh long thù địch với anh, cô cũng đâu không lại anh, cô càng không phải là món đồ chơi nhỏ để anh giải trí, mặc cho anh điều khiển cảm xúc vui buồn của mình.

Cô cười lạnh: "Cảnh Diễn, xem tôi buồn cười trước mặt anh lại giả bộ làm ngơ, làm cho anh đặc biệt có cảm giác thỏa mãn phải không? Phí hết tâm tư như vậy để cho tôi luống cuống mất không chừng là mục đích của anh? Anh rốt cuộc muốn chứng minh điều gì?"

"Tôi cần chứng minh cái gì?" Cảnh Diễn nhân nhật cười, ngón tay từng phát từng phát gõ mặt bàn, theo lời của cô nói: "Phí hết tâm tư? Nói như vậy. . . . Không tôi." Anh thật sự sẽ không vì người dung mà "Phí hết tâm tư".

Vừa vặn lúc này tín hiệu đột nhiên cắt đứt, một hồi Tô Hiểu Mộc cũng không nghe được âm thanh của đối phương, cũng không nghe được câu nói phía sau kia của anh, cho là anh đang trầm mặc, loại cảm giác chịu đựng chờ đợi này làm cô tức giận, trong lòng khó chịu: "Nói đi, anh muốn như thế nào?" Bên trong phòng quản lý Mã cùng trợ lý thỉnh thoảng nhìn về phía cửa cô đang đứng, mang theo ánh mắt thăm dò càng làm cô quần bách, hết sức không chế tâm tình của mình.

So với việc không còn nhận nhìn được của cô, giọng của Cảnh Diễn vẫn trầm ổn như cũ: "Không muốn như thế nào, chỉ là đưa cho cô một bộ áo cưới mà thôi, có cái gì không hài lòng thì kêu các cô ấy đổi đi."

Lòng của Tô Hiểu Mộc nhẹ nhàng chìm xuống, đột nhiên hối hận mình xúc động như vậy, là cô quá mức nhạy cảm, anh cũng chỉ là bởi vì cô nói muốn chụp hình mới mời người tới thiết kế áo cưới, cô làm sao lại kích động? So ra tất cả đối với cô có gì tốt đây? Coi như anh ta bồi thường mình là xong?

Cách một lát cô mới cứng rắn nói vòng vo đề tài: "Vậy thì tốt, tôi ở nhà cho các cô ấy lấy số đo, anh đừng quên đi đón Tiểu Nghiêu."

Anh tỉnh táo lên tiếng: "Tôi biết rồi, cô yên tâm."

Cô như trút được gánh nặng.

Quản lý Mã đi không bao lâu Cảnh Diễn đã trở lại rồi, Tô Hiểu Mộc nhìn không có một bóng người sau lưng anh, nhiều lòng mảy hỏi: "Tiểu Nghiêu đâu? Anh không có đi đón sao?"

Cảnh Diễn vắt áo khoác trên cánh tay, ở cửa trước vừa đổi dép vừa nói: "Con nói muốn ở nhà Tiểu Vũ một buổi, ngày mai còn phải cùng đi lên núi nhìn mặt trời mọc."

Tô Hiểu Mộc đáp một tiếng: "A, hoá ra là như vậy, a, không tốt. Tôi còn cố ý mua nhiều đồ ăn, tính tự mình xuống bếp." Kể từ ngày về đây cô cũng chưa nấu ăn qua lần nào, quét dọn nấu nướng đều do anh sắp xếp người làm lo chu toàn, cô vốn cũng không ưa thích đem chuyện vụn vặt trong cuộc sống để người khác làm, nhưng gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cũng dần dần có thói quen làm quản gia, ngược lại Tiểu Nghiêu, luôn làm bữa thật lâu chưa được ăn thức ăn cô nấu.

Cảnh Diễn rất tự nhiên nhìn lại cô hỏi "Vậy hôm nay không có cơm ăn?" Áo sơ mi của anh để hở một nút, đáng vẻ nhàn nhã mang anh rời xa khỏi công việc.

"À, hôm nay anh không đi xã giao sao?" Tô Hiểu Mộc sùng sốt một chút.

Anh lắc đầu, đi tới bên sofa ngồi xuống, âm thanh bình tĩnh: "Tôi thấy công ty không có việc gì, liền sớm trở về."

Tô Hiểu Mộc lúc này mới nhớ tới, anh đã giảm xã giao hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều, so với việc làm ăn có vẻ anh lại thích dành thời gian ở bên cạnh con hơn, giống như nghĩ đem thời gian bỏ lỡ chín năm bù đắp lại cho con.

Anh cách cô rất gần, cảm giác hơi nóng bị áp bức đánh sâu vào thần kinh của cô, cô dùng dư quang nhìn anh một chút, lại nhanh chóng dời đi, do do dự dự mở miệng: "Nếu như anh không ngại tôi nấu nướng không thạo, tôi có thể xuống bếp làm mấy món ăn."

Cảnh Diễn nhàn nhạt gật đầu: "Tài nấu nướng của cô rất tốt, tôi không khách khí."

Tô Hiểu Mộc ngẩng đầu nhìn đồng hồ, kim chỉ mười hai giờ, hơi trễ, liền đứng dậy nói: "Vậy anh xem TV một lát, tôi đi chuẩn bị một chút." Cô rất tự nhiên chuyển chương trình TV đến tiết mục tài chính mà anh thích, đợi cô để điều khiển TV vào tay anh, cô mới giật mình lại làm chuyện ngu xuẩn, thế nào bất tri bất giác điều anh yêu thích liền thay đổi thành thói quen của cô cơ chứ?

Lúc này, người dẫn chương trình tài chính đang nói về một dự án hợp tác ảnh hưởng lớn đến thị trường chứng khoán, cô nghe tên công ty rất quen tai, lại chợt đảo mắt hướng Cảnh Diễn, dự án lớn mua mấy tập đoàn đang làm ăn thua lỗ, cũng không phải là của công ty người đàn ông trước mắt này sao?

Về mặt anh như thường mà liếc nhìn tin tức, giống như việc không liên quan đến mình, lại canh chừng mắt cô mà nói: "Tôi đi thư phòng gọi điện thoại."

Tô Hiểu Mộc gật đầu một cái: "Ừ, đoán chừng nửa giờ có thể ăn cơm rồi."

Cảnh Diễn vừa kết thúc một cuộc điện thoại đường dài quốc tế, lúc xuống lầu vốn là nghĩ trở lại phòng khách, hai chân cũng không tự nhiên bước về phía phòng bếp, tựa tại cửa ra vào hướng vào bên trong nhìn, Tô Hiểu Mộc mặc tạp dề đang bận rửa rau xắt thức ăn cho vào nồi, toàn thân lượn qua lượn lại làm cho người ta sinh ra một cảm giác tích thú vui vẻ, cùng tính tình trống đánh xuôi của anh, cho nên xung đột là không thể tránh được.

Phòng bếp có chút nóng, trên mặt của cô đỏ ửng, cái nồi trên bếp khá cao, cô phải nhón chân lên mới với tới, anh tiến lên một bước thay cô lấy xuống đặt trên bồn rửa. Lòng bàn tay hơi thô của anh lướt qua tay cô, rất nhanh thu trở về, quan tâm một câu: "Cẩn thận một chút."

Động tác của cô trì trệ một chút, rồi sau đó nói: "Nơi này nặng mùi khói dầu, anh đi ra ngoài đi, canh làm xong, xào hai món ăn nữa là được."

Cảnh Diễn đang muốn nói gì, thấy cô đem ớt xanh đã rửa sạch cho vào nồi, bỗng chốc căng thẳng, về mặt nghiêm túc nói: "Tôi không ăn ớt xanh." Anh lại theo bản năng nhìn đến món rau trộn đã làm xong, giọng nói lại nặng thêm một chút, "Cũng không ăn cà rốt."

Về mặt cẩn thận của anh khiến Tô Hiểu Mộc không nhịn được cười, xua tan tâm tình lo lắng nhiều ngày tới nay, cô không chút suy nghĩ liền thuận miệng hỏi một câu: "À, không phải là rau thơm, cần thái, rong biển, nấm mèo cũng không ăn được?"

"Đúng, đều không ăn."

Không trách được A Di chưa bao giờ làm mấy món ăn dạng này, cô trước kia cũng không cùng anh ăn cơm được mấy lần, lúc đầu còn tưởng rằng là trùng hợp, nhưng bây giờ rõ cuộc hiểu rõ, thì ra là cha nào con nấy, kiêng ăn tới cực điểm. Cô từ từ nói: "Tiểu Nghiêu cũng không thích ăn, rất dễ dàng tạo thành dinh dưỡng không cân bằng, cho nên anh phải làm tấm gương, anh nói, đem khó khăn khắc phục liền không còn là khó khăn." Sau đó liền như không có việc gì đem ớt xanh xào thịt bò trộn lên.

Bữa cơm này Cảnh Diễn ăn hết sức khó khăn, chiếc đĩa đưa đến món nào đều không được, ban đầu cũng là vì con trai kiêng ăn mà chuẩn bị món. Thật ra thì cô không phải muốn ép con làm chuyện không thích, nhưng lần đầu tiên rất lâu về trước nói với con "Bổ sung" dinh dưỡng bữa ăn, đối với thân thể con mới có lợi, cũng vì để cho con dễ dàng ăn được, đã thử rất nhiều cách làm.

Tô Hiểu Mộc thấy lòng này anh cũng nhẫn thành núi nhỏ, mề neho nửa ngày liền uống một chén canh, có cảm giác cuối cùng cũng đã bắt nạt được anh, chủ động nói: "Nếu không tôi lại làm cho anh món khác, A Di nên chuẩn bị những món ăn khác."

Cảnh Diễn dừng đĩa một chút, chậm rãi nói: "Không cần." Nói xong liền đem món ăn gấp vào trong bát.

Cho đến khi anh ăn một miếng. Chân này do căng thẳng liền giãn ra, Tô Hiểu Mộc mới nâng đĩa theo, hai người không nói những lời khác nữa.

Sau khi ăn xong, Tô Hiểu Mộc dọn dẹp xong phòng bếp, cảm thấy một thân mồ hôi không quá thoải mái, phải đi tắm, mới vừa sấy khô tóc thì Cảnh Diễn tới gõ cửa. Cô mở cửa ngó ngó anh: "Có chuyện gì sao?"

Một tay anh để trong túi quần, âm thanh hơi thấp: "Cô đi theo tôi xuống thư phòng."

Thư phòng lấy trang sức làm chủ đề thiết kế, thoải mái làm đầu, cô ngồi ở góc ghế đệm nhìn anh lấy đồ bên máy fax, đợi cô cầm trên tay mới biết là bản thảo áo cưới, góc trên bên phải còn có Mr. Gareth ký tên —— sơ thảo giá trị vạn kim.

Cô ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn anh nói: "Mr. Gareth không phải nói không bao giờ thiết kế nữa sao?"

"Cho nên tập áo cưới này sẽ là ông ấy thiết kế khi đã nghỉ hưu." Anh nhàn nhạt cười cười, "Tôi giúp con ông ấy một chuyện lớn, vậy cũng là ông ấy tạ lễ."

Cô hạ xuống cảm khái trong lòng, lại đem lực chú ý đặt ở bản thảo trên tay, nhà thiết kế cao cấp chính là vẽ ra một sản phẩm không bình thường, cô từ rất lâu trước kia đã chú ý đến tác phẩm của ông ấy rồi, mỗi một sản phẩm mới cũng chói mắt đến khiến người than thở. Thật ra thì bản thảo này cũng chỉ là dung bút máy phác hoạ đường nét thô, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể đoạt ánh mắt người khác, cô căn bản không cách nào diễn tả bằng ngôn từ cảm giác của mình.

Anh chau chau mày hỏi: "Thế nào? Có hài lòng không?"

"Rất ưa thích đấy." Cô cười cười, trong tròng mắt toả ra thần thái kinh ngạc, không từ mà biệt, đơn thuần chỉ vì một tác phẩm đề dòi cũng đáng.

"Mr. Gareth nói muốn gặp cô một chút, như vậy ông ấy có thể mang linh cảm phát huy đến mức tốt nhất." Anh nhếch miệng, giọng điệu ôn hòa nói.

Cô tròn to hai mắt, thân thể có chút kích động nghiêng tới trước, hưng phấn hỏi: "Ông ấy tới Trung Quốc rồi sao? Ở nơi nào?"

Cảnh Diễn không thể không tiếc nuối cắt đứt cô: "Không có, ông ấy vẫn còn ở nước Pháp, gần đây thời tiết xấu, rất nhiều chuyến bay đến Châu Âu cũng dừng bay, tới một chuyến rất phiền toái. Trực tiếp quan sát trực tuyến từ xa là được, về sau còn nhiều cơ hội mà gặp mặt."

Mr. Gareth là một lão già râu quai nón, thấy Cảnh Diễn dùng tiếng Pháp cùng ông ta trao đổi, Tô Hiểu Mộc lại hâm mộ và ghen tỵ, chỉ có thể học đôi câu thăm hỏi tại chỗ. Rồi sau đó chính là Cảnh Diễn phiên dịch, bọn họ một hỏi một đáp, khiến Gareth ước chừng hiểu rõ sở thích của Tô Hiểu Mộc.

Lúc này là buổi chiều, thư phòng lấy ánh sáng rất tốt, không mở đèn cũng làm cho Tô Hiểu Mộc thấy bộ dáng Cảnh Diễn rõ ràng, đôi tay đặt lên bàn, tư thái thanh thản mà dùng giọng trầm thấp của anh nói tiếng Pháp, mặc dù cô nghe không hiểu bọn họ nói những gì, có lẽ qua vẻ mặt vui thích thì quan hệ của bọn họ rất tốt.

Cô thế nào lại có cảm giác anh đang dùng phương thức đặc biệt, dần dần mang cô đi vào thế giới của anh?

Đây không phải là cảm giác sai lầm của cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: VÌ SAO 1

"Tại sao anh lại vì tôi làm những chuyện này? Là bởi vì tôi sinh Tiểu Nghiêu cho anh? Tất cả là để bồi thường cho tôi sao?" Tô Hiểu Mộc đột nhiên lên tiếng hỏi, giống như. Năm đó cô cũng đã hỏi vấn đề tương tự, hỏi anh tại sao đối xử tốt với cô, khi đó cô không có được một đáp án, không lâu sau bọn họ lại chia tay. Mà lúc thoả thuận kết hôn với anh cô cũng không ngờ tới có ngày bọn họ lại đẩy đưa không rõ thế này, cho nên phải sớm ngả bài với anh, kết quả như thế nào cũng không sao.

Cảnh Diễn mấp máy môi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt con chuột, tất máy tính từ từ đi tới bên người cô. Có lẽ là bởi vì cô mới vừa tắm, khi tới gần cô chớp mũi liền thoảng qua mùi thơm ngào ngạt, đáng vẻ ở nhà không sơn phấn như thế này thật dễ làm say lòng người. Ánh mắt của anh không khỏi dịu dàng, cúi đầu gần bên cô, không trả lời mà hỏi lại: "Vậy tôi cũng muốn hỏi cô, Tô Hiểu Mộc, tại sao gần đây vẫn trốn tránh tôi?"

Anh rất ít khi trực tiếp gọi cả tên cô như vậy, âm thanh trầm thấp làm cho cô sững sờ.

Xoay một vòng vấn đề lại trở về trên người cô, cô phập phồng không yên, thế nhưng anh lại vẫn bình thản thản nhiên như cũ, trong nháy mắt liền phân rõ thắng thua, người yêu đối phương trước chính là người thua. Cô có chút thất vọng, cười nhạt mình nháy mắt mới vừa rồi lại có chút. mong đợi.

Cô yêu anh, vốn cho rằng vì anh sinh một đứa con, hơn nữa cho tới bây giờ vẫn thích anh, cho nên mới bàn chuyện kết hôn với anh — không phải anh từ đầu đến cuối chỉ muốn xác nhận điều này chứ?

"Cảnh Diễn, tôi đã không còn là nữ sinh mười mấy tuổi, loại trò chơi đoán tới đoán lui dò xét lẫn nhau này không còn hứng thú với tôi, lại càng không thích hợp người." Tô Hiểu Mộc đứng lên, cô lúc này mặt mũi trầm tĩnh, quần áo rộng thùng thình ở nhà lộ ra xương quai xanh, khiến vóc người vốn gầy yếu của cô lại càng gầy yếu hơn, nhưng ánh mắt của cô, vẫn rất kiên cường.

Cảnh Diễn ngồi ở phía kia như cũ không trả lời, khẽ nhếch cằm dưới nhìn cô, trầm mặc rất lâu.

Anh nhớ khi còn bé, cha thường không ở nhà, chỉ có mẹ ở bên cạnh anh, mẹ chưa bao giờ oán trách hay nói bất cứ điều gì xấu về cha, cho đến khi mẹ qua đời vẫn nói cha là một người tốt. Mà tính cách của anh dần dần trở nên lạnh nhạt, thậm chí từ đó trở đi, không kêu một tiếng cha lần nào nữa. Trừ mẹ ra, Tô Hiểu Mộc là cô gái ngốc nhất anh từng gặp, chẳng những nuôi lớn con đến như vậy, mà đối với anh cũng chưa từng có một chút oán hận. Có lẽ là bởi vì điều này, anh luôn không tự chủ mà nghĩ rằng phải đối xử tốt hơn với cô, rồi lại sợ mình lại một lần nữa rơi xuống, đối với loại cảm giác không xác định này anh có chút kháng cự.

Bị anh nhìn không được tự nhiên, Tô Hiểu Mộc quay đi, nghe được âm thanh của chính mình đang nói: "Chúng ta kết thúc đi, quyền nuôi dưỡng Tiểu Nghiêu thuộc về anh, tôi không tranh giành nữa." Một môi đến cỡ nào, mới để cho người luôn luôn coi Tiểu Nghiêu là sinh mệnh như cô chủ động buông xuống quyền nuôi dưỡng?

Nghe lời nói này của cô, Cảnh Diễn hí mắt lại, vẻ mặt cũng trở nên thận trọng: "Kết thúc cái gì? Chúng ta còn chưa chân chính bắt đầu. . . ." Lời của anh còn chưa nói hết thì bị âm thanh của điện thoại trả lời tự động cắt đứt.

Giọng nói của Vương Hạo truyền đến, hết sức vội vàng: "Ông chủ, không xong, có chuyện lớn xảy ra, ngài mau trở lại công ty thôi. Bởi vì thay đổi

chuyện mua đất cùng với giảm biên chế, nhân viên công ty bên kia tổ chức đình công phản đối, thậm chí còn người còn chạy lên sân thượng công ty hò hát muốn tự sát, hiện tại phóng viên đang bao vây tổng công ty rất chặt."

Cảnh Diễn bỗng chốc đứng lên, trông mặt đen rết lạnh hàm chứa ánh sáng: "Hôm nay là người nào nói với tôi trước sau hoàn toàn đều không có vấn đề? Nguy cơ thế nào lại xuất hiện đây?"

Bên kia Vương Hạo vẫn không gọi được điện thoại của ông chủ, vốn định thử vận khí một chút mới gọi tới nhà anh, không nghĩ tới nhanh như vậy đã được trả lời, sừng sốt một chút mới nói: "Ông chủ, bọn họ hiện tại đang tổ chức cuộc họp để chọn ra phương án thích hợp nhất rồi."

Cảnh Diễn gõ gõ bàn, lạnh giọng hạ lệnh: "Tôi lập tức trở lại. Cậu trước giúp tôi liên lạc tổng biên tập nhật báo, nói những người ở hiện trường không được xung đột trực tiếp với nhà báo, lập tức phái chuyên viên đi ổn định chỗ đó. Còn nữa, cậu đi theo bọn họ chuyển lời tôi, không lập tức nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này thì chuẩn bị gửi đơn từ chức cho tôi!"

Đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Mộc nhìn thấy bộ dạng Cảnh Diễn nổi giận, mặc dù vẻ mặt không có thay đổi gì, nhưng hấn mặt anh lạnh đi, các ngón tay nắm chặt để trên mặt bàn, thân thể cũng tự nhiên nghiêng tới trước, đó là thói quen khi anh đang suy tính.

Bởi vì tính thể nghiêm trọng, bọn họ rất nhanh kết thúc cuộc nói chuyện, Cảnh Diễn tiện tay cầm áo khoác trên kệ khoác lên đi ra ngoài, sắp đi đến cửa mới nhớ tới Tô Hiểu Mộc vẫn còn ở đây, vì vậy quay đầu lại nói với cô: "Chuyện của chúng ta. Chờ tôi trở lại bàn lại."

Chờ bóng lưng anh biến mất ngoài cửa, Tô Hiểu Mộc mới thu lại tất cả phòng bị, trong mắt cười đến chua chát, vốn nên là lập tức từ hình, hiện tại đột nhiên sửa thành án chết chậm, cảm giác căng thẳng giống như đứt dây cung nếu tiếp tục cũng không chịu nổi nữa. Cô cũng không biết lần sau cô có có dũng khí đối mặt như vậy với anh như hôm nay hay không. Cô đã đem tất cả lợi thế của mình sử dụng trước mặt anh, thế nhưng anh lại nói bọn họ còn không chân chính bắt đầu, cho nên chờ anh trở về, phải kết thúc thôi. Như vậy cũng tốt, nếu không nói rõ ràng, cô nhất định sẽ bị bức điên.

Ngày đó Cảnh Diễn cũng không trở về, mà tin tức về công việc của anh báo chí cũng chỉ tóm tắt ngắn gọn vài nội dung chính. Tiếp đó rất nhanh bọn họ công khai một loạt phương án giải quyết, còn công bố chi tiết về những vấn đề gặp phải của công ty bị thu mua, bọn họ rót vào bao nhiêu tiền tiến hành xây dựng lại cùng phương hướng phát triển, thậm chí còn có tin đây là dự án nằm trong chuỗi sự kiện mua lại hàng năm của công ty anh, thành công khiến nhiều công ty khắp phá sản cái từ hồi sinh, cũng là công ty từ trước đến nay đóng góp rất nhiều cho các hoạt động xã hội, tất cả những tin tức này chẳng những bảo vệ danh dự, các nhà phân tích thị trường cũng đánh giá rất cao, chuyện này dần dần trở lại bình thường.

Nhưng Cảnh Diễn vẫn chưa hề trở về, Tô Hiểu Mộc không khỏi có chút lo lắng, gọi điện thoại cho anh thử mấy lần, nghe điện thoại đều là Vương Hạo, mỗi lần cũng trả lời qua loa là anh còn đang bận, không biết là thật không rảnh hay là không muốn để ý tới cô. Tiểu Nghiêu cũng đã hỏi mấy lần cha đâu rồi, cô chỉ đành phải viện cớ anh đi công tác để làm yên lòng con.

Chuyện cũng đã giải quyết, Tô Hiểu Mộc cũng biết không có gì có thể làm khó anh, nhưng trong lòng của cô vẫn cảm thấy lo lắng, buổi tối ngủ cũng không yên, sau lại tự cười mình, quan hệ hai người trở nên cứng nhắc như thế này, cô vẫn không nhìn được quan tâm anh hay sao?

Lại mấy ngày sau, quản lý Mã ở tiệm áo cưới gọi điện thoại tới, nói áo cưới của cô đã được máy bay đưa về nước, muốn mời cô đi đến tiệm áo cưới mặc thử. Cô cảm thấy một người đi thử áo cưới rất ngu (mình để nguyên vẫn nghe hay hay ☐), suy nghĩ một chút liền gọi điện thoại kêu Tiểu Nhiễm đi với cô. Cô quen biết Tiểu Nhiễm ở quán cà phê, không xinh đẹp nhưng tâm tính rất thành thật, hai người bọn họ thường gặp nhau, dần dà trở thành bạn bè. Cô không có anh chị em, bạn bè cũng không nhiều, trước kia có hai người bạn tốt, một ra nước ngoài một đến Thượng Hải, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, rất khó gặp lại. Cho nên cô rất coi trọng tình cảm với Tiểu Nhiễm, coi cô như đứa em để yêu thương.

Có đôi khi cô còn có thể từ trên người cô ấy tìm được cái bóng của mình, rõ ràng rất mềm yếu, nhưng lại không thể không kiên cường.

Trong cửa hàng áo cưới.

Hạ Tiểu Nhiễm dù sao cũng trẻ tuổi, trong mắt không che giấu được sự kinh ngạc trước Tô Hiểu Mộc, cô cho là cô ấy đã sớm kết hôn, dù sao con trai của cô ấy cũng lớn như vậy.

Tô Hiểu Mộc ngược lại rất thân nhiên, dùng giọng buông lỏng che giấu sự ảo não: "Không sao á..., đây cũng không phải là chuyện không thể để lộ ra ngoài, dù sao chính là chị trẻ người non dạ chưa cưới đã sinh con, hiện tại cha của thằng bé tìm tới cửa muốn chúng ta kết hôn mà thôi." Dù sao thủ tục kết hôn cũng đã làm, không chừng chốc lát nữa nên làm thủ tục li hôn.

Hạ Tiểu Nhiễm sừng sốt thật lâu, mới nhỏ giọng nói: "Hiểu Mộc, chị thật có dũng khí!"

Thật ra thì Tô Hiểu Mộc cũng cảm thấy không có người nào còn có dũng khí như cô, kiên trì hết mười năm, chỉ vì một tình yêu vô vọng.

Áo cưới so với trong tưởng tượng của cô còn hoa lệ mê người hơn, ánh sang trên châu mực mà, các nếp gấp của váy kéo dài đến đất, phía trên điểm đầy trên châu sáng bóng, quá đẹp để cho người ta không nhìn được phải ngừng thở, hình như vì được mặc áo cưới, các cô gái cả đời đều muốn trải qua hôn nhân, chỉ là vì, mặc nó vào sao?

Tô Hiểu Mộc hôm nay tâm tình không tệ, trên mặt vẫn còn vương nụ cười, nhưng cô chưa kịp mặc thử ra ngoài, cảm giác tốt đẹp này liền bị phá hư, chỉ vì tới mấy người khách không mời mà đến.

Trong phòng thử áo nghe các cô nói chuyện chắc phải là người quen biết với Tiểu Nhiễm, cô vốn là không nên nghe lén, nhưng lời của các cô càng nói càng khó nghe, giọng nói càng ngày càng cao ngạo, Tiểu Nhiễm là cô gái da mặt mỏng như vậy làm sao chịu được lời châm chọc của các cô ấy? Mặc dù cô không rõ ràng lắm chuyện giữa các cô ấy, nhưng Tiểu Nhiễm là bạn của cô, cô không thể không giúp.

Cô nhanh chóng thay xong áo cưới đi ra ngoài, trực tiếp nói: "Hi vọng các cô nói chuyện khách khí một chút!"

Bọn họ thiếu kiên nhẫn, hếch mày lên hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi là ai?" Tô Hiểu Mộc cười rất lạnh, ngược lại nhìn về phía quản lý Mã, "Quản lý Mã, cô nói cho họ biết rốt cuộc tôi là ai!"

Quản lý Mã khó xử làm người giới thiệu, bọn họ lập tức đổi sắc mặt.

Tô Hiểu Mộc âm thầm thở phào một cái, dù sao cũng là lần đầu tiên cô dùng cái danh 'Cánh phu nhân' hào nhoáng này đi đê người, đáy lòng có chút không chắc chắn, nhưng trên mặt chỉ có thể hết sức kiêu ngạo, dù sao cũng không thể thua trận, không ngờ thật sự có hiệu quả, xem ra sức ảnh hưởng của Cảnh Diễn ở thành phố này so với cô tưởng tượng còn lớn hơn.

Cuộc nháo kịch này cuối cùng bởi vì một người đến mà hạ màn, cô đoán, một người nho nhã lạnh lùng như vậy, chắc là người yêu của Tiểu Nhiễm.

Có lẽ ở trên đời này, thật sự có quá nhiều người, yêu mà không được yêu.

Sau đó hai người bọn họ chạy tới quán rượu uống rất say, tư lượng của Tô Hiểu Mộc không được tốt lắm, cô xem bộ dạng Tiểu Nhiễm cũng biết cô ấy ngay cả mình cũng không bằng, cô sợ xảy ra chuyện gì, nhớ tới trước đó Vương Hạo nói địa chỉ Cảnh Diễn đang họp ở gần đây, cô liền mang Tiểu Nhiễm đi nơi đó, ít nhất an toàn một chút.

Hạ Tiểu Nhiễm tâm tình thật không tốt, vừa uống rượu vừa dứt quãng nói đến chuyện xưa của cô với Tô Hiểu Mộc, Tô Hiểu Mộc càng nghe tâm tình càng không tốt, cộng thêm gần đây cuộc sống của cô cũng xảy ra nhiều chuyện, Cảnh Diễn lại vài ngày không có tin tức, cho nên hai cô gái núp trong phòng mà uống rượu đến mờ mịt, tận tình mượn rượu làm càn.

Điều làm Tô Hiểu Mộc không ngờ chính là tối hôm đó Cảnh Diễn về nhà, đèn của phòng khách vẫn sáng, Tiểu Nghiêu nằm ngủ trên ghế sa lon, A Di cũng chưa về, một mực bên cạnh cùng cậu bé.

Anh ngơ ngẩn, không khỏi nhìn về phía A Di, A Di hạ thấp giọng nói với anh: "Ông chủ, bà chủ vẫn chưa về, Tiểu Nghiêu thế nào cũng không chịu trở về phòng ngủ, nói chờ bà chủ trở lại ngủ tiếp." Đứa bé này, sợ là đang lo lắng cho mẹ phải không?

Anh hơi nhếch môi, đi tới muốn ôm con trai trở về phòng, mới vừa chạm vào Tiểu Nghiêu liền tỉnh, dụi mắt, nhìn thấy đúng là cha, vội vàng ôm sát anh làm nũng: "Cha? Cha rốt cuộc đã về rồi?"

Rốt cuộc. Suy nghĩ một chút, anh thật sự rất nhiều ngày chưa có trở về nhà. Anh bỗng cau chặt lông mày, ôm con càng chặt, nhẹ giọng hỏi: "Ừ, cũng mấy giờ rồi? Làm sao con không trở về phòng ngủ? Buổi tối ngủ ở trên ghế sofa rất dễ bị cảm lạnh."

Tiểu Nghiêu ôm cổ của anh, cắn môi nói: "Con không muốn ngủ, mẹ vẫn chưa về, con lo cho mẹ."

Ánh mắt anh lạnh đi, đang muốn gọi điện thoại tìm người, liền nhận được điện thoại của thuộc hạ gọi tới, nói Tô Hiểu Mộc cùng một người bạn uống rượu trong trung tâm anh tham gia cuộc họp, hình như còn uống say.

Anh gọi A Di mang Tiểu Nghiêu đi ngủ, mình thì vội vàng chạy tới, còn đụng phải một người, Lâm Tiến. Thời điểm bọn họ vào phòng, Tô Hiểu Mộc cùng Hạ Tiểu Nhiễm đã say đến bết nhè, trên bàn bày rất nhiều bình trống không, có thể nghĩ ra hai cô gái này uống bao nhiêu rượu.

Khi tới gần Tô Hiểu Mộc, Cảnh Diễn đã ngủ được cả người cô toàn là mùi rượu, nhớ tới bác sĩ nói cô không thể uống rượu, ánh mắt của anh càng lạnh hơn, không nói một lời ôm lấy cô liền đi ra ngoài, cũng không quản chuyện của hai người còn lại.

Tô Hiểu Mộc mặc dù uống say, nhưng không mất đi ý thức, cô nắm chặt áo của Cảnh Diễn, một ngón tay chỉ vào mặt của hắn, lời nói vì rượu mà không rõ ràng: "Anh. Thế nào lại là anh?" Lại khanh khách mà cười ra tiếng, "Anh tới vừa đúng lúc, chúng ta trở lại uống hai chén!"

Cảnh Diễn cố gắng kìm chế để mình không tức giận, không nhận được cảm lấy cánh tay không an phận của cô: "Cô lộn xộn nữa thì biết!"

Cô lập tức rút cổ một cái, không hề dám lên tiếng nữa.

Đến ngoài cửa, anh cẩn thận bế cô vào trong xe, mới ngồi lên theo, nói giọng máy móc với tài xế: "Lái xe." Lại tiện tay đem cửa đóng lại.

Cúi đầu nhìn Tô Hiểu Mộc, cô đang cuộn cong thân thể lại dựa bên cửa sổ, hình như ngủ thiếp đi, thói quen buộc lại tóc dài thường ngày cũng trở nên xốc xếch, mặt đỏ hồng như đứa trẻ đáng thương bị vứt bỏ, về mặt anh lạnh nhạt mà đem áo khoác của mình khoác lên trên người cô, suy nghĩ một chút, lại dịu dàng kéo cô lại để cô dựa vào người mình.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm dần dần dày hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: VÌ SAO 2

Xe lao nhanh trong bóng đêm đô thị phồn hoa, Cảnh Diễn ngồi một bên, Tô Hiểu Mộc khéo léo dụ ngoạn cuộn tại trong ngực anh, dần dần bị cảm giác say làm cho cảm thấy nóng, không an phận lấy tay mở áo khoác ra, anh hơi nhếch môi, thay cô đắp kín lại lần nữa, còn đem tay khoác lên trên vai cô để áo khoác xuống.

Tô Hiểu Mộc không vui, theo cảm giác đánh một cái thật mạnh vào tay anh, phá vỡ không khí yên tĩnh trong xe, khuôn mặt cô xát hai cái trên đùi anh, lâu lâu: "Uhm, nóng quá." Bướng bỉnh giống như đứa bé.

Cảnh Diễn cảm thấy mu bàn tay hơi cay cay, cúi đầu nhìn cô một cái, theo bản năng mở cửa sổ ra một chút, gió đêm mát mẻ thổi vào qua khe hở, tia sáng lúc có lúc không phản chiếu trên gương mặt anh, ánh mắt sắc bén hơi lộ ra chút ý cười.

Lúc về đến nhà đã là nửa đêm, anh ôm cô trở về phòng, thay cô đắp kín mền, sau đó đến phòng bên cạnh tẩy đi mùi rượu trên người, chờ anh trở vào lần nữa phát hiện giường đã trống không, chợt nghe được phòng tắm có tiếng nước chảy, anh chậm rãi đi tới, cửa phòng tắm không đóng, Tô Hiểu Mộc đang nôn trên bồn rửa tay, xem ra tác dụng của rượu phát tác chậm.

Lại qua một lúc lâu, cô mới mở vòi nước lạnh rửa mặt súc miệng, rốt cuộc tỉnh táo một chút, không ngờ vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy anh đang tựa ở cạnh cửa liếc nhìn mình, cô một hồi vuốt vuốt ni tâm, mấy lần mở miệng muốn nói lại thôi.

Khó chịu nhất, là sau khi say rượu không thể không lần nữa tỉnh táo để đối mặt thực tế, cô nao nao lui lui như vậy, là ngây thơ tùy hứng, thì anh cũng sẽ thấy phiền thôi.

Thật lâu sau, cô từ từ đứng thẳng người, miễn cưỡng dùng âm thanh hơi khàn khàn hỏi: "Cảnh Diễn, anh tin trên đời có luân hồi không?"

Cảnh Diễn nhìn vợ của anh, trong mắt là bóng tối sâu xa, đem tất cả vẻ mặt của cô thu vào đáy mắt, rồi rảnh rỗi cửa lười nhác hỏi: "Tại sao đột nhiên hỏi như thế?"

"Anh vốn là như vậy!" Tô Hiểu Mộc âm thanh chợt cất cao, hiển nhiên là tức giận, sẵn tiện mượn rượu mà chèn ép hỏi anh, "Tôi hỏi anh tại sao muốn đối xử tốt với tôi, anh không nói chuyện, tôi nói muốn cùng anh giải quyết xong, anh cũng không trả lời ngay mặt, cho dù tôi nói tôi yêu anh, anh đại khái cũng sẽ thờ ơ hờ hững chứ?" Trận này đùa giỡn mua dây buộc mình, cô đã diễn không nổi nữa.

Thế nhưng không ngờ anh lại nói: "Nếu như là vấn đề cuối cùng, anh hiện tại có thể trả lời em." (mình đổi thành "em" nhé, vì anh đã đối xử với chị khác rồi □)

"Cái gì. . . ." Tô Hiểu Mộc còn chưa nói hết lời, liền chợt bị anh ôm lấy từ phía sau lưng, mang theo hơi thở xâm lược bao quanh cô thật chặt, nét mặt cô trong kính thay đổi trong nháy mắt, xẹt qua kinh ngạc không thể hiểu thậm chí là không khỏi tức giận, hai khuỷu tay dùng sức gãy lui về phía sau, nhưng cánh tay anh đội lên bên hông kiên cố, cô không thể không biết tự lượng sức mình mà giãy giụa, rõ ràng dùng nước lạnh rửa mặt, tuy nhiên lại cảm thấy toàn thân cũng tản ra hơi nóng.

"Anh không có thờ ơ hờ hững, anh là người, không phải Phật." Anh chậm rãi cúi đầu, không nhanh không chậm hôn lên tóc của cô, "Em không thấy, anh đã động lòng sao?" Anh chỉ là hiểu quá muộn, đợi cô muốn đem sự chú ý dời khỏi người anh, anh mới bừng tỉnh hiểu ra cô đã sớm đi vào trong lòng của anh, cho nên mới không nhận được quan tâm cô, không nhận được đối xử tốt với cô, tất cả tất cả đều có đáp án.

Nhưng trời sanh anh không phải là người giỏi về biểu đạt tình cảm.

Tô Hiểu Mộc không thể tin vào tai của mình, hơi thở của anh gần trong gang tấc, nhiễu loạn hô hấp của cô, mơ màng hỏi: "Tôi nay anh cũng uống rượu sao?"

"Không có." Giọng nói của anh rất mềm mại, đã từng rất lạnh giống buổi tối như tất cả tan rã ở nơi này, khiến cho cả người anh cũng trở nên không chân thật.

Ánh mắt Tô Hiểu Mộc mê ly ní non: "Thật sao? Vậy khẳng định là tôi uống quá nhiều rồi." Cô ngơ ngẩn, tự giễu nhắm mắt lại, đã chia tay không phải là mơ mà là thực tế.

Dáng vẻ này của cô làm cho anh dờ khóc dờ cười, anh xoay người cô lại, âm thanh trầm thấp đầu độc: "Tô Hiểu Mộc, mở mắt nhìn anh, chẳng lẽ dùng khí của em cũng chỉ có một tí tẹo như thế?"

Là người rốt cuộc không chịu thua, cô không chịu yếu thế mở to đôi mắt, thỉnh thoảng bị anh dung nộ hôn trán áp, không phải đắm đuối đưa tình khê hôn, mà là thân mật trần trọc xâm nhập, hô hấp hỗn loạn lẫn nhau, tay cô chống đỡ ở trước ngực bị anh dùng sức cầm, cô càng phản kháng, anh hôn càng sâu, không chút nào cho cô đường trốn tránh. Cho đến khi cô hô hấp không thông anh mới dừng tay, nhưng vẫn như cũ giữ chặt hông của cô buộc cô đối mặt mình.

Tô Hiểu Mộc dùng hết hơi sức anh đẩy ra, thở hơi hỗn hển, giọng không tốt nói: "Anh có cảm giác được mình thật là quá đáng hay không? Mọi việc cũng nên có một giới hạn! Tôi tin tưởng có luân hồi, nếu quả thật là đời trước tôi thiếu anh, muốn đời này tôi đền trả, như vậy mười năm này, tất cả đã chấm dứt."

"Anh cho là, anh đã biểu hiện rõ ràng như vậy, em nên biết tâm ý của anh." Tầm mắt tương giao lẫn nhau, yếu ớt trong mắt cô khiến anh mềm lòng, càng không thể buông tay, "Nếu là duyên phận tình yêu, vậy anh và em chỉ có thể tiếp tục dây dưa."

Tô Hiểu Mộc lại cười, cười đến có chút bi thương: "Cảnh Diễn, tôi rất rõ ràng tôi không phải là người anh muốn, cho nên tôi cũng không cần anh đồng tình, càng không cần anh miễn cưỡng mình tiếp nhận tôi lần nữa." Cô lướt qua anh, dõ vách tường đi ra ngoài, bước chân có chút hư không, "Đúng rồi, tìm thời gian thích hợp mời luật sư Lâm tới đi."

Cảnh Diễn giống như không hiểu ngụ ý lời nói của cô, gât gât đầu mà nói: "Em nhắc nhở anh, xác thực muốn cho anh ta tới, muốn bỏ thoả thuận hôn nhân trước kia sao, dù sao làm vợ chồng, là chuyện cả đời." Ban đầu trong thoả thuận hôn nhân đã nói rằng sau một năm, chờ Tiểu Nghiêu thích ứng bọn họ liền chia tay.

Bóng lưng đơn bạc của cô dừng một chút, ngón tay thu lại, gằn từng chữ một: "Cảnh Diễn, anh có biết không, chỉ cần là lời của anh nói tôi đều sẽ làm thật hay sao?" Năm đó anh nói anh không yêu cô cô còn có thể nhịn đau rời khỏi, hiện tại anh nói anh động lòng rồi, nói bọn họ là vợ chồng. Cô thể nào cũng không chịu đi lên trước một bước nữa, còn muốn giữ lại chút hy vọng.

"Không cần suy nghĩ nhiều, anh nói nghiêm túc, em cũng biết, lời của anh một khi nói ra, chính là cam kết không đổi." Cảnh Diễn nghiêm mặt nói, tiến lên bắt được tay của cô, nhẫn cưới bạch kim trên ngón áp út của hai người chạm nhau, phát ra mùi nhọn ánh sao lóng lánh, anh hết sức dịu dàng gọi tên cô, "Hiểu Mộc, tin tưởng mình, cũng tin tưởng anh."

Đó là một loại cảm giác gì?

Tô Hiểu Mộc nhớ tới có một lần cùng bạn tốt đi du lịch, ngồi thuyền nhỏ bơi vào một hang động rộng rãi đen như mực, hướng dẫn du lịch dùng rất nhiều từ để hình dung cái đẹp của nó, nhưng cô chỉ cảm thấy tối, chung quanh yên tĩnh chỉ có âm thanh của các cô cùng nước tường chừng có một cái thác ở mặt, càng đi sâu càng u tĩnh, cho một khắc trước khi sự yên tĩnh của cô không còn, chợt cảnh sắc trước mắt rộng mở trong sáng, loại đẹp trải qua ngàn năm tích đọng lại, đủ để cho không người nào không nhận ra trong lòng.

Giống như bây giờ vậy.

Cảnh Diễn chính là thế giới của Tô Hiểu Mộc, phong cảnh cả đời của cô.

Bị cảm giác say rút đi tất cả lý trí, cô không chút dè dặt, cầm lấy cánh tay anh buộc anh chống đỡ cánh cửa, kim lòng không được nhón chân lên hôn anh, đó là lần thứ hai của cô, đứng cảm chủ động hôn anh thế này.

Cảnh Diễn kinh ngạc một chút, ánh mắt dần dần dịu dàng mặc cho cô chủ động, nhưng hiển nhiên nụ hôn của cô không thể thỏa mãn anh, rất nhanh lại bị thu hồi quyền chủ động, cô bị hôn toàn thân run rẩy, kim lòng không được cầm lấy cánh tay anh mượn lực, anh rên lên một tiếng, đột nhiên buông cô ra, chờ tỉnh táo lại cô mới thấy được sắc mặt anh có chút lạ, bất ngờ phát hiện vị trí cánh tay trên áo ngủ của anh đỏ thẫm một mảnh, cô bỗng cả kinh: "Tay của anh bị thương? Xảy ra chuyện gì?" Nói xong liền vén cao tay áo của anh, một vết thương không sâu nhưng dài xuất hiện trên cánh tay màu đồng của anh, vốn là đã kết vảy nhưng giờ lại nứt ra, có màu máu xen vào nên có chút dợn tợn.

Cô liên hệ tới chuyện xảy ra gần đây, hỏi "Là bởi vì dự án thu mua nên có người trả thù anh? Mấy ngày nay anh không trở lại cũng bởi vì chuyện này?"

Cảnh Diễn thấy cô nhú mày nhìn một chỗ, giống như là cô bị thương rất khó chịu, trong lòng bỗng cảm động, giống như thật lâu cũng không có cảm giác được người khác quan tâm, cười cười, chậm rãi nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, không trở lại là sợ em và Tiểu Nghiêu lo lắng."

"Không hề có một chút tin tức nào còn lo lắng hơn!" Cô xem thường, nhẹ nhàng sờ một chút lên miệng vết thương, học giọng của anh lúc ở Maldives: "Đây là vết thương nhỏ?" Giương mắt không đồng ý liếc nhìn anh, hơi mím môi đi lấy hộp cứu thương, tỉ mỉ thay anh khử trùng, băng bó, nhìn vết thương ngay trước mắt cô lại không nhận được hỏi: "Người của anh có bắt được hay không?"

"Cha của anh ta là Tổng giám đốc công ty bị thu mua, tham ô không ít tiền công đi đầu tư, thời điểm bị tra ra, tất cả tài sản bị đóng băng, đang đợi toà án thẩm vấn thì tự sát chết." Anh lạnh nhạt nói, "Đứa bé kia so với Tiểu Nghiêu chỉ lớn hơn mấy tuổi, ý anh là không khởi tố." Khi đó hiện trường rất hỗn loạn, ai cũng không nghĩ phải đi phòng bị một đứa bé mười bốn mười tuổi.

Không trách được, lấy bản lĩnh của anh, lại có vệ sĩ đi theo làm sao có thể bị thương tổn được?

Nhìn cô nhú chặt mày, chợt cúi đầu đặt một nụ hôn xuống mi tâm của cô, nâng mặt cô lên hỏi: "Đang suy nghĩ gì? Sợ anh sao? Ở trong mắt rất nhiều người, anh cũng không phải người tốt lành gì." So với Cá Mập Trắng Smith, thủ đoạn của anh càng vang dội mạnh mẽ, chỉ là mấy năm nay anh đã dần dần chán ghét loại trò chơi truy đuổi tiền bạc này, hơn nữa gặp lại cô cùng Tiểu Nghiêu, những thứ này càng không quan trọng.

Nhưng anh hiểu, chỉ có mình cường đại, mới có thể bảo vệ những người anh muốn bảo vệ, có lúc, hung ác là thủ đoạn nhất định, nếu không tình cảnh của đứa bé kia có thể biến thành của con anh, anh sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Tô Hiểu Mộc ôm hông của anh, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, tim của anh, thật ra thì rất mềm yếu. Lấy thân phận của anh năm đó lại đối với người xa lạ như cô và cha mà tận tâm chăm sóc, có thể đáng sợ tới mức nào? Ah chỉ là sẽ không dễ dàng biểu lộ tình cảm của mình, có lẽ là bởi vì sợ bị thương tổn thôi. Cho nên mặc kệ người khác đánh giá anh như thế nào, cô nguyện ý cái gì cũng không nghe không nhìn thấy, tin tưởng anh vô điều kiện.

"Cứ như vậy tin anh?" Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, dựa vào sau gối mềm, ôm cô càng chặt hơn một chút.

Buổi tối này, khoảng cách giữa hai người như lập tức biến mất, cứ như vậy yên tĩnh một hồi một đáp, giống như vợ chồng già, mặc dù không đến nỗi lập tức thấy ngọt ngào như mật, nhưng tâm lòng của bọn họ dần dần dựa vào nhau.

Bọn họ là vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: CHUNG ĐỤNG

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ vừa được bật lên.

Tô Hiểu Mộc múc canh ninh cả một buổi chiều ra khỏi nồi, mới vừa bùng lên bàn com thì nghe thấy âm thanh mở khóa, Tiểu Nghiêu sớm ngồi ở trên ghế đàng kia chờ ăn com nhảy xuống, vừa chạy đến trước cửa vừa kêu: "Nhất định là cha trở lại!"

Cô bật cười lắc đầu một cái, lại đi vào phòng bếp bung ra những món ăn khác, món ăn rất đơn giản, ba món ăn một món canh, kể từ khi kết hôn, xin nghỉ mấy ngày, cô tự nhiên đã ôm đồm ba bữa com thường ngày của gia đình này rồi. Thấy Tiểu Nghiêu thân mật lôi kéo Cảnh Diễn đi vào, cô cười cười, thúc giục hai cha con: "Nhanh đi rửa tay, có thể ăn com rồi."

Tiểu Nghiêu rửa tay xong trở lại, vốn là mặt mày tươi cười chứng kiến thức ăn trên bàn sắc mặt đột nhiên tiêu sái xuống, cậu rất ghét cà rốt, len lén nhìn cha mẹ một cái, lại im lặng ngồi xuống, nhưng chỉ là bôi hai muỗng com trắng, chợt đôi mắt không động, để đứa xuống nói với mẹ: "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ."

Tô Hiểu Mộc không biến sắc đem đĩa cà rốt đẩy tới trước mặt cậu, hếch mày lên hỏi: "Hả? Là chuyện gì? Con nói đi, mẹ đang nghe." Cô đối với những trò mà cậu dùng để trốn ăn rau củ đã sớm quen thuộc, còn là trong tâm thế chờ phối hợp với cậu.

Tiểu Nghiêu nhe răng đỏ khuôn mặt nhỏ bé, nhếch môi nhin nọt mà nói: "Mẹ, con phát hiện gần đây rất đẹp, Tiểu Vũ hôm nay cũng cùng con khen mẹ đấy." Tay nhỏ bé lặng lẽ lại đem đĩa cà rốt dời đi.

"Vậy. . . . Ý của con là mẹ con trước kia dung mạo rất khó coi phải không?" Tô Hiểu Mộc rất thoải mái mà đáp lại.

"Dĩ nhiên không phải! Ý của con là gần đây mẹ càng ngày càng đẹp chứ sao!" Tiểu Nghiêu lập tức cãi lại, có chút không cam lòng quay đầu tìm người trợ giúp: "Người nói có đúng hay không? Cha?"

Cảnh Diễn chợt bị kêu đến, tay dừng đứa một chút, gật đầu nói: "Mẹ con vẫn luôn rất đẹp."

Tô Hiểu Mộc khẽ lờ nhịp tim, lần đầu tiên cô nghe được Cảnh Diễn thẳng khen mình như vậy, mặt đỏ lên một chút. Tiểu Nghiêu thấy được thắng lợi trước mắt, hả hê nói: "Đúng không đúng không, cha cũng nói như vậy! Mẹ, mẹ có phải nên có phần thưởng cho con? Ví dụ như. . . . Ai ui!"

Lời của cậu còn chưa nói hết liền bị Tô Hiểu Mộc dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ đầu, tức giận nói: "Ví dụ như phần thưởng của con là ăn hết cả bàn rau củ này, hài lòng chưa?"

"À? Tại sao có thể như vậy?" Tiểu Nghiêu tròn to hai mắt buồn bã nhìn mẹ, một lát sau lại kêu la, "Ba cũng không ăn, không công bằng! Đứa bé cũng có nhân quyền đấy!"

Tô Hiểu Mộc dở khóc dở cười, thật không biết thế nào trẻ con bây giờ trưởng thành sớm như vậy, đem cả nhân quyền ra rồi. Cô nhẹ giọng nói xuống, quay đầu nói với Cảnh Diễn: "Cha, con trai của cha là nhân vật có quyền rất lớn."

Nghe lời của cô..., Cảnh Diễn mặt không đổi sắc gấp lên một miếng rây, lại thông thả ung dung ăn hết, lúc này mới ngẩng đầu lên liếc nhìn con trai nhân nhạ giáo dục: "Cho cha ăn com thật ngon, ăn không nói, ngủ không nói."

Cha quá mức quá mức uy nghiêm, mấy chữ đơn giản lại thêm làm gương tốt, phản kháng nho nhỏ của Tiểu Nghiêu lập tức liền bị dập tắt, vừa tức giận cắn miếng rau vừa nho nhỏ nói thầm: "Lúc nào thì trở nên ăn ý như vậy. . . ."

Tô Hiểu Mộc cùng Cảnh Diễn đều rất sững sờ, liếc mắt nhìn nhau, cũng nhân nhạ cười.

Com nước xong Tiểu Nghiêu trở về phòng chơi trò chơi, Tô Hiểu Mộc ở phòng bếp rửa chén, Cảnh Diễn lên lầu xử lý xong một phần công văn khẩn cấp trở xuống thấy cô còn đang bận, ánh đèn ấm áp rơi trên người cô, cho anh một cảm giác rất ấm áp, anh đi rót chén nước, nhấp một miếng mới nói với cô: "Hay mời người giúp việc đi, em đừng để quá mệt mỏi." Nhìn sắc mặt của cô có chút tái nhợt, nhưng đôi mắt lại rất có hồn, anh không tự chủ lại nhìn qua.

Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái, mỉm cười: "Không có bao nhiêu việc để làm, trước kia cũng không phải là một mình em làm hết sao? Ngược lại hiện tại sống an nhàn sung sướng có chút không quen, vừa đúng có cơ hội luyện tay một chút, hơn nữa em thích chăm sóc hai người." Nói hết lời cô liền hận

không cần lười của mình, giống như từ khi cùng anh nói thẳng thắn mọi chuyện về sau cô bắt đầu da mặt dày rồi, chỉ đành phải cúi đầu thấp hơn nữa, không dám nhìn về mặt lúc này của anh.

Dáng vẻ ngược ngùng của cô chọc cười Cảnh Diễn, khi cười thấp thoáng chút nếp nhăn trên đuôi mắt, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, hỏi cô: "Đúng rồi, nhà em bên kia còn có người thân hay không? Ừm, còn có bạn bè cũng coi như quan trọng."

"Thế nào?" Anh đột nhiên đổi đề tài, Tô Hiểu Mộc nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

"Ý định của anh là qua một thời gian ngắn nữa làm một bữa tiệc gia đình, là tiệc cưới, của chúng ta."

Tiệc cưới? !

Tô Hiểu Mộc chợt ngẩng đầu, nhìn đến nụ cười ôn hòa bình tĩnh của anh, thật lâu mới cả lăm nói, "Thật ra thì, à, không cần phiền toái như vậy, em cũng vậy không quá chú trọng những thứ hình thức này, huống chi em sợ Tiểu Nghiêu sẽ bị ảnh hưởng bởi cuộc sống giàu sang phú quý, đối với nó không tốt."

Trên trán cô chảy mồ hôi, Cảnh Diễn không chút suy nghĩ dùng tay giúp cô lau đi, bóng dáng cao lớn ở dưới ánh đèn bao bọc toàn bộ thân hình của cô, nhỏ giọng nói: "Sẽ không, đến lúc đó sẽ không có phóng viên, chỉ là muốn mời một ít bạn bè người thân thôi."

"Có phải bởi vì chuyện ngày hôm qua hay không?" Tô Hiểu Mộc cẩn thận hỏi, ngày hôm qua cô mang con trai đến công ty anh, bị bảo vệ trước cửa cản lại, nói cặn cả hai cũng không cho cô vào, cuối cùng vẫn là gọi điện thoại cho Vương Hạo xuống mới vào được cửa, nghĩ kỹ thì cô lo lắng quá rồi, thật ra thì cũng chỉ là đột nhiên tâm huyết cô dâng trào muốn dẫn con tới cùng anh ra ngoài ăn cơm tối mà thôi.

Cảnh diễn hơi hốt nói: "Có phải thế không, thay vì làm cho người ta suy đoán lung tung, không bằng chúng ta công bố quan hệ nắm giữ quyền chủ động trước, hơn nữa, đây cũng là nghi thức anh nên chuẩn bị cho em."

Anh dịu dàng như thế, làm cho cô chợt không biết nói gì rồi, nghĩ thật lâu mới nói: "Mẹ em qua đời rất sớm, thân thích bên cha thì từ lúc cha mất cũng không còn liên lạc, nếu quả thật muốn tổ chức, hay là mời vài người bạn đi, thật ra thì cũng có Tiểu Nhiễm, Lương Hi là được rồi."

"Được, em đem danh sách đưa cho Vương Hạo, cậu ta phụ trách thư mời, tiệc cưới em nghĩ làm gì thì làm, em làm chủ đi." Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lại rất nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, "Khuya lắm rồi, em đừng bận rộn, đi nghỉ ngơi thôi."

Nửa đêm

Cảnh Diễn mới vừa kết thúc một hội nghị trực tuyến, từ thư phòng ra ngoài, ngang qua phòng Tô Hiểu Mộc thì nghe được bên trong mơ hồ truyền đến tiếng ho khan đứt quãng, anh xiết chặt lồng mây, gõ cửa: "Hiểu Mộc?"

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: VINH HẠNH

Mãi cho đến khi ngồi trên xe của anh, Tô Hiểu Mộc bị trêu ghẹo tâm tình cũng không thể bình thường lại được.

Mặt trời từ từ lên cao, ánh mặt trời ngoài cửa xe chiếu vào từng tầng một, rơi trên gương mặt trắng nõn của cô, tạo nên một màu đỏ ửng xinh đẹp như màu rượu. Buổi sáng này cô hồ đồ liên đáp một tiếng được, bây giờ trong lòng vẫn nháy loạn không quy luật, xem xét lại lời anh, lời nói vô cùng mập mờ như vậy nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, giống như đây chẳng qua chỉ là một chuyện đơn giản thường tình mà thôi.

Nhưng đột nhiên để cho cô dời đến phòng của anh như thế nào bình thường được đây? Dù sao quan hệ của bọn họ vẫn dừng lại ở đêm hôm ấy, cái đêm mà hơi cồn của rượu buộc phải quên đi tất cả. Mà bây giờ anh và cô, cũng đã qua tuổi phóng túng, từng quyết định sau đó cũng bao hàm quá nhiều ý đồ, ví như trách nhiệm, ví như tương lai.

"Đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến nhập thần như thế?" Cảnh Diễn đem tay mình khoác lên mu bàn tay của cô nhẹ giọng hỏi, vừa vặn lúc này điện thoại di động của anh cũng vang lên, cô lấy lại tinh thần, phát hiện thì ra là xe đã dừng ở cửa bệnh viện.

"Không có gì." Cô nhìn anh một cái mới nói, "Nếu không anh đi làm đi, làm kiểm tra mà thôi, một mình em có thể đi được, cũng không phải là lần đầu tiên tới."

Cảnh Diễn cúi đầu nhìn thời gian, không nhanh không chậm nói: "Không cần gấp gáp, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, anh cùng em đến gặp bác sĩ rồi nói sau."

Đến bệnh viện, qua giới thiệu Tô Hiểu Mộc mới biết Cảnh Diễn hẹn gặp bác sĩ chuyên khoa đầu ngành trong lĩnh vực hô hấp, vị này là bác sĩ Trần tuổi không lớn lắm, khoảng hơn bốn mươi tuổi, vừa mới từ Anh trở về không lâu. Trước tiên bác sĩ giúp Tô Hiểu Mộc làm một kiểm tra tổng quát, vừa cẩn thận nhìn một lần bệnh án của cô, có chút ngoài ý muốn phát hiện tên Lăng Tử Kỳ, đây mới kiếng một cái hỏi Tô Hiểu Mộc: "Thì ra là Tiểu Lăng đã làm

bác sĩ chính của cô?"

Tô Hiểu Mộc suy nghĩ trong chốc lát mới nghĩ ra được ông ấy nói Tiểu Lăng là chi Lăng Từ Kỳ, ngay sau đó cười nói: "Đúng, nhưng mà hiện tại anh ấy đi Nhật Bản học rồi."

Bác sĩ Trần sáng tỏ gật đầu: "Tốt quá rồi, lúc cậu ấy học nghiên cứu sinh do tôi hướng dẫn, năng lực học tập cùng nghiệp vụ đều đứng hạng nhất, theo ghi chép, bệnh tình của cô vẫn được cậu ấy không chế rất tốt, làm sao xuất hiện tình huống như bây giờ." Ông ấy lại lật qua một trang khác của bệnh án, mới lại ngẩng đầu lên hỏi, "Là bắt đầu từ mùa đông năm ngoái? Còn từng trải qua hai lần nằm viện?"

"Dạ, khi đó Bắc Kinh đột nhiên trở lạnh, tôi lại bị cảm, sau đó vẫn ho, hô hấp cũng không thuận, vừa bắt đầu cho là di chứng của cảm, sau lại." Cô cảm thấy trên vai có thêm sức nặng, khẽ ngước mắt, chạm phải ánh mắt phức tạp của Cảnh Diễn, cười nhạt một tiếng trấn an anh, ngược lại nói với bác sĩ Trần, "Sau đó một lần trên đường đón con về đột nhiên xuất hiện bão tuyết, không rõ nguyên nhân bị bất tỉnh, phải nằm viện nửa tháng. Mùa xuân năm nay là tự tôi không cẩn thận, tham gia hôn lễ của người bạn hít quá nhiều phấn hoa mới lại phát bệnh, sau đó bị ho khan ngủ không yên, cho tới bây giờ."

"Hoá ra là như vậy. "

Trong mắt Cảnh diễn có tia sáng khác lạ, đỡ bả vai của cô hỏi: "Bác sĩ Trần, tình huống của cô ấy bây giờ như thế nào? Nên chữa trị làm sao mới thích hợp?"

"Bệnh suyễn là trước mắt vẫn là vấn đề khó khan của y học, cũng không có phương pháp trị tận gốc, nhưng mà bệnh này từ xưa được gọi là bệnh nhà giàu, chỉ cần điều dưỡng thật tốt sẽ không có vấn đề quá lớn." Bác sĩ Trần dừng một chút, giống như đang suy tư, một lát sau rồi hướng Tô Hiểu Mộc nói, "Đề nghị của tôi là, trước tiên cô nên nằm viện, dễ dàng cho chúng tôi theo dõi số lần bệnh của cô tái phát, sau đó mới có kế hoạch kê thuốc, như vậy có thể coi là biện pháp tốt nhất hiện tại."

Tô Hiểu Mộc do dự một chút, hỏi: "VẬY. Có thể không nằm viện hay không, mà là mỗi ngày cố định tới đây kiểm tra? Tôi cảm thấy được thân thể của tôi cũng không hòng bết như vậy."

"Không được!" Lần này nét mặt bác sĩ Trần có chút nghiêm túc: "Bệnh suyễn thường bị người ta coi thường mà đưa đến hậu quả xấu, cô phải tích cực phối hợp trị liệu mới là suy nghĩ đúng đắn." Ông ấy cho là Tô Hiểu Mộc sợ phiền toái, kiên nhẫn khuyên can.

"Hiểu Mộc, nghe lời của bác sĩ." Cảnh Diễn cũng nhíu mày lại, rất không đồng ý nhìn cô.

Tô Hiểu Mộc nhàn nhạt nhìn hồ cá trên bàn làm việc, hai chú cá vàng mắt to rất tích cực bơi qua bơi lại, một chút cô mới mở miệng giải thích: "Tiểu Nghiêu vẫn còn được nghỉ hè, A Di lại nghỉ phép, em không ở nhà không ai chăm sóc con thì làm thế nào? Hơn nữa nếu như con biết em nằm viện, sẽ không biết lo lắng bao nhiêu."

Lời như vậy khiến Cảnh Diễn lộ vẻ xúc động, có chuyện gì cô luôn nghĩ đến con trai đầu tiên, ngay cả có thể không để ý tới thân thể của mình. Anh im lặng không lên tiếng để cho cô dựa vào mình, sau đó nói với bác sĩ Trần: "Bác sĩ Trần, theo ý ông, trước nằm viện, những thứ khác tôi sẽ an bài."

Tô Hiểu Mộc mở miệng ra, cũng không nói nữa, trong lòng biết là một khi anh đã quyết định cũng sẽ không thể thay đổi nữa rồi.

Cảnh Diễn an bài rất nhanh chóng, anh cho Vương Hạo nghỉ đông để cho cậu ta mang theo vợ con cùng Tiểu Nghiêu, Tiểu Vũ, bạn tốt của Tiểu Nghiêu, cùng đi Disney Hongkong chơi hai tuần lễ, ngày đó liền xuất phát.

Cũng rất nhanh làm thủ tục nhập viện, đến khi anh vào phòng bệnh, Hiểu Mộc đã đổi quần áo bệnh nhân, đang nghe điện thoại, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng gật đầu nói vài tiếng, qua mấy phút cô mới bắt đầu đi nói: "Tốt lắm, con vui mừng là tốt rồi, mẹ có chuyện không đi được nha, lần sau nữa cùng đi với con, nhớ nghe lời chú Vương nói." Cô ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Cảnh liền Diễn ngăn người, giọng chậm lại, rồi nói với con trai qua điện thoại, "Ừ, cha ngươi cũng ở đây, có muốn nói chuyện với cha vài câu không?" Sau đó đưa điện thoại đi động cho Cảnh Diễn.

Cảnh Diễn nhận lấy, không biết con trai nói cái gì, chỉ nghe anh cúi đầu dặn dò: "Ừ, con chơi thì chơi, phải chú ý an toàn, biết không?"

Chờ anh cúp điện thoại Tô Hiểu Mộc mới cười ra tiếng: "Dù là qua điện thoại cũng có thể nghe được bên kia náo nhiệt thế nào, anh để Vương Hạo mang ba đứa bé nghịch ngợm như vậy đi chơi, anh ấy vẫn không oán chết anh?"

Cảnh Diễn ngồi xuống sofa ở trước mặt cô, không cho là đúng nhíu mày: "Hiện tại được nghỉ phép đi chơi, chi phí anh lo hết, oán trách anh cái gì? Đối với anh ta chẳng phải quá chăm sóc?"

Tô Hiểu Mộc bị lời nói của anh chẹn họng, vừa bực mình vừa buồn cười: "Không ngờ anh cũng biết đi dóm ngầm."

Cảnh Diễn không tiếp tục cười ha hả cùng cô, nhìn chung quanh phòng bệnh một vòng, lại hỏi tiếp: "Còn thiếu chút gì?"

"Cũng may, chỉ là có chút nhàm chán." Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái, hai tay theo bản năng vỗ cái chăn mềm mại, rất là không thú vị. Mặc dù cô ở phòng bệnh độc lập, trang hoàng rất tốt, thiết bị cũng rất đầy đủ, nhưng không khí còn mùi thuốc sát trùng, đập vào mắt cũng là duy nhất màu trắng, để cho cô chút cảm giác khó chịu.

Giống như biết cô đang suy nghĩ gì, anh đứng lên kéo rèm cửa sổ dây cộm nặng nề ra, khiến ánh sáng bên ngoài xuyên thấu vào, nhưng đã là gần tối, dư âm hoàng hôn không có nhiều ấm áp, ngược lại nhu đậm đến khiến người ta buồn ngủ.

"Chỉ cần kết quả kiểm tra không có vấn đề, rất nhanh em có thể xuất viện."

"Ừ." Cô kéo cao chăn nằm xuống, âm thanh buồn bực nói với anh: "Hay là anh về trước đi, đã hơn nửa ngày chạy lo mọi việc, em muốn ngủ một lúc."

Anh nhìn cô một cái, mới nhàn nhạt đáp một tiếng.

Nhưng đợi đến sắc trời trở tối anh vẫn không hề rời đi, cô cũng không ngủ, hai người vẫn yên lặng, những tia sáng chọt có chọt không về lên hình dáng hai người, cũng phức tạp khó hiểu.

"Làm sao anh còn chưa đi?" Tô Hiểu Mộc nín lấy chân, có chút ảo não mở to hai mắt hướng về phía không gian đen như mực nói.

Cảnh Diễn nhẹ nhàng cười, đứng dậy bật ngọn đèn nhỏ trước giường của cô, thu hình ảnh cô vào đáy mắt, trong tròng mắt chứa nhiều dịu dàng: "Em không phải là có lời gì nói muốn nói với anh sao? Anh đang chờ em đấy. Từ buổi sáng nghẹn đến bây giờ, rất vất vả chứ?"

"Em" Bị anh nhìn thấu ý định, Tô Hiểu Mộc chột ngồi dậy, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, giằng co một lúc lâu, cho đến lúc lấy hết dũng khí mới nói: "Buổi sáng đột nhiên anh đề nghị như vậy, em lập tức chưa tiếp nhận được, chúng ta như vậy, có quá nhanh hay không?"

"Chúng ta quen biết hơn mười năm, có một con trai, cũng là vợ chồng hợp pháp hơn hai tháng, làm sao quá nhanh?" Anh dừng một chút, còn nói, "Nếu như em lo lắng. Không có đồng ý của em, anh sẽ không vượt khuôn."

"Anh biết rõ em không phải có ý đó!" Tô Hiểu Mộc nói quá nhanh, thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi, ngay sau đó mở to mắt, âm thanh có chút tự giễu, "Em cuối cùng vẫn cho là, là em buộc anh tiếp nhận em cùng Tiểu Nghiêu, buộc anh tiếp nhận em đây là "vợ", em không muốn bản thân mình nhận được sự chi là sự đồng tình thương cảm"

Anh xoay mặt cô không cho cô trốn tránh, lộ ra mấy phần không vui, nghiêm mặt nói: "Nói cho cùng chính là em không tin là anh nghiêm túc. Tô Hiểu Mộc, em cho rằng cái gì? Em cho rằng nếu như anh không muốn, em có thể ép anh sao? Ngược lại là em, có phải còn có những lời khác muốn nói với anh hay không? Há? Thời gian qua mười năm mới cùng anh gặp mặt lại, thật sự là vô tình gặp được?"

Nghe vậy, Tô Hiểu Mộc lộ ra vẻ mặt thất bại, ngừng thờ mặc cho anh ôm mình, lẳng lặng giống như là đang nhớ lại, sau đó mới dùng âm thanh lo lắng nói: "Ngày đó thời gian em hôn mê rất lâu, vẫn đang nằm mộng, mơ thấy khi còn bé, mơ thấy cha, cũng mơ thấy anh. Em sợ mình cuối cùng có một ngày sẽ không tỉnh lại, cho nên đưa ra một quyết định."

Cảnh Diễn hít vào một hơi thật sâu: "Em muốn đem con trai giao cho anh, sau đó tự nhiên rời đi? Tô Hiểu Mộc, dưới bầu trời này không có chuyện tiện nghi như vậy."

Giống như không nghe thấy lời của anh, Tô Hiểu Mộc tự nhiên nói tiếp: "Em vẫn biết anh đối với em không có tình cảm, cho nên em cũng không muốn để Tiểu Nghiêu trở thành gánh nặng của anh, nếu như không phải đột nhiên phát bệnh, em sẽ không tùy tiện xuất hiện trước mặt anh. Mà em lại tính sai lòng tham của mình, mỗi ngày nhìn anh, em liền sẽ hi vọng anh tốt với em một chút, nếu như anh tốt với em một chút em lại hi vọng anh có thể yêu em một chút, chờ đến khi anh yêu em một chút em lại hi vọng anh có thể hoàn toàn yêu em, loại lòng tham này vĩnh viễn không ngừng lại, mà em không có biện pháp khống chế mình, nhìn anh hèm lại sợ anh chỉ đang là lấy lòng thương hại đáp lại em, đây không phải là điều em muốn, anh hiểu không?" Vẫn bỏ ra mà không có lấy được hồi đáp, cô sẽ mệt mỏi sẽ không đau, nhưng nếu như anh đáp lại cô, quay đầu lại phát hiện là công dã tràng, như vậy đúng là điều khó chịu không thể chịu đựng, cô đã không còn hơi sức chịu đựng thất bại nữa.

Lời cô nói cùng suy đoán của anh không khác nhau là mấy, theo tính tình mềm mại của cô cách xa nhau nhiều năm như vậy mới một lần nữa xuất hiện ở trước mặt anh, trừ lý do ngặt như vậy còn có thể là lý do nào khác sao?

"Em nói sai lầm rồi, chúng ta tại sao không có tình cảm? Em đối với anh quan tâm là thật, anh đối với em quan tâm cũng không phải là giả." Anh hôn trán của cô một cái, nhỏ giọng lầm bầm, "Chúng ta chỉ là qua đem tình yêu trải qua một thập kỷ mà thôi, anh cuối cùng cảm thấy nói một chút ngoài miệng không bằng hành động thực tế mới chân thật nhất, anh không phải người nhiệt tình, sẽ không phải đối xử với người phụ nữ nào cũng tốt, anh cũng hi vọng là em hiểu rõ ràng điểm này, không cần nghi hoặc anh nữa, lúc anh biết em là một người thật vui vẻ, nơi đó có nhiều nước mắt như vậy hay sao?"

Mỗi khi về đến nhà, phát hiện không còn tối đen như mực, có cô và con trai cùng thức ăn nóng hổi, sẽ có một loại cảm giác ấm áp sâu tận tâm hồn—— phải là cô.

Lời nói ngọt ngào vĩnh viễn sẽ không ngại nhiều, cô ở trong ngực anh ngẩng đầu lên, ánh mắt rất sáng ngời, giảm chút lo lắng, nhiều hơn mấy phần mong đợi: "Vậy. anh sẽ không sợ em được voi đòi tiên?"

Anh nhàn nhạt cười: "Dĩ nhiên không sợ, đó là vinh hạnh của anh."

.

Không biết là bởi vì bác sĩ Trần trị liệu đúng phương pháp hay là do tâm tình Tô Hiểu Mộc chuyển biến tốt, tóm lại bệnh tình của cô rất nhanh hồi phục, quan sát không tới hai tuần lễ là có thể xuất viện.

Đến ngày xuất viện, Cảnh Diễn làm xong thủ tục, cầm thuốc trở về phòng bệnh đón Tô Hiểu Mộc, trên ghế sa lon đặt túi hành lý đã thu xếp xong, lại không thấy cô ở đâu, vừa lúc có y tá đi vào dọn dẹp phòng, nhìn thấy anh liền cười nói: "Ngài Cảnh, phu nhân ngài hiện giờ có lẽ ở khoa nhi lâu năm, y tá trưởng khoa chúng tôi vừa sinh được con trai, mọi người đều ở trên đó chúc mừng đấy."

Hoá ra là như vậy.

"Cám ơn cô." Cảnh Diễn lễ phép gật đầu, sau đó xách theo túi hành lý cũng không nặng rời khỏi phòng bệnh đi đến cửa thang máy.

Mới vừa đi ra thang máy đã thấy trong tầng lầu tràn đầy tiếng khóc vang dội của đứa bé, tim anh đập mạnh và loạn nhịp dừng bước chân một chút. Hồi ý tá bên cạnh, rất nhanh đã biết cô đang nơi nào, ở khúc quanh phòng bệnh thứ nhất. Cửa không khóa, thế nhưng anh lại lịch sự dừng bước, đứng tựa vào khung cửa. Nhìn vào bên trong, vây quanh giường là một nhóm người, Tô Hiểu Mộc đang ngồi trên ghế ở cạnh giường em bé cúi đầu trêu chọc dụ dỗ đứa bé, vài sợi tóc thoát khỏi búi xoã trên vai, đôi môi hơi tái gọn lên nụ cười thật ấm áp, giống như một đoá hoa bách hợp, đôi mắt cũng chứa đầy ý cười.

Anh nín thở, trong lúc nhất thời tâm tình khó nói lên lời, không ngừng đau lòng nghĩ, năm đó cô sinh Tiểu Nghiêu có phải cũng như vậy không? So sánh với bây giờ một phòng náo nhiệt, lúc đó là một mình cô vượt qua hay sao?

Ý tá trưởng bị chồng nhắc nhở, xoay người nhìn thấy anh liền nhiệt tình kêu: "Ồ, ngài Cảnh, nhanh, mời vào!"

Nghe tiếng gọi ấm ỉ, Tô Hiểu Mộc cũng liếc thấy anh, nụ cười trên môi càng rạng rỡ, rất là thỏa mãn nói với anh: "Anh xem, đứa bé thật đáng yêu phải không?"

Thật ra thì đứa bé vừa sinh ra mặt còn chưa nẩy nở, mắt nhắm, tóc cũng rất ít, anh không nhìn ra có cái gì đáng yêu, nhưng ngoài miệng vẫn theo ý cô nói: "Ừ, là rất đáng yêu."

Tựa như nhớ tới điều gì, Tô Hiểu Mộc từ trong túi lấy ra một bao tiền lì xì đặt ở chân nhỏ bên cạnh đứa bé, mỉm cười nói: "Theo tập tục ở quê chúng tôi khi gặp mặt là sẽ cho tiền lì xì."

Ý tá trưởng khách khí: "Tiểu Tô! Thế nào em cũng khách khí với chị? Bác sĩ Lăng cũng thế, ở Nhật Bản xa như vậy còn nhờ người đưa bao tiền lì xì tới. . . ."

"Không phải khách khí đâu, cũng không phải là cho chị, là cho tiểu bảo bối." Tô Hiểu Mộc nhẹ nhàng chạm vào gương mặt mềm mại của đứa bé, mặt cong cong mà cười trêu chọc bé: "Tiểu bảo bối, con nói có đúng hay không?" Mọi người đều bị cử động của cô chọc cười, nét mặt Cảnh Diễn trong nháy mắt cũng nhu hòa cực kỳ.

Bọn họ không có ở lại bao lâu, nàng rất nhanh sẽ đứng dậy nói, "Thời gian không còn sớm, chúng ta liền đi trước á."

Cảnh Diễn đứng ở một bên, rất kiên nhẫn đợi cô nói tạm biệt cùng mọi người.

Chờ vào thang máy anh mới nhướn mày hỏi: "Bác sĩ Lăng đó, hai người rất thân thiết?" Máy ngày nay ở chỗ này anh nghe quá nhiều chuyện về cái tên này, ngay cả cô, mỗi lần có người nhắc tới người này, trên mặt đều là nụ cười nhạt, anh bắt đầu dĩ thừa nhận, trong lòng mình ít nhiều có chút không thoải mái, đó là loại cảm giác lạ lẫm.

Tô Hiểu Mộc cũng không suy nghĩ nhiều, rất tự nhiên liền giải thích: "Từ Kỳ? Anh ấy chẳng những là bác sĩ chữa trị của em, cũng là bạn của em, rất chăm sóc em cùng Tiểu Nghiêu, nhưng mà anh ấy đi Nhật Bản rồi, lần sau chờ anh ấy trở về em sẽ giới thiệu để hai người biết nhau."

"Ừ, có cơ hội lại nói." Thang máy đến rất nhanh, cũng đúng lúc anh dừng lại cái đề tài này.

Tài xế của Cảnh Diễn đã sớm chờ đợi ở cửa, thấy hai người ra ngoài liền mở cửa xe, Tô Hiểu Mộc lên xe trước, bên trong xe ấm áp, so bên ngoài tốt hơn không ít, Cảnh Diễn vừa muốn lên xe điện thoại liền vang lên, định ở bên ngoài trả lời xong cuộc điện thoại. Cách cửa sổ xe hơi mờ, đường cong đơn giản một bên mặt anh lại thu hút khiến người ta không thể rời mắt.

Đội trong chốc lát anh mới ngồi vào, cảm nhận nhiệt độ trong xe, hơi nhũn lỏng mày tăng nhiệt độ lên, còn đem áo khoác của mình choàng trên vai của cô, từ từ nói: "Về công ty trước, chờ anh ký một bản tài liệu, sau đó cùng em đi ăn cơm."

Áo khoác ấm áp còn vương mùi hương quen thuộc, cô khéo léo gật đầu một cái.

Lúc này đúng lúc giờ cao điểm, xe đi một đoạn dừng một đoạn, làm lòng người thêm rối loạn. Đợi đến lúc xuống xe, Tô Hiểu Mộc sợ cùng anh đi song song lại không biết nói gì, cho nên cố ý đi rất chậm, Cảnh Diễn sau một lát mới phát hiện cô vẫn an tĩnh duy trì một khoảng cách, vì vậy lặng im dừng bước lại, đơn giản duỗi tay về phía cô, nói cái gì cũng không nói, làm cho nét mặt của cô có chút co quắp, nhìn ngũ quan thâm thúy của anh, do dự thật lâu mới nắm tay của anh.

Nhân viên ra vào thấy bọn họ cũng cung kính chào hỏi: "Ngài Cảnh, Cảnh phu nhân."

Mà Tô Hiểu Mộc cho là sẽ lúng túng cũng không thấy như vậy, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ đi thang máy chuyên dụng đến tầng cao nhất, Cảnh Diễn trực tiếp đi đến phòng họp, thư ký mang Tô Hiểu Mộc đi đến phòng nghỉ trong phòng làm việc của anh rồi nói: "Cảnh phu nhân, mời ở nơi này nghỉ ngơi một chút, có gì phân phó có thể gọi điện thoại nội bộ cho tôi."

Tô Hiểu Mộc nói cảm ơn: "Được rồi, cảm ơn cô."

Thư ký rất nhanh rồi đi, Tô Hiểu Mộc ở trong phòng nhìn một vòng, trong phòng có một kệ sách sát tường, bên cạnh là ghế sofa mềm mại, nghĩ đến Cảnh Diễn thường đọc sách ở đây. Cô cuối cùng đưa ánh mắt ngừng lại ở một khung hình nhỏ đầu giường, phía trên hình có chút cũ kỹ, là thời thiếu niên của Cảnh Diễn, đứng ở sau lưng là một người phụ nữ cười rất dịu dàng, có lẽ là mẹ của anh.

Ngón tay cô vuốt ve nụ cười trên hình, không khỏi nghĩ, rốt cuộc là từ lúc nào anh bắt đầu không thích cười nữa đây?

Bất tri bất giác, chờ Cảnh Diễn họp xong đã qua một khoảng thời gian, thư ký báo lại, anh từ từ đi vào phòng nghỉ.

Tô Hiểu Mộc hình như ngủ thiếp đi, gian phòng rất tối, toàn bộ rèm cửa sổ đều kéo lên, chỉ lọt một tia sáng nhỏ để thấy cô đang nằm trên giường, một tay cầm khung hình, một tay tựa vào trên trán, tư thế ngủ rất buông lỏng tự nhiên. Anh vươn tay, vừa muốn chạm vào cô, lại rút tay lại, anh nhìn thấy rồi, trong tay của cô là tấm ảnh của mình. Chụm xong tấm hình kia không bao lâu mẹ của anh đã qua đời vì bệnh, mà người mẹ muốn gặp nhất chính là người kia cũng không quay về nhìn mẹ một lần cuối.

Anh che giấu tâm tình, bóng dáng cao lớn ở chỗ này có vẻ cô đơn khác thường, vươn tay nghĩ thay cô sửa lại chăn, cô luôn ngủ không sâu, rất nhanh tỉnh lại, tỉnh táo nhìn anh hỏi: "Ừm? Anh trở lại?"

Khóe miệng của anh nâng lên đường cong mờ, thuận tay đem khung hình trong tay cô để lại chỗ cũ, nói: "Em chờ đã lâu rồi chứ? Có đói bụng không?"

Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái, qua thời điểm ăn cơm, liền không cảm thấy đói bụng, nhìn mặt của anh, nhớ ra cái gì đó, nhẹ nói: "Đều nói con trai giống như mẹ, con gái giống cha, vậy mà từ nhỏ Tiểu Nghiêu cũng không giống em, giống như một khuôn đúc ra từ anh, hôm nay mới phát hiện thì ra là anh cũng không giống mẹ, vậy là di truyền nha."

Anh che giấu tâm tình, nhàn nhạt trầm ngâm: "Anh lại hi vọng con nên giống em nhiều hơn một chút."

Tô Hiểu Mộc thờ ơ cười cười: "Được rồi, giống ai cũng được, em chỉ hi vọng con bình an vui vẻ lớn lên." Cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ, lùa mỏng thật dài rủ xuống thư mỗi lúc này anh tiện tay đặt tại đầu giường.

Cô và anh đồng thời khom người nhặt, nhìn thấy câu nói thanh nhã in trên bì thư, cả hai đều ngẩn ra.

—— Tình không biết sở khởi, một hướng mà sâu.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tắt Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: PHẢI CÓ

Rõ ràng nói không thương, rõ ràng tâm vững như thạch, rõ ràng thờ ơ lạnh nhạt, quay đầu lại, lại phát hiện thì ra là không phải là không yêu, mà là không thể không yêu, yêu đến sâu tận xương tủy mà không biết.

Tim đập mạnh và loạn nhịp, Tô Hiểu Mộc nắm tấm thẻ kia, nhớ tới trước đây thật lâu, lúc ấy cô mới gặp gỡ anh, anh chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không có, lại đi vào lòng của cô. Cô cũng giống như một linh hồn (nguyên văn là ma, mình nhìn thấy ghê quá nên đổi lại là linh hồn nha), làm việc nghĩa không được chùn bước, tuy hơi thở của anh dần dạt mình.

Bàn tay lạnh lẽo của cô chạm phải đầu ngón tay ấm áp của Cảnh Diễn, có loại dòng điện ngứa ngáy run run từ tim truyền đến, không biết là bởi vì đau lòng, hay là bởi vì cảm giác do chạm phải.

Mẫu Đơn Đình, can lộ về tổ, Đỗ Lệ Nương, Liễu Mộng Mai, tương tư chàng trong mộng, Mẫu Đơn Đình thượng tam sinh đường.

Người với người, muốn gần nhau một đời cũng rất khó, huống chi là tam sinh tam thế?

Cảnh Diễn cũng không biết nội tâm của cô biến chuyển từng hồi, chỉ đỡ hông của cô, nửa nghiêng mặt hỏi: "Đây là một hợp đồng hợp tác kinh doanh, em nghĩ đi xem sao?" Trong con người đen như mực của anh phản chiếu gương mặt nhợt nhạt của cô, nhỏ giọng nói, "Muốn đi thì anh rút thời gian cùng em đi, chỉ là. Đối với Côn Khúc (*) anh không có nghiên cứu gì."

Mỗi lần bị anh chuyên chú nhìn như vậy, Tô Hiểu Mộc cũng hơi có chút cảm thấy khó xử, rũ mặt xuống mới lắc đầu mà nói: "Em cũng không hiểu nhiều, hơn nữa lúc trước cũng có xem qua một lần, cũng không cần phải đi nữa." Khi đó bạn thân của cô còn chưa ra nước ngoài, là một người mê hí kịch, hai cô từng đi xem qua sang tác của ông Bạch Tiên Dững (**)《 Mẫu Đơn đình 》(***) , cô ý sâu uẩn, mặc dù kết cục coi như là vui vẻ, nhưng cuối cùng không chịu được những cảnh trải qua sinh ly tử biệt đưa giong tình yêu, quá mức khó chịu ép nước mắt, dễ dàng khiến cho cô trở nên mềm yếu hơn.

Ánh mắt Cảnh Diễn thâm thúy, lạnh nhạt kéo cô nói: "Đi, chúng ta đi ăn cơm trước, đã qua giờ em uống thuốc rồi."

Bọn họ cũng không chọn chỗ quá xa, ăn cơm ở nhà hàng ở gần công ty Cảnh Diễn, hai người ngồi ở hàng ghế trong cùng trên bậc cao, bích phong chạm trổ hoa văn ngăn cách thành một không gian nhỏ.

Tô Hiểu Mộc thật sự là không dối bụng, cũng không suy nghĩ nhiều tùy tiện chỉ một vài món ăn, nhân viên phục vụ vừa muốn ghi lại liền bị Cảnh Diễn khoác tay, anh suy nghĩ thực đơn một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, dịu dàng nói với cô: "Các món ăn này đều có hải sản, em không thể ăn, đổi lại đi, không có khẩu vị vậy thì ăn ít cháo như thế nào?"

Cô không nói gì, nhưng cười gât đầu, lẳng lặng hưởng thụ quan tâm tỉ mỉ của anh.

Thay cô gọi một bát cháo, anh gọi cho mình một phần bò bít tết, chín bảy phần, anh sử dụng dao nĩa hết sức ưu nhã. Anh ăn gần một nửa, mới phát hiện muỗng cô vẫn không nhúc nhích, chỉ chống cằm một mực nhìn mình.

Anh cũng tự nhiên quay lại nhìn cô, ánh mắt trời chui vào nửa màn trúc, vết lốm đốm roi trên mặt của cô, soi sáng tựa như ánh bình minh đỏ ửng, anh nhàn nhạt cười nói: "Em nhìn anh làm cái gì? Ăn nhiều một chút, nếu không uống thuốc vào sẽ đau dạ dày."

Tô Hiểu Mộc thẹn thùng nói: "Muốn nhìn anh mà, đôi mắt của anh thật rất đẹp." Nhất là thời điểm trong mắt anh có hình bóng của cô, cô lặng lẽ ở trong lòng khen thêm một câu.

Gương mặt tuấn tú của Cảnh Diễn cố làm cho không chút thay đổi: "Đàn ông không thích phụ nữ dùng từ "xinh đẹp" để khen ngợi mình, nó chỉ có thể dùng ca ngợi phụ nữ."

Liền Tô Hiểu Mộc cũng cười lên, nhấp một hớp nhỏ nước chanh, khẽ nhếch cằm nói: "Không ngờ thì ra là người có chủ nghĩa đàn ông lớn vậy nha?"

"Ừm, dù sao cũng tốt hơn đàn ông chẳng có chút cá tính nào." Lời nói của anh chỉ được một nửa, vẻ mặt anh cũng ngưng lại, ánh mắt tập trung bên ngoài cửa sổ, ở một chỗ phía góc đường dưới lầu.

Tô Hiểu Mộc cảm thấy kỳ quái, nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy được trên đường người đông đúc qua lại, không hề đặc biệt gì. Hồi lâu cô mới hỏi: "Anh làm sao vậy? Là thấy người nào?"

Cảnh Diễn lắc đầu, mấp máy môi nói: "Không có gì." Hẳn là anh nhìn lầm người, cô làm sao có thể ở chỗ này?

Tô Hiểu Mộc cũng không còn suy nghĩ nhiều, nở nụ cười với anh, lại im lặng ăn vài ngụm cháo.

Thời gian sau giữa trưa, ở nơi đô thị phồn hoa này có một góc yên lặng.

Con người luôn là rất kỳ quái, sợ phải có, rồi lại khát vọng phải có, khi cô tâm tâm niệm niệm gì đó rốt cuộc tới tay, cũng không nghĩ tới muốn buông tay, hoặc là cơ bản nói là cô không muốn buông bỏ, vì ngày đó sẽ rất khó khăn, sẽ rất đau, chỉ mong quý trọng những điều trước mắt, chỉ cầu đã từng có được.

Tựa như Cảnh Diễn với Tô Hiểu Mộc.

Cô bây giờ đã dần dần quen sự dịu dàng của Cảnh Diễn, trước hết anh bảo A Di dọn đồ trong phòng cô sang phòng anh, nhìn đến chiếc gối của anh và cô, quần áo của anh và cô, bàn chải đánh răng của anh và cô đặt chung một chỗ, là một loại cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có. Chỉ là giấc ngủ riêng tư, bên cạnh chọt thêm một người, còn phải có một quá trình thích ứng.

Lúc ban đầu, cô ngủ cách anh ít nhất 1 mét, tựa như là ngủ ở mép giường, anh cũng không nói chuyện, để mọi thứ tự nhiên, nhưng có mấy lần nửa đêm tỉnh lại cô phát hiện mình ngủ trong vòng tay ấm áp của anh, hơi ấm đó khiến cô không muốn rời đi, có đôi lời gọi là "Trăm hay không bằng tay quen", có phải là nói đến điều này không?

Lại qua hai ngày, Tiểu Nghiêu từ Hongkong trở lại, Vương Hạo dẫn bọn trẻ chơi đùa khắp cả Hongkong, mọi người cũng trở thành những cục than nhỏ.

Tô Hiểu Mộc vừa dọn dẹp đồ con trai mang về, vừa trêu ghẹo cậu: "Mẹ xem một chút, ơ, anh chàng đẹp trai nhà chúng ta phải gọi là tiểu hắc nhân (mình để nguyên văn nghe cho dễ thương) rồi."

Tiểu Nghiêu trên đầu còn mang cái mũ Vịt Donald, làm mặt quỷ xông xông tới ôm mẹ hừ một tiếng: "Mới không phải! Chú Vương nói con là phiên bản thu nhỏ của Cổ Thiên Nhạc, đẹp trai biết bao."

"Tiểu phá phách, đó là bởi vì chú Vương còn phải nhận tiền lương của cha con, cho cha con mặt mũi nên mới khen con." Tô Hiểu Mộc thấy con trai càng ngày càng, càng vui mừng.

Tiểu Nghiêu nghiêm trang lão đạo ngón trỏ: "A a, nhà văn Tô Hiểu Mộc, mẹ luôn nói con giống cha, hiện tại nói con không đẹp trai, vậy ý của mẹ là cha cũng không đẹp trai sao?"

Con trai thông minh hỏi như vậy, khiến Tô Hiểu Mộc trong lúc nhất thời nói không ra lời, lại nghe một bên tiếng cười sáng lạng của Cảnh Diễn, không khỏi lờm bờm họ một cái, vỗ vỗ bụi trên tay đứng lên, lạnh lạnh nói: "Bây giờ không phải là lưu hành xu hướng bảo vệ môi trường sao? Hôm nay em không đi mua thức ăn, ăn ớt xanh cùng cà rốt tốt lắm."

Thật đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, hai cha con hai mặt nhìn nhau, sau đó bắt đầu đi lác đầu, trên đời có phụ nữ và tiểu nhân là không thể chọc vào.

Tiệc cưới bổ sung của Cảnh Diễn và Tô Hiểu Mộc dự định tổ chức vào giữa tháng chín, là tổ chức một tiệc rượu.

Vương Hạo nói trước với Tô Hiểu Mộc là hai người sẽ nhảy điệu đầu tiên, hỏi cô chọn điệu nhảy nào, điệu này làm cho cô có chút khó khăn. Trước kia ở trường cô chỉ học qua chút ít về Waltz, tay chân không phối hợp được nên cô nhảy cũng không đẹp, nhưng cô cũng chỉ biết có điệu này.

Ngẫu nhiên liên tiếp mấy ngày Cảnh Diễn đều có xã giao, không ở nhà ăn cơm, hôm nay anh trở về coi như sớm, nhưng cũng đã hơn chín giờ tối rồi. Tiểu Nghiêu nằm chơi trùng trùng điệp điệp cao (mình cũng chả biết là cái trò gì □) ở phòng khách, anh vào cửa trước, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Tô Hiểu Mộc, không thấy, liền hỏi con trai: "Tiểu Nghiêu, mẹ con đâu?"

Ánh mắt của Tiểu Nghiêu không hề rời khỏi trùng trùng điệp điệp cao, nhưng bữu mỗi lần tiếng phê phán: "Ồ trên lầu à, hai ngày nay cơm nước xong là mẹ trốn lên trên kia, không biết ở làm những gì, lại không chịu cho con biết, hừ." Trong âm thanh rất có mùi vị oán trách mẹ, đứa bé gần mười tuổi, chính là tuổi không lớn không nhỏ, là giai đoạn phát triển rất nhanh, nhất là Tiểu Nghiêu, ở một góc độ nào đó, cậu hơi lệ thuộc vào Tô Hiểu Mộc.

Cảnh Diễn cười cười, xoa xoa tóc của con trai rồi chậm chậm lên lầu, trước kia gian phòng này Tô Hiểu Mộc dùng làm phòng vẽ tranh, lúc anh đi ngang qua có tiếng nhạc phát ra, không khỏi dừng bước chân, cửa lại không khoá, anh gõ hai tiếng, nhưng bị tiếng nhạc lấn át, không có ai đáp lại.

Đi vào anh mới nghe rõ, là điệu Valse John. Strauß. Tô Hiểu Mộc đang giang hai tay ra, phỏng theo động tác đang cùng một người luyện tập Waltz, chỉ là ở trong mắt của Cảnh Diễn xem ra, có vẻ học không đúng cách.

"Động tác chân của em không đúng, đi tới lúc gót chân trước chạm đất, lui về phía sau lúc mũi chân trước chạm đất." Anh nói trúng khuyết điểm của cô.

Tô Hiểu Mộc đang luyện tập động tác xoay về, không ngờ có người xem, cô cả kinh lập tức trọng tâm không vững hướng một bên ngã xuống, thật may là anh nhanh tay lẹ mắt vững vàng tiếp được cô, đầu của cô không tự chủ ngã ra sau, trong mũi xông vào mùi rượu đỏ và thuốc lá nhân nhặt trên người anh, cô vịn cánh tay của anh đứng thẳng, mới lẩm bẩm nói: "Hôm nay anh về sớm vậy? Uống rượu?" Mấy ngày nay anh về trễ, lại sợ đánh thức cô, luôn ngủ ở thư phòng, cơ hội hai người chạm mặt không nhiều lắm.

"Chỉ là uống một chút rượu đỏ." Anh cúi đầu hỏi cô, "Không có bạn nhảy làm sao tập được điệu nhảy hoàn hảo?"

Tô Hiểu Mộc quần, âm thanh lộp bộp: "Em nhảy tệ quá."

"Là vì tiệc cưới mà chuẩn bị sao? Nếu không thì em có thể huỷ đi phần nhảy mở đầu trong bữa tiệc mà?" Anh nghĩ nghĩ rồi đề nghị như vậy.

Tô Hiểu Mộc có chút gấp gáp, đầu gối cũng luyện tập mấy ngày, lời tay áo của anh nói: "Không cần, em muốn thử lại thử một lần."

Anh tán thưởng gật đầu, cũng biết cô sẽ không dễ dàng từ bỏ, chỉ tháo cà vạt, đem áo khoác tây trang tiện tay ném qua một bên, tay trái nắm tay cô, tay phải dán vào hông của cô, tự tin nắm giữ quyền chủ động: "Vậy thì anh luyện cùng em, thật ra thì em rất chịu học hỏi."

Bọn họ dán sát thân thể, theo giai điệu chậm rãi, so sánh với sự trẻ trung của cô, bước nhảy của anh rất thành thạo lưu loát, thoải mái mà ôm lấy cô hoà theo điệu nhạc, quay về, tư thái ưu nhã mà thong dong.

"Eo nhỏ đừng cứng nhắc như vậy, thả lỏng đi theo anh là tốt thôi." Anh từ từ dẫn dắt cô.

Cô gật đầu một cái, kiên định theo bước nhảy của anh.

Chuyện này đối với cô mà nói đó là một loại cảm thụ hoàn toàn mới, hoặc là nói đây chính là vũ điệu cảm dỗ, hai người lấy tư thế dính sát thân mật cùng múa, tìm được cảm giác trong từng bước nhảy với anh. Khóe môi anh nhân nhặt nhếch lên, bàn tay ấm áp treu chọc trên chiếc eo nhỏ của cô, như muốn kiểm soát cả ý nghĩ của cô. Hơi thở giao hoà trong nháy mắt dâng lên tình triêu mập mờ, vừa lui vừa vào, điệu nhảy vẽ ra thể giới chỉ thuộc về hai người.

Một điệu nhảy hoàn tất.

Anh nói không sai, cô là người chịu khó học, nhưng chỉ là bởi vì có anh.

Trong phòng tắm đồ xuống tiếng nước chảy, hơi nước mờ mịt bốc lên khiến Tô Hiểu Mộc lấy lại được tỉnh táo, cảm xúc cũng chậm chậm bình phục lại. Nhưng trong lúc lơ đãng thấy kính thủy tinh phản chiếu đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của mình, mới vừa nơi này có một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, cô khẽ cắn môi, chỉnh nước ấm lại rất thấp, cố gắng kéo lý trí hoa si của mình trở lại.

Cũng không phải là thiếu nữ mười tám đôi mươi nữa rồi, như thế nào dễ dàng như vậy liền tìm đập mặt đỏ? Tô Hiểu Mộc à Tô Hiểu mộc, một cô gái như cô, dè dặt một chút có được hay không?

Tắm xong, cô lau khô một nửa tóc rồi bước ra ngoài, Cảnh Diễn đã tắm xong ở một phòng tắm khác, nằm nghiêng trên giường xem tạp chí, cô ít thờ sâu một hồi, cũng vén chăn lên ngồi xuống ở bên kia. Kéo ra ngăn kéo lấy ra máy sấy, nhờ vào tiếng máy sấy mà che giấu nhịp tim.

Tô Hiểu Mộc có một mái tóc quá dài, lại rất nhiều, ở cái ốt không được sấy tốt, cô còn cố hết sức giơ cánh tay về phía sau, máy sấy lại không biết lúc nào lại rơi vào trong tay người phía sau.

Cảnh Diễn một câu cũng không nói, nhận lấy máy sấy ngồi ở sau lưng cô, vung lên tóc của cô cẩn thận sấy. Giờ phút này, cô không cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự, không biết quyền sách nào nói, đàn ông chủ động sấy tóc cho phụ nữ, cũng là một loại hành động thân mật, mà cô thích.

Tóc rất mau khô, anh dùng ngón tay thon dài giúp cô vuốt lại ngay ngắn, vậy mà đến một chỗ có tóc rối, bị anh vô ý tách ra, để cho cô đau kêu thành tiếng: "A, anh nhẹ một chút a, đau." Không biết có phải hôm nay cô đặc biệt kỳ quái hay không, âm thanh của cô so với hàng ngày mềm mại và nhu nhược hơn, thậm chí mùi vị cũng dịu. Anh hơi nhíu mày, cố ý coi thường rung động lướt qua trái tim, động tác trên tay thả lỏng, lại nhanh hơn chút.

Lại gặp phải tóc rối, cô không tự chủ ngửa về phía sau, anh bị bất ngờ chợt cùng cô ngã về phía sau, anh theo bản năng ôm cô, trong lòng bàn tay nhiệt độ cao kinh người. Cô lập tức nóng nảy, giằng giằng muốn đứng lên, nhưng càng nhanh càng dễ phạm sai lầm, nhiều lần tay ngã trên người pháp phồng của anh, máy sấy cũng theo hỗn loạn bị quét xuống mặt đất, hô hấp cũng dần dần tăng thêm, trong không khí lượn lờ động tình mập mờ.

Cảnh Diễn cố gắng khắc chế mình, giọng nói ám ảnh nói: "Em đừng cử động nữa."

Tô Hiểu Mộc cảm nhận được một chỗ như lửa nóng dưới mông, lập tức không dám động đậy, trên mặt nhàn nhạt hồng.

Cảnh Diễn từ từ rời khỏi cô, ấm áp vây quanh chợt biến mất, để mong đợi trong tiềm thức của cô trở thành hư không, trong nháy mắt anh xoay người định xuống giường, không biết là dùng khí từ đâu tới, cô chợt từ phía sau ôm hông của anh, mặt dán vào sống lưng thẳng tắp, cúi đầu mềm mại nói: "Cảnh Diễn, anh đừng đi. Đừng đi."

Thân thể của anh bỗng căng thẳng, nắm tay của cô có chút dùng sức, vẫn như cũ khắc chế mình: "Anh không đi, chỉ là đi toilet một chút." Hẳn không túng dục, cũng không phải là không có dục vọng, anh là đàn ông bình thường, cũng không hi vọng bởi vì nhất thời ý loạn tình mê mà cô phải hối hận.

Tô Hiểu Mộc lại ôm anh chặt hơn, giọng điệu kiên định nói một chữ "Không".

Anh che giấu tâm tình, hỏi cô: "Em biết mình đang làm gì không?"

Cô run rẩy gật đầu, cô rất rõ ràng, cô muốn anh.

Tất cả lý trí trong nháy mắt bị tan rã.

Anh lưu loát xoay người, để cô xuống giường, cúi người ôm ái hôn lên môi của cô, dần dần, càng ngày càng sâu. Cô giống như bị rút đi hơi sức toàn thân, chỉ có thể nhắm mắt lại, run rẩy vịn bờ vai của anh, một cách toàn tâm toàn ý hôn trả anh, hai người hết sức triền miên. Trên đất sớm đã có tán loạn quần áo của hai người, da thịt trắng như bạc ngọc của cô vừa thoát khỏi che đậy, lập tức đã đoạt đi lực chú ý của cô, hô hấp cũng biến thành nồng đậm.

Hôn, một đường đi xuống, cằm, xương quai xanh, ngực, bên hông, nơi tư mật.

Cô không cách nào điều khiển chính mình tự động mà đem tay cắm vào trong tóc anh, hình như muốn ngăn cản anh xâm nhập, lại mâu thuẫn mà nghĩ để cho anh tiến thêm một bước, lấp đầy khoảng trống của cô.

Thậm chí có loại kích động muốn khóc.

Anh vững vàng đặt tại lối vào của cô, cúi người, dịu dàng hỏi: "Có thể sao?"

Cô ngượng ngùng run lên, nhìn trông mất sâu xa như biển của anh, nhẹ nhàng, như không thể nghe nổi "Ừ" một tiếng.

Lấy được sự cho phép, anh dịu dàng, lại kiên định tiến vào cô, giống như hai người thất lạc nửa vòng tròn, rốt cuộc kết làm một thể.

Giữa tháng chín rất nhanh đã đến.

Bữa tiệc tổ chức ở tầng thượng của một khách sạn năm sao của Cảnh Diễn, thiết kế phân nửa để lộ cảnh sắc bên ngoài, tại một nơi tràn ngập ánh sáng ban đêm, chỉ cần ngắm cảnh bên ngoài, tựa như cùng đứng ở trong trời mây, cùng ôm khắp trời đêm.

Hội trường trang trí hoa lệ trang trọng, bánh kem cao bảy tầng được đặt trên sân khấu. Bức tranh màu sắc, ăn uống linh đình, khách hôm nay phần lớn đều là bạn bè quen thuộc, mang theo nụ cười lười biếng trò chuyện cùng nhau.

Ở trong phòng nghỉ, Hạ Tiểu Nhiễm và Lương Hi ở cùng Tô Hiểu Mộc, còn hai người bạn tốt khác không cách nào đến được, coi như là tiệc nuôi nấng nhỏ.

Nghe được "Phanh" một tiếng, Hạ Tiểu Nhiễm khẽ nâng mặt, tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, nhiều đóa hoa mỹ lệ trong đêm đen hoa lệ nở rộ, đem bầu trời đêm thành phố đã đẹp phải càng thêm tuyệt vời.

Cô mất hồn trầm mê một lát, mới lẩm bẩm nói nhỏ: "Thật là đẹp a, Hiểu Mộc, thật làm cho người ta hâm mộ."

"Đúng vậy a, đúng a!" Lương Hi gật đầu liên tục đồng ý, nhìn toàn thân Tô Hiểu Mộc trong lễ phục không vai, sắc màu trắng muốt, thiết kế buộc ngực thu eo, vạt áo tán ra giống như cái đuôi mỹ nhân ngư, căn bản không cần phối cùng trang sức đã vô cùng đẹp mắt.

Tô Hiểu Mộc nhìn hai người, mới mỉm cười nói: "Không cần hâm mộ mình, rất nhanh hai người cũng sẽ có ngày này thôi." Nhưng khi nhìn đến họ thì chẳng chỉ là một thân một mình.

"Không có đâu!"

Hạ Tiểu Nhiễm cùng Lương Hi không hẹn mà cùng nói ra khỏi miệng, mà sau đó cùng nhìn nhau, là ngọt cũng là khổ, chỉ có tự mình biết.

Tô Hiểu Mộc ngẩn ra, lại không để lại dấu vết ngăn đề tài này lại: "Được rồi, thời gian sắp tới, hai người giúp mình một chút, mang dây chuyền nào thích hợp? Mình thấy không lộng lẫy cũng là xa hoa."

Họ cũng thở phào nhẹ nhõm, ở trước gương ngơ ngác một lời ta một câu tán đi phiên muộn.

Phó Hi Nghiêu cùng Bồi Lâm đều chào hỏi mấy bạn bè trong hội trường, lại gặp nhau trước cửa phòng nghỉ, cả hai cùng đang chờ người.

Bồi Lâm lơ lửng, chạm vào cổ Phó Hi Nghiêu bên cạnh, nhỏ giọng cười cười: "Lúc nào thì đến phiên Phó Tứ thiếu mời khách?"

Phó Hi Nghiêu nét mặt hài hước làm cho người ta không phân biệt vui buồn, ánh mắt của anh lướt về đám nam nữ trong hội trường, tựa như nhớ tới cái gì, khoe miệng cười cười: "Lời này phải là tôi hỏi anh chứ? Nhớ là anh đã đính hôn hơn mấy tháng rồi, thế nào, chuẩn bị xong bước vào phần mộ rồi hả? Hoặc là."

Anh ý vị sâu xa liếc nhìn hướng phòng nghỉ, "Có niềm vui mới muốn vứt bỏ người cũ rồi hả?"

Trong nháy mắt, Bồi Lâm che đi ý lạnh trong mắt, sắc mặt trầm trầm không lên tiếng.

Phó Hi Nghiêu hung ác hiểu được hàm ý, quơ quơ rượu đỏ trong ly, ý vị sâu xa hỏi: "Anh rất thân với Cảnh Diễn?"

"Tạm được, cùng nhau hợp tác trong dự án đảo nghỉ dưỡng." Bồi Lâm đáp không chút để ý, "Chỉ là. Trong hội trường này ai không muốn cùng anh ta quen thuộc?" Ở trong thành phố này hai chữ Cảnh Diễn có bao nhiêu sức mạnh, hắc bạch đạo cũng cảm thấy nợ của anh, buôn bán càng thêm lớn đến không cách nào tính toán được.

"Đúng vậy." Phó Hi Nghiêu bừng tỉnh hiểu ra, nhẹ nhàng cười, sau đó duy trì vẻ mặt giống như đợi bạn gái từ trong phòng nghỉ đi ra.

Hạ Tiểu Nhiễm thấy anh chờ ở ngoài cửa, sừng sốt một chút, nhưng cũng không để ý đến anh, trực tiếp đi về phía trong hội trường, đi tới nơi nhiều người, giống như là muốn tránh cùng một chỗ với anh.

Lương Hi theo ở phía sau Tiểu Nhiễm ra ngoài, lúc đi ra ngoài cửa chỉ còn Bồi Lâm, nhưng cô hoàn toàn xem anh ta trong suốt, nhưng Bồi Lâm đầu quan tâm, dùng sức lôi cánh tay nhỏ bé của cô không thả, cô chỉ còn cách phải hạ thấp giọng hầm hừ: "Anh có biết lịch sự hay không?"

Bồi Lâm lạnh lùng cười cười: "Không có đâu, anh muốn em thôi, hết!" Anh càng xem càng cảm thấy cái hôn lễ này chói mắt, vì vậy thô lỗ kéo cô đi qua hội trường.

Tám giờ tối, người điều khiển chương trình tuyên bố buổi tiệc bắt đầu.

Cảnh Diễn kéo tay Tô Hiểu Mộc từ một bên từ từ đi lên trung tâm hội trường, anh mặc một bộ Âu phục màu đen, cùng Tô Hiểu Mộc một thân trắng sáng ngời tạo thành sự tương phản, lại nhu hợp khác thường.

Sau đó là đọc diễn văn, nam nữ chủ nhân trao đổi chiếc nhẫn, nhảy điệu nhảy thứ nhất.

Đã suy tính đến tình huống thân thể Tô Hiểu Mộc, chuẩn bị nghi thức đơn giản nhất, Tiểu Nghiêu là hoa đồng của hai người, một thân lễ phục màu trắng gạo, tay nâng lễ hoa, một dáng vẻ đẹp trai như cha.

Cảnh Diễn cảm thấy Tô Hiểu Mộc có chút gò bó, lại theo bản năng ôm chặt cô một chút, ở bên tai cô nói nhỏ: "Đừng khẩn trương, tối nay em là nữ chủ nhân xinh đẹp nhất." Động tác thân mật như vậy trong mắt người ngoài tự nhiên giải thích là giữa vợ chồng tóc mai chạm nhau tâm tình, mọi người đều là người biết chuyện, cho nên không có ai truy hỏi sao bọn họ có một đứa con trai lớn như vậy.

Nữ chủ nhân.

Tô Hiểu Mộc thích xung hô này, nhàn nhạt cười lên, tư thế nhảy càng thêm giản dị tự nhiên. Liên tục phóng ra không biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ nóng rực, mà cô chỉ tựa vào ngực anh, tận tình hưởng thụ đêm này.

Rốt cuộc sức khỏe của ôc vẫn chưa hồi phục, cùng Cảnh Diễn tiếp đãi một số khách quan trọng đã thấy mệt, chỉ đành phải trở lại phòng nghỉ, Lương Hi cùng Tiểu Nhiễm mới một chút cũng không biết đi nơi nào, giống như một người thời điểm chỉ có mình cô độc mới biết được bạn bè quan trọng thế nào.

Nhưng cô chưa vào phòng được bao lâu, thì có nhân viên làm việc gõ cửa.

Có xoa xoa mi tâm mở cửa, hỏi "Có chuyện gì?"

Cô gái trong đồng phục nhân viên khách sạn có chút khó xử nhìn Tô Hiểu Mộc một cái, mới nhỏ giọng nói: "Cảnh phu nhân, bên ngoài, bên ngoài có một người muốn vào hội trường, nhưng là cô ấy không có thư mời, lại kiên trì không chịu rời đi, xin hỏi nên làm sao?" Cô cẩn thận từng li từng tí chăm chú tìm từ, chỉ sợ chọc cho bà chủ mất hứng mất chén cơm.

Cô càng không dám nói, cô gái kia khoa trương nói ông chủ là người yêu của cô ta, người nên cưới cũng phải là cô ta, la hét muốn cô cho vào để gặp ông chủ nói cho rõ ràng, trợ lý Vương cũng hết cách với cô ta rồi, trực tiếp đi tìm ông chủ, quản lý kêu cô đi đến nói cho bà chủ một tiếng.

Cô cảm thấy, một người đàn ông và hai người phụ nữ, như thế nào nói rõ ràng cho được?

Nghe vậy, Tô Hiểu Mộc nhủ chặt lông mày, lập tức liền đứng dậy, nói với cô: "Được rồi, cô dẫn đường đi."

Cô gái trẻ gật đầu, rất thức thời theo sát Tô Hiểu Mộc giúp cô cầm làn váy và dẫn đường.

Tô Hiểu Mộc còn chưa đi tới cửa liền nghe giọng nữ bén nhọn đang la hét: "Các người tại sao không cho tôi vào đây? Ngăn tôi nữa, cẩn thận anh Cảnh Diễn đuổi việc các người hết!" Mấy bảo vệ miễn cưỡng ngăn cô lại, hay bởi vì lời nói của trợ lý Vương, không dám đuổi cô ta đi.

Âm thanh nghe rất quen tai, nhất là câu "Anh Cảnh Diễn", khiến Tô Hiểu Mộc có dự cảm xấu, cô vòng qua trụ lớn ở cửa ra vào, một giây kế tiếp liền nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ chói mắt, vóc người mảnh khảnh cao gầy, khuôn mặt tinh xảo, cùng với lễ phục màu đỏ, không khỏi làm cho người ta nhìn chằm chú.

Sau đó, đợi thấy rõ gương mặt người đó, cô không khỏi ngăn ra.

Là cô ấy, Tần Trần.

(*) Côn khúc (崑曲; Bính âm: Kūnqǔ) hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại

(**) Bạch Tiên Dững (Kenneth Pai), con trai của Bạch Sùng Hi, nhà văn Đài Loan. Ông là nhà văn đương đại đồng tính nổi tiếng của Đài Loan với tiểu thuyết Nghiệt tử viết về đồng tính nam ở Đài Bắc vào thập niên 1960-1970, được dịch sang tiếng Anh và Pháp, và được chuyển thể thành phim hai lần.

(***) Mẫu đơn đình (phồn thể: 牡丹亭; bính âm: Mǔ dān tíng) hay còn gọi là Hoàn hồn ký (Trung văn giản thể: 还魂记; Trung văn phồn thể: 還魂記; bính âm: Huán hún jì) hay Đỗ Lệ Nương mộ sắc hoàn hồn ký (Trung văn giản thể: 杜丽娘慕色还魂记; Trung văn phồn thể: 杜麗娘慕色還魂記; bính âm: Dù lì niáng mù shǎi huán hún jì) là một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời kỳ nhà Minh là Thang Hiền Tổ viết năm 1598 mà đến nay vẫn được người Trung Hoa nghiên cứu dựng lại và diễn xướng

Nội dung chủ yếu của Mẫu đơn đình là câu chuyện tình lãng mạn trên miền sinh sinh tử tử của đôi trai gái: Đỗ Lệ Nương và Liễu Mộng Mai.

Đỗ Lệ Nương là con gái độc nhất của quan thái thú Nam An Đỗ Bảo. Nàng vừa xinh đẹp lại rất thông minh nên vợ chồng Đỗ Bảo rất yêu quý, mời thầy học là Trần Tồi Lương về nhà dạy cho con gái về Kinh Thi. Nhà họ Đỗ giáo dục con gái rất nghiêm, suốt ngày Đỗ Lệ Nương chưa bao giờ dám rời khỏi khuê phòng nửa bước. A hoàn là Hương Xuân cũng theo nàng cùng học, nhưng Hương Xuân rất ham chơi, thường trốn học đi ra ngoài.

Một hôm, Hương Xuân rủ Lệ Nương ra vườn hoa sau nhà chơi. Sắc xuân khắp vườn đã khiến cho Lệ Nương vô cùng say đắm. Khi vào đình Mẫu đơn trong vườn nghỉ chân, Lệ Nương chợp mắt ngủ thiếp đi, mộng thấy mình gặp một chàng thư sinh tài mạo là Liễu Mộng Mai trò chuyện tâm tình rất tương đắc. Từ đó Lệ Nương về nhà ôm tư tưởng nhớ Liễu Mộng Mai. Bệnh tư tưởng càng ngày càng nặng, Lệ Nương vẽ một bức chân dung tự họa và đề một bài thơ bảo Xuân Hương đem giấu dưới ngọn giả sơn rồi lặng lẽ qua đời. Vợ chồng Đỗ Bảo theo di nguyện của con, an táng nàng dưới một gốc mai ở vườn hoa sau nhà. Sau đó Đỗ Bảo được thăng làm An phủ sứ ở Hoài Dương, trước khi đi ông cho dựng Mai Hoa quán ở trong vườn rồi sai Trần Tồi Lương và Thạch Đạo Cô ở lại trông nom phần mộ của Lệ Nương.

Liễu Mộng Mai lên kinh đi thi, trên đường qua Nam An bị cảm ốm phải xin ở nhờ Mai Hoa quán. Một hôm Mộng Mai ra sau vườn dạo chơi nhất được bức chân dung tự họa và bài thơ trước khi chết của Lệ Nương, liền đem về phòng. Mộng Mai vừa thấy chân dung Lệ Nương tưởng như mình đã quen biết khi nào, tình cảm vô cùng sâu nặng, cũng đề một bài thơ lên tranh, rồi suốt ngày ngồi bên bức vẽ, "cùng chơi, cùng hỏi, cùng gọi, cùng đùa". Cảm tấm chân tình của Liễu Mộng Mai, Lệ Nương đã ra khỏi bức tranh và hẹn hò ước nguyện với người tình trong mộng năm xưa. Sau khi biết căn nguyên câu chuyện, Mộng Mai năn nỉ Thạch Đạo Cô cho mở nắp quan tài lên. Lệ Nương sống lại, hai người nên duyên vợ chồng, cùng với Thạch Đạo Cô lên kinh ứng thí. Trần Tồi Lương phát hiện ra bèn đến Hoài Dương tố cáo với Đỗ Bảo tội trộm mộ của Liễu Mộng Mai.

Liễu Mộng Mai ứng thí ở Lâm An (tức Hàng Châu) thì gặp lúc quân Kim vào cướp phá. Việc yết bảng bị đình lại, Hoài Dương bị vây hãm. Lệ Nương liền bảo Mộng Mai đến Hoài Dương dò la tin tức cha mẹ. Mộng Mai đến Hoài Dương cũng vừa lúc quân Kim lui binh. Nhưng Đỗ Bảo cho rằng Liễu Mộng Mai là kẻ dối trá nên đánh cho một trận rồi áp giải về Lâm An thẩm vấn. Ngày yết bảng, Liễu Mộng Mai đỗ trạng nguyên, nhưng Đỗ Bảo cố chấp vẫn không chịu nhìn mặt cả con gái lẫn con rể. Đến khi Hoàng thượng hỏi rõ câu chuyện liền giáng chỉ cho nhà họ Đỗ: "Cha con vợ chồng nhận nhau, về phủ đệ thành thân". Cuối cùng cả gia đình đoàn viên sum họp, Đỗ Lệ Nương và Liễu Mộng Mai sống với nhau vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tắt Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: TÌNH CŨ

Tay Tô Hiểu Mộc nắm làn váy hơi run lên, sau đó gơ tay lên muốn mở miệng kêu bảo vệ đừng cản người, thật không nghĩ đến còn có người nhanh hơn cô, âm thanh lạnh lùng chỉ bình tĩnh quát lớn: "Các người buông cô ấy ra!"

Anh gấp gáp nhanh chóng bước đến bên cạnh cô ấy, ánh mắt lạnh lẽo giống như một kiếm của kỵ sĩ, đẩy lùi những thương tổn gây cho cô công chúa của mình, các bảo vệ chỉ đành phải nhanh chóng tản ra.

Tay Tô Hiểu Mộc cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, an tĩnh nhìn anh, cô quen thuộc, mới vừa rồi còn ôm cô vào trong ngực tuyên bố với tất cả bạn bè họ là vợ chồng, ở trước mặt cô đem một cô gái khác bảo hộ thật chặt ở trong ngực, bởi vì cô ấy khốc thủt thít làm nũng, tình cảm trong ánh mắt kia... có vẻ như là dòng nước ấm áp dịu dàng, kể cả lòng của cô đều trở nên lạnh nhạt. Cô cảm giác âm thanh chung quanh giống như lập tức biến mất, mà cô mờ mịt không tiêu cự nhìn hai người đang ôm ấp trước mặt.

Nơi đó, không có vị trí thuộc về cô.

Giống như mười năm trước, chỉ cần nơi có Tần Trần, trong mắt của anh xác định sẽ không có người khác.

Chỉ có Vương Hạo tỉnh mắt, ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở ông chủ mình, Cảnh Diễn mới bỗng nhiên ý thức được có vẻ không đúng, thân phận không đúng, cử chỉ của mình lại càng không đúng, hôm nay là tiệc cưới của anh, mà chôn ở trong ngực anh là cô gái nhiều năm trước đã không thuộc về mình.

Tay của anh không tự chủ buông lỏng một chút.

"Ông chủ." Sắc mặt của Vương Hạo có chút quái dị, chỉ chỉ phía sau anh.

Cảnh Diễn ngẩn ra, nhìn theo hướng anh chỉ phía sau, chân mày đậm kể rét lạnh.

Trước cây cột lớn, Tô Hiểu Mộc nhìn thẳng vào gương mặt anh, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tâm trạng thấp thòm. Cô chỉ đối diện với đôi mắt anh nhìn một cái liền xoay người rời đi, một giây kế tiếp động tác của anh so đại não nhanh chóng hơn, đã không tự chủ hướng chỗ cô đi tới, rồi lại rất nhanh dừng lại, bởi vì một đôi tay trắng nhỏ nhắn nắm lấy vạt áo anh.

Tay Tần Trần run run cản anh lại, chỉ sợ anh rời đi, sắc mặt khó coi cũng không thể bởi vì má hồng mà che giấu trắng bệch, âm thanh run run của cô kêu lên: "Anh Cảnh Diễn. Anh phải đi chỗ nào? Không cần đi." Không biết sao, cô đã sớm không như nữ vương kiêu ngạo la lối om sòm như ban này, lúc này giống như một đứa bé yếu đuối, ánh mắt cùng động tác cũng nhất gan như cây.

Cảnh Diễn cau mày, bèn nhảy phát hiện cô có cái gì không đúng, nhưng lại không yên lòng Tô Hiểu Mộc, suy nghĩ trong chốc lát nói Vương Hạo: "Vương Hạo, cậu giúp tôi chuẩn bị một phòng nghỉ ngơi đi." Ngược lại nói với Tần Trần nói: "Đạt Đạt*, em ngoan, đi nghỉ ngơi trước, anh còn có chuyện, ngày mai sẽ lại tìm em." Sau đó quyết tâm không để ý tới sự gào thét của cô nữa, trực tiếp hướng nơi Tô Hiểu Mộc đã bỏ đi bước nhanh. (*: là tên thân mật Cảnh Diễn gọi Tần Trần, nguyên văn là Đạt Đến Đạt Đến, mình thấy kỳ kỳ nên để là Đạt Đạt, có gì các bạn góp ý nhé □)

Dạ tiệc đã gần như đến hồi cuối, mặc dù một số khách đã rời đi, nhưng không ai thấy được chuyện khác thường xảy ra ở cửa, Tô Hiểu Mộc thờ phào nhẹ nhõm, bàn giao cô bé vừa thông báo cho cô cho quản lý hội trường, lúc này mới trở lại phòng nghỉ ngơi. Thợ trang điểm cũng bị cô đuổi ra ngoài, cô không muốn để cho người khác nhìn cô nhếch nhác, thật ra thì cô phải cảm thấy may mắn Tần Trần cũng không đến tại hội trường tiệc cưới, bằng không.

Đã cách nhiều năm, đợi nhiều năm như vậy, cô cho là anh cùng Tần Trần sẽ không còn qua lại rồi.

Luôn có những thời điểm không thể tưởng tượng được.

Cô chết lặng tấy trang cho chính mình, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, giống như đi vào một mê cung, cô rối loạn chạy bên trong, cho là có thể thoát khỏi, lại là ngõ cụt, cho là không có đường lui, lại không còn đường sống, nhưng cứ như vậy cuộc trốn chạy mãi không chấm dứt, cô đã mệt mỏi không chịu nổi, sức lực để bảo vệ mình cũng không có

Bỗng dưng, trên vai căng thẳng, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện không biết từ lúc nào Cảnh Diễn đứng ở sau lưng chính mình, xuyên thấu qua gương lăng lạng nhìn cô.

"Anh. Tại sao trở lại? Không sao chứ?" Chờ đến lúc mở miệng, cô mới phát hiện ra âm thanh mình ám ách rất kỳ lạ.

Cảnh Diễn mím môi, sờ lên cái trán của cô, nhiệt độ còn bình thường, âm thầm yên tâm, mới nhỏ giọng nói: "Còn có thể có chuyện gì? Yên tâm, Vương Hạo sẽ thay anh xử lý, em mệt không? Anh và em cùng nhau về nhà."

Cùng nhau, về nhà.

Nước mắt rồi cuộc vẫn không nhìn được rơi xuống, cô cầm ngược lại tay của anh, có chút mờ mịt lầm bầm: "Mới vừa rồi, em cho là chúng ta đã kết thúc." Cô không biết Tần Trần tại sao lại trở lại, cũng không biết tại sao cô ấy muốn chọn thời điểm này xuất hiện, cô chỉ biết trong mắt anh, trong lòng anh, Tần Trần quan trọng đến cỡ nào.

"Anh biết ngay em sẽ nghĩ nhiều, anh không nói em trước, sự xuất hiện của cô ấy cũng ngoài dự liệu của anh, hôn lễ, anh không có thông báo cô ấy." Cảnh Diễn dừng một chút, ngồi xuống bên cạnh cô, vuốt mặt của cô nhẹ giọng giải thích, "Đạt Đạt. là em của anh, cũng tự nhiên là người thân trong gia đình, chỉ là bây giờ có chút khác lạ, mới vừa rồi anh lo lắng cô ấy bị thương mới quên mất cảm nhận của em, thật xin lỗi."

Đây là lần thứ hai anh trịnh trọng như vậy nhận lỗi với cô, Tô Hiểu Mộc cảm giác mình nên rộng lượng quên đi, nhưng tại sao cô còn chưa cảm thấy an tâm?

Vào giờ phút này, cô chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

"Hiếu Mộc." Cảnh Diễn kiên nhẫn kêu một tiếng nữa.

Tô Hiếu Mộc vừa trầm lặng một lúc, qua một lúc mới hỏi: "Này, anh sẽ cùng em trở về?" Không cần đi xem cô ấy sao? Nửa câu nói sau này ở bên miệng cô không có cách nào nói ra được, ngộ nhờ cô nói xong, lại gặp phải gậy ông đập lưng ông? Cô thừa nhận, cô là người phụ nữ hẹp hòi, cô ghen tỵ.

Cảnh Diễn nhàn nhạt nói: "Không cùng em đi, còn có thể cùng ai đi?" Lời này rõ ràng lấy lòng cô, anh thu lại tâm tình hỏi, "Sắc mặt của em thoát nhìn rất không tốt, có muốn mời bác sĩ tới xem một chút không?"

"Sắc mặt không tốt là bởi vì ai vậy?" Tô Hiếu Mộc nhỏ giọng nói, lặng lẽ lau sạch nước mắt nói: "Không cần chuyện bé xé ra to, anh kêu tài xế chuẩn bị xe đi, em chỉ là mới ngủ chút, đợi em thay xong quần áo là có thể về rồi."

"Vậy anh đi ra bên ngoài chờ em." Cảnh Diễn rất nhanh đứng lên.

Cô sững sờ nhìn bóng lưng của anh đến mất hồn, không khỏi buồn bã, anh quả nhiên là độc dược của cô, cũng là thuốc giải của cô.

Rất nhanh, Tô Hiếu Mộc thay xong quần áo ra ngoài, Cảnh Diễn mới vừa cúp điện thoại, Vương Hạo đã chặn bị tốt mọi thứ cho Tần Trăn, anh hơi yên tâm. Quay đầu lại nhìn đến vợ của mình mặt mộc không trang điểm chỉ mặc một cái áo đầm màu hồng cánh sen ra ngoài, rất tự nhiên liền đem áo khoác của mình khoác lên trên vai cô, động tác này giống như thành thói quen của anh, cô hiểu ý cười một tiếng.

Nơi tổ chức tiệc cưới cách nhà họ khá xa, Tô Hiếu Mộc ở trên xe dựa vào bả vai Cảnh Diễn ngủ thiếp đi, tay Cảnh Diễn nắm chặt điện thoại di động, lại nhìn Tô Hiếu Mộc đang dựa vào vai mình một chút, mỉm cười, cùng đêm tối vô biên chung quanh dung thành một thể.

Nửa đêm hai giờ.

Điện thoại riêng trong phòng ngủ của họ đột ngột vang lên, số này chỉ có mấy người bạn và thuộc hạ than tín của anh biết được, vào thời gian này vang lên cũng không hợp, trừ phi là chuyện đặc biệt gấp gáp.

Tô Hiếu Mộc xưa nay ngủ không sâu, lập tức liền bị đánh thức, mở đèn nhỏ ở đầu giường, mới phát hiện Cảnh Diễn cũng tỉnh, nhưng trực giác của cô, anh căn bản không ngủ.

"Hả?" Cảnh Diễn nhận điện thoại, an tĩnh nghe người bên kia nói chuyện.

"Ông chủ, cô Tần giống như có gì không ổn. Từ lúc rời tiệc cưới đến bây giờ, không ăn không uống cũng không chịu ngủ, có lúc rống to tên ngài, có lúc lại tự mình khóc, giống như cũng không nhớ tôi, theo tôi thấy, có nên nhờ bác sĩ đến khám không?" Vương Hạo không khỏi chần chờ.

"Cái gì?" Âm thanh Cảnh Diễn rất nhẹ, nhưng tay cầm điện thoại lại dùng sức, cơ hồ muốn kéo đứt dây điện thoại, Tô Hiếu Mộc bị nét mặt của anh dọa cho ngồi bật dậy, im lặng hỏi anh thế nào.

Thấy như vậy anh mới thoáng chế tâm tình của mình, lập tức thâm trầm, vỗ vỗ vai Hiếu Mộc trấn an một lát, anh mới nhỏ giọng hỏi: "Cô ấy. vẫn như vậy? Cậu cho người đi mời bác sĩ Lục." Bên kia không biết nói câu gì, chỉ nghe thấy anh lãnh đạm nói, "Nói là tôi mời, ông ấy sẽ nể mặt, sau đó cậu giúp tôi đi thăm dò, mấy năm này xảy ra chuyện gì, một chuyện cũng không bỏ sót."

Cúp điện thoại.

Tô Hiếu Mộc mới tìm trở về âm thanh của mình: "Cảnh Diễn? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tình trạng của Đạt Đạt không tốt." Cảnh Diễn mấp máy môi, còn đang ngẫm nghĩ về tình huống này.

Đạo nghĩa vợ chồng, quý ở thẳng thắn.

Anh vừa nói như thế, Tô Hiếu Mộc mới nhớ tới, xác thực lần này thấy Tần Trăn cùng năm đó gặp mặt rất không giống, khi đó cô ấy cười rất ngọt ngào, đối với việc mình là bạn gái của Cảnh Diễn không hề bài xích mà dễ dàng chấp nhận, ngược lại hiện tại có chút khác thường, cô cũng nghiêm nghị ngồi thẳng người, hỏi "Vậy bây giờ nên làm cái gì? Nếu không chúng ta đi xem cô ấy ra sao chứ?"

"Không cần, ngủ trước đi, anh đi gọi điện thoại." Anh vén chăn xuống giường, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò cô một lần, "Không cần lo lắng."

"Ừ." Tô Hiếu Mộc gạt đầu, trong lòng cũng đang cười khò, gọi cô thế nào không lo lắng? Người kia là thanh mai trúc mã của anh, hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ, đột nhiên mọi chuyện đến như vậy, là số mạng còn là châm chọc?

Cảnh Diễn đến thư phòng gọi một cuộc điện thoại đường dài đến New York, bên kia đang là buổi chiều.

Điện thoại chỉ nói chuyện hai phút, anh xác định một chuyện, như anh đoán, Tần Trăn ly hôn.

Mà Phương Mẫn, mẹ của cô biết tin cô trở về nước sợ hết hồn, lại cứ nói ở trong điện thoại rất khó nói rõ ràng tình huống, phải nói trực tiếp, cho nên lập tức quyết định lên đường trở về nước, cũng thỉnh cầu anh giúp một tay chăm sóc con gái.

Tương như mọi chuyện đã kết thúc lại đẩy ra một tầng sương mù, lại bí ẩn nặng nề.

Rất nhanh Vương Hạo lại gọi tới, nói bác sĩ Lục cho Tần Trần một mũi thuốc an thần, đã ngủ rồi, để cho anh yên tâm.

Cảnh Diễn một mình ngồi thật lâu ở thư phòng.

Tô Hiểu Mộc cũng ở phòng ngủ một mình lạnh lạnh đối mặt với thực tại.

Đến lúc trời sáng, cô nghe âm thanh xoáy mở cửa phòng, cuối cùng lại không mở, sau đó cô biết anh xuống lầu ra cửa, vì vậy đóng lại ánh mắt chưa xốt, thờ dài một tiếng.

Có điều gọi là tình cũ không thể chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: TÂM BỆNH

Trong khách sạn.

Đẩy ra một khe hở, Cảnh Diễn đứng trước cửa chần chờ, anh yên lặng trầm mặc, rốt cuộc vẫn phải đi vào.

Trời vừa sáng không bao lâu, rèm cửa màu vàng nhạt kéo dài xuống đất đang nửa mở, ánh sáng nhẹ nhàng xuyên vào, hai người trên giường lớn, Tần Trần ôm gối đầu mềm mại ngủ nghiêng, Vương Hạo mới nhờ người giúp cô thay quần áo, cô lúc này thoát nhìn rất yếu ớt, gương mặt lớn chừng bàn tay còn vương nước mắt. Anh không ngờ vài năm sau gặp lại cô, lại có thể biến thành đáng vẻ nhếch nhác như thế này.

Ly hôn.

Đôi mắt Cảnh Diễn bỗng chốc rét lạnh, nhớ tới một lần gặp mặt cuối cùng kia ở Los Angeles, cô nói với anh: "Anh Cảnh Diễn, anh thật không cần lo lắng cho em, anh ấy đối với em rất tốt rất yêu em...em rất hạnh phúc, hơn nữa em không muốn anh ấy hiểu lầm chúng ta, về sau, chúng ta nên ít gặp mặt thôi." Mà anh luôn luôn kiêu ngạo, cũng sẽ không làm chuyện dây dưa ngu ngốc, nếu cô nói cô rất hạnh phúc, vậy anh liền hoàn toàn buông tay, sau đó thật tâm chẳng quan tâm đến chuyện của cô nữa.

Nhưng, đây chính là "Hạnh phúc" mà cô nói?

Nghe phía bên ngoài có tiếng đi lại, anh nhìn thời gian, bất tri bất giác sắp chín giờ. Anh bảo Vương Hạo hẹn bác sĩ Lục, tin tưởng sự chuyên nghiệp của ông ấy có thể giải thích cho anh một số chuyện.

Chín giờ ba mươi phút.

Trên bàn để tư liệu Vương Hạo cả đêm tra được về Tần Trần trong mấy năm này, mà Cảnh Diễn nắm chặt tay từ đầu đến cuối không có buông lỏng, nhưng mặt lạnh lắng nghe bác sĩ Lục phân tích, dần dần ánh sáng trong phòng cũng không thể làm ấm nhiệt độ xung quanh anh lên chút nào.

"Ý của ông là, những biểu hiện khác thường của cô ấy là dấu hiệu của bệnh tâm thần?" Cảnh Diễn sau khi hỏi xong cũng ngẩn ra.

Bác sĩ Lục trả lời cũng rất máy móc: "Bệnh tâm thần cũng chỉ là một cách nói rất sơ lược, tôi cùng cô Tần chỉ là tiếp xúc bước đầu, không thể tùy tiện kết luận. Mà bây giờ căn cứ tài liệu và biểu hiện đặc biệt, cô ấy đã chịu kích thích tinh thần nghiêm trọng hoặc bị ngăn trở về mặt tình cảm, hoặc là sống dưới áp lực lâu dài, hoặc tinh thần kích động, cũng có thể là chứng uất ức kéo dài, theo phán đoán của tôi, ngày trước cô Tần không phải là người dễ kích động vậy chứ?" Ông dùng rất nhiều từ "hoặc" để chỉ những phán đoán chưa chắc chắn cần phải có sự kiểm tra lại một cách kỹ càng.

Cảnh Diễn gật đầu, ngón tay cong lên gõ nhịp trên bàn mấy cái, giống như đang suy tư, trước kia Đạt đạt mà anh biết, từ nhỏ đã là một cô gái xinh đẹp tự tin, số lần khóc cũng rất ít, té ngã sẽ tự mình bò dậy, cười híp mắt nói, em rất dũng cảm, em không sợ đau, đối đãi với người khác càng thêm thân thiết nhiệt tình.

"Cuộc sống, công việc hoặc là xung đột hôn nhân tạo nên kích thích cũng có thể là nguyên nhân, một loại triệu chứng có thể là cố chấp cực độ, luống cuống, các loại chứng cuồng loạn, hay ngược lại là hoàn toàn tự ti, đa nghi, e lệ cùng tâm lý lệ thuộc nặng nề, tôi không thể một mực khẳng định toàn bộ, cũng không thể kết luận một cách đơn giản tình trạng của cô Tần, nhưng ngài cần chuẩn bị tâm lý." Bác sĩ Lục nói tiếp.

Lần này mày Cảnh Diễn cũng khép chặt hơn rồi, âm thanh của anh rất trầm: "Nếu như chẩn đoán là chính xác, làm sao chữa trị?"

Bác sĩ Lục uống một hớp trà, mới giải thích: "Tất cả các loại bệnh tuy có thể giống nhau nhưng cũng không thể sử dụng cùng một phương pháp, không có gì tốt hơn là trị từ tâm lý bệnh nhân, phương pháp chữa trị tâm lý cũng có nhiều loại, phải xem tình huống bệnh nhân mà áp dụng, giống như tình huống của cô Tần cũng không đến nỗi nghiêm trọng, chỉ là để tránh cho trở nên tệ hơn, ta đề nghị trước nên làm phác đồ điều trị, sau đó sẽ xem tình huống tiếp theo."

"Tôi biết rồi." Cảnh Diễn hơi buồn lòng tâm tình, suy nghĩ một chút mới nói, "Tôi muốn trước tiên bàn bạc với người nhà của cô ấy, lần này nhờ ngài khổ cực rồi."

Bác sĩ Lục cười cười: "Không cần khách khí, tôi đang lo không có cơ hội đền đáp cho những thiết bị y tế mà ngài đã quyên tặng."

Khoé miệng Cảnh Diễn cong lên, đứng lên bắt tay cùng ông: "Là ông khách khí mới đúng, cũng chỉ là chút tấm lòng."

Tiền bác sĩ Lục, Vương Hạo gõ cửa đi vào phòng khách, liền bắt gặp Cảnh Diễn chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ, không cần bất kỳ lời nói nào nhưng cũng đủ trấn áp lòng người, giống như là một ông vương ngạo nghệ, ngay cả mình đi theo cũng đã lâu, cũng chưa thích ứng được sự lãnh khốc của anh.

Vương Hạo nắm tạp chí trong tay, không có do dự lâu liền tiến lên trước một bước nói: "Ông chủ, đây là tạp chí mới nhất, xin ngài xem qua một chút." Ông chủ mình là người khiêm tốn, tin tức đám cưới chỉ cho một hãng truyền thông độc quyền đưa tin, nội dung cũng rất ngắn, đơn giản mà nói chính là tuyên bố anh kết hôn, không có hình, cũng không có bất kỳ chỉnh sửa nào.

Cảnh Diễn nhận lấy tạp chí mới nhớ tới chuyện này, ngăn ra, nói thế nào hôm nay cũng phải ở bên cạnh Tô Hiểu Mộc mới phải, cố tình. Anh xem một cái liền phiền não mà đem tạp chí ném qua một bên, phất tay một cái nói: "Cậu xem ôn là được, đừng làm cho ký giả viết linh tinh loạn cả lên, cậu biết thói quen của tôi, còn nữa, nhớ sắp xếp người buổi tối đi đến sân bay, trực tiếp đón người đến khách sạn bên này."

"Vâng." Vương Hạo gật đầu một cái, anh luôn luôn thông minh, tự nhiên ý thức được ông chủ có ý là đừng làm cho truyền thông quá chú ý đến Tô Hiểu Mộc cùng Tiểu Nghiêu, cùng với. cô Tần đột nhiên xuất hiện này.

Tô Hiểu Mộc sau khi đưa con đi học, trở lại ngồi yên trong phòng khách, nhìn chăm chăm điện thoại cho tới trưa, đang lúc cô thất vọng, điện thoại rớt cuộc vang lên, cô hạ âm thanh TV xuống, mới tỉ mỉ trả lời: "À?"

Âm thanh nhẹ nhàng rất dịu dàng dọc theo điện thoại truyền tới tai Cảnh Diễn bên kia, anh mấp máy môi, nói: "Là anh, ăn rồi chưa?"

Tô Hiểu Mộc theo bản năng nhìn đồng hồ treo tường, thì ra là đã mười một giờ, một chút cảm giác đói bụng cô cũng không có, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ngài Cảnh, hiện tại mấy giờ rồi? Dĩ nhiên ăn rồi, ngài cho rằng em sẽ chờ ngài à?"

"Em tức giận? Anh vốn là đồng ý hôm nay đi với em, bây giờ nhìn lại thì đã nuốt lời rồi." Âm thanh Cảnh Diễn rất trầm, mang theo vẻ áy náy nồng đậm.

Ngày đó anh hỏi cô có muốn quà tặng nào không, cô nói không có, chỉ có nguyện vọng nhỏ, ngày thứ hai sau tiệc cưới anh không làm việc, đem một ngày hoàn toàn rảnh rỗi này giao cho cô.

Nhớ tới kế hoạch mình an bài đã lâu, Tô Hiểu Mộc cười khổ một cái, tận lực để cho giọng của mình nhẹ nhõm một chút: "Em không có tức giận, anh có chuyện quan trọng phải làm, về sau bù lại là được. Đúng rồi, hôm nay buổi tối anh có trở về ăn cơm không? Mới vừa rồi em vừa học làm một món ăn mới, làm cho anh nếm thử một chút."

Thật ra thì cô nào có tâm tình gì học làm món ăn mới, trên TV chiếu những thứ gì cũng không biết, cũng chỉ là kiểm soát thử dò xét suy nghĩ của anh mà thôi.

Bên kia trầm mặc hồi lâu, mới nghe anh nhỏ giọng: "Mẹ cô ấy tối nay đến đây, đoán chừng rất khuya anh mới có thể trở về."

"Vậy anh không có lộc ăn, em sẽ cùng con trai thưởng thức qua thế giới hai người." Cô cười ra tiếng, vò nát tấm giấy lịch trình được ghi chú tỉ mỉ rồi vứt vào sọt rác, "Được rồi, anh làm việc đi, có chuyện gì cần em giúp một thì cứ nói."

Cô không nói gì thêm nữa, vội vã cúp điện thoại. Từ tối hôm qua đến giờ, mỗi một giây cô đều tự nói với mình phải hiểu anh, nhưng vì cái gì chữ "hiểu" này lại như nặng ngàn cân? Là cô thật không có có tự tin, hay là anh không cho cô đầy đủ cảm giác an toàn?

Cảnh Diễn nghe tiếng "tút tut" bên tai, ánh mắt thâm thúy tựa như không nhìn thấy đáy biển rộng, làm cho người khác nhìn không rõ lắm.

Cho đến khi có một tiếng nói êm dịu cất lên: "Anh Cảnh Diễn?"

Rất nhanh chóng cắt đứt suy tư của anh.

Anh tự nhiên quay đầu lại, Tần Trần xoa tóc, chân trần tựa bên cạnh cửa nhìn anh, trong mắt còn mang theo dáng vẻ vừa tỉnh ngủ, giống như không biết mình bây giờ đang ở đâu.

"Đạt Đạt." Anh liền đứng lên, ánh mắt dịu dàng.

Được ánh mắt anh khích lệ, Tần Trần theo bản năng đi tới bên cạnh anh.

Cảnh Diễn cứng miệng, mới phát hiện nhiều năm không gặp, lại gặp phải tình huống này, cơ bản anh không biết gì nói với cô những gì, cùng bác sĩ Lục nói chuyện với nhau về sau anh biết nói chuyện với cô phải cực kỳ thận trọng, tránh kích thích đến cô. Cho nên anh dừng thật lâu mới dùng phương pháp dễ dàng tiếp nhận nhẹ nhàng hỏi cô: "Đạt Đạt, tại sao em đột nhiên trở về nước? Còn có. em hiểu rõ tình huống của mình không?"

Nghe vậy, khuôn mặt Tần Trần vốn đã trắng càng thêm trắng bệch, cắn môi nói: "Em cũng không biết, cơ bản em không tự khống chế được bản thân

mình, anh Cảnh Diễn, em bị bệnh rất nghiêm trọng có đúng hay không?" Cô thử hỏi tình trạng hiện tại của mình.

Cô nói như vậy ngược lại khiến Cảnh Diễn thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô không chút nào ý thức được mình không ổn, đó mới thật là điều đáng lo.

Anh vỗ vỗ bả vai của cô trấn an: "Đừng tự hù dọa mình, anh sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho em, không có việc gì."

"Vô dụng, bác sĩ giỏi cỡ nào cũng không thể khiến em trở lại quá khứ." Tần Trần bỗng đứng vô lực ngã ngồi ở trên ghế sofa, lắp bắp nói: "A Vũ tái hôn, anh cũng kết hôn, cũng chỉ còn có mình em."

Cô chôn mặt mình trong đầu gối khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: CHUYỆN CŨ

Dường như trở về quá khứ, Cảnh Diễn không tự chủ đã bước đến gần Tần Trần, nhưng rất nhanh anh lại khắc chế mình, anh có thể giúp cô, lại không thể đồng tình với cô, cô phải dựa vào chính mình lần nữa đứng lên, cũng như bác sĩ Lục nói, một khi cô đã ý lại vào người khác, thì vĩnh viễn không thể hồi phục được.

Vì vậy anh nắm chặt tay, mặt không thay đổi hỏi: "Đạt Đạt, nói với anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, được chứ?"

Nhưng Tần Trần hết sức kháng cự mà lắc lắc đầu, cứ khóc mãi, giống như mình là một con thú nhỏ bị người vô tình vứt bỏ, đáng thương đến đau lòng người.

Sắc mặt Cảnh Diễn càng thêm tối tăm rồi, mang theo đè nén tức giận, người ngoài nói anh lật tay làm mây úp tay làm mưa cơ hồ không có gì làm không được, nhưng vào giờ khắc này anh lại phát hiện mình cái gì cũng không làm được, chỉ có trầm mặc ở cùng cô, cho đến khi cô khóc mệt chậm chậm chìm vào giấc ngủ.

Giương mặt lạnh lùng của anh ngày càng nhũn nhặn, giống như quả khứ xuyên thấu khiếm gian hiện lên trước mặt.

Ban đầu mẹ anh cũng không biết cha có người phụ nữ khác, nhưng thỉnh thoảng lúc dẫn anh ra ngoài sẽ hay gặp phải một cô gái giống như búp bê, mặc dù cha bảo anh phải chăm sóc cô ấy giống như em gái mình, nhưng anh vốn không phải người nhiệt tình, lúc đầu cũng không muốn chú ý đến, cô lại vẫn kiên nhẫn rủ anh cùng nhau chơi đùa, có được đồ gì tốt cũng chia cho anh một nửa, có lẽ là cha cố ý an bài, bọn họ vẫn học cùng trường, dần dần quen thuộc, dần dần thân cận.

Chờ đến lúc anh biết được mẹ của Đạt Đạt và cha anh có tình cảm với nhau, lúc ấy quan hệ giữa anh và Đạt Đạt đã rất tốt.

Anh đứng ở trước sofa nhìn cô một lúc lâu, sau đó từ từ vươn tay dịu dàng bế cô trở về phòng.

Tình cảm của anh dành cho cô vẫn chưa dứt, là yêu thương cô, có lẽ không có những lời nói kia ràng buộc họ đã sớm đến với nhau, cô sẽ không thuộc về người khác, càng sẽ không nhếch nhác đến thế này, dĩ nhiên, tất cả chỉ là có lẽ, giống như cô nói, ai cũng không có biện pháp trở lại quá khứ, bọn họ cuối cùng đã bỏ lỡ.

Nhưng cho dù làm anh, anh cũng không thể mặc kệ cô, đó là duyên tình từ thời niên thiếu.

Phương Mẫn Chi đến vào lúc hơn bảy giờ tối, nhưng không ngờ, đi cùng còn có Cảnh Việt, cha của Cảnh Diễn. Phương Mẫn Chi bởi vì lo lắng con gái, rất gấp gáp, vừa đến khách sạn liền vọt vào phòng của Tần Trần, cũng không biết đã nói những gì, vẫn chưa hề đi ra, đã ở lại thật lâu, mà ngoài này hai cha con bốn mắt nhìn nhau, lại trầm mặc không nói gì. Lần gần nhất bọn họ gặp nhau là ngày giỗ vào hai năm trước của mẹ Cảnh Diễn, hai cha con tính tình rất giống nhau, cũng kín kẽ ít nói, vừa không phải là người lộ tâm tình trên mặt, cho nên mặc dù là cha con ruột thịt, quan hệ có lẽ còn xa cách hơn cả người ngoài.

Vốn là lúc gặp nhau, Cảnh Việt hơi nhếch môi ngồi xuống đối diện Cảnh Diễn, rất đột ngột hỏi: "A Diễn, đối với Đạt Đạt. . . . Con dự định làm sao bây giờ?"

Cảnh Diễn cười lạnh, vuốt vuốt điều thuốc trong tay, tùy ý đáp lại: "Con làm sao là chuyện của con, hình như không có liên quan đến cha?"

Thật ra thì anh có hút thuốc, cái loại mùi vị đặc biệt đó có thể khiến cho anh tỉnh táo, nhưng thói quen này không biết đã dần biến mất từ lúc nào rồi.

Thái độ châm chọc của anh làm cho Cảnh Việt cảm thấy không vui, lạnh giọng quát lớn: "A Diễn, ta là cha con, con không thể nói chuyện bàng hoàng với cha được sao?" Lúc này sắc trời đã tối xuống, âm thanh của anh rất thấp, giống như mang theo màn đêm yên lặng, nhìn kỹ, cha con bọn họ có ngoại hình rất giống nhau, cũng kiên quyết và lạnh lùng, có thể tưởng tượng Cảnh Việt lúc tuổi còn trẻ cũng là người đàn ông mị hoặc khiến người ta yêu thích, nhưng hiện tại trên vầng trán thâm trầm hay đuôi mắt đã có nhiều nếp nhăn, mái tóc có điểm bạc trắng, rốt cuộc năm tháng không buông tha bất cứ ai.

"Tốt lắm." Cảnh Diễm lười biếng dựa vào phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn cha mình, giống như thông cảm hỏi, "Trước tiên không cần hỏi con làm thế nào? Không bằng cha dứt khoát một chút, trực tiếp nói cho con biết cha muốn con làm thế nào?"

Cảnh Việt ngớ ngẩn, có loại khó chịu bị người nhìn thấu xương lên đầu, nhủ lòng mảy mòi ngừng lại một chút mới nói: "Con cũng biết tình trạng của Đạt Đạt rất tệ, di Phuong của con cũng đang bị bệnh cấp tính, nếu như có thể con nên tận lực chăm sóc họ nhiều một chút đi, tốt nhất có thể."

"Tốt nhất có thể như thế nào?" Lời của ông chưa nói xong liền bị Cảnh Diễm lạnh giọng cắt đứt, giọng nói mang theo cứng rắn rõ ràng, "Cha yên tâm, chuyện của Đạt Đạt con sẽ mau chóng xử lý, nhưng là sẽ theo cách của con. Mặc dù cha có thể đã biết, nhưng con lại một lần nữa trình trọng nói cho cha, con đã kết hôn, con có vợ con, con không phải cha, vợ con cũng không phải là mẹ con, mà Đạt Đạt, càng sẽ không phải là di Phuong."

"Người!" Cảnh Việt giật đến đột nhiên đứng lên, mắt nhìn chăm chăm con trai, ngón tay run rẩy chia thẳng vào anh, rốt cuộc nói không ra lời.

Không khí có chút ngột ngạt, kể từ khi biết Cảnh Việt thường không trở về nhà là bởi vì có người yêu khác, Cảnh Diễm đã không còn sung bái kính trọng cha như trước nữa, sau đó kể từ khi mẹ mất trước mắt mình, mỗi lần gặp mặt hoặc là không nói lời nào, hoặc là đối đáp bằng những lời lạnh lùng đầy mùi thuốc súng.

Hiện tại nhiều năm về sau, Cảnh Diễm chợt phát hiện mình có thể hiểu tại sao mẹ hận Phuong Mẫn Chi mà cũng hận luôn cả Đạt Đạt, bởi vì Phuong Mẫn Chi chiếm người chồng mà mẹ yêu, mà Đạt Đạt cũng cướp luôn cả tình thương của người cha mà đáng ra con của mẹ phải nhận được. Thật rất châm chọc, năm đó Phuong Mẫn Chi muốn ngăn cản anh và Đạt Đạt bên nhau, cho đến khi Đạt Đạt kết hôn, cha của anh cái gì cũng không hỏi, nhưng muốn anh rút lui, để cho anh yên tâm vứt bỏ, chỉ cần Phuong Mẫn Chi vui vẻ, chỉ cần Đạt Đạt hạnh phúc là được, cuộc đời con trai ông trôi qua như thế nào dường như không liên quan đến ông. Mà nay xảy ra biến cố, cha anh suy tính trước tên vẫn là cảm nhận của hai người đó, hi vọng anh chăm sóc nhiều hơn, thậm chí có lẽ còn như anh đoán, cha của anh hi vọng anh lần nữa đón nhận Đạt Đạt.

Nhưng bất luận như thế nào, anh không bao giờ nữa còn là anh của năm đó nữa.

"Cha yên tâm, sẽ không có chuyện như vậy." Cửa phòng bị đẩy ra, Phuong Mẫn Chi từ bên trong đi ra, mặc dù sắc mặt đã mệt mỏi, nhưng nàng còn là vẫn miễn cưỡng lên tinh thần, ánh mắt có chút ảm đạm dừng trên người Cảnh Việt mấy giây, "Có thể để em cùng cậu ấy nói chuyện riêng một chút không?"

Cảnh Việt chần chờ một chút, nhìn vào ánh mắt của bà sau đó mới gật gật đầu mà nói: "anh tới nhà ăn chờ em trước.....em. Nói xong xuống ăn chút gì đi."

Phuong Mẫn Chi nhìn bóng lưng mất hồn của Cảnh Việt, đã sắp sáu mươi tuổi nhưng không có dáng vẻ lung hơi cồng của người già, giống như lúc tuổi còn trẻ cao lớn thông dong như vậy, vô luận mình cự tuyệt bao nhiêu lần, nói qua bao nhiêu lời khó nghe, ông luôn ở bên cạnh bà. Nhưng bà cùng Cảnh Việt, Cảnh Việt cùng Trần Tuệ Viện, con gái của bà cùng con ông, từng đoạn quan hệ nhìn như gắn kết nhau, rồi lại phá thành từng mảnh nhỏ.

Năm đó khi còn trẻ bà và Cảnh Việt cùng du học, như những người tha hương tìm được bạn tâm giao, bao nhiêu cảm giác xa lạ cứ từ từ góp lại, Cảnh Việt lại lớn hơn bà hai tuổi, rất chăm sóc bà, bọn họ rất nhanh chóng trở thành người yêu.

Bọn họ đang chuẩn bị muốn kết hôn, tuy nhiên bởi vì mẹ bà đến thăm bà lần đầu sau mấy năm du học đã phá hủy tất cả, mẹ bà là người phụ nữ bảo thủ, luôn muốn môn đăng hộ đối, bà cũng không lo lắng, bởi vì Cảnh Việt cũng là con em thế gia, không những gia cảnh hạng nhất mà nhân phẩm còn tốt hơn. Nhưng khi mẹ bà biết được bối cảnh của Cảnh Việt thì nhất quyết phản đối hai người kết hôn, còn báo tin về nước, sau đó cha bà cũng không đồng ý hôn sự của hai người. Bà không hiểu càng không thể tiếp nhận, mà mẹ bà chỉ cho bà một câu trả lời hợp lý, không chỉ nhà họ không đồng ý, nếu như nhà họ Cảnh biết thân phận người ông đã qua đời của bà cũng sẽ không đồng ý. Bà nghe được như rơi vào trong sương mù, chỉ biết là lúc bà còn rất nhỏ, ông của bà đã qua đời trong biệt thự xinh đẹp trên đảo nhỏ.

Nhưng những chuyện ấy đã bị vùi lấp mấy chục năm, vẫn tưởng như không thể có chút ảnh hưởng nào.

Như mẹ bà đã đoán, gia đình Cảnh Việt cũng hết sức phản đối hôn sự của bọn họ, phản ứng thậm chí còn kịch liệt hơn, còn ép buộc Cảnh Việt lập tức trở về nước, cắt đứt tất cả liên lạc với nhà họ Phuong. Mà hai đại gia tộc đều dùng hết mọi phương pháp ngăn cản bọn họ ở bên nhau, còn cánh chim chưa cứng cáp của chính bọn họ lại kiên cường chống chọi với cơn bão táp này, nhưng cuối cùng dưới áp lực bị buộc phải tách ra, sau đó nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ mà kết hôn.

Chồng của bà là Tần Hạo Nhiên, từng là học sinh của cha bà, là người buôn đồ cổ rất ôn tồn nho nhã, giữa bọn họ mặc dù không có tình yêu, nhưng ông ấy đối với bà cực tốt. Mà Cảnh Việt, sau này bà nghe bạn học nói lại, ông cũng đã kết hôn với một cô gái dịu dàng tên Trần Tuệ Viện, hai nhà bọn họ một ở Bắc Kinh một ở Thượng Hải, lại có đạo đức công xiềng trong người, đã rất lâu không liên lạc.

Lần nữa gặp mặt là ba năm sau.

Thân thể Hạo Nhiên cũng không tốt, bọn họ rất khó khăn mới có một đứa bé. Khi đó bà mang thai hơn tám tháng, vì việc buôn bán của Hạo Nhiên mà dọn đến Bắc Kinh, gặp lại Cảnh Việt trong một bữa tiệc. Bọn họ chào hỏi rất bình thản, nhưng dù sao cũng là đã từng là quan hệ người yêu oanh oanh liệt liệt, nói một chút cảm giác cũng không có là giả, cả hai chỉ có thể thổn thức bởi vì năm tháng mà người vật đã đổi dời.

Nhưng vợ của Cảnh Việt, Trần Tuệ Viện. bà cho đến bây giờ vẫn nhớ dáng vẻ của bà ấy, mặc một bộ sườn xám tinh xảo, rất dịu dàng trang nhã, không biết từ nơi nào biết được chuyện cũ của bọn họ, yêu cầu bà cắt đứt tất cả liên lạc với Cảnh Việt, khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Hai người xô đẩy nhau làm bà trượt chân mà sinh non, sau đó xuất hiện rong huyết, dạo một vòng quỹ môn quan, may mà bà và đứa bé cuối cùng cũng không sao.

Từ đó thân thể bà ấy rất suy yếu, đã không còn sức lực xen vào chuyện giữa Cảnh Việt và Trần Tuệ Viện nữa, nhưng cũng mơ hồ biết bọn họ cũng có một đứa con trai, nhưng quan hệ giữa họ ngày càng không tốt.

Trở lại bây giờ.

Lớn tuổi, những quá khứ kia đã rất mơ hồ, chỉ nhớ rõ Đạt Đạt không đủ tháng, thân thể rất nhỏ bé, mà Hạo Nhiên lại đột ngột ra đi, bà lập tức mất đi trụ cột vững chắc nhất, từ đó Cảnh Việt một mực yên lặng bên cạnh chăm sóc bà, còn xem Đạt Đạt như con gái mình mà yêu thương, điểm này làm cho bà cảm động cũng cảm kích, sau đó ông lại nói muốn ly hôn vợ rồi kết hôn với bà, khi đó ông đã nắm giữ quyền lực gia tộc, nhưng bà không đồng ý, còn mấy lần dọn nhà tránh né ông, ông trọng tình, bà lại thủy chung gìn giữ ranh giới cuối cùng của đạo đức.

Đêm mùa thu mang theo lạnh lẽo, Phương Mẫn Chi khép chặt lại áo khoác của mình, chậm rãi thở dài, đi tới ngồi xuống chỗ cách anh không gần cũng không xa, dịu dàng nói: "Mặc kệ cậu có tin hay không, tôi và cha cậu từ lúc chia tay khi còn trẻ đến khi mẹ cậu qua đời, chúng tôi cũng không ở cùng nhau, hiện tại. Cũng chỉ là bạn già, cha cậu năm ngoià bị bệnh rất nặng, thân thể nhìn cường tráng, nhưng thật ra đã không bằng lúc trước rất nhiều, cậu và ông ấy. Tôi thật sự hi vọng quan hệ cha con hai người hoà thuận một chút."

"Quan hệ của các người không cần sự đồng tình cùng chấp nhận của tôi, cho nên cho dù hiện tại bà lấy thân phận trưởng bối với tôi, cũng xin đừng xem như là mẹ tôi mà khuyên nhủ tôi, như vậy đối với mẹ tôi là một loại vũ nhục."

"Thật xin lỗi, là tôi vượt khuôn rồi." Phương Mẫn Chi có chút khó chịu cười cười, "Tôi còn muốn cảm ơn cậu giúp tôi chăm sóc Đạt Đạt, đứa nhỏ này mệnh khổ, nếu như năm đó tôi đồng ý chuyện hai người, có lẽ nó sẽ hạnh phúc hơn."

Cảnh Diễn nhàn nhạt cắt đứt lời bà: "Bây giờ nói những lời này đã không còn ý nghĩa, tôi chỉ muốn biết nguyên nhân Đạt Đạt ly hôn." Điều tra được chỉ đơn giản là tình cảm tan vỡ, có lẽ bởi vì thời gian eo hẹp, không đào sâu vào nội dung chính xác.

Phương Mẫn Chi xoa xoa mi tâm, không trả lời câu hỏi kia mà nói: "Trước khi mẹ cậu qua đời chúng tôi có gặp nhau một lần, bà ấy bảo tôi đáp ứng bà ấy, không cho cậu và Đạt Đạt ở bên nhau, nếu không bà ấy chết không nhắm mắt, tôi đã đồng ý."

Lý do này bà chôn trong lòng nhiều năm rồi, nhưng tất cả nguyên do đều tại đây, bà không thể không nói ra .

Mà Cảnh Diễn sau khi nghe được, sững sờ một chút: "Là ý của mẹ tôi?"

Phương Mẫn Chi gật đầu một cái: "Tôi vẫn cảm thấy áy náy với bà ấy, chỉ có thể đồng ý, nhưng bây giờ lại cảm thấy đó là hại Đạt Đạt, cậu so với A Vũ tốt hơn nhiều, thích hợp với Đạt Đạt hơn, nhưng đúng như lời cậu nói, bây giờ nói những điều này có còn ý nghĩa gì? Đạt Đạt cũng đã trở thành như vậy."

Bà dừng một chút, giống như đang nhớ lại, sau đó tiếp tục chậm rãi nói: "Ban đầu quan hệ bọn họ rất tốt, tính A Vũ cũng có thể chịu theo sự tùy hứng của Đạt Đạt, Đạt Đạt lúc đó rất vui vẻ hoạt bát, không muốn còn trẻ như vậy mà phải có con, A Vũ cũng chẳng có ý kiến gì, nhưng nhà họ Trình rất truyền thống, A Vũ còn là con một, liền gây áp lực để hai đứa nhanh chóng sinh con. Có một lần Đạt Đạt theo đồng nghiệp đi thám hiểm Đại Hạp Cốc xảy ra chuyện, ngoài ý muốn bị sảy thai."

Cảnh Diễn mím môi, lặng lẽ nghe lời của bà.

"Lần này tính nó điềm đạm lại rất nhiều, nhưng rốt cuộc tổn hại thương thân thể, đợi đến khi nó muốn có con, vẫn không mang thai được, phương pháp gì cũng đều thử qua rồi, tìm rất nhiều thầy thuốc, uống thuốc, cũng bái, thậm chí thụ tinh ống nghiệm, toàn bộ đều thất bại. Nó kết hôn cùng A Vũ nhiều năm như vậy, nhà họ Trình không đợi kịp, dù giấu thể nào cũng không được, nhà họ Trình tách hai đứa ra, cũng bởi vì chuyện ngày hai đứa ngày ngày cãi nhau, tình cảm dù có tốt thế nào cũng không còn. Sau đó tôi không nói tiếp cậu cũng đoán được, Đạt Đạt bởi vì ly hôn chịu đả kích rất lớn, tinh thần hoảng loạn, cũng như biến thành người khác vậy, tôi chỉ có thể ngày ngày coi chừng nó, sau tôi càng ngày càng cảm thấy không ổn, khuyên nó đi bác sĩ, nó lại bình thường một thời gian thật dài, cho đến. A Vũ tái hôn, nghe nói là có con mới cưới, nó khóc chừng mấy ngày, tâm tình liền bắt đầu lúc tốt lúc xấu, không nghĩ tới lần này lại còn gạt chúng tôi lên lên chạy trốn về, hi vọng không tạo thành phiền toái cho cậu, ai." Phương Mẫn Chi vô lực thở dài.

Cảnh Diễn trầm mặc thật lâu, tay nắm thành quyền, mở ra, cuối cùng mới bình thần nói: "Tôi đã liên lạc chuyên gia uy tín khoa thần kinh, nếu như bà cảm thấy thích hợp, ông ấy có thể tiến hành điều trị cho Đạt Đạt."

Phương Mẫn Chi cười cười, từ chối nói: "Tôi muốn dẫn nó về Mỹ, dù sao cũng sinh sống bên kia nhiều năm như vậy, hơn nữa cha cậu cũng an bài bác sĩ rất tốt, thật ra thì mấu chốt là Đạt Đạt không muốn rời đi, nó cần thời gian để chấp nhận thực tế."

"Nếu như vậy đối với bệnh tình cô ấy có lợi, tôi tôn trọng lựa chọn của bà, nếu như có cái gì tôi có thể giúp được một tay, cứ mở miệng, Đạt Đạt. Cũng coi như là em gái của tôi."

"Cảm ơn cậu."

"Không khách khí." Cảnh Diễn đứng lên, thuận tay cài lại nút tây trang, trong lúc lơ đãng nhớ lại Hiểu Mộc mấy ngày trước nhìn chăm chăm khay áo của mình, anh sợ run một lúc lâu, chậm rãi nói, "Đã muộn rồi, tôi đi về trước, có chuyện gì có thể liên lạc với trợ lý của tôi, ta, ngày mai tôi trở lại thăm cô ấy."

"Không ăn bữa cơm với cha cậu à?"

Cảnh diễn xa cách nói: "Không được."

Phuong Mẫn Chi mở miệng định khuyên nũa, cuối cùng nhịn được, bà không có lập trường.

Cảnh Diễn khi về đến nhà đã sắp mười một giờ.

Ngoài suy nghĩ là đèn phòng khách vẫn còn mở, Tô Hiểu Mộc cuộn thành một cuộn nhỏ trên ghế sofa, trên người cũng không có đắp bất cứ thứ gì.

Cảnh Diễn căng thẳng trong lòng, có chút ảo não sao cô không thương tiếc thân thể mình như vậy, mím môi tắt TV, mới ôm lấy cô liền tỉnh, sau khi chà xát mặt mới nhìn rõ là anh, cô nhấc khoe miệng cười cười: "Úm, anh trở lại?"

"Tại sao không trở về phòng ngủ, có biết như vậy dễ cảm lạnh lắm không?" Anh cố ý lạnh giọng nói, nhưng sự quan tâm thế nào cũng không che giấu được.

"Chỉ là em chờ anh về nhà, chờ một chút liền ngủ mất rồi." Cô không che giấu chút nào tâm tình của mình, ôm chặt cổ của anh nói, "Em phải coi chừng anh."

Đổi lại trước kia, cô sẽ tìm một lý do khác, nhưng bây giờ cô chỉ nghĩ chính xác nơi này là nhà của anh, cô là vợ anh, cô đối với anh có dự vọng độc chiếm.

Chỉ là em chờ anh về nhà ——

Lòng Cảnh Diễn rối loạn cả một ngày rồi cuộc vì những lời này của cô mà an tĩnh trở lại.

Khó có lúc anh có thể cười lên rồi, dùng trán của mình thân mật đụng cô một cái: "Đứa ngốc."

Có một người phụ nữ ngu ngốc như thế này coi chừng mình, anh may mắn lắm sao.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: QUÁ KHỨ

Cảm thấy hơi ấm truyền ra từ lồng ngực anh, đôi mắt Tô Hiểu Mộc túng quăn, lưng lay bấp chân mấy cái, nhỏ giọng nói: "Anh thả em xuống trước."

Cảnh Diễn tất nhiên không để ý tới cô, vừa ôm cô đi lên lầu, vừa cúi đầu xuống gần cổ của cô, khoe miệng nâng lên nụ cười nhạt: "Hả? Em mới tắm?" Âm thanh trầm thấp vào nửa đêm như thả này trở nên cực kỳ mê người.

Làm cho Tô Hiểu Mộc chợt ngửa ngáy trong tim, làn da cũng trở nên đỏ ửng, cô chôn ở trong ngực anh mơ hồ đáp một tiếng, tùy ý anh ôm trên mình lâu hai. Nhưng một giây kế tiếp cô lại không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn vào từ cái cằm của anh, cho đến ánh mắt của anh, sáng như viên đá quý màu đen, thần bí, loại ánh sáng rực rỡ.

Cô không khỏi nuốt nước miếng, sắc mặt đỏ tươi, nhịp tim cũng cực nhanh.

Cảnh Diễn đặt cô trên giường, vươn tay ra sờ sờ đầu của cô mỉm cười: "Tốt lắm, nhìn đủ rồi thì mau ngủ, đừng chỉ dạy Tiểu Nghiêu ngủ sớm dậy sớm, còn mình lại trở thành đứa bé."

Tô Hiểu Mộc chậm rãi gật đầu một cái, lại nắm tay của anh không chịu buông, tiếp đó còn dùng sức kéo anh ngồi xuống, nghiêng đầu cười nhẹ đùa giỡn anh: "Làm được thì cũng làm lâu rồi, em chính là xem không đủ, nếu không anh để cho em xem thật kỹ một chút?"

Cảnh Diễn lại cười, lại không ngăn cản hành động tục giận của cô, thoải mái bởi vì cô để tâm đến mình.

Cô ngồi chồm hổm sau lưng anh, tay mảnh khảnh từ từ đưa về trước, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho anh, vừa cẩn thận vừa ôn nhu, sức lực vừa phải, sau đó là mi tâm, hai bên đầu, từ từ xuống tới cổ, bả vai rồi eo, kỹ thuật thành thạo như có thể đẩy lùi mọi phiền não lo toan.

"Nơi này?" Nghe được anh thở phào một cái, cô thoáng tăng thêm sức lực. Từ góc độ của cô nhìn xéo xuống, ánh mắt của anh hơi khép hờ, rõ ràng là một khuôn mặt thương thức, nhưng vẫn có cảm giác rần rở, mà khó được, cô từ trong vẻ mặt của anh nhìn thấu một mối.

Cảnh Diễn miễn cưỡng "Ừ" một tiếng, rất thoải mái và hài lòng.

Động tác trên tay của cô không ngừng, lại hỏi anh: "Có phải rất mệt mỏi hay không? Tối hôm qua anh cũng không ngủ, không bằng em đi pha cho anh ít nước nóng, anh đi tắm rửa rồi ngủ thôi."

Cảnh Diễn rất lâu không nói gì, câu hỏi của cô đối với anh mà nói là quá mới mẻ, hình như từ trước tới giờ chưa từng có ai chú ý rằng anh có mệt mỏi

hay không, chỉ luôn cho rằng anh đương nhiên đứng ở chỗ cao nhất, quyền hành quyết định mọi điều trong tay, cái gì cũng biết, dĩ nhiên cũng sẽ không biết một mồi. Thân thể của anh hơi nghiêng về sau, chậm rãi tựa vào trong ngực cô, chớp mắt có thể nghĩ thấy được hương sữa tắm nhẹ nhẹ, có lẽ chính là bởi vì loại cảm giác này, tâm tình thoải mái mà không thể tìm được ở người khác, làm cho anh tự nhiên muốn được gần gũi với cô.

Tô Hiểu Mộc sừng sốt một chút, sau đó cười cười, từ phía sau ôm lại anh, âm thanh trong lòng hai người luân phiên vỗ nhịp, giờ phút này cô không cần phải làm gì nữa, làm bạn như vậy đã đầy đủ.

Buổi tối này Tô Hiểu Mộc ngủ một giấc cực kỳ tốt. Sau khi tỉnh lại cô tắt chuông báo thức, sau đó “A” một tiếng lớn, không ngờ chín giờ rưỡi rồi, Tiểu Nghiêu đi học trễ rồi! Lần này có vẻ như là cô nhảy lên, đúng lúc Cảnh Diễn mở cửa đi vào, rất ít thấy bộ dạng mơ hồ của cô như vậy, nụ cười trên khoé môi lan ra, mang theo sự cung chiều mà anh cũng không nhận ra, nhẹ nhàng mà cười nói: "Đừng nóng vội, mới vừa rồi anh đã đưa Tiểu Nghiêu tới trường học."

Tô Hiểu Mộc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa sửa lại đầu tóc tán loạn vờ nói với anh: "Vậy em đi làm điểm tâm"

Cảnh Diễn ấn chặt cô lại, lắc đầu một cái, cô nghi ngờ chống lại tầm mắt của anh, mới nghe anh nói: "Đi ra ngoài ăn đi, hôm nay không có lịch trình khác, có thể cùng em đi dạo một chút."

Tô Hiểu Mộc sừng sốt thật lâu, nói lắp bắp: "Anh nói cái... cái gì?"

"Không muốn cùng anh đi ra ngoài sao? Vậy coi như thôi, anh về công ty thôi." Cảnh Diễn cố ý làm ra giọng tiếc nuối, nói xong xoay người, che giấu nụ cười nơi khóe miệng.

Tô Hiểu Mộc vội vàng lôi kéo anh: "Không, anh nói thì phải giữ lời, chờ em năm phút, rất nhanh sẽ xong!" Sau đó chân trần liền nhanh nhẩu vọt vào phòng tắm rửa mặt.

Cảnh Diễn nghe âm thanh nước chảy bên trong, nhớ tới dáng vẻ hung phấn kia, chỉ mang cô ra ngoài mà đã vui mừng như vậy, làm cho tâm tình của anh không khỏi tốt lên.

Bọn họ ăn bữa sáng tại cửa tiệm của ông lão gần nhà, hoành thánh, bánh bao hấp, đậu hũ, bánh tiêu, rất đơn giản nhưng lại chất phác.

Tô Hiểu Mộc ăn một miếng đậu hũ liền lặng lẽ nhìn Cảnh Diễn một cái, anh giữ mình rất tốt, cho dù chung quanh rất ồn ào, anh vẫn thong thả ung dung thưởng thức, giống như trước mặt không phải là đậu hũ, mà là món ngon cực phẩm.

Cô do do dự dự hỏi: "Em nhớ được, trước kia không phải là anh không thích ăn cái này?"

Lúc ấy cha cô vẫn còn, cô buổi tối muốn trực, đến sáng sớm anh đến thăm bệnh, sau đó bọn họ cùng đi ăn điểm tâm, cũng là bữa sáng truyền thống như vậy, thế nhưng anh lại cứ nói không thích, cuối cùng vẫn là một mình cô ăn hết toàn bộ, ước chừng no cả ngày. Trước nay trong nhà cô biết anh ăn snag đều là những bữa ăn theo phong cách phương tây, cho nên mới vừa rồi anh nói ăn những món này không chỉ có cô thích thì cô thật bất ngờ.

Vậy mà Cảnh Diễn chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Ừm, trước kia không thích, không có nghĩa là hiện tại không thích." Tiếp đó lại từ ăn một miếng.

Tìm Tô Hiểu Mộc hơi lỗi nhịp, cũng không biết là có phải là ảo giác của mình hay không, cô lại có cảm giác, những lời này anh có điều ngụ ý? Nhưng cô biết những món anh không thích, liền không nói gì thêm nữa, trong hoàn cảnh ở chung quanh náo nhiệt, hai người lẳng lặng hưởng thụ bữa ăn sang chỉ có hai người.

Ăn uống no đủ.

Cảnh Diễn nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, hỏi cô: "Em muốn đi dạo ở đâu? Muốn mua đồ không?"

Tô Hiểu Mộc rất mâu thuẫn lúc gạt đầu lúc lắc đầu, cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, ban đầu thật sự đã tính toán rất nhiều kế hoạch, tưởng tượng như một đôi tình nhân cùng anh leo núi ngắm mặt trời mọc, đi dạo phố ăn cơm, xem phim rồi ngắm cảnh đêm, nhưng đến khi có cơ hội như vậy cô phát hiện, thật ra thì chỉ cần là ở cùng anh, đi nơi nào làm những gì cũng không đáng kể, không cần tính toán trước mà thuận theo tự nhiên, ngược lại rất thay đổi mùi vị.

Mi tâm Cảnh Diễn giãn ra, cười một cái nói: "Em không tính trước vừa đúng, anh có nơi muốn dẫn em đi."

Tô Hiểu Mộc không hỏi anh muốn dẫn cô đi nơi nào, biết rằng dù có hỏi anh cũng sẽ nói một câu "Không phải đi rồi em sẽ biết sao", thôi, thỉnh thoảng giữ lại cảm giác thần bí cũng không tồi.

Cũng thật phối hợp với tâm tình của cô, hôm nay thời tiết trong thành phố đặc biệt tốt, ngày mùa thu ánh mặt trời lập lờ chiếu trên da cũng không nóng rất] người, xe dần dần cách xa khỏi những con đường đông đúc xe cộ, đi tới khu biệt thự Triều Dương của Cảnh Diễn. Anh dừng xe ở cửa nhưng không đi vào, thói quen tìm thuốc, mới nhớ tới kẻ từ khi ở cùng với cô, anh đã giữ thói quen không hút thuốc, quả đấm bắt đầu buộc chặt, không chế tâm tình của mình.

Tô Hiểu Mộc lẳng lặng nhìn dáng vẻ trầm mặc như pho tượng của anh, cũng mơ hồ đoán ra nơi này là nơi nào.

Thật lâu sau, mới nghe được anh trầm trầm nói nhỏ: "Từ khi anh sinh ra đến khi mẹ qua đời, vẫn ở nơi này, cuộc đời của mẹ anh đã bị vây ở nơi này."

Không khí hình như bị tâm tình của anh làm cho chìm xuống, khiến người ta khó chịu.

"Cảnh Diễn." Tô Hiểu Mộc nắm thật chặt tay của anh, hình như như vậy có thể cho anh sức mạnh.

Thật ra thì bởi vì nguyên nhân sức khỏe, tay của cô cũng không ấm áp, nhưng Cảnh Diễn lại cảm thấy cực kỳ ấm áp, anh rất nhanh thả lỏng, nhẹ nói: "Anh không sao, đừng lo lắng. Chúng ta xuống xe đi, anh dẫn em vào xem bên trong, nhưng thật lâu không người ở rồi."

Bọn họ xuống xe, mở cánh cửa cổ, đi theo đường nhỏ đầy hoa vào bên trong, giống như là đi vào đường hầm thời gian và không gian, Cảnh Diễn bắt đầu nhớ từng kỷ ức khi mình sinh sống ở đây. Trong trí nhớ của anh hơn phân nửa là anh và mẹ ở chung một chỗ, dáng vẻ của cha rất mơ hồ, nếu không phải là hôm qua mới gặp lại một lần, có lẽ anh cũng không nhớ được dáng vẻ của người ấy.

Vườn hoa trong biệt thự vẫn định kỳ có người để chăm sóc, cho nên vẫn chứa sức sống dồi dào, nhưng không khí vắng hơi người, cảm giác thật lạnh lẽo. Thấy ghé dài phong cách Châu Âu trong vườn hoa, khỏe mỗi Cảnh Diễn không nhìn được nhắc lên đường cong, kéo tay cô cùng nhau ngồi xuống, nhớ lại nói: "Mẹ rất ưa thích ngồi ở chỗ này phơi nắng, cũng thích chăm sóc hoa cỏ, em xem, này phía có một vườn hoa nhỏ, tất cả đều là mẹ trồng."

Tô Hiểu Mộc quan sát vẻ mặt của anh, thấy vẻ mặt xem như tạm yên lòng, nghiêng đầu quay về phía sau nhìn một chút, nắm tay của anh vẫn không buông ra, từ từ nói: "Nhất định rất đẹp phải không? Anh dẫn em đi xem một chút đi?"

Cảnh Diễn vỗ vỗ mu bàn tay nàng: "Không được, bên kia phần hoa nhiều, em bị dị ứng, đợi lên lầu cũng có thể nhìn thấy toàn cảnh."

Bọn họ một trước một sau đi vào phòng khách, ngôi nhà theo phong cách Châu Âu, bởi vì thật lâu không có ai ở, cho nên các vật dụng đã bám bụi, trắng loá một mảnh, nhưng vẫn có thể hình dung sự tinh xảo của chúng. Trong phòng bụi bặm khiến Tô Hiểu Mộc không tự chủ che lỗ mũi hắt xì hai cái, Cảnh Diễn nhún nhún mày, trực tiếp dẫn cô lên lầu hai, phòng ngủ của mẹ anh.

Anh đứng ở trước giường lớn, khom người giống như là tìm kiếm một thứ gì, Tô Hiểu Mộc có chút ngạc nhiên: "Anh tìm cái gì vậy? Có muốn em giúp một tay không?"

"Bên này rất nhiều bụi, em đừng tới đây, chờ anh một chút là được rồi." Cảnh Diễn lắc đầu một cái, cuối cùng từ trong tủ đầu giường tìm được một cái chìa khóa nhỏ, sau đó mở ra một lúc năm mươi hộp nữ trang, trong các hộp ấy lấy ra một hộp gỗ, anh không nhìn được cười cười: "Thì ra là thật sự ở ở chỗ này."

Anh đưa lưng về phía Tô Hiểu Mộc, cho nên cô cũng không biết anh tìm được cái gì, đang muốn ghé đầu nhìn một chút, anh đã xoay người lại, rất trực tiếp nói: "Mau đưa bàn tay em ra."

Tô Hiểu Mộc sờng sờng mấy giây, một chiếc đồng hồ đã được đeo vào trên tay cô, xúc cảm lạnh lẽo truyền từ mặt đồng hồ làm cô run lên một cái, cũng làm cho tinh thần cô phục hồi lại.

Nghe Cảnh Diễn nhẹ nhàng kể về chiếc đồng hồ này: "Mặc dù phong cách hơi lỗi thời một chút, nhưng mà là một đôi với cái anh đeo, là kết tinh tình yêu của mẹ, lúc trước mẹ nói cái này muốn để lại cho con dâu, bây giờ anh cảm thấy em là người thích hợp đeo nó nhất, em nghĩ thế nào?"

Đồng hồ do mẹ chồng để lại, tự nhiên không phải là bình thường, đây cũng là một loại phương thức khác biểu đạt sự khẳng định vị trí của Tô Hiểu Mộc.

Tô Hiểu Mộc không khỏi ngẩn ra, cúi đầu không để cho anh nhìn thấy nét mặt mình lúc này, mang theo giọng mũi hỏi: "Anh. đọc nhật ký của em?"

"Ừ." Cảnh Diễn nghiêm túc giúp cô chỉnh sửa đồng hồ trên tay, lấy lui làm tiến nói, "Lần này là anh không đúng, để cho em phải suy nghĩ nhiều." Trong lúc vô tình ở góc rác trong phòng khách anh phát hiện một mảnh giấy tràn ngập những dự tính, bị vò thành một cục, giống như có thể nhìn thấu nỗi lòng bị xiết chặt của cô, lúc này anh mới thật sự cảm nhận được mình lại làm tổn thương cô, dựa vào tính cách của cô cho dù cảm thấy uất ức cũng sẽ cố kìm nén, làm cho người khác đau lòng.

"Em cũng không đúng." Tô Hiểu Mộc chỉ lắc đầu một cái.

Không trách được vì anh sẽ bỏ bớt công việc, sẽ nói những lời đó, sẽ mang mình tới nơi này đem vật mà mẹ quý trọng đưa cho cô, thật ra thì anh hiểu lòng cô chứ? Nhưng giữa bọn họ có mâu thuẫn, trách nhiệm không chỉ ở trên người anh, cô cũng có, cô đối với tình cảm của anh không đủ tin tưởng, đối với mình cũng không có đầy đủ lòng tin, nếu không, không thể nào chỉ vì một người bạn gái cũ là Tần Trần làm mọi chuyện rồi thành như vậy?

Mặt khác, là cô sử dụng một phương pháp nhỏ.

Bất kể nam nữ, chỉ cần là thật lòng thích đối phương, cũng sẽ không kiềm hãm được dâng lên một loại dục vọng độc chiếm, nhất là phụ nữ, tặng đồ để người đàn ông luôn mang theo bên người, sẽ có loại cảm giác công khai quyền sở hữu với những người phụ nữ khác.

Mà Tô Hiểu Mộc yêu bề ngoài, cô cảm thấy đàn ông đeo đồng hồ rất có sức quyến rũ, cảm thấy những người đàn ông này nghiêm túc đúng giờ, là người nghiêm cẩn, đặc biệt là một thoáng lúc cúi đầu nâng cổ tay nhìn thời gian thật làm người ta vui tai vui mắt, Cảnh Diễn hoàn toàn chính là người này. Nhưng cô cũng biết không tự lượng sức mình, anh thường đeo kiểu đồng hồ này, cho dù dùng hết số tiền những năm này cô để dành cũng chưa chắc mua được.

Mà trên tay mình, vừa đúng cùng anh hợp thành một đôi.

Cũng là vật mà mẹ anh trân trọng, cô không nhìn được dùng đầu ngón tay sờ nhẹ, chiếc đồng hồ kia là cha anh đã từng đeo nay nằm trong tay anh, mà

trong tay mình là kiểu dành cho nữ, mặc dù là kiểu cũ, bề ngoài vẫn mới tinh, có lẽ cũng không đeo trong thời gian dài, đoán chừng bởi vì có chút nguyên nhân hai người ấy đã bỏ lỡ lẫn nhau.

Chuyện tình của cha mẹ anh, mặc dù cô không biết toàn bộ, nhưng cũng có thể đại khái đoán hết rồi.

Khẽ ngược mắt, thấy tầm mắt anh rơi trên mặt đồng hồ tinh xảo, mí mắt anh trầm mặc, mặt cũng ngưng trọng, không biết có phải là nhớ ra cái gì đó không vui trong quá khứ hay không, cô cũng không dễ chịu theo, chợt nhớ tới lời quảng cáo nhãn hiệu này —— không ai có thể phải có Patek Philippe, nhưng vì đời sau bảo quản mà thôi.

Cô liền nói một câu không liên quan: "Ừm, về sau chúng ta có thể để lại cho vợ chồng Tiểu Nghiêu."

Cảnh Diễn bị gương mặt nghiêm túc của cô chọc cười, biết cô muốn tránh đi đề tài không vui, liền nói tiếp: "Trí tưởng tượng của họa sĩ quả nhiên phong phú, chờ con kết hôn chẳng phải là chuyện của nhiều năm sau? Hơn nữa loại đồ cổ nửa thế kỷ này, chỉ sợ con sẽ không thích."

Tô Hiểu Mộc bĩu môi nói: "Vật này cũng giống như rượu, càng lâu năm càng có giá trị, làm sao không thích được?"

"Sau này hãy nói." Anh siết chặt bàn tay của cô, nhìn cô hỏi, "Có muốn. . . . đi đến phòng anh xem một chút hay không?"

"Có được không?" Tô Hiểu Mộc thốt lên, hai mắt liền phát sáng, tâm tình cũng kích động theo, tất cả về anh, cô đều muốn biết, cũng muốn hiểu rõ.

Cảnh Diễn chợt nói: "Tại sao không được? Ở phía đối diện."

So với phong cách điệu dàng của phòng mẹ anh, phòng của anh tương đối nam tính, nhưng treo trên tường rất nhiều hình, phần lớn là anh và mẹ chụp chung, hoặc là hình thời còn đi học, hoàn toàn không có một tấm hình về cha anh.

Có lẽ là chú ý tới ánh mắt Tô Hiểu Mộc, Cảnh Diễn nhìn những tấm hình vừa quen thuộc vừa không quen thuộc, sau đó từ từ giải thích: "Anh và cha không thân thiết, ông ấy thường không ở nhà, vẫn luôn là mẹ bên cạnh anh, khi còn bé không hiểu, lớn một chút mới biết, trái tim ông ấy đặt ở một nơi khác."

"Nếu như anh cảm thấy khó chịu, cứ nói hết ra đi." Nhớ lại quá khứ là một việc khổ sở, cô đã từng thử nghiệm tâm tình của anh.

"Con người của anh chưa bao giờ nhìn về quá khứ, tất cả đã là quá khứ, không thể nào thay đổi, cho nên anh không muốn nói thêm, dù sao đó không phải là chuyện gì tốt đẹp để nhớ lại. Anh chỉ muốn nói cho em biết, từ nhỏ tính cách của anh rất khó thân cận cùng người khác, Đạt Đạt đối với anh là một trong số ít đó, cô ấy đối với anh rất tốt, anh cũng đã từng yêu cô ấy." Anh rõ ràng cảm thấy thân thể của cô trở nên cứng nhắc, lại kiên định nắm tay của cô, nói tiếp: "Anh và cô ấy đều sau này mới biết quan hệ giữa cha anh và mẹ cô ấy, sau đó là cô ấy chia tay anh trước, mà bây giờ ở bên cạnh anh, là em, em chỉ cần biết điều này là đủ rồi."

"Về tình về lý anh đều không thể bỏ mặc cô ấy, cho nên anh hi vọng em cho Anh thời gian cũng như tin tưởng anh có thể xử lý tốt chuyện này, cũng đừng suy nghĩ lung tung, đối với thân thể em không tốt, đối với tình cảm giữa chúng ta, càng không tốt." Anh đứng nghiêm, áo khoác lông dê cộc tay màu xám tro nổi bật đáng vẻ tuấn tú cao lớn của anh, bàn tay nắm tay cô vừa có lực vừa ấm áp.

Người đàn ông này xưa nay cao ngạo, cô cũng biết tính cách của anh, bất kể làm chuyện gì, cho dù chịu đủ chỉ trích cũng chưa bao giờ giải thích với người khác, nhưng bây giờ anh lại tốn nhiều công sức để giải thích với cô, dùng hành động để nói cho cô biết, chuyện của bọn họ không phải chỉ có một mình cô đang cố gắng.

Cô vì cảm động mà mũi khẽ ê ẩm, có chút ngơ ngác vừa muốn khóc vừa muốn cười, sợ bị anh cười, chỉ đành phải vùi mặt ở trong ngực anh vừa ôm thật chặt vừa khóc, điệu dàng thì thầm: "Vậy chuyện của chúng ta, anh cũng đừng để em đợi quá lâu."

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: TÂM CẢNH

Hoa hồng Bungari kiểu điểm ướt át trong hoa viên vừa độ nở rộ.

Tô Hiểu Mộc từ từ buông Cảnh Diễn ra, nghiêng người sang, qua cửa sổ nhìn xuống rất dễ dàng có thể nhìn thấy một khung cảnh điểm lệ đó.

Dưới ánh nắng rực rỡ buổi trưa là những bông hoa nở rộ, như tâm tình tốt đẹp của chủ nhân khu vườn này đang có, cô nhàn nhạt cười một tiếng: "Cảnh diễn, không bằng hôm nay anh dẫn em đi thăm mẹ đi."

Nghe cô gọi mẹ mình thân thiết như vậy, khóe miệng Cảnh Diễn hơi cong lên: "Ở bên kia đường, cũng có chút xa nhà, mà lại còn phải đi một đoạn thêm đá, em sẽ rất mệt." Lời nói sần sọc như vậy cho dù là ai nghe cũng cảm thấy dễ dàng xúc động.

"Đi gặp mẹ của chúng ta làm sao lại mệt mỏi?" Tô Hiểu Mộc nâng mắt nhìn anh một cái, thấy hần hế miệng, cô đoạt trước nói, "Ngày hôm nay đi, đừng nói lần sau với em, anh luôn bận rộn như vậy, lần sau không biết là đến lúc nào."

Cảnh Diễn cười ý vị sâu xa, con mắt chế nhạo sâu sắc: "Hả? Vậy anh có phải nên lý giải đây là, em oán trách anh không dành cho em nhiều thời gian?" Anh bỗng dừng lại gần bên tai cô, hướng về phía viên tai cô thổi nhẹ, hơi thở mập mờ một hít một thở cùng lúc lay động, cô theo bản năng né tránh, sửa lại dúi tóc buông xuống dưới, anh lại trở lại bộ dạng đứng thẳng, vừa thay cô sửa tóc, vừa nhìn gò má đỏ thắm của cô mỉm cười nói: "Con cũng lớn như vậy, làm sao em vẫn dễ dàng xấu hổ như thế?"

Biết anh đang trêu chọc mình—— anh dường như rất thích làm việc này, Tô Hiểu Mộc không chịu yếu thế hừ một tiếng, đẩy tay của anh ra bấm nhẹ một cái vào hông anh, then quá hoá thành giận: "Chẳng lẽ anh ghét bỏ kẻ to xác hay xấu hổ như em?"

Cảnh Diễn tràn đầy ý cười, thuận thế bắt được bàn tay ngang hông mình mà ôm ngang hông, tựa như trấn an tựa như tình thâm nói: "Không có, vừa đúng với sở thích của anh."

Không sớm không muộn, chỉ cần vừa đúng, chỉ cần thích hợp.

Tô Hiểu Mộc bỗng chốc an tĩnh lại, không nói gì thêm, cũng không nhìn anh, tựa đầu vào ngực anh, cô hiện tại chỉ muốn làm một chuyện, chính là khiến giờ phút này dừng lại lâu một chút nữa, tốt nhất là, cho đến vĩnh viễn.

Lúc rời nhà chính đi đến vườn hoa, Tô Hiểu Mộc dừng chân, ánh mắt quét qua vườn Mãn Côi kia, nhỏ giọng nói: "Hay là chúng ta cũng mang theo hoa hồng? Mẹ thấy được hoa hồng mình thích, chắc sẽ rất vui." Mặc dù lấy thân phận của người mẹ mà nói, nhìn thấy con trai là điều tuyệt vời nhất, giống như cô đối với Tiểu Nghiêu.

Cảnh Diễn ngăn ra, bị lời của cô khơi lên suy nghĩ, trước kia đến lúc hoa nở mẹ rất thích hái một ít đặt ở trong phòng khách, mẹ nói như vậy thì trong nhà cho dù có chuyện không vui, thì mùi hương tuy chỉ là thoáng thoảng này cũng có thể dịu bớt tâm tình, nhưng không thể bù đắp sự trống trải tịch mịch. Mẹ rất cuộc là thích hoa hồng hay là dùng hoa hồng để giết thời gian, cũng không nói được.

Khó có được người chu đáo tỉ mỉ như cô, anh gạt đầu một cái, tâm tình dần bình thản lại, lạnh nhạt nói: "Vậy em ở chỗ này chờ anh một chút."

Tô Hiểu Mộc nhìn anh đi vào cổng vòm chứa đầy dây leo, ở một góc quen thuộc lấy ra công cụ làm vườn, cắt vài cành hoa hồng trắng, ánh mặt trời chiếu trên người anh, phản chiếu khuôn mặt tinh tế, đôi mắt chứa đầy nhu tình, tỉ mỉ bỏ gai hoa hồng, gói kỹ, sau đó từ từ đi về phía cô. Dáng vẻ quen thuộc như vậy, cũng chỉ là mặc mặc trang phục đơn giản nhất, nhưng mà thế nào cô cũng không dứt ánh mắt ra được, cho đến khi anh dặt tay cô, nhỏ giọng lầm bầm "Chúng ta đi thôi."

Nghĩa trang ở một khu khác, đường đi khá xa, mà thời gian lúc bọn họ đi cũng rất muộn, thời điểm bãi tể xong xuống núi đã là chạng vạng tối.

Khu mộ viên vẫn tản ra khí lạnh, nhưng ẩn sâu trong không khí là một chút ấm áp.

Đến đoạn một ngàn thêm đá tinh xảo thì Cảnh Diễn đột nhiên cúi người xuống, ý bảo Tô Hiểu Mộc trèo lên lưng anh, nhẹ nói: "Mau lên đây, anh cũng em xuống núi."

Tô Hiểu Mộc sững sờ, ngay sau đó muốn kéo anh đứng dậy, đỏ mặt nói: "Không được, đường xuống khó đi, em tự mình đi là được, cũng không thiếu tay thiếu chân, cũng không phải là đứa bé."

"Có gì ngại ngần, hai vợ chồng làm chuyện thân mật hơn như vậy thì cũng rất bình thường, huống chi anh chỉ là công em thôi, sợ cái gì? Đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh công em đến bãi đậu xe, bằng không chờ chân em của sung lên, Tiểu Nghiêu thấy lại không vui mấy ngày." Thật ra thì anh cũng không vui, sau này anh mới biết máu của cô lưu thông không tốt, một khi đi đường quá nhiều, nhất là đường núi, ngày thứ hai hai chân của cô sẽ sưng vù đau đớn, lúc trước đi bãi tể cha mẹ cô cũng gặp tình trạng như thế.

Tô Hiểu Mộc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn, gò má tươi cười của anh dưới ánh tà dương bỗng rất ôn hòa, chính anh dịu dàng như vậy, làm sao có thể cự tuyệt, lại dùng lý do gì mà cự tuyệt? Chỉ có thể trầm luân.

Cô không kiêu cách, thuận thế nằm trên tấm lưng nở nang của anh, đôi tay ôm anh, cách áo khoác long dê cộc tay cùng áo sơ mi nghe tiếng tim đập có quy luật của anh, từng bậc từng bậc, từng bước từng bước, ôn tình bốn phía.

Đột nhiên nhớ đến một tiết mục ngắn cảm động đã phát trên tivi, liền mạo hiểm hỏi anh: "Cảnh Diễn, ani cảm thấy em có nặng không?"

"Nặng cái gì? Người chưa đến 90 cân, không cảm thấy nhẹ sao?" Cảnh Diễn dừng lại trả lời theo bản năng, âm thanh rất thấp, hai tay lại xóc xóc thân thể cô, lúc này mới tiếp tục đi xuống.

Quả nhiên, "Toàn bộ thế giới cũng vác trên vai anh" lời nói lãng mạn như vậy anh làm sao có thể nói được? Tô Hiểu Mộc có hơi thất vọng, nhỏ giọng mà nói thầm một câu: "Thật là không hiểu phong tình."

Nhưng sau suy đi nghĩ lại cô liền thầm mắng mình, anh vốn là người không thích phong hoa tuyết nguyệt, bình thường chỉ biết xem tạp chí kinh tế tài chính, cá tính cũng lạnh lùng đâu ra đấy, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân cô yêu anh, khí chất cao ngạo lạnh lùng. Sẽ không ai thập toàn thập mỹ, mà khuyết điểm mình cũng nhiều hơn, làm sao có thể yêu cầu anh ít khuyết điểm đi? Anh đặt cô ở trong lòng, đối tốt với cô, như vậy không tốt hơn gấp trăm lần so với những lời lãng mạn hư vô kia?

Bọn họ gần sát nhau như vậy, anh làm sao có thể không nghe được cô oán trách, nhưng anh không có thần thông quảng đại để đoán được tâm tình nhỏ bé đó của cô, nhưng hiểu theo cách của mình, từ từ nói: "Thế nào? Nói em nhẹ em còn không vui mừng à? Phụ nữ không phải đều thích thon thả một chút? Chẳng qua anh cảm thấy em nên ăn thêm nhiều chút nữa để nặng hơn một chút, quá nhẹ rồi không được, anh sẽ. đau lòng." Hai chữ cuối cùng anh dừng một chút, hình như mình cũng do dự, anh không phải là người sẽ nói ra những lời nói như vậy. Thật sự là có một số việc khi muốn nói thì tự động bật ra theo lý trí, từ trái tim mà thôi.

Mà anh càng không thể nào biết, càng là người chưa bao giờ bộc lộ tâm tình, lời nói lảng mạn càng chạm tới trái tim, bởi vì đáng quý.

Anh nói anh thương mình. Tô Hiểu Mộc cảm thấy hôm nay mình rất dễ xúc động, lỗ mũi chưa vừa đau, ôm anh càng chặt hơn.

Hai người rời mộ viên trở lại nội thành, trước tiên đi đến trường học đón Tiểu Nghiêu, đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cùng nhau đi đón con. Tiểu Nghiêu nhìn thấy bọn họ cùng nhau xuất hiện thì cực kỳ hưng phấn, chốc lát lôi kéo cha, chốc lát lại lôi kéo mẹ, cuối cùng quyết định không buông tay, mỗi tay kéo tay một người, ba người sóng bước hạnh phúc.

Bảo mẫu A Di ngày mai mới trở lại, cho nên hôm nay vẫn là Tô Hiểu mộc phụ trách nấu ăn, cô đang đi phía sau Cảnh Diễn trong siêu thị thì đột nhiên nói với anh: "Hay là anh dẫn Tiểu Nghiêu về nhà trước, siêu thị đông người, em đi một mình được rồi."

Cảnh Diễn mỉm cười: "Muốn đi thì cùng đi." Anh nói xong cúi đầu nhìn con trai, "Con nói có đúng hay không?"

Tiểu Nghiêu liền vội vàng gật đầu phụ họa theo cha: "Dạ, chúng ta tất nhiên là muốn đi, thuận tiện không cho mẹ mua nhiều ớt xanh và cà rốt."

Tô Hiểu Mộc dở khóc dở cười, nhéo nhéo chóp mũi con trai nói: "Chỉ có con là nhiều mưu ma chước quỷ!" Nên cũng không từ chối nữa.

Bởi vì hiện tại là trước giờ dung bữa, siêu thị rất nhiều người.

Tô Hiểu Mộc vốn là nhắc nhở mình ở trong lòng, Cảnh Diễn không thích nơi đông người, cô muốn đánh nhanh thắng nhanh, nhưng thói quen nghiêm túc trong mọi việc, thời gian lựa chọn đồ đạc đã trôi qua khá dài. Chờ cô chọn xong nguyên liệu cho bữa tối, cô ngẩng đầu lên, nhìn bên cạnh kệ hàng phía trước, anh vòng tay qua vai con trai kiên nhẫn chờ đợi mình, chung quanh rất ồn ào náo nhiệt, nhưng lòng của cô, an bình khác thường.

Cứ như vậy một ngày bình thản, cảm giác cứ như trở lại khoảng thời gian trắng茫茫 xa hoa trước kia.

Ngày thứ hai, Cảnh Diễn tới khách sạn gặp Tần Trần.

Mới vừa vào phòng, thấy sắc mặt Vương Hạo có chút kỳ quái, anh liền nhíu mày trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Wang Hao nhỏ giọng đáp: "Cô Tần và mẹ cô ấy có chút ý kiến không hợp, cãi nhau." Anh nghiêng mắt nhìn một chút gian về hướng phòng, cửa phòng nửa đóng, bên trong thật sự ồn ào, trên đất có mấy mảnh giấy vụn, nhìn kỹ mới biết là vé máy bay bị xé nát.

Mà âm thanh Tần Trần bén nhọn cao vút: "Mẹ, con nói bao nhiêu lần, con không trở về nước Mĩ sẽ không ở nước Mĩ! Mẹ nghe không hiểu sao? Con trở về làm gì? Để xấu hổ mất mặt sao?"

Phuong Man Chi thở dài: "Hai người không thể ở cùng nhau, có quan hệ gì? Hơn nữa, một mình con ở lại chỗ này, mẹ không yên lòng."

"Con tại sao chỉ một mình, mẹ không phải cần lo lắng, không phải còn có anh Cảnh Diễn sao mẹ? Anh ấy sẽ chăm sóc con đấy."

Thấy cô còn là một mực kháng kháng, miệng Phuong Man Chi lập tức cứng rắn: "Con đừng giả vờ với mẹ, con biết rõ A Diễn đã kết hôn! Con đừng đi quấy nhiễu gia đình người khác, con xem con đã bao nhiêu tuổi rồi, đừng tùy hứng nữa!"

Lần này Tần Trần không nói chuyện nữa.

Trong phòng an tĩnh hồi lâu.

Sau đó, nghe được âm thanh Tần Trần nhỏ bé yếu ớt cố chấp cãi lại: "Mẹ, con không muốn đi." Cô nâng mặt lên, nhìn thấy bóng dáng đứng ở cửa, muốn tìm cây cò cứu mạng, mừng rỡ xông tới kéo ống tay áo Cảnh Diễn nói, "Anh, anh nói với mẹ, em không muốn trở về, em muốn ở lại Bắc Kinh, em ở chỗ này lớn lên, tại sao không thể trở về sinh sống?"

Cảnh Diễn cúi đầu nhìn kỹ cô, gò má mảnh mai của cô ửng hồng không bình thường, nói chuyện có vẻ như có trật tự, nhưng suy cho cùng khiến người ta cảm thấy có cái gì không đúng, anh đảo mắt nói với Phuong Man Chi: "Tôi đã giúp Đạt Đạt hẹn bác sĩ Lục, trước tiên đi gặp mặt ông ấy, những chuyện khác nói sau."

Tần Trần vừa nghe thấy phải đi gặp bác sĩ, lập tức há mồm muốn phản bác, nhưng bị mẹ trùng mắt cảnh cáo, không tự chủ hướng về phía Cảnh Diễn, Cảnh Diễn khéo léo kéo xa khoảng cách với cô, sờ sờ đầu của cô trấn an, sau đó lấy điện thoại đi động bấm số, chuẩn bị xe đi gặp bác sĩ Lục.

Đến trung tâm nghiên cứu, tất cả đều phải nghe theo các chuyên viên, Tần Trần ban đầu vẫn còn có chút kháng cự, bác sĩ Lục đề nghị trước thôi miên buông lỏng thần kinh, sau đó tiến hành trị liệu, hơn nữa ký hợp đồng giữ bí mật, Tần Trần lúc này mới bắt đầu đi vào phòng trị liệu.

Trí nhớ của cô trở lại rất nhiều năm trước, bởi vì mẹ mình phản đối, cô trốn ra khỏi nước, chưa quen cuộc sống nơi đây, bị mấy gã lưu manh quấy rối, có ý cưỡng hiếp cô, cô làm thế nào cũng không thoát khỏi được, cho là mình xong rồi, khi đó là Trình Vũ và hai người bạn ở Mỹ của anh vừa lúc đi ngang

qua, nhanh chóng cứu cô.

Sau lúc đó cô bị ám ảnh bởi sự việc đã xảy ra, đúng lúc Trình Vũ học cùng trường đại học với cô, anh rất quan tâm chăm sóc cô, cô dần dần quên mất sự kiện kia, đối với anh có cảm tình rất tốt, cũng từ từ quên đi đoạn tình cảm mộng lung với Cảnh Diễn kia. Bọn họ bắt đầu lui tới, Trình Vũ rất cưng chiều cô, mặc cho cô tùy ý bước bình bên cạnh anh, thời điểm đó cô thật rất vui vẻ.

Sau đó, bọn họ kết hôn.

Trí nhớ bắt đầu đứt gãy, kéo đến vài năm sau.

Cô không có con, Trình Vũ kết hôn với người phụ nữ khác, cô phát điên gọi điện thoại cho anh, anh nói hi vọng hai người về sau ít gặp mặt, lời này có vẻ rất quen, giống như ngày trước cô cũng từng nói như vậy với một người.

Người kia, là anh Cảnh Diễn bảo hộ cô từ nhỏ.

Mẹ gạt cô, thì ra là im lặng giám sát mình, cũng muốn rời mình đi, cô cảm thấy cái gì mình cũng không có, sẽ không có bất cứ thứ gì vì đã bỏ lỡ rồi.

Cô thét lên chói tai.

Tình mộng, dường như đã trải qua mấy đời người.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: ĐỒNG HỒ CÁT 1

Kim đồng hồ treo tường tí tách chạy, thời gian dần dần trôi qua, Phương Mẫn Chi và Cảnh Diễn gặp mặt bác sĩ Lục ở một gian phòng khác, nghe cái nhìn của ông sau khi nói chuyện với Tần Trần, vì bảo vệ quyền lợi cho bệnh nhân, cho dù là người thân, cuộc nói chuyện của ông và Tần Trần vẫn phải được giữ bí mật.

Ông nâng mắt kiếng, chậm rãi giải thích: "Có lẽ bởi vì thần kinh đè nén quá lâu, hiện tại cảm xúc của cô Tần rất không ổn định, cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp để cho cô ấy phối hợp trị liệu, một khi có tác động có thể làm cho cô ấy thực hiện những hành vi không thể kiểm soát, ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy bị kích thích." Ông nhìn sang Phương Mẫn Chi nói, "Hi vọng bà có thể cung cấp tài liệu liên quan đến cô ấy cho tôi, còn có một ít chuyện riêng tư lúc trước của cô ấy, ví dụ như về cô ấy và chồng trước, còn có Cảnh. ngài Cảnh quan hệ như thế nào với cô ấy, chi tiết một chút, việc này rất có ích cho việc trị liệu của cô ấy."

Phương Mẫn Chi rất lo lắng, do dự nhìn Cảnh Diễn một cái, lúc này mặt anh không chút thay đổi, thậm chí so với cha anh lúc còn trẻ còn lạnh lùng kiên nghị hơn, bà ngậm thờ dài, gật đầu đáp ứng: "Được, tôi sẽ sớm đưa cho ông."

Cảnh Diễn mỉm cười hỏi: "Tôi muốn biết, thời gian trị liệu cần bao lâu? Ở Mỹ cô ấy cũng đã từng tiếp nhận trị liệu, trở về Mỹ để tiếp tục hay trị liệu ở đây thích hợp hơn?"

Bác sĩ Lục đang cúi đầu ghi chép trong bệnh án, nghe câu hỏi của anh, ngừng đầu giải thích: "Cái này cần xem xét ý kiến của cô Tần như thế nào, bình thường bệnh nhân loại này thường không chấp nhận người khác nói mình có bệnh, ý chí mạnh mẽ của họ có thể hoàn toàn che dấu tâm tình của họ mà lừa gạt bản thân rằng mình tuyệt đối bình thường, hơn nữa nếu như cô ấy không phối hợp thì cho dù trị bệnh ở đâu cũng không có hiệu quả, có một số bệnh nhân khi được tiếp xúc với hoàn cảnh khiến họ đè nén tâm trạng thì có thể hồi phục nhanh hơn, về y học không có chuyện tuyệt đối."

Lần này Cảnh Diễn nhìn Phương Mẫn Chi một chút, trầm giọng hỏi: "Vậy ý kiến của bà là gì?"

Phương Mẫn Chi trầm mặc một hồi, mới nói: "Tôi muốn trở về hỏi ý kiến nó một chút, nếu như nó kiên trì ở lại chỗ này, vậy thì tôi cũng không đi, cũng không thể phui tay giao nó cho cậu liền rồi đi."

Cảnh Diễn gật đầu một cái.

Chờ sau khi bác sĩ Lục đi về, Phương Mẫn Chi do dự thật lâu, mới nói với Cảnh Diễn: "Không biết cậu có biết hay không, Đạt Đạt nó. đã từng tự sát, không lâu trước đây ở Mỹ."

Cảnh diễn bỗng cứng người, đôi mắt thâm trầm bỗng gọn sóng, âm thanh trầm trầm hỏi: "Rất cuộc xảy ra chuyện gì? Tính cách của cô ấy rất kiên cường, không giống người biết làm chuyện ngu ngốc như vậy." Nói xong lời cuối cùng giọng điệu của anh đã trở thành không chắc, hai tay càng thêm nắm thật chặt, không thể phủ nhận, tâm tình của anh bị khuấy động rồi.

"Ngày trước dưới áp lực của tôi nó một mình trốn sang Mỹ, hiện tại cũng chỉ là, vì trốn tránh thực tế liền biến mình thành thế này." Phương Mẫn Chi lắc đầu một cái, nhẹ giọng thờ dài nói: "Cậu không thể hiểu rõ được bằng người làm mẹ như tôi, Đạt Đạt ngoài mặt rất kiên cường, ở trong nước có chúng ta

cùng che chở cho nó, mọi chuyện thuận lợi tự nhiên không có gì, nhưng đến nước Mi thì khác, dù sao khác biệt với văn hóa Trung Quốc rất lớn, một cô gái hai mươi tuổi, xưa nay lệ thuộc vào người khác, đột nhiên muốn cuộc sống một mình, rất nhiều chuyện đều muốn tự mình đối mặt, làm sao có thể như ý của nó? Huống chi khi đó nó và tôi cãi nhau, tính khí lại bướng bỉnh, đoán chừng cũng không có nói bất cứ điều gì với cậu, nó gặp một số chuyện không tốt, sau đó lại bắt đầu tự giận mình, là Trình Vũ chăm sóc nó, bọn họ tiếp xúc nhiều mới bắt đầu yêu, ai ngờ sau này lại sẽ biến thành như vậy? Ai, thật ra thì nói những thứ này nữa cũng vô dụng, người làm mẹ như tôi chỉ hi vọng nó mau chóng hồi phục, đừng tạo tội nữa." Một người thường trở nên yếu ớt trong nghịch cảnh, không liên quan đến tính cách.

Cảnh Diễn giãn chân mày, xác thực, Đạt Đạt đối với anh cho tới bây giờ đều là tốt khoe xấu che, mặc kệ là bị chính mẹ mình mắng hay chỉ trích đều cười một tiếng rồi cho qua, về phần về sau đi Mi gặp phải chuyện gì cũng chưa từng đề cập với anh, mỗi lần hỏi đều chỉ nói cô sống rất tốt, nhưng thì ra là cũng không phải.

Anh không biết, thì ra là cô gái ấy rất sĩ diện, sợ thất bại, sợ hơn nữa là người khác nhìn cô thất bại, nhất là người cô yêu.

Nhớ lại thời gian tha phương kia mới thét lên một tiếng, Cảnh Diễn liền đứng dậy, bước nhanh về phía Tần Trần.

Đẩy cửa ra, bóng lưng nhỏ gầy cuộn tròn trên ghế da, tóc hơi xoắn xỏa sau lưng, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi, tóc mai cũng dính vào phía trên trán, đáng vẻ hết sức nhếch nhác, đây từng là một cô gái có nụ cười đáng yêu, nhưng bây giờ vết thương chồng chất.

Trong lúc nhất thời anh nói không rõ cảm giác bây giờ của mình là gì, là đau lòng? Còn là đồng tình? Hoặc là cả hai.

Nghe được tiếng vang, Tần Trần nhảy cảm phục hồi lại tinh thần, quay đầu lại hung hăng trừng: "Tôi đã nói rồi muốn yên lặng một chút! Là ai?" Âm thanh cô khàn khàn như con thú nhỏ bị thương, giao với đôi mắt Cảnh Diễn, lại lập tức xoay qua chỗ khác, vội vàng vươn tay sửa sang lại tóc và quần áo của mình, hình như cũng không muốn cho anh nhìn thấy đáng vẻ chính mình, rồi mới miễn cưỡng cười cười, "Anh Cảnh Diễn? Có phải chúng ta có thể đi hay không?"

Cảnh Diễn càng thâm trầm, nhú nhú mày, dịu dàng hỏi cô: "Ừ, có thể đi, em bây giờ cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác không tốt, giống như tội phạm trong tù vậy." Tần Trần giận dữ nói, gương mặt trắng bệch rốt cuộc cũng có chút sắc hồng, giống như đứa bé lại nhảy đến bên cạnh anh, dễ dàng liền kéo cánh tay của anh nói: "Đi nhanh lên đi, em thật sự không thích nơi này."

Nhìn cô tùy ý lôi kéo tay của mình, Cảnh Diễn lại nhớ đến Tô Hiểu Mộc, vợ danh chính ngôn thuận của anh, ở trước mặt người ngoài còn chưa bao giờ dám lôi kéo mình, cô luôn nói thật xin lỗi, cô càng sẽ không giống như Đạt Đạt trực tiếp biểu đạt tâm tình của mình như vậy, luôn là nhìn vấn đề ở góc độ của người khác trước, trước nghĩ cho người khác, cuối cùng mới nghĩ đến mình.

Đạt Đạt và cô ấy là hai người phụ nữ khác xa nhau, một người hướng ngoại, một người kín kẽ.

Một là quá khứ của anh, một là hiện tại của anh.

Anh giống như đã không tìm được cảm giác năm đó, chỉ có thể xem Đạt Đạt là em gái, một là em gái cần tình thương của anh, mà Hiểu Mộc, anh đang nghĩ đến cảm nhận của cô, không bỏ qua được cảm giác khổ sở của cô.

Rốt cuộc vẫn là không giống nhau.

Ngồi vào trong xe, Tần Trần nghiêng người nói với Cảnh Diễn: "Anh Cảnh Diễn, em muốn trở về chỗ ở trước kia xem một chút, nếu như có thể, em muốn ở lại nơi đó, ở khách sạn hoài cảm giác rất không thoải mái."

Cảnh Diễn suy nghĩ một chút, nói: "Nhiều năm không người ở như vậy, khẳng định không thể lập tức vào ở, chờ anh cho người dọn dẹp một chút rồi hãy nói, em cô chịu một thời gian đi."

"Em" Tần Trần nhỏ nhỏ nói thào một câu, "Nếu có thể đến ở chỗ anh thì tốt, trước kia cũng không phải là như vậy sao?" Ngày trước cô còn có cái chìa khóa nhà anh đấy.

Nghe lời nói gần như vô lễ như thế, Phương Mẫn Chi thật sự hoảng hốt, còn tài xế là Vương Hạo càng thiếu chút thẳng gấp, cũng may nhiều năm qua theo ông chủ sức chịu đựng của anh cũng đã khác người thường, vẫn chuyên tâm lái xe, vừa từ kính chiếu hậu cẩn thận từng li từng tí nhìn lên về mặt ông chủ.

Rõ ràng vẫn là lạnh lạnh như vậy.

"Anh ngày trước ở nơi đó cũng trống trải, không thể lập tức liền chuyển vào." Mặc dù biết rõ ý tứ trong lời nói của cô, khuôn mặt Cảnh Diễn lộ vẻ cự tuyệt, anh có thể theo cô, cũng không phải vì vậy muốn làm gì thì làm, vượt qua ranh giới cuối cùng của anh.

Tần Trần đơn giản "Ừ" một tiếng, sau đó cố chấp nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phương Mẫn Chi ngồi phía trước chỉ là chau mày lại, không nói một lời.

Bọn họ cùng nhau ăn cơm trưa, Phương Mẫn Chi lấy cớ nói không thoải mái muốn cho Tần Trần theo bà về khách sạn nghỉ ngơi, lại bị Tần Trần thuận nước đẩy thuyền đuổi trở về, mà thôi chỉ cần cô đồng ý phối hợp trị liệu, để cho Cảnh Diễn dẫn cô đi dạo một vòng Hậu Hải.

Cảnh diễn cúi đầu nhìn cô, nhớ tới những chuyện mà Phương Mẫn Chi kể cô đã gặp phải ở Mỹ, cuối cùng không từ chối.

Hậu Hải là một nơi làm cho người ta nhớ lại quá khứ, đại trạch tràn đầy nét cổ xưa có thể mơ hồ cảm nhận được sự nồng ấm, những thác nước mệnh mông liên tiếp hợp với Hoàng Thành, xuyên qua con phố nghiêng nghiêng, là được nhìn thấy những dòng chữ khắc trên chiếc cầu bạc.

Tần Trần đứng ở trên cầu, hướng về cảnh đẹp Bích Ba phía trước hít một hơi thật sâu, giống như tạm thời xua tan uất ức, tâm tình khó được buông lỏng, cười nói: "Thật nhiều năm em chưa tới nơi này, thật hoài niệm. Anh Cảnh Diễn, anh còn nhớ chúng ta trước kia thường tới chỗ này chơi hay không?"

"Dĩ nhiên nhớ, anh chỉ là không hiểu, tới tới lui lui chỉ có những cảnh này, làm sao mà em vẫn không thấy chán?" Cảnh Diễn cười cười rất nhạt, một tay đặt trên lan can tràn đầy gió mát, suy nghĩ càng thêm rõ ràng.

Hậu Hải có rất nhiều kỉ niệm của anh và Đạt Đạt, cùng nhau vui cười đuổi bắt, nói cười riu rít với nhau, hoặc chỉ là lẳng lặng ngồi yên ở nơi đó nhìn du khách tới lui. Anh không thích nơi nhiều người, cô lại nhiều lần dẫn anh tới nơi này tiếp xúc nhiều người, cô nói, cô không thể để cho anh cô đơn.

Đó là những tình cảm thanh khiết thời niên thiếu, không trộn lẫn bất kỳ tạp chất nào.

Tần Trần hình như còn đắm chìm trong trí nhớ của mình, cứng cổ mà nói: "Ngày đó em cuối cùng cũng cảm thấy đi dạo bên đại trạch hay hồ nhỏ sẽ có những thứ rất vui, ví dụ như đào được đồ tốt, hoặc là gặp phải chuyện rất thú vị, sau lại đến khe sâu lớn cũng giống vậy, đối với em mà nói nơi đó tất cả đều là mới mẻ chưa từng biết qua, mà em không biết làm như vậy, sẽ mất đi đứa bé duy nhất của em."

Lúc cô và Trình Vũ cãi vã phải kịch liệt nhất, anh đã hỏi nàng, Tần Trần, em chưa từng hối hận sao?

Lúc ấy cô trả lời, không có.

Thật ra thì làm sao mà có thể không có? Hơn nữa bây giờ cô không chỉ hối hận có chuyện này.

Cảnh Diễn nhỏ giọng trấn an: "Đạt Đạt, những thứ này là chuyện đã qua, em không cần cứ suy nghĩ về nó, tránh cho mình cảm thấy không thoải mái."

"Em cuối cùng vẫn nghĩ, nếu như mà em không đi Đại Hạp Cốc sẽ như thế nào, nếu như mà em không đi Mi sẽ như thế nào, nếu như. năm đó em không rời khỏi anh, bây giờ chúng đã như thế nào?" Cô nói xong cũng nhìn thẳng về phía Cảnh Diễn, hình như muốn lấy được một sự khẳng định nào đó từ anh.

Nhưng cô nhất định phải thất vọng, bằng kiêu ngạo của Cảnh Diễn, chưa bao giờ nói hối hận, cũng không để cho người khác hối hận với anh.

Trên mặt của anh không chút biểu cảm nào: "Nhưng Đạt Đạt, trên đời này không có nếu như, chúng ta đều phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình."

Tần Trần nghiêng mắt nhìn lại, há miệng, hình như lại muốn nói gì, điện thoại Cảnh Diễn vang lên.

Anh nhận rất nhanh, vẻ mặt xảy ra biến hóa, nhẹ nhàng trả lời: "Hà? Anh hiện tại đang cùng Đạt Đạt ở Hậu Hải, buổi tối. anh sẽ trở về, nhưng em không cần chờ cơm tối. vậy thì tốt, anh sẽ cố gắng về sớm chút."

"Là ai?" Tần Trần biết rõ còn hỏi.

Cảnh Diễn nhàn nhạt nói: "Vợ, em cũng đã gặp, chắc còn chút ấn tượng, cô ấy là Tô Hiểu Mộc."

Tần Trần tò mò hỏi tới: "Anh trực tiếp nói em đang ở cùng anh, cô ấy sẽ không ghen sao?"

Cảnh Diễn mỉm môi: "Cô ấy không phải người như vậy."

"Ừm, vậy anh kết hôn với cô ấy là giống như bác Cảnh nói là vì đứa bé, hay là bởi vì anh cũng yêu cô ấy?"

"Đạt Đạt!" Cảnh Diễn không vui chân mày rét lạnh, đây cũng là lần đầu tiên sau khi gặp lại anh tức giận với cô, vì những lời nói của người cha trên danh nghĩa đó, hơn nữa cô lại không biết lựa lời nói.

Anh không cho phép bất luận kẻ nào, nói đến Hiểu Mộc như vậy, hai người bọn họ vì cái gì kết hôn, bọn họ rõ ràng là được, không cần người ngoài chất vấn.

Tần Trần rất thức thời, mở to mắt nhẹ nói: "Thật xin lỗi, em không nên hỏi." Thì ra là cô thật đã mất đi, nhưng vì sao trong lòng còn mơ hồ mong mỏi bất được điều gì đây?

Lúc này, ngoài cửa công ty xuất bản.

Trong đầu Tô Hiểu Mộc còn một mực hồi tưởng lời chủ bút mới vừa nói, nào là ánh mắt của cô không tệ gì được người tốt, nào là vui mừng ngoài ý muốn, lời nói nửa hư nửa thật như vậy thật sự là muốn gấp chết người, làm sao cũng không thể bắt ông ấy nói nhiều hơn một chút.

Cô càng nghĩ càng buồn bực, liền muốn tìm điện thoại di động gọi cho Cảnh Diễn, thật là nghe được giọng của anh, thì cái gì cũng không muốn hỏi, nếu là anh muốn cho cô vui mừng, vậy coi như không biết chuyện thôi.

Sau đó nghe được anh nói đang ở cùng Tần Trần.

Cô là phụ nữ, người cô yêu cùng người tình cũ ở chung một chỗ, nói không ghen tỵ là nói dối, nhưng cô cũng biết, ghen tỵ sẽ cho người thành ma quỷ. Cô may mắn là anh không giống những tình tiết trong TV hay trong tiểu thuyết nói, vì sợ hiểu lầm mà nói dối, sau đó lại lần lượt dùng lời nói dối để che giấu, cuối cùng niềm tin lẫn nhau tan vỡ, chuyện này thì ra cũng có thể tránh khỏi.

Cô cũng đã đồng ýa với anh, cho nhau sự tin tưởng.

Cô hít vào một hơi thật sâu, để điện thoại trở vào trong túi, lơ đãng đụng phải đồng hồ cát với những hạt cát mịn màu tím, là chủ bút cho cô xem qua hàng mẫu, nói rằng chờ tập tranh mới đưa ra thị trường sẽ dùng làm món quà nhỏ tặng cho độc giả ghé qua, cô nhớ mưng mưng, đồng hồ cát màu tím đại diện cho "Làm bạn cả đời", đối với ước mơ và tình yêu của những cô gái trẻ mà nói, đích thực là một phần quà tặng rất tốt.

Khi tìm cô đang đập mạnh và loạn nhịp, khúc dương cầm dễ nghe lần nữa vang lên, điện thoại di động rung rung, cô lấy ra liếc mắt nhìn, là một số xa lạ, cô do dự nhận.

Bên kia điện thoại, là giọng nói dịu dàng nói nhỏ: "Hiệu Mộc, anh đã trở về."

Máy bay xẹt qua bầu trời, ồn ào.

Trong khoảng thời gian của một chiếc đồng hồ cát, luôn có một ký sĩ ở sau lưng yên lặng bảo vệ công chúa của anh ta, giống như anh vậy.

Cho dù, anh vĩnh viễn không phải là hoàng tử định mệnh của đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: PHIÊN NGOẠI

Gần đây Tô Hiệu Mộc đang rất nghiêm túc suy nghĩ có phải mình nên đi thẩm mỹ hay không, không, không đủ, còn muốn đi SPA toàn thân. Bởi vì cô hoài nghi cực độ có phải mình già rồi không còn sức quyến rũ nữa hay không, người đàn ông của cô, Cảnh Diễn, hai tuần lễ không đụng đến cô. Tâm trạng cô xuống dốc cực kỳ, lại không tìm được nguyên nhân khác, rõ ràng anh vẫn còn đối với cô rất tốt mà.

Mỗi ngày cô nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này mà lệ chảy thành dòng.

Ngày đó, Tô Hiệu Mộc hẹn Hạ Tiểu Nhiễm ra ngoài, đem nỗi khổn hoặc nhiều ngày của mình nói ra.

Hạ Tiểu Nhiễm gần đây bị chàng Phó quán cực kỳ, vừa đúng lúc ra ngoài hóng mát một chút, tâm tình tốt, khó được dịp chế nhạo bạn tốt: "Ừm, theo mình thấy, hay là cậu đi mua áo ngủ hấp dẫn một chút dụ dỗ vị kia nhà cậu? Thử dò xét thử dò xét?"

Nghe vậy, mặt Tô Hiệu Mộc liền thoáng đỏ: "Tiểu Nhiễm, nói cái gì đó? Cũng đã làm mẹ người ta rồi, sao còn không đứng đắn như vậy?"

Hạ Tiểu Nhiễm tức giận nói: "Mình thế nào không đứng đắn rồi hả ? Đây không phải là đang cố gắng giúp cậu nghĩ biện pháp nha, nếu không cậu trực tiếp hỏi anh ta không phải tốt hơn sao?"

Tô Hiệu Mộc tròn trắng mắt, chuyện như vậy mở miệng hỏi thế nào, có thể hỏi đã sớm hỏi, chẳng lẽ muốn cô xệ mặt xuống hỏi, này, gần đây anh thế nào lại không muốn em?

Hỏi như vậy chẳng phải sẽ bị hiểu là không thoả mãn dục vọng sao, không được không được, cô lại làm không được, nhưng trong lòng lại luôn rối rắm, thành tâm bệnh.

Lúc hai người đi dạo khu bách hoá, Hạ Tiểu Nhiễm cố ý đi đến khu áo lót, sau đó thấy ánh mắt Tô Hiệu Mộc không tự chủ dừng lại lưu luyến những chiếc áo ngủ tình xảo kia, cô cười khanh khách thành tiếng, Tô Hiệu Mộc bị nhìn xem thấu ý định, thật ngại quá, nũng nịu bầm cánh tay Tiểu Nhiễm.

Kết quả cuối cùng, Tô Hiệu Mộc vẫn mua một cái áo ngủ màu đen mỏng đến độ nhìn thấy tất cả bên trong, ngoài miệng còn cố chấp nói: "Mình không phải muốn mặc, chỉ là nhìn đẹp mắt thôi."

Hạ Tiểu Nhiễm cũng tốt bụng không vạch trần cô, cười gật đầu: "Đúng, đúng, ừ, sẽ không mặc, chỉ là lấy về chờ làm công phẩm."

Tô Hiệu Mộc hừ một tiếng.

Tối hôm đó, Tô Hiệu Mộc thừa dịp Cảnh Diễn ở trong phòng tắm, nhanh chóng chạy đến góc tủ treo quần áo lấy ra "Chiến y" cô đã giấu đi, vừa mặc vừa nóng tai đỏ mặt quả thật có thể luộc trứng gà, bỗng dưng, nghe được trong phòng tắm tiếng nước chảy đã ngừng, cô thầm kêu không được, vừa giận vừa nhanh chóng chạy về trên giường, dùng chăn bao bọc mình thật chặt.

Cảnh Diễn mặc áo ngủ ra ngoài, cơ ngực kiên mỹ lộ ra, trên mặt còn có chút nước chưa lau khô. Nhìn cô nhắm mắt lại hình như ngủ, anh cũng không có nói gì, trực tiếp tắt đèn lớn, chỉ để lại đèn ngủ nhỏ trên tường, ngồi trên giường theo thói quen muốn lục tìm mấy tờ tạp chí kinh tế tài chính.

Một lát sau, Tô Hiểu Mộc đang dưới chăn cũng nhích tới nhích lui, thì ra là áo ngủ của cô trước sau như một là bằng bông, hiện tại mặc chất vải viền tơ này thật sự là không quen, cảm giác mặc giống như không mặc, anh lại đang bên cạnh mình, khoảng cách gần như vậy, cô còn giữ tâm tư như vậy, càng nghĩ trong lòng càng xao động.

"Em làm sao vậy?" Cảnh Diễn vừa dứt lời, bàn tay ấm áp thật dày đã che trên trán cô, cảm giác có chút nóng, cho là cô bị sốt, bỏ tờ tạp chí trên tay xuống, xoay mặt cô qua, quan tâm nói, "Trán có chút nóng, không thoải mái chỗ nào?"

Nhiệt độ kia, giọng nói này, trong đêm tối là tình được tốt nhất.

Tô Hiểu Mộc cái gì cũng không dám tưởng tượng, núm lấy chăn, nhắm mắt lại lắc đầu một cái.

"Hiểu Mộc!" Cảnh Diễn bắt đầu nhú chặt lông mày, nghĩ vén chăn lên xem cô thật kỹ một chút, nhưng cô chết sống không chịu buông tay.

Bọn họ giằng co qua lại, nhưng Tô Hiểu Mộc vốn yếu sức, làm sao có thể thắng được một người đàn ông mạnh mẽ như Cảnh Diễn đây?

Cuối cùng cuộc chiến kết thúc, Cảnh Diễn vén chăn lên, cảnh xuân hiện ra.

Ánh mắt của anh tỉnh mạch, một khắc cũng không rời khỏi cô, hô hấp cũng nặng hơn rất nhiều.

Mà Tô Hiểu Mộc lúc này lại không dám nhìn anh, thân thể co rúm lại đang phát run.

"Mở mắt ra nhìn anh, có lá gan hấp dẫn anh, tại sao lại lăm trợn rút lui?" Cảnh Diễn khó được lúc này cọt nhả cười cười, bàn tay lại không khách khí chút nào lưu luyến ở trên người cô.

Tô Hiểu Mộc không nhịn được ưm một tiếng, quýnh lên, dùng sức đẩy anh ra tỉnh lật người xuống giường, vệt chết còn cứng mồm nói: "Ai muốn hấp dẫn anh? Em sẽ đi thay ra!"

Ai ngờ anh nhẹ nhàng kéo lại, lại lần nữa cô ngã về trên giường, anh cúi người dễ dàng mà đem cô đè ở phía dưới, chui vào gáy cô.

"Đừng đổi, thật đẹp mắt." Hơi thở của anh phát ở bên tai cô, nóng bỏng đến mê người.

Tô Hiểu Mộc mở to mắt: "Cái gì đẹp mắt? Anh không phải là ghét bỏ em già rồi, không muốn em sao?"

Cảnh Diễn bị cô oán trách làm cho không biết nên khóc hay cười, cũng tỉnh táo lại một chút, ánh mắt từ từ khôi phục bình tĩnh, dùng trán của mình chống trán cô, cười nói: "Đưa ngực, ai nói anh ghét bỏ em lớn tuổi hay sao?"

"Vậy tại sao." Lâu như vậy không đụng em rồi hả ? Nhưng mà những lời phía sau cô không dám nói ra.

"Là ai gạt anh lên lên đem áo mưa chọc phá hư hết, hả?" Cảnh Diễn mang theo giọng Bắc Kinh nhẹ nhàng nói một câu, làm lòng của Tô Hiểu Mộc cũng bị câu lên rồi.

"Anh đều biết?" Tô Hiểu Mộc mở to hai mắt nhìn anh, thì ra là vì vậy nguyên nhân như vậy anh mới định ép mình cảm dục?

Uống thuốc tránh thai tổn thương thân thể, cho nên biện pháp ngừa thai giữa hai vợ chồng vẫn do Cảnh Diễn làm. Nhưng vợ của anh gần đây định sinh thêm cho anh một đứa bé, thật ra thì anh làm sao không biết, quá trình sinh trưởng của Tiểu Nghiêu anh không được chứng kiến, là tiếc nuối của anh, nhưng anh sợ thân thể cô không thể lại trải qua lần mang thai khó nhọc nữa, cho nên nói thế nào cũng không đồng ý.

Tô Hiểu Mộc thở dài: "Cảnh Diễn, năm nay em đã 32 rồi, em muốn có thêm một đứa bé, thật rất muốn."

"Em sẽ rất cực khổ."

"Em không sợ đâu." Cô nổi lên ý trêu ghẹo, cổ ý cọt xát phía dưới của anh.

Cách áo viền tơ thật mỏng, nhiệt độ hai người truyền lại rất nhanh, dục hoả của Cảnh Diễn mới vừa tiêu xuống cũng dần dần trời dậy, anh cắn răng nghiêng lợi lườn cô một cái, thừa dịp mình còn có lý trí, nói khê với cô: "Anh chỉ là không muốn em chịu khổ."

"Em cũng không phải thật sự sẽ có đứa bé, nhưng, chúng ta thuận theo tự nhiên không được sao?" Có lẽ có, không có cũng không trách người nào, tất cả là trời cao an bày.

Tô Hiểu Mộc trực tiếp ôm cổ của anh hôn lên, tất cả không cần nói.

Trong bóng đêm, mơ hồ còn có thể nghe được Cảnh Diễn quát lớn: "Tốt, lá gan em cũng lớn, đợi lát nữa chớ cầu xin anh tha thứ."

Chiến thuật áo ngủ hấp dẫn lấy được đại thắng.

Nhưng, đến ngày thứ hai Tô Hiểu Mộc lại không dậy nổi, không khỏi nghĩ một chút cái chiến thuật này là quá thành công, nếu không cô thế nào đến tới hôm qua mới phát hiện, người đàn ông của cô vậy mà lại có quá nhiều thủ đoạn giày vò người, cô nhiều lần cầu xin anh cũng không bỏ qua, sử dụng nhiều thể loại hành hạ mình như vậy.

Hừ, đàn ông a.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: ĐỒNG HỒ CÁT 2

Lăng Từ Kỳ cuối cùng cũng trở về sau khi kết thúc học tập tại Nhật Bản, nhưng lập tức nhận hai hai ca phẫu thuật khó, đến khi anh hẹn gặp mặt Tô Hiểu Mộc đã là chuyện hơn nửa tháng sau rồi. Tô Hiểu Mộc đẩy cửa kiếng phòng trà, âm thanh thanh thúy của chuông gió vang lên, từ xa, cô đã nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi ngồi gần cửa sổ, gò má nho nhỏ, giống như một bức tranh lập thể, làm cho những cô gái trẻ phải ghé mắt nhìn sang.

"Anh quả nhiên đi đến đâu cũng tỏa sáng, nhìn thử xem, lại bắt mắt bao nhiêu trái tim của người ta rồi?" Tô Hiểu Mộc đi tới vỗ vỗ bả vai của anh chế nhạo, sau đó ngồi vào chỗ đối diện anh.

"Vậy xin hỏi trái tim của em cũng bị anh bắt tù binh rồi sao?" Lăng Từ Kỳ thì nhạo báng ngược lại cô, mặt tươi cười cẩn thận nhìn Tô Hiểu Mộc, cô không có thay đổi gì, thậm chí còn đầy đặn hơn trước kia một chút. Thật ra thì bọn họ cũng không phải là rất lâu mới gặp mặt, tính toán thời gian, cũng chỉ là gần nửa năm, nhưng anh cảm giác đã qua thật lâu, đã lâu rồi, xem chừng mắt cô, rất sáng và rất chuyên chú.

Áo sơ mi trắng đi kèm áo khoác xanh, nổi bật vẻ đẹp trai cực kỳ của anh, nhưng Tô Hiểu Mộc phát hiện mình không cách nào nhìn thẳng anh, chỉ có thể hơi cúi đầu quấy cà phê, để trốn tránh cái nhìn chăm chú cực nóng như vậy của anh.

Ngược lại Lăng Từ Kỳ dương dương tự đắc, hiện lên nụ cười thản nhiên: "Cái vẻ lúng túng này làm anh có cảm giác em đang trộm thẹn thùng đó."

Những lời này bay đến tai Tô Hiểu Mộc, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chống lại nụ cười tà ác của anh, không tức giận mà còn buồn cười, liếc anh một cái: "Không vui gì cả!" Sau đó lại rất nhanh cười rộ lên.

Nụ cười kia sáng như ánh mặt trời, cơ hồ khiến Lăng Từ Kỳ không dời mắt được.

"Tiểu Nghiêu đâu? Gần đây cậu nhóc vẫn khỏe chứ?" Thật ra thì anh muốn hỏi, gần đây em khỏe chứ? Nhưng nhìn cô như vậy, có lẽ là mọi thứ rất tốt, hỏi nữa, cũng chỉ là làm cho mình chết tâm thêm lần nữa thôi.

Quả nhiên, Tô Hiểu Mộc gật đầu cười, từ từ nói: "Nhóc vốn là quậy âm ỉ muốn đ cùng em, nhưng nó phải đi học, không còn cách nào."

"Như vậy sao, anh có mua quà cho bé, để ở trên xe rồi." Lăng Từ Kỳ nhàn nhạt cười cười.

"Vậy sao, trở về nó nhất định lại nói, ‘mẹ xem, chú Lăng còn cưng chiều con hơn mẹ nữa’." Cô giả theo giọng trẻ con của Tiểu Nghiêu mà nói, "Đúng rồi, em còn chưa hỏi anh, ở Nhật Bản sống như thế nào?"

"Ừm, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng." Thấy sắc mặt cô biến hóa, vẻ mặt Lăng Từ Kỳ có chút phức tạp, lại rất nhanh che giấu quá khứ, lạnh nhạt nói, "Yên tâm, anh cần bản không có thời gian, mỗi ngày đi học tan lớp lại làm nghiên cứu, ăn cơm, ngủ, cũng chỉ là chút cuộc sống nhàm chán, tiếng Nhật cũng không thông thạo lắm, phải không? Một không chịu đựng được liền chạy trở lại."

Tô Hiểu Mộc ngưng, lặng lẽ uống một ngụm trà, sau đó nói: "Phong phú một chút cũng không phải là chuyện xấu, em nghe nói anh lại thực hiện thành công hai ca phẫu thuật lớn, hiện tại rất nhiều người xếp hàng chờ anh xem bệnh, có bỏ ra mới có thu hoạch chứ sao."

Nếu quả thật có bỏ ra sẽ có thu hoạch tốt, Lăng Từ Kỳ tự nhủ trong lòng, rốt cuộc bọn họ hữu duyên vô phận, cho nên không thể như anh nguyện ước.

Tô Hiểu Mộc chợt nhớ ra cái gì đó: "Đúng rồi, sắp đến giờ tan học rồi, em muốn đi trường học đón Tiểu Nghiêu, anh có 1 bạn chuyện gì không? Không có chuyện gì không bằng đi cùng em, chúng ta đi ăn một bữa cơm."

Lăng Từ Kỳ sững sờ một chút, theo bản năng liền hỏi: "Em không phải về nhà ăn cơm. . . . cùng anh ta?"

Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói một câu: "Anh ấy gần đây có rất nhiều chuyện đang bận, rất ít trở lại ăn cơm, không cần phải để ý đến anh ấy."

Lần này Lăng Từ Kỳ không hỏi tiếp nữa, mặc dù anh rất muốn hiểu rõ xảy ra chuyện gì.

Bọn họ đi đến trường học của Tiểu Nghiêu, nhưng ở nơi đó chờ rất lâu, cho đến cậu bé cuối cùng rời khỏi trường cũng không thấy bóng dáng Tiểu

Nghiều, Tô Hiểu Mộc rất lo lắng, đi tới đi lui trước cổng, Lăng Từ Kỳ lập tức đi tìm chủ nhiệm lớp, mới biết Tiểu Nghiều đã bị người khác đón đi khi còn chưa tan học, người kia, lại là ông của cậu bé.

Nghe lời của thầy giáo, Tô Hiểu Mộc hơi hồi hộp một chút, đủ loại cảm xúc, cũng không biết là từ vị gì, chuyện như vậy trong nửa tháng này, không phải lần đầu tiên rồi, lần trước cô mang Tiểu Nghiều về nhà cho A Di trông coi, còn mình phải đi công việc ở nhà xuất bản, trở lại thì Tiểu Nghiều lại không có nhà, cô bảo mẫu nói là ông cậu bé đã đón đi.

Ông của Tiểu Nghiều, cô đến nay còn chưa có từng gặp mặt ông ấy, điều này có ý nghĩa gì, thừa nhận Tiểu Nghiều là cháu trai của ông ấy, nhưng không thừa nhận cô là con dâu chính thức?

Lăng Từ Kỳ lo lắng nhìn cô: "Hiểu Mộc? Em có khỏe không? Nếu là ông của Tiểu Nghiều nhận đi, vậy thì không cần quá lo lắng."

"Chính là như vậy mới lo lắng!" Giọng cô tự nhiên trầm xuống, lẩm bẩm, "Anh chờ em chút, em gọi điện thoại."

Lần trước Tiểu Nghiều trở về liền hỏi cô, nước Mỹ như thế nào, hỏi ra mới biết, ông nội khen bé thông minh, có ý muốn mang cậu bé ra nước ngoài du học, nhớ tới chuyện này, cô vừa tức vừa rối, cô đành phải gọi điện cho Cảnh Diễn, lần đầu tiên không ai nhận, gọi lại, đợi một lúc lâu mới nghe được âm thanh nhẹ nhàng hỏi: "Vâng?" Đây là điện thoại di động cá nhân của Cảnh Diễn, bình thường anh luôn mang theo bên người, nghe được là một cô gái nhận, tim cô đập mạnh và loạn nhịp một chút, theo bản năng biết không phải là thư ký của anh, chỉ có một cái khả năng, nhưng hiện tại cô không có tâm tình so đo nhiều như vậy, ngay sau đó nói "Xin chào, tôi tìm Cảnh Diễn." Chỉ là giọng nói đã trở nên rất lạnh.

"Anh Cảnh Diễn à, anh ấy vào toilet lâu rồi, hay là một chút nữa cô gọi lại đi, chúng tôi." Tần Trần còn chưa nói hết đã bị chặn lại, "Đưa điện thoại cho anh." Âm thanh lạnh lùng này, không phải Cảnh Diễn còn là ai.

Thấy cô cầm điện thoại di động không trả, cảnh diễn mặt mày lạnh lẽo, trực tiếp lấy lại cầm trong tay xem số một chút, lại hỏi: "Alô? Hiểu Mộc?"

Tô Hiểu Mộc tâm tình bất ổn, rõ ràng là không thoải mái, chỉ có thể che giấu dòng suy nghĩ của mình nói: "Cha anh đón Tiểu Nghiều đi rồi, em muốn biết ông ấy ở đâu. Cảnh Diễn, em tôn trọng ông ấy, bởi vì ông ấy là cha anh, em cũng không phản đối ông ấy gặp Tiểu Nghiều, nhưng lần sau có thể thông báo trước một tiếng cho em?" Âm thanh của cô rất mệt mỏi, Lăng Từ Kỳ ở một bên vỗ vỗ bả vai của cô, cô chỉ im lặng lắc đầu một cái.

Kể từ khi biết cha anh cũng đi theo trở về nước, cô liền nói muốn gặp mặt, quan hệ của bọn họ đã rõ ràng, người đó cũng là cha anh, nhưng anh luôn đổi đề tài nói chuyện, không biết là anh không muốn bọn họ gặp mặt hay là cha anh không muốn gặp cô, bây giờ nghĩ lại, thì ra là ông ấy không muốn gặp cô.

Cảnh Diễn nắm chặt điện thoại di động: "Chuyện như vậy anh biết rồi, em đừng vội, Tiểu Nghiều không có việc gì, em trở về trước, anh sẽ đón con trở về sau."

"Ừ." Tô Hiểu Mộc không nói gì thêm nữa, trực tiếp tắt điện thoại, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Lăng Từ Kỳ, trong lòng cô ấm áp, mặt giãn ra cười nói, "Anh ấy nói sẽ đi đón Tiểu Nghiều, đi, chúng ta đi ăn cơm trước đi."

Nhưng Lăng Từ Kỳ vẫn còn do dự: "Thật không có việc gì sao?"

Tô Hiểu Mộc khẳng định gật đầu một cái, nói: "Em rất khỏe, thật, cái gì cũng trải qua rồi, sao có thể có chuyện gì được?" Nhưng cô không biết là, cô đã đem sự ấm áp đó truyền vào giọng nói rồi, Lăng Từ Kỳ hiểu rõ cô như vậy, làm sao nghe không hiểu?

Nhưng anh lại may mắn có một cơ hội để bọn họ tiếp tục ở gần nhau như vậy, anh có chút chán ghét chính mình, thật sự là tâm trạng phức tạp.

Hắn nhàn nhạt hỏi: "Ừm, em muốn đi ăn ở đâu?"

"Sau phố C đi, rất lâu em chưa đến đó." Thấy Lăng Từ Kỳ cau mày, Tô Hiểu Mộc hé miệng cười cười, "Bác sĩ Lăng, em biết rõ đồ nơi đó không vệ sinh cũng không có dinh dưỡng gì, nhưng hôm nay em thật rất muốn ăn, anh liền lừa mình bởi quân tử đi!" Nói xong liền chui vào xe ngồi trước, ở trong xe ngoắc ngoắc anh.

Lăng Từ Kỳ còn có thể làm sao? Anh cũng chiều theo ý cô, chỉ cần cô vui mừng là tốt rồi.

Bên này không khí hòa hợp, mà bên Cảnh Diễn lại rất căng thẳng.

Từ đôi môi mím chặt có thể thấy được sự tức giận của Cảnh Diễn, loại dáng vẻ lạnh lẽo đó khiến Tần Trần cũng khẽ rụt rè, một hồi lâu cũng không dám nói nửa lời.

"Đạt Đạt." Cảnh Diễn nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng chỉ là dặn dò một câu: "Về sau điện thoại của anh tự anh nhận là được rồi."

Nói xong anh không nhìn cô nữa, lại gọi một cú điện thoại cho Vương Hạo: "Cậu lập tức điều tra giúp tôi xem cha tôi ở nơi nào, Tiểu Nghiều có phải đi cùng với ông ấy hay không, phải nhanh, tôi muốn trong nửa giờ."

Hiệu suất làm việc của Vương Hạo rất cao, chỉ sau mười lăm phút đã có tin tức phản hồi, Cảnh Việt dẫn Tiểu Nghiều đến ăn cơm ở một vườn trẻ ở phía đông thành phố, còn dẫn theo hộ vệ, rất an toàn.

Nhưng Cảnh Diễn lại biết Tô Hiểu Mộc lo lắng cái gì, cho nên anh chuẩn bị rời khỏi, Tần Trần lại muốn ngăn cản anh, cần môi nói: "Anh Cảnh Diễn, hôm

nay sau khi đi gặp bác sĩ Lục mọi chuyện không phải vẫn rất tốt sao? Buổi tối anh còn phải dẫn em đi xem phim."

Cảnh Diễn nhìn cô, rất nhanh lại dời tầm mắt: "Hiện tại anh có chuyện phải làm, chuyện đi xem phim ngày mai hãy nói, hôm nay em mới vừa làm xong trị liệu, đi nghỉ trước đi."

Tần Trần tức giận, xé nát hai vé xem phim mà khó khăn lắm mới mua được ném xuống đất, hai hốc mắt hồng hồng, nước mắt đảo quanh, trong lòng là nỗi mất mát không nói ra được.

Không tới nửa giờ, Cảnh Diễn đã tìm được Cảnh Việt và Tiểu Nghiêu.

Đứa bé nhìn thấy, lập tức liền biết là cha đến tìm, chạy nhảy xông tới ôm lấy tay của anh: "Cha, cha tới rồi!"

Cảnh Diễn cung nhéo nhẹ chóp mũi cậu: "Sao muốn đến đây chơi cũng không nói mẹ một tiếng?"

Tiểu Nghiêu rút cổ một cái, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Mẹ tức giận sao ạ?" Cậu rất khổ não gãi gãi đầu, "Con vốn không muốn đi, nhưng ông rất kiên trì." Tự dưng xuất hiện một người ông, cậu không phải nói thích là thích ngay được, nhưng từ nhỏ mẹ đã dạy cậu phải kính già yêu trẻ, cậu cũng chỉ biết phải ngoan ngoãn nghe lời.

Cảnh Diễn sắc mặt lạnh lùng, vuốt đầu của con trai hỏi: "Con ăn no chưa?" Đôi mắt kia của Cảnh Việt cũng đang nhìn chăm chăm anh, hai cha con đang độ sức.

Tiểu Nghiêu không hiểu được tranh chấp giữa người lớn với nhau, chỉ theo lời của cha gật đầu nói: "Dạ, ông cho con ăn rất nhiều món, con cũng ăn no rồi. Hơn nữa cha nhìn xem, mới vừa rồi con rút thưởng trúng giải nhì, là Transformers mẫu mới đấy ạ." Cậu há hê đem phần thưởng khoe ra trước mặt cha.

"Ừ, rất tuyệt nha, con ăn no rồi thì về nhà với chú Vương trước, mẹ lo lắng cho con." Cảnh Diễn có chút không yên lòng.

Tiểu Nghiêu ngẩng đầu hỏi cha: "A, vậy còn cha?"

"Cha và ông con còn có chuyện cần phải bàn, con ngoan, đi về trước đi."

Chờ Tiểu Nghiêu cùng Vương Hạo rời đi, Cảnh Diễn như cơn mưa lạnh lùng nhìn Cảnh Việt: "Xin ngài về sau không cần tùy tiện mang Tiểu Nghiêu đi, lại càng đừng nghĩ tôi im lặng là kẻ dễ đồng ý, nếu như ngài không phải là cha tôi, mẹ tôi trước khi chết cũng còn nhớ tới ngài, tôi đã không niệm tình mà đứng đây nói chuyện với ngài đâu."

Cảnh Việt bị lời nói của anh chọc tức, cũng lạnh lùng nói: "Khó có dịp tôi gặp cháu nội cũng không được sao? Tôi mà đi nói với anh, anh nhất định không đồng ý."

Cảnh Diễn nhớ tới mấy lần Hiểu Mộc nói muốn gặp ông, người như vậy cô còn muốn gặp làm gì,, chỉ sợ ông ta sẽ nói những lời làm Hiểu Mộc đau lòng thôi, không gặp không biết là tốt nhất.

"Tại sao tôi phải đồng ý? Lúc trước ông vui thì về nhà, buồn thì vứt mẹ con tôi sang một bên đi gặp gỡ người phụ nữ khác, người làm con như tôi đây chưa bao giờ hưởng thụ qua tình thương của cha, tại sao bây giờ muốn thấy tình cảm gia đình thì tôi phải đưa con tôi tới?"

Cảnh Việt giận đến nổi nếp nhăn trên mặt cũng vằn vẹo, nhìn anh chăm chăm nói: "Anh cũng quên rồi, cậu có được như hôm nay tất cả đều do người cha này cho, nếu không phải nhờ tôi, mọi thứ hôm nay ở đâu ra?" Bởi vì được rèn luyện từ nhỏ, ông không đến nỗi giận phát điên nơi công cộng, nhưng âm điệu đã cất cao.

"Ông chắc chắn chứ?" Cảnh Diễn cười lạnh, "Ông muốn tôi trả lại cho ông Cảnh Thị của mười hai năm trước? Ông còn mặt mũi mà nói ra không nhờ một chính sách sai lầm của ông mười hai năm trước thì tập đoàn cũng không đến nỗi sắp sụp đổ như vậy? Cũng chỉ là cho tôi một cái vỏ rách nát, ông nói cũng phải, tôi có thể cho ông, gấp mười lần cho ông, coi như là lợi tức."

Anh nói xong cũng xoay người rời đi.

Mà Cảnh Việt đã tức giận vô cùng, sắc mặt chột hồng, nhưng rất nhanh con tức lại muốn lui đi, về tình về lý ông đều không có lý do cãi lại, chẳng oán được ai.

Một người làm chuyện sai, sẽ phải có năng lực gánh chịu hậu quả.

Từng đoàn người đông đúc ở sau phố C, Tô Hiểu Mộc cũng bị lây không khí náo nhiệt ở đây, nụ cười vẫn chưa từng ngừng, một đường đi thẳng, món nướng, Kanto, mì cay thành đô, các món ăn vặt trời nam đất bắc đều có, là nơi học sinh thường lui tới, làm cô nhớ lại thời học sinh, cũng là thời điểm thanh xuân tùy ý phá phách, muốn ăn thì ăn muốn uống thì uống, không có nhiều băn khoăn như vậy, cũng không có nhiều ưu phiền như vậy.

Cuối cùng bọn họ dừng lại ở một quán ốc xào Quảng Đông nhỏ.

Tô Hiểu Mộc vừa say sưa mút nước ốc ngon lành, vừa nói với Lăng Từ Kỳ: "Một người không thể nào an cay ngày nào đó lại muốn ăn cay, đó có thể chính là tâm tình không tốt, đây là em thấy trong một bộ sách tâm lý, bây giờ nghĩ lại nó không lừa em, quả nhiên là thật."

"Thế nào? Có người đàn ông không khí khái như thế này đi cùng em mà tâm tình còn không tốt? Quá đã kích anh rồi?" Lăng Từ Kỳ không ăn ốc đồng, đấu tranh mấy lần, lại nghe lời của cô..., định bỏ qua, nhưng tiếp tục hỏi, "Nhưng từ bao giờ em có hứng thú nghiên cứu tâm lý học rồi hả?"

"Em à, là bị ép buộc nghiên cứu." Tô Hiểu Mộc sợ ý một chút, bị cay đến chảy nước mắt, nhận lấy khăn giấy Lăng Từ Kỳ đưa tới, "Đã lâu rồi, rõ ràng không hy vọng anh ấy chăm sóc người khác, rõ ràng là trong lòng đổ kị đến phát điên, nhưng luôn làm bộ như không sao, em thật sự ghét chính mình đối trả như vậy." Nhưng cô càng sợ, tình cảm bọn họ rất khó khăn mới tiến thêm một bước lại bị đổ vỡ.

May mà là ăn ốc đồng cay, để cho cô có thể giải bày tâm trạng.

"Em và anh ta cãi nhau à? Vậy tại sao không nói rõ ràng với nhau?" Lăng Từ Kỳ chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể bình tĩnh như vậy khi nói đến chuyện giữa cô và chồng cô.

Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái: "Giận dữ cũng tốt, người cô tình phá hoại cũng không nói đi, nhưng lại cũng không phải, chuyện như vậy không thể nào nói rõ ràng được. Thôi, hôm nay đừng nói những chuyện mất hứng đó nữa. Đứng rồi, em nhớ được bạn cùng phòng với em nói, ăn ốc đồng uống bia rất ngon."

Thấy cô nói sang chuyện khác, Lăng Từ Kỳ cũng không hỏi nữa, chỉ cần cô nói, anh liền nghe theo, chỉ cần cô không nói, anh sẽ không hỏi nữa.

Anh nghiêm mặt lại nói với cô: "Em cũng không nên uống bia."

Mà Tô Hiểu Mộc lại nhớ tới, nếu như là Cảnh Diễn thì anh nhất định sẽ lạnh mặt mà nói, Tô Hiểu Mộc, em dám uống thử chút bia, xem anh có để ý tới em nữa hay không?

"Không thú vị gì cả." Tô Hiểu Mộc bĩu môi, "Được rồi, không uống thì không uống..., có gì ghê gớm đâu?" Cô quay đầu lại, nhìn ông chủ hô to một tiếng, "Ông chủ, thêm một chén ốc đồng cay nữa, không lấy măng chua."

Thật hy vọng ăn cay càng nhiều, càng nhanh chóng xóa hết những buồn phiền.

"Hiểu Mộc." Lăng Từ Kỳ cúi đầu than một tiếng.

Tô Hiểu Mộc chỉ cười: "Được rồi, tên của e dù hay nhưng anh cũng không cần kêu hoài như vậy, anh cũng thử ăn chút nha, thịt ốc rất dễ lấy ra."

Lăng Từ Kỳ trầm mặc, vốn tưởng rằng cô cùng người kia ở chung một chỗ sẽ vui vẻ hơn, nên trôi hạnh phúc hơn, nhưng bây giờ thấy, cô so với ngày trước còn có vẻ cô đơn hơn, nhưng cô che giấu rất tốt, dùng sự vui vẻ để làm mờ tất cả.

Từ phố C rời khỏi trời đã rất tối, Lăng Từ Kỳ lái xe đưa Hiểu mộc trở về nhà, nếu là lúc trước, anh nhất định sẽ đưa cô về tới tận phòng, nhưng bây giờ, không được.

Xưa không phải nay.

Anh từ xa nhìn cô bước vào nhà, lúc này lái xe rời khỏi.

Tô Hiểu Mộc ôm món quà mà Từ Kỳ cho Tiểu Nghiêu vào nhà, phát hiện đèn phòng khách vẫn sáng, cô kinh ngạc một chút, đổi dép đi vào, Cảnh Diễn mặc đồ ở nhà ngồi trên ghế sofa xem tin tức, cô hỏi: "Ah, hôm nay sao anh về sớm vậy?"

Cảnh Diễn mỉm cười, đôi mắt lưu luyến dừng lại trên đôi tay ôm hộp đồ chơi và áo khoác xanh dương trên người cô, ánh mắt từ từ tỉnh mạch, âm thanh không lộ rõ tâm tình: "Ừ, anh đón Tiểu Nghiêu xong liền trở về, anh cũng nói chuyện với cha xong, về sau phải được em đồng ý mới có thể gặp Tiểu Nghiêu, em có thể yên tâm. Nhưng tôi nay em đi đâu?"

Trở về trễ như vậy, kể từ khi bọn họ kết hôn, tình huống như thế rất ít, cho tới bây giờ anh vẫn chưa thích ứng kịp.

"A, em đôi gặp người bạn cũ, đón gió tẩy trần đó mà." Nói xong cô không nhìn được hắt hơi một cái, hít mũi nói, "Bạn em mới vừa trở về nước không lâu."

Cảnh Diễn nghe được liền đoán được là ai, Tiểu Nghiêu gần đây cứ luôn miệng nhắc tới chú Lăng.

Ánh mắt của anh lại dò qua cô, lạnh nhạt nói: "Ừ, em tắm xong rồi ngủ trước đi, anh còn có một cuộc họp quốc tế." Nói xong liền đi lên lầu, lộ vẻ lạnh nhạt xa cách.

Tô Hiểu Mộc cảm thấy tới nay Cảnh Diễn có chút kỳ quái.

Đợi đến lúc cô đi lên lầu chuẩn bị quần áo đi tắm mới phát hiện mình còn đang mặc áo khoác của Từ Kỳ, là vừa rời ở gần hồ gió lớn, Từ Kỳ sợ cô cảm lạnh mới khoác vào, cô nhẹ nhàng "A" một tiếng, trong lòng chợt có ý tưởng hoang đường, Cảnh Diễn vừa rời trung ra nét mặt như sông băng vạn năm, không phải là ghen chứ? Nhưng rất nhanh cô lại bỏ cái suy nghĩ đó của mình, cái đó chính là tính tình, làm sao có thể là ghen, trừ phi mặt trời mọc lên từ phía tây.

Ngày thứ hai.

Lúc đi học, Tiểu Nghiêu lặng lẽ lôi kéo tay của mẹ, tò mò hỏi: "Mẹ, cha tặng quà gì cho mẹ vậy?"

"Quà tặng? Quà tặng gì?" Tô Hiểu Mộc có chút khó hiểu rơi vào trong sương mù.

"Thế nào? Mẹ không thấy sao? Không đúng nha, tối hôm qua con thấy được cha cầm một hộp quà tặng con hỏi là cho con sao, cuối cùng cha nói là tặng mẹ, thật thiên vị."

Tô Hiểu Mộc thật kinh ngạc, bởi vì cô xác thực hoàn toàn không biết chuyện quà tặng, buổi sáng cùng nhau ăn điểm tâm Cảnh Diễn cũng không nói gì, nhìn ánh mắt kia lạnh lùng, cũng không có chút ý gì là tặng quà cho cô. Cô đưa con đi học, lại mong đợi về nhà, trong phòng tìm nhiều lần cũng không thấy hộp quà màu tím xinh đẹp như con miêu tả. Cô chưa từ bỏ ý định, lại lặng lẽ đi thư phòng của anh, rốt cuộc tìm được trong ngăn kéo.

Màu tím, là màu sắc cô thích nhất.

Lúc mở hộp ra, cô giật mình.

Là một quyển sách ảnh, cũng là phần tiếp theo tập trước của cô.

Bìa sách cô rất quen thuộc, là những chữ anh viết, Serendip-ity, duyên phận trời đã định trước.

Trừ cái đồng hồ cát màu tím, còn có một tấm hình của bọn họ, đó là tấm hình chụp khi đi Hoan Nhạc Cốc tuần trước. Trong hình vẽ mặt của anh khóc khóc, Tiểu Nghiêu đứng giữa hai người, cười rất rục rờ.

Đây chính là chuyện chủ bút nói vui mừng? Nhưng anh làm sao có được quyền bản thảo này của cô?

Cô ghen ngào, dùng điện thoại trong thư phòng gọi anh.

Cảnh Diễn vẫn giữ âm thanh lạnh lạnh: "Sao?"

Tô Hiểu Mộc vừa khóc vừa cười: "Đường đường là ngài Cảnh, làm sao mà ngay cả tặng một phần quà cũng không dám? Anh cũng không phải nên nói cho em biết là bởi vì anh ghen sao?"

"Anh chính là ghen, không được sao?" Không ngờ chính là anh rất thoải mái thừa nhận.

Tô Hiểu Mộc kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cằm.

"Anh có hồng nhan tri kỷ, không cho em có lam nhan tri kỷ sao? Đúng là chỉ cho quan đốt lửa mà không cho dân chúng đốt đèn!"

Cảnh Diễn không trả lời mà hỏi lại: "Em thấy được họa tập rồi hả?"

"Quyển bản thảo này em sớm hủy rồi, làm sao anh tìm được?" Khi đó cô cảm thấy mình thật hèn mọn, giữ lại vật này, cũng chỉ làm mình thêm đau xót.

Cô không ngờ, sẽ có một ngày, từ trong tay của anh, nhìn thấy một lần nữa.

"Là em cho anh." Anh lạnh nhạt nói.

Cô không rõ ý của anh, cô cho anh cái này lúc nào?

Lại nghe được âm thanh trầm thấp ní non của anh: "Hiểu Mộc, đồ em cho anh thì không thể lấy lại, anh cũng vậy, cũng sẽ không đem cho người khác . . . Em hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tin tưởng

Câu nói kia của Cảnh Diễn, cũng chỉ là tổ hợp đơn giản của mấy chữ, lại làm cho lồng ngực của Tô Hiểu Mộc chỗ nào cũng như được thoa mật, ngọt ngào, ấm áp, ấm lòng hơn bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào, anh rốt cuộc là quan tâm cô, cần gì suy nghĩ lung tung, tăng thêm ưu phiền.

Cô tự nhủ, đối với chuyện của Tần Trần cô sẽ không hỏi nhiều nữa, cho anh thời gian để cho anh xử lý thật tốt, cô lựa chọn tin tưởng anh, nói được là làm được, nghi ngờ anh kiểu như vậy nữa, bọn họ làm sao còn có thể tiếp tục chung sống?

Thời gian cứ như vậy trôi qua bình thản như nước.

Đứa bé Tiểu Nghiêu này nhân duyên rất tốt, cùng cha cậu bé như là từ một mô hình khác ra, khác biệt là trên của khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé luôn treo nụ cười, cho nên với ai cũng có thể gần gũi thân thiết. Không phải vậy, cùng đứa bé nhà Vương Hạo đi Hongkong chơi chưa đến một lần đã quen thuộc, thỉnh thoảng sẽ cùng nhau hẹn đi chơi.

Vương Hạo tìm được cơ hội cũng sẽ cố tình vô ý tiết lộ tình trạng gần đây của Tần Trần cho cô, nói bệnh của Tần Trần có khởi sắc, mẹ của cô ấy Phương Mẫn Chi chuẩn bị đưa cô ấy về nước Mỹ..v.v. Vương Hạo nói những lời này mục đích rất rõ ràng, cũng chỉ là muốn cho Tô Hiểu Mộc yên tâm, mà Tô Hiểu Mộc cũng thân nhiên nhận lấy phần tâm ý này. Nói cô không có lòng riêng là giả, cô cũng hi vọng bệnh của Tần Trần nhanh chóng tốt lên, cô cảm thấy chỉ có Tần Trần rời đi, trái tim của cô mới có thể buông xuống, không sai.

Sau cuộc thi giữa kỳ, trường học của Tiểu Nghiêu tổ chức giải thi đấu làm mô hình, làm như vậy là để cho bọn trẻ rèn luyện năng lực tự tay làm việc một chút, tài liệu cũng cần phụ huynh giúp đỡ chuẩn bị. Tô Hiểu Mộc trừ về tranh thành thạo, những thứ này cũng là không hiểu, đầu mắt đã đến thứ sáu.

Tối hôm đó, Cảnh Diễn tắm xong ra ngoài thì nhìn thấy Tô Hiểu Mộc ngồi trước máy vi tính tìm kiếm thứ gì đó, Tô Hiểu Mộc nghe thấy tiếng bước chân của anh, quay đầu lại, theo thói quen đưa khăn lông đã chuẩn bị trước cho anh lau tóc, rất nhanh lại đặt lực chú ý trở lại trước máy vi tính, câu được câu không hỏi: "Tiểu Nghiêu muốn tham gia giải thi đấu làm mô hình, anh biết ở đâu bán những vật liệu con muốn không?" Thăng nhóc này dường như sợ cô quên mất, lúc ăn cơm tối lại đặc biệt nhắc lại một lần, nhắc tới mức đầu cô cũng đau rồi.

Đội trong chốc lát không nghe thấy anh trả lời, cô lại lẩm bầm lầu bầu: "Thôi, xem ra anh cũng không biết, em lại tìm kiếm một chút. A, đúng rồi, Từ Kỳ sẽ biết! Hỏi anh ấy không phải là được rồi?" Cô bưng tình hiểu ra vỗ vỗ trán của mình, bắt đầu tìm điện thoại di động của mình ở chỗ nào.

Cảnh Diễn vẫn một mực đứng lẳng lặng bên cạnh cô lại hếch mày, bất ngờ nắm tay đang quơ loạn của cô, lạnh nhạt nói: "Không cần chuyện gì cũng đi phiên toái ‘người khác’, cần gì trực tiếp bảo Vương Hạo mua tới là được rồi. Và lại gần đây thời tiết không tốt, lúc thì âm u lúc thì quang, em đừng chạy đi chạy lại hành hạ mình khổ cực như vậy." Nếu như Tô Hiểu Mộc đủ tỉnh tể mà nói, sẽ phát hiện hai từ "người khác" hơi cần nặng hơn những từ khác.

Nhưng mà cô rõ ràng không chú ý tới, chỉ là cảm thụ nhiệt độ trong lòng bàn tay, lắc đầu bật cười nói: "Đừng đùa, anh thật đúng là để Vương Hạo làm mấy việc vặt đó? Cho tiền lương cao hơn nữa cũng không kèm theo người sai bảo như vậy. Không phải chỉ là mua đồ cần dùng cho đứa trẻ, chúng ta tự đi là được rồi, hơn nữa em còn muốn dẫn Tiểu Nghiêu tự mình đi, để cho nó quan tâm chuyện của mình nhiều hơn, không nên hình thành thói quen lệ thuộc vào chúng ta, nếu như cái gì cũng chuẩn bị xong cho nó, nó còn có thể làm cái gì, sau này lớn lên vẫn còn không phải thành cậu ấm cô chiêu?"

Cảnh Diễn suy nghĩ một chút cảm thấy lời của cô rất có đạo lý, vội nói: "Như vậy đi, ngày mai anh lái xe chờ hai người đi." Nói xong đi qua một bên nhắc điện thoại lên bấm số. Ngày mai anh không phải có hội nghị? Tô Hiểu Mộc ngạc nhiên giương mắt, nhìn vào tròng mắt đậm như mực của anh, thắc mắc trong lòng tiêu tan trong đôi thoại của anh: ". Ừ, đều giúp tôi hủy bỏ, toàn bộ hoãn lại tới thứ hai, đúng rồi, giúp tôi tìm một chút, ở đâu có bán vật liệu chế tạo mô hình."

Ngày đó Vương Hạo đã nói đến, ở trong lòng ông chủ, cô và Tiểu Nghiêu quan trọng hơn gấp nghìn lần vạn lần việc làm ăn, trước kia anh ấy đặt công việc ở vị trí thứ nhất, công và tư rõ ràng.

Bên môi Tô Hiểu Mộc kéo ra nụ cười âm áp.

Thứ bảy.

Lúc ăn sáng, sau khi Tiểu Nghiêu biết cha cũng đi cùng liền có vẻ cực kỳ hưng phấn, Tô Hiểu Mộc có chút ghen ghét, cố ý nghiêm mặt lên nói: "Được lắm, bình thường mẹ đi ra ngoài cùng con cũng không thấy con vui như vậy?"

Tiểu Nghiêu làm mặt quỷ nháy mắt mấy cái: "Mẹ, con và mẹ ngày nào chả thấy nhau, trái lại rất ít khi đi ra ngoài cùng cha, cơ hội hiếm có chứ sao."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Trong lòng Tô Hiểu Mộc hơi hồi hộp một chút, theo bản năng liếc Cảnh Diễn một cái, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp, cách một lát, anh mới vuốt đầu con trai, chậm rãi nói: "Vậy hôm nay sẽ đi chơi thoải thích cùng con, rồi đi ăn cơm trưa."

Sau khi Tiểu Nghiêu nghe xong lại là một hồi kích động hoan hô.

Vốn thời tiết cuối thu phải là trời quang đãng không khí mát mẻ, nhưng mấy ngày liên tiếp lại mưa dầm liên miên, giống như là đáng về vừa mới vào mùa xuân, bầu trời một mảng u tối, lúc này mưa rơi không ngừng, ép người có chút khó chịu.

Bọn họ vừa đi ra từ cửa hàng đã nghe thấy một tiếng sấm rền, đùng đùng vang dội phía chân trời, Tiểu Nghiêu rụt người một cái, nắm thật chặt tay của cha không thả, Tô Hiểu Mộc ngược đầu nhìn về phía chân trời, nhíu nhíu mày: "Nhìn kiểu này trời sắp mưa rồi." Cô vừa dứt lời, hạt mưa to chùng hạt đậu liên "bộp bộp" rơi xuống trên mặt đất, rất nhanh đã trải lên trên mặt đất một tầng nước bóng loáng, người đi đường rồi rít bước vội chạy nhanh làm bọt nước bắn tung toé, cho dù che ô cũng sẽ ướt đầm nửa người.

Bởi vì đây là cửa hàng nhỏ, không có thiết kế bãi đậu xe riêng, xe của Cảnh Diễn là đỗ ở bãi đỗ xe của công ty bách hoá bên đường đối diện, cách nơi này một chặng đường không dài không ngắn. Cảnh Diễn đến gần Tô Hiểu Mộc, dắt cô đi vào bên trong một chút, miễn cho bị nước mưa trút xuống bắn vào, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ: "Đây cũng là qua **, chúng ta ở chỗ này đợi một lát rồi đi."

Thật không ngờ mưa rơi càng lúc càng lớn, người đứng trước cửa tụ tập càng tới càng nhiều, ồn ào lộn xộn, quá nửa là người nhà học sinh đến tìm vật liệu, Cảnh Diễn che chở Hiểu Mộc và con trai, lui vào trong góc.

Tô Hiểu Mộc để ý thấy Cảnh Diễn vận chặt chân mây, thu lại suy nghĩ nhìn sang hai bên, rốt cuộc hai mắt tỏa sáng, giật nhẹ tay áo áo khoác của anh, chỉ vào một cửa hàng nhỏ lệch phía trước nhỏ giọng nói: "Không bằng chúng ta chuyển tới đó? Dù sao cũng tốt hơn ở chỗ này người người chen chúc."

Cảnh Diễn nhìn một đám người ẩm ỉ trước mắt, gật đầu nói: "Cũng được."

Chủ cửa hàng này là một cô gái trẻ 8X đang học ở học viện Mỹ thuật Thiết kế, hàng hoá bày biện trong tiệm đều là cô ấy thiết kế, có đồ chơi nhỏ tinh xảo, cũng có quần áo giày tất.

Bởi vì sắc trời tối mù, cho nên trong tiệm bật hai bóng đèn nhỏ màu da cam.

Tiểu Nghiêu sờ đông sờ tây nhìn một chút, hăng hái rất cao, Tô Hiểu Mộc cũng đi theo cẩn thận nhìn qua một lần, cuối cùng lực chú ý bị bộ quần áo thể thao bày trên góc giá gỗ nhỏ hấp dẫn qua.

Cái này cũng coi như là trang phục cho gia đình, mũ kẻ thiết kế liền, cỡ lớn màu đen trên mặt vẽ bằng tay hình một con gấu ba, cỡ vừa là màu đỏ, in gấu mẹ, cỡ nhỏ màu xanh dương cũng in gấu cục cưng, trên mũ còn cộng thêm hai cái tai nhỏ đáng yêu, Tô Hiểu Mộc vừa nhìn đã thích.

Tiểu Nghiêu chạy tới, ước chừng bộ quần áo cỡ nhỏ lên người mình nhiều lần, nói với Hiểu Mộc: "Mẹ, con mặc hình như hơi rộng."

Cô gái trẻ chủ quán vội cười nhẹ nhàng giải thích nói: "Bộ quần áo này 100% cotton, bởi vì cơ thể trẻ con đang phát triển, cho nên tôi cố ý thiết kế rộng hơn một chút, mặc không bị ảnh hưởng, nếu không các người thử một lần trước, không vừa cũng không sao."

Tô Hiểu Mộc nâng môi lên cười cười, quơ quơ bộ quần áo màu xanh lam trước mặt Cảnh Diễn: "Anh muốn thử một chút không?"

Cảnh Diễn không được tự nhiên nhếch mày, giọng điệu khê cao lên hỏi ngược lại: "Em nói xem?" Âm sắc vừa phải cũng không làm cho người ta ghét, anh vắt chéo chân ngồi ở trên sofa nhỏ hơi có vẻ chật hẹp, một tay vuốt khuy tay áo, cười đến bình tĩnh thông dong.

"Cũng biết anh sẽ không thử, cũng không thử nhìn một chút làm sao biết có được hay không chứ?" Tô Hiểu Mộc chẳng qua là nói ngoài miệng một chút, cũng không có cố ép anh, nhún nhún vai bày tỏ không thêm để ý, ánh mắt lại đảo ra ngoài qua cửa sổ thủy tinh, mưa rơi còn chưa ngớt, bên cùng con trai cũng vào phòng thử quần áo.

Cô gái trẻ cực kỳ hâm mộ loại động tác ăn ý này, hơn nữa mấy người cả gia đình này đều là vui tai vui mắt, cho nên nhân cơ hội len lén gõ bàn phím nói chuyện phiếm cùng một người bạn trên mạng: Số đặc biệt! Trong cửa hàng của mình tới đôi vợ chồng tuần nam mỹ nữ, còn có một con trai tiểu chính thái anh tuấn!

Đôi phương im lặng một lát, mới trả lời: (￣0￣) không hình không tin!

Cô gái trẻ đang muốn viết gì đó phản bác, Tô Hiểu Mộc và Tiểu Nghiêu đã thay xong ra ngoài, trước ngực đều có bé gấu con đáng yêu, nhìn đôi mẹ con một lớn một nhỏ này, Cảnh Diễn khê cười ra tiếng, vẻ mặt rất là khoan khoái vui vẻ, chỉ có ngữ điệu vẫn là hơi lạnh nhạt: "Ừ, còn vô cùng thích hợp."

Tô Hiểu Mộc nháy mắt với anh một cái: "Người không phối hợp không có quyền lợi nói chuyện." Vừa nói vừa kéo con trai xoay một vòng, hài lòng gật đầu nói, "Mặc dù hơi rộng, chẳng qua là mặc chạy bộ rất tốt."

Cô gái trẻ liên tục không ngừng tán thành: "Đúng vậy đúng vậy, mặc vào rất tốt!"

Chờ Tô Hiểu Mộc thay quần áo ra ngoài, đã đổi thành Tiểu Nghiêu ngồi ở trên ghế sofa, cô nhìn xung quanh một chút mới hỏi: "Cha con đâu?"

Tiểu Nghiêu ngẩng ngửa một tượng gỗ nhỏ, đầu hất ra ngoài bĩu bĩu môi nói: "Đang nghe điện thoại!"

Cách cửa kính, Cảnh Diễn đứng bên ngoài, không biết người trong điện thoại di động nói những cái gì, sắc mặt của anh còn tối hơn sắc trời âm u mây phủ, cảm kéo căng, vẻ tươi cười thoáng qua vừa rồi cũng đã nhạt đi, hình như cảm thấy ánh mắt của cô, anh quay đầu lại nhìn vào trong cửa hàng một cái, đôi môi nhanh chóng đóng mồm.

"Xin hỏi quần áo này có hợp không?" Cô gái trẻ hỏi, nhìn người đang nhìn người, buôn bán vẫn phải làm.

"Giúp tôi gọi lại đi." Hiểu Mộc mặt không thay đổi gật đầu, nhìn Cảnh Diễn đi tới, cô hầu như không cần đoán, cũng biết một lát nữa anh muốn nói những cái gì.

Cảm thấy sắc mặt cô không bình thường, Tiểu Nghiêu nhảy cảm giật nhẹ túi xách của cô: "Mẹ?"

Mà Tô Hiểu Mộc chỉ là mặt như khúc gỗ lắc đầu một cái.

Thanh toán xong, Cảnh Diễn cũng đi đến trước mặt bọn họ: "Anh có việc phải đi trước, đợi mưa tạnh thì em dẫn Tiểu Nghiêu đi ăn trưa nhé."

Tô Hiểu Mộc yên lặng chăm chú nhìn anh, nói rất nghiêm túc: "Chuyện quan trọng hơn cũng phải ăn no bụng trước đã, dù sao phòng ăn đặt ở ngay gần đây, nếu không anh ăn xong rồi đi?"

"Không cần, thời gian eo hẹp." Cảnh Diễn suy nghĩ một chút lại nói, "Thôi, mưa lớn như vậy, anh đưa hai người trở về trước."

Tần Trần quan trọng như vậy?

Ánh mắt Tô Hiểu âm thầm xuống, vội nói: "Không cần gấp gáp, em và Tiểu Nghiêu đến chỗ đó ngồi trước, vừa ăn vừa chờ anh, nếu như anh bận xong rồi đến tìm bọn em cũng như vậy, bọn không đến được bọn em còn có thể thuê xe đấy."

Cảnh Diễn vuốt cằm nói: "Vậy anh gọi điện thoại cho em sau, nếu em mệt mỏi thì cứ về nhà trước."

"Ừ." Tô Hiểu Mặc che giấu vẻ mặt, tâm tư cũng đều che giấu, làm sao thật giống như trong mệnh đã định trước, mỗi một lần cảm thấy gần nhau một chút, sẽ xảy ra chuyện này chuyện kia buộc bọn họ xa cách?

Cảnh Diễn vội vã chạy tới bệnh viện, bước chân đi rất gấp gáp, áo khoác đã bị nước mưa làm ướt đầu vai, anh cũng chẳng quan tâm, đi thẳng đến tầng lầu Tần Trần ở.

Phương Mẫn Chi vừa cùng thầy thuốc nói dứt lời, thấy Cảnh Diễn ra khỏi thang máy, vẻ mặt rõ ràng có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nói: "Aiz, bác đã nói với cha cháu đừng nói cho cháu chuyện này rồi, Trần Trần muốn giãy vò thì giãy vò một mình bác là đủ rồi, cần gì lại để cho cháu lo lắng đây?"

"Không biết cũng biết rồi." Cảnh Diễn hơi nhếch môi, lạnh giọng hỏi: "Mấy ngày trước cháu mới cùng bác sĩ Lục gặp mặt, nói bệnh tình của cô ấy có chuyển biến rất lớn, tại sao lại uống thuốc ngủ quá liều rồi?"

Phương Mẫn Chi than thở: "Bác cũng không biết, mấy ngày nay con bé luôn nói cảm thấy có người theo dõi nó, cả ngày nghi thần nghi quỷ. Sáng sớm hôm nay nhận được một cú điện thoại, vẫn cứ khóc suốt, cũng không chịu ăn gì, đến lúc bác bưng cháo nóng trở lại, lại phát hiện con bé lấy thuốc ngủ của bác uống sạch. Cũng may kịp thời rửa dạ dày, bây giờ không sao rồi."

"Vậy biết là chuyện gì không?"

"Sau lại bác trở về gọi điện thoại, mới biết một người bạn của con bé ở nước Mỹ trong lúc vô tình nói cho nó biết, hai ngày trước Trình Vũ đã có con trai." Phương Mẫn Chi lo lắng trùng trùng ngắt đầu lên nhìn Cảnh Diễn một chút, anh cũng trầm mặc.

Bởi vì bọn họ cũng biết, đứa bé, vẫn là tâm bệnh của Tần Trần.

Cảnh Diễn đứng ở ngoài phòng bệnh, dừng một lát, mới đưa tay mở cửa, ngồi ở trên ghế gỗ trước giường. Tần Trần bởi vì do uống thuốc, ngủ thiếp đi, nhưng ngủ cũng không được an ổn, đôi môi trắng bệch như muốn nứt ra, Tần Trần như vậy, khiến Cảnh Diễn không nhìn được đau lòng.

Không biết mơ thấy cái gì, Tần Trần đứt quãng mê sảng: "Đừng đi, đừng đi, đừng bỏ lại em một mình." Vùng vẫy cánh tay đang truyền nước muối, cả bình truyền nước đều đang lắc lư, xem ra cũng không phải giấc mộng đẹp gì.

Anh đưa tay ấn chặt tay cô, có lẽ là cảm thấy ấm áp và chỗ dựa, cô dần dần, yên tĩnh lại.

Điện thoại di động im lặng rung mấy lần, anh dành ra một tay tìm đọc, là tin nhắn của Hiểu Mặc: làm xong việc chưa?

Anh không quen gửi tin nhắn, muốn trực tiếp gọi điện thoại, lại sợ đánh thức Tần Trần, bèn trả lời ngắn gọn: không cần chờ anh.

Tí ta tí tách mưa rớt cục cũng đã ngừng, sắc trời sáng trong như vừa được gột rửa.

Tô Hiểu Mặc và Tiểu Nghiêu ngồi ở phòng ăn rất lâu, Tiểu Nghiêu đã buồn ngủ rù mí mắt, cô không nhìn được gửi tin nhắn cho Cảnh Diễn, sau khi nhận được trả lời của anh, trái tim cô căng thẳng, biết rõ không cần chờ, nhưng vẫn là muốn đợi một chút, mong chờ một chút.

Cô kéo ra nụ cười tự giễu, vỗ vỗ ót con trai: "Đi thôi, mưa tạnh rồi, chúng ta về nhà thôi."

Mắt Tiểu Nghiêu nửa đóng nửa mở, tỉnh táo hỏi "Ừm? Không đợi cha tới đón sao?"

"Không cần chờ cha con."

Một câu nói, chứa bao nhiêu bất đắc dĩ.

Về đến nhà, Tiểu Nghiêu hí hoáy ngay mô hình của cậu bé, Tô Hiểu Mặc tâm thần không yên, liền thu dọn toàn bộ trong nhà ngoài nhà một lần, nhưng Cảnh Diễn vẫn chưa trở về. Cô đổ một thân mồ hôi, liền đi tắm, ra ngoài còn chưa đầy hai phút liền nhận được một cú điện thoại xa lạ, giọng nói của đối phương còn đặc biệt kỳ cục: "Cô đi xem hòm thư một chút." Sau đó là tút tút tút tiếng máy bận.

Tô Hiểu Mặc vừa bắt đầu cảm thấy không giải thích được, không muốn để ý, dù sao niên đại này những cú điện thoại và tin nhắn vô vị có nhiều lắm. Nhưng lòng hiếu kỳ của con người lại là vô cùng, sau đó cô không nhìn được lên mạng, mở hòm thư cá nhân mình mình ra, thật sự có một bức thư điện tử chưa đọc, trong lòng cô hơi hồi hộp một chút, chẳng qua vừa click vào mới phát hiện chỉ là Tiểu Nghiêu gửi tới, là theo cô ấy nói cô ấy bây giờ không tiện gọi điện cho cô, bảo cô không cần lo lắng.

Cô trầm nghĩ, cú điện thoại này không biết là của người nào nhằm chán đùa dai.

Qua hồi lâu cô mới nhớ mình ngoài hòm thư này, còn có một hòm thư công khai dành cho độc giả, ôm tâm tình thấp thỏm click vào. Ở trong khoảng mười bức thư của độc giả, đơn độc một bức chẳng những không có ký tên, còn có chứa đính kèm

Mở ra, tìm đọc, nội dung bức thư chỉ có bốn chữ: vui về thường thức.

Mở đính kèm ra xem trước, là ảnh của Cảnh Diễn và Trần Trần.

Không biết là góc độ của người chụp ảnh tìm quá tốt, hay là hai người bọn họ thật sự ăn ý, mỗi một tấm hình cũng vừa đúng chính là biểu hiện ra quen thuộc và thân mật mà người khác không thể có, về mặt Cảnh Diễn che chở Trần Trần vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không có một chút cảm giác không hợp, giống như bọn họ mới là một đôi.

Tô Hiểu Mộc chết lặng click con chuột, xem một bức lại một bức, xung quanh một chút âm thanh cũng không có, trừ màn ảnh đôi trang chuyển màu sắc chột loé chột loé trước mặt cô, trên mặt không có một chút biểu cảm. Hôn nữa cô lại có loại ý nghĩ rất hoang đường, giờ khắc này, chỉ mong mình mù mới tốt.

Ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ một cái, nhưng hồn cô không ở đây, cho nên căn bản không nghe thấy.

Cảnh Diễn là trực tiếp đi vào, đi tới bên cạnh cô, vừa định nói gì đó, liền vừa vặn thấy trên màn hình một bức hình Trần Trần lẩn vào bóng lưng của anh. Lời nói của Phương Mẫn Chi còn quanh quẩn bên tai, vì vậy về mặt của anh lập tức nghiêm túc lên, lạnh giọng hỏi: "Những hình này từ đâu tới?"

Tô Hiểu Mộc còn chưa kịp phản ứng, chỉ là ngẩng đầu lên, đã nghe thấy anh gần như vô tình chất vấn mình: "Là em tìm người theo dõi anh và Trần Trần?"

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cãi vã

Tô Hiểu Mộc phát hiện mình hoàn toàn không tìm được từ gì để hình dung tâm tình của mình lúc này.

Tay của cô vô ý thức từ trên con chuột trượt xuống, hai mắt nhắm nhìn Cảnh Diễn, ánh mắt từ lông mày đen sậm đến cái mũi cao thẳng của anh, lại rơi vào cánh môi cực mỏng, cô không hiểu, tại sao anh có thể hỏi những lời này ra lời được? Anh muốn cô tin tưởng cô ấy, nhưng bản thân đối với cô một chút lòng tin cũng không có sao? Trả giá và ân hận của cô chỉ là đổi lấy câu chất vấn này?

Tất cả giải thích tất cả tức giận đều nghẹn ở trong cổ họng muốn phát ra lại không phát ra được, cái loại cảm giác khoan tim này khiến cho cô không thoải, cô đành phải há miệng ra sức hít sâu, hô hấp trở lại, cũng chỉ là chuyện trong vài giây, đã như người chết đuối trải qua ngập đầu hít thở không thông.

Cảnh Diễn rất nhanh đã phát hiện cô có cái gì không đúng, đưa tay nắm lấy cánh tay cô muốn đỡ cô ngồi xuống, cô không cảm kích, muốn hất tay của anh ra, nhưng cô nào còn hơi sức?

Anh không cho cô thời gian giây giũa, trực tiếp bế cô đến dựa vào trên chiếc ghế sa lon mềm gần đây, thanh âm mang theo vội vàng chính mình cũng không phát hiện ra: "Trước hết em dừng cử động, có phải cảm thấy rất khó chịu không? Thuốc đâu? Để ở chỗ nào?" Hỏi xong một giây tiếp theo anh đã theo bản năng sờ vào túi mình, bên trong quả nhiên có bình thuốc xịt nhỏ, lập tức đưa tới trước mặt cô, ", há miệng "

Tô Hiểu Mộc ngọt đến khó chịu, không còn cách nào, đành phải ở yên trong tay anh dùng thuốc giảm đau, cho đến khi khí quản thuận lợi giãn nở hô hấp của cô mới có chuyển biến tốt hơn, nhưng căn bản không nói ra lời, người cũng bị dày vò đến không còn hơi sức, mắt từ từ khép lại, lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Cảnh Diễn yên lặng ngồi ở trước mặt cô, mãi cho đến khi hô hấp của cô nhẹ nhàng rồi cũng không có rồi đi. Cô chôn nửa bên mặt vào trong gối mềm, tóc rơi theo góc độ nghiêng chảy xuống gương mặt của cô, anh không nhìn được đưa tay muốn vén cho cô, nhưng đến trước mặt cô lại dừng lại, chỉ sợ đánh thức cô. Anh cứ như vậy ngơ ngẩn mà nhìn cô, bộ đồ mặc ở nhà rộng rãi nổi bật lên khuôn mặt rất nhỏ nhắn của cô, nhớ tới ban ngày cô và con trai mặc thử bộ quần áo ở nhà kia, anh không tự chủ cong môi cười cười.

Màn đêm buông xuống, căn phòng lớn như thế chỉ có chiếc bàn bàn sáng, gương mặt Cảnh Diễn ở dưới bóng sáng vô cùng lạnh lùng, môi mỏng mím chặt, đầu ngón tay nhẹ mà nhanh chóng gõ trên bàn phím.

Sau khi ấn xuống gửi đi anh nhìn lại về phía ghế sa lon bên kia, thấy Tô Hiểu Mộc hình như ngủ rất sâu, anh suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động đi ra ngoài cửa gọi cho Vương Hạo: "Cậu bỏ chuyện trong tay xuống, giúp tôi điều tra một chuyện, tôi muốn biết chân tướng một cách nhanh nhất."

Giọng nói kia như dòng máu trong sông băng đang tan, rơi bên tai, đúng là lạnh.

Không có ai mong muốn đắc tội với một Cảnh Diễn như vậy, nếu như có, như vậy người kia thật sự quá ngu xuẩn.

Chờ anh kết thúc cuộc gọi, trở về phòng, đèn lớn trang trí trên trần nhà đã bật, Tô Hiểu Mộc vẫn còn mềm nhũn nằm trên ghế sa lon, nghe thấy tiếng vang mới hé mắt nhìn anh một cái, lại rất nhanh đã mệt mỏi khép lại, cổ họng nuốt xuống làm xương quai xanh của cô càng thêm rõ ràng. Anh dừng một

lát, mới đi rót chén nước ngồi xuống trước mặt cô, ngón tay lướt qua mu bàn tay trắng nõn của cô, nhẹ giọng: "Uống ngụm nước trước rồi lên giường ngủ đi."

Chén nước kia giờ lên tại chỗ rất gần cô có thể chạm tới cổ chấp chờ cô coi trọng, nhưng giờ này phút này, sự quan tâm dịu dàng của anh đối với cô mà nói đều là thuốc độc tẩm đường.

Giằng co với nhau một lát, Tô Hiểu Mộc bất đắc dĩ bỏ đi kiên trì, mở miệng nói trước: "Anh để đó đi, em không khát."

Cô không tranh luận không cãi vã không làm khó như vậy, càng làm cho Cảnh Diễn khó chịu hơn cái lộn, anh cảm thấy trái tim mình đang co rút nhanh khó có thể không chế, như bị người không tiếng động mà đâm một dao, loại đau này, là sau này mới phát hiện, lại không giới hạn.

Anh không biết nên giải thích hiểu lầm vừa rồi như thế nào, chỉ là thanh âm khàn khàn nói: "Chuyện bức ảnh là anh hiểu lầm em, xin lỗi." Là anh quá mức vô đoán, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã không thu lại được rồi.

Xin lỗi có tác dụng, cần cảnh sát làm gì?

"Nhanh như vậy đã điều tra rõ trong sạch của em rồi hả?" Tô Hiểu Mộc khẽ mở mắt, tự giễu mà cười cười, "Chẳng qua em không trách anh, thật. Chỉ trách em cố chấp như vậy, ở trên người anh bỏ xuống nhiều tình cảm như vậy." Cảnh tay của cô giấu ở dưới chăn lông nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, dường như chỉ có như thế này mới có thể khiến cho cô tỉnh táo mà đối diện với anh.

"Có đôi khi em cảm thấy, em giờ đây, chỉ là vì một chấp niệm trong lòng mà cố chấp yêu thân xác trống không của Cảnh Diễn, thì ra là Tô Hiểu Mộc, cũng đã biến mất từ lâu rồi. Anh xem, em rõ ràng không thích anh đi chăm sóc Tần Trần, nhưng còn muốn làm bộ như rộng lượng bình tĩnh chẳng quan tâm, rõ ràng không thích cha anh tự chủ trương, nhưng vẫn là cố gắng duy trì ngoài mặt ôn hoà, em như vậy, thật là đối trá tới cực điểm. Nhưng đây là bởi vì anh, chỉ là anh, cho nên biết rõ sự tồn tại của Tần Trần là gai nhọn, em vẫn để mặc cho cô ấy đâm vào trái tim em. Anh nói đúng, trái tim đã cho đi làm sao có thể thu về được, em cũng không còn hơi sức thu về, dù sao bị đâm vỡ rồi, thu về thì có ích lợi gì?"

Cảnh Diễn không thích nghe tiêu cực trong giọng điệu của cô, cũng thuận thế chen vào trên ghế sa lon, để đầu của cô gối lên chân mình, vuốt vuốt tóc của cô nói: "Anh đồng ý với em, đợt bệnh của cô ấy tốt lên một chút anh sẽ đưa cô ấy về nước Mỹ."

Giống như nghe được chuyện lạ lùng gì, Tô Hiểu Mộc bỗng chốc ngồi dậy, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Dưới ánh đèn, ánh mắt của anh sâu không thấy đáy, ánh sáng nhu hoà lưu chuyển khiến cho cô sa vào.

"Về nước Mỹ? Bệnh của cô ấy thật sự sẽ tốt lên không? Có anh ở bên cạnh cô ấy che chở chu toàn, cô ấy chịu trở về? Bác sĩ Lục là chuyên gia uy tín, làm sao chữa lâu như vậy cô ấy vẫn là chốc thì điên chốc thì làm loạn tự sát như vậy, li hôn là yếu ớt đến nỗi như vậy sao? Em thậm chí nghi ngờ cô ấy đến cùng phải đang giả bộ bị bệnh để tranh thủ sự đồng tình của anh hay không? Nói không chừng ảnh kia có khi chính là cô ấy tìm người chụp đấy!"

"Hiểu Mộc!"

"Nhìn đi, chính là về mặt như vậy, Chính anh có từng soi gương hay không, hai chữ Tần Trần sẽ là ma chú của anh, vừa nhắc tới cô ấy anh liền khàn khàn vô cùng. Sao nào? Anh có thể nghi ngờ em, lại không cho em nghi ngờ cô ấy?" Tô Hiểu Mộc nhẹ nhàng bật cười, nhưng nụ cười kia, còn khó coi hơn cả khóc.

Cảnh Diễn nhú lông mày, hít một hơi thật sâu: "Đủ rồi, không nên nói nữa."

"Đúng vậy, đúng là đủ rồi. Không phải câu nói kia của anh, em còn không hiểu, anh yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, sẽ không bởi vì em sinh con trai cho anh, vì anh đợi mười năm mà tăng giảm nửa phần. Sớm chiều chung sống lâu như vậy, anh đối với em có lẽ thật sự có tình cảm, nhưng nhiều hơn cũng chỉ là trách nhiệm thì phải? Nếu như không có tiểu Nghiêu ràng buộc, thêm mười năm nữa, hai mươi năm nữa, giữa chúng ta cũng sẽ không có kết quả, đây chính là điểm khác nhau giữa em và Tần Trần. Cô ấy có thể tùy ý tiêu xài tình cảm của anh, mà em cho dù cẩn thận từng li từng tí cũng không thêm nổi mấy may nửa phần."

Màu mắt Cảnh Diễn đậm thêm mấy phần, há miệng muốn đánh gãy những lời cô đang nói, nhưng cuối cùng vẫn là giữ yên lặng, nghe cô nói phát tiết để nén ở trong lòng mấy ngày nay.

Tô Hiểu Mộc xoay xoay nhún cười trên ngón áp út, tiếp tục buồn bã rủ rủ nói: "Cảnh Diễn, anh từng nghĩ chưa, nếu như Tần Trần không ly hôn, mọi người sống yên ổn với nhau, em và anh có lẽ thật sự có thể sống cả đời hoà hoà thuận thuận. Nhưng bây giờ không giống, cô ấy trở lại rồi, có lẽ anh đã cảm nhận được tình cảm của mình với cô ấy còn sâu nặng, chẳng qua là bây giờ em vừa lúc ở bên cạnh anh, vừa lúc là mẹ của tiểu Nghiêu, cho nên anh sẵn lòng vì gia đình vì trách nhiệm mà bắt buộc mình tiếp nhận em, thậm chí vì thế mà xem nhẹ tâm ý của chính mình? Nói thật ra, năm đó nếu như không phải là cô ấy, em và anh căn bản sẽ không có liên quan"

Anh có thể vì trách nhiệm mà tiếp nhận cô, nhưng cô lại không thể để cho mình sống ở trong giả tượng, cho là đây chính là tình yêu. Chỉ ảm áp bên ngoài vĩnh viễn không thể nào là hạnh phúc, tựa như một thành lũy xây trên biển, một cơn sóng biển đánh tới, là có thể lật nghiêng tất cả.

Cửa sổ sát đất của sân hiên không có khoá, gió đêm thổi tấm lụa mỏng hất lên nhẹ nhàng, cũng lay động lòng người.

Cảnh Diễn mím môi yên lặng liếc nhìn cô, chỉ hỏi một câu: "Rốt cuộc em muốn nói cái gì?"

Chống lại vẻ mặt nghiêm nghị của anh, Tô Hiểu Mộc chợt rất nhớ nụ cười hiếm hoi của anh, trong lòng chua xót, thế nhưng cũng không thể ảnh hưởng

đến quyết định tàn nhẫn của cô.

Con người đều là như vậy, nhận được càng nhiều, sẽ muốn nhận được nhiều hơn.

Cô muốn, là toàn bộ tình cảm của anh, cho dù biết, việc này gần như không thể nào. Bây giờ là thời điểm thanh tĩnh nhất trong mười năm của cô, anh đối xử tốt với cô rồi, cô cũng hưởng thụ sự dịu dàng của anh rồi, đã đủ rồi, giấc mộng nên kết thúc.

Cô chậm rãi, gần từng chữ nói với anh: "Em muốn nói, Cảnh Diễn, chúng ta ly hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đà điều

Ly Hôn thì ra đây là hai chữ được cho là khó nói ra khỏi miệng nhất trên thế giới này, nhưng đợi đến cuối cùng nói ra, Tô Hiểu Mộc ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Cô muốn rút chiếc nhẫn cưới đang đeo trên ngón áp út tay trái mình ra, dường như làm như vậy có thể loại bỏ hết lồng giam như một loại ma chú của Cảnh Diễn ở trên người cô. Cho đến khi chiếc nhẫn trượt đến gần móng tay, lại bị một cánh tay vừa to vừa ấm áp ngăn cản cô, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện Cảnh Diễn cũng không hề chớp mắt nhìn cô, trong tròng mắt đen đặc như mực tàu thâm trầm đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Bị anh nhìn như vậy rất bất an, Tô Hiểu Mộc rút cánh tay lại muốn gỡ ra khỏi tay của anh, anh từ trước tới nay rất ôn hòa, thế nhưng lần này không giống, anh thậm chí là dùng sức lực rất lớn cứng rắn đeo chiếc nhẫn lên ngón tay cô một lần nữa, về mặt có chút lạnh lẽo, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Anh không phải là người đùa bỡn tình cảm, kết hôn đối với anh mà nói không phải là trò đùa, cho nên ly hôn. Không nên nói ra khỏi miệng một lần nữa, anh không thích nghe."

"Anh không thích nghe?" Tô Hiểu Mộc tự giễu nở nụ cười, lại bỗng chốc dùng móng tay ra sức cào một vết ở trong lòng bàn tay anh, sau đó thừa dịp anh bị đau không đề phòng rút tay mình lại, nắm đấm song song giao nhau, muốn làm cho mình trấn định, cũng muốn cho mình đối mặt với sức mạnh của anh.

Không khí dần dần lạnh xuống, cũng không có ai nói chuyện.

Cô cúi đầu, khi anh mở lòng bàn tay lộ ra vết xước nằm ngang tuy nông nhưng thấm máu, cô ngăn ra, không ngờ mình lại có thể hung ác với anh như vậy, mà anh thì sao, thậm chí ngay cả mắt cũng không thèm chớp.

Đúng vậy, tính nhẫn nại của anh vẫn rất tốt.

"Có lúc em thật sự không hiểu, đến tận cùng ai mới là người anh thật sự yêu đây? Là Tần Trăn? Nếu như là vậy, em đối với anh mà nói là cái gì? Anh xem anh vốn là như vậy, vĩnh viễn là đáng vẻ ôn hoà không nhanh không chậm, chúng ta đang nói chuyện lớn như vậy, anh cũng chỉ có lạnh nhạt một câu 'anh không thích nghe', dường như tự tin tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh, bao gồm tâm tình của em anh cũng nắm giữ đến giọt nước cũng không lọt. Nhưng Cảnh Diễn em cho anh biết, em dù có kiên cường đi nữa tin anh đi nữa yêu anh đi nữa cũng không chịu được tổn thương một lần lại một lần. Giống như anh nói, đủ rồi! Đợi mười năm, cái gì cũng đủ rồi."

"Xin lỗi." Giọng nói của Cảnh Diễn có chút mệt mỏi nhàn nhạt, muốn lại gần cô, lại bị cô né tránh, trong mắt của anh xẹt qua một tia vô lực, "Là anh làm không tốt, khiến cho em khó chịu rồi."

Tô Hiểu Mộc lắc đầu một cái, chống lại ánh mắt như mặc ngọc của anh, nhẹ giọng lầm bầm: "Trước đây em từng đọc một quyển sách, nói trên đời có một loại tình cảm gọi là 'tình yêu đã điều', cho rằng là làm bộ như không biết, làm bộ như rất vui vẻ mà vẫn có thể tiếp tục yêu. Mà em không có cách nào làm đã điều nữa rồi, chúng ta tiếp tục dây dưa như vậy, cho dù Tần Trăn không điên, em cũng sắp điên rồi, chia tay đối với anh đối với em mà nói, không hẳn không phải là một việc không tốt, tách ra rồi, có khoảng cách chúng ta sẽ hiểu hơn cái mình cần là gì."

Một môi, cũng bình thường trở lại, mười năm trước là anh nói chia tay trước, như vậy mười năm sau xin cho phép cô nói ra lời này trước, mặc dù trong lòng cô nghìn lần vạn lần không muốn, nhưng cô không thể không làm như vậy.

Dừng khí dây dưa, cô đã không còn

Phong độ buông tay, cô phải có.

Chân mày Cảnh Diễn nhíu lại, yên lặng nhìn lại cô: "Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Tiểu Nghiêu, em nhất định phải vào lúc này nói với anh những lời này? Hôm nay chúng ta cũng có chút không bình tĩnh, chuyện này để sau hãy nói, tóm lại, anh không đồng ý ly hôn."

Anh đứng lên đi tới chỗ cửa, lại bỗng dừng dừng lại, bóng dáng kiên nghị đưa lưng về phía cô, cô không nhìn thấy vẻ mặt trên mặt anh lúc này, cuối cùng anh chỉ là nhẹ nhàng nói: "Hiểu Mộc, em không phải là anh." Dường như là câu nói có hàm ý khác, cũng đã là toàn bộ rồi.

"Cùm cụp" một tiếng, cửa khép lại, hơi thở của anh trong không khí theo gió đêm từ từ tản đi, thuận tiện đem đi một "mình" khác, chính là Tô Hiểu Mộc bất chấp tất cả yêu anh từ tận trong linh hồn, vết thương không thấy máu, đau đến tận trong lòng. Rốt cuộc bước đến bước này, cô khó chịu, nhưng cô không được phép hối hận. Cô nắm chặt chần lòng trong tay, toàn thân đang đau đến phát run, nước mắt cố nén rất lâu rồi, từng giọt từng giọt rơi vào trên chần lòng, bung ra những đám bọt nước.

Cảnh Diễn đứng ở ngoài cửa, rất lâu không hề rời đi.

Áo len màu nâu sẫm dán vào thân hình cao lớn rắn rỏi của anh, cả người tuần tú cường tráng. Anh rũ mi mắt xuống, vết thương đỏ máu kia xuyên ngang qua trên đường vận mệnh của anh, đột nhiên mà bất mất, tựa như cô, bất ngờ không hề phòng đi đến trong sinh mệnh của anh, muốn xem nhẹ muốn cách xa, cuối cùng không thể ngăn cản cô đi vào thế giới của mình.

Nghe được tiếng khóc đê nén của cô, trong lòng anh nhéo một cái. Lần đầu tiên anh không quá quyết như vậy, không nghĩ tới cũng là đặt ở trên mặt cảm tình, đối với Hiểu Mộc, đối với mình, đối với Trần Trần đều có hại không có lợi, nhưng có một số việc anh phải làm, cô dù yêu mình, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn hiểu rõ tấm lòng của anh đi? Cái anh cần, là thời gian.

Đêm nay, nhất định là lạnh.

Cảnh Diễn ngồi ngẩn ngơ ở trong phòng, tư thế ngồi cứng ngắc thẳng tắp vẫn giữ đến tận đêm khuya, Tô Hiểu Mộc cũng không trở về phòng, dưới ánh đèn mờ anh đi tới tủ quần áo lấy đồ ngủ, muốn tắm sạch một thân một mồi, khi mở tủ ra, anh khẽ sững sờ, bộ đồ ở nhà cho gia đình buổi sáng mưa ở trong cửa hàng nhỏ gấp chỉnh tề ở nơi đó, của cô và Tiểu Nghiêu đặt chung một chỗ, mà anh, thì là đơn độc đặt ở bên kia. Anh khẽ nhếch môi, vờn tay đặt cái của anh lên trên cái của cô, giống như một kiểu bảo vệ cô và con trai.

Ngày thứ hai lúc thức dậy, Cảnh Diễn phát hiện vợ và con trai đều không ở nhà.

Trên bàn ăn đặt một tờ giấy: Trong nồi com điện có giữ ấm cháo trứng muối thịt nạc, em dẫn Tiểu Nghiêu đến Trường Thành là được rồi, anh có việc gì phải làm thì làm đi, không cần phải để ý đến chúng em.

Tiểu Nghiêu muốn viết kỷ niệm ngày gia đình đi chơi, ngày hôm qua bọn họ đã bàn xong người một nhà đi Bát Đạt Lĩnh Trường Thành. Bàn tay đang cầm tờ giấy của anh bỗng chốc nắm chặt, cảm giác bị cô kháng cự đẩy ra ngoài khiến cho tâm tình của anh rất không tốt, rất không tốt.

Nhưng mà anh đứng là có việc phải làm, hiệu suất của Vương Hạo rất cao, buổi sáng đã có tin tức đưa tới đây, chuyện bức ảnh đã điều tra được tương đối. Lại còn là hệ lụy của một vụ sáp nhập tháng trước. Có một biên tập của một tạp chí nhỏ giờ trở ở sau lưng anh, người này là người bên ngoài trôi nổi ở Bắc Kinh đã nhiều năm, từng ở tầng hầm, từng ăn bánh mìn thẩu nguội, rốt cuộc có chút thành tích ngồi lên vị trí chủ bút, tự xưng là thanh cao không sợ cường quyền, cho là có thể nhờ một tin tức lớn của thương giới mà một đêm thành danh, lại không có ngờ tới bối cảnh của Cảnh Diễn còn sâu hơn tưởng tượng của gã, gã cũng vì vậy mà mất chén com, loại tiết mục vì lợi ích toàn thể mà bỏ qua một người cũng không phải là mới mẻ. Để đó sẽ không có đất đặt cho hắn nữa.

Gã cùng đường, rồi oán hận Cảnh Diễn trong lòng, cho nên chụp ảnh mỗi một hành động của anh muốn bán cho những hãng truyền thông khác, dựa vào cái này để đá kích danh dự của anh cũng thuận tiện đôi ít tiền tài, nào biết báo chí tạp chí có chút ảnh mất đều biết tin tức này mặc dù mê người nhưng căn bản không thể tuôn ra, gã chính là một vết xe đổ. Sau mấy lần ăn canh bẻ môn, gã bắt đầu dòi đi lực chú ý, nghe người ta nói Cảnh Diễn rất cưng chiều vợ con của mình, cho nên liền nghĩ tới một chiêu cay độc này, cho dù chết, cũng phải làm cho gia đình anh bất hòa.

Trong điện thoại chỉ có tiếng tín hiệu yếu ớt, Vương Hạo ngay cả hô hấp cũng kiềm chế rất thấp, bình tĩnh chờ chỉ thị của Cảnh Diễn, chỉ là anh vẫn im lặng, anh ta nhắm mắt thấp thòm hỏi: "Ông chủ, muốn. . . . làm như thế nào?" Rất nhiều người cũng biết, đặc tội với ai cũng không thể đặc tội với Cảnh Diễn, nếu không hậu quả khẳng định làm cho người ta trọn đời không quên. Đừng quên, ông chủ của anh tuy nói là thương nhân đứng đắn, nhưng là, hắc bạch đều ăn.

Cảnh Diễn nhỏ giọng hạ lệnh: "Để cho gã rời khỏi Bắc Kinh, tôi không muốn gặp lại gã, phim ảnh cũng phải thu về toàn bộ, cho gã cảnh cáo, nếu như gã có suy nghĩ gì khác, cậu xem đó mà làm, không cần hỏi tôi."

"Tôi hiểu rồi."

Anh lại không dùng thủ đoạn gì, đã dễ dàng bỏ qua cho người kia.

Thật ra thì tâm tình của Cảnh Diễn rất phức tạp, bởi vì một khác kia nghe Vương Hạo nói chuyện này không phải Trần Trần làm, anh lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ như vậy, anh lại chột đứng lên, chẳng lẽ thậm chí ngay cả trong lòng anh cũng nghi ngờ Trần Trần? Nhưng anh biết Trần Trần không phải người như vậy, cho dù cô ấy bị kích thích lớn hơn nữa, anh cũng không hi vọng cô ấy sẽ trở thành người như vậy.

Kết quả như thế rất tốt.

Tô Hiểu Mộc cho đến buổi tối mới đưa con về, sau khi vào cửa về nhìn thấy Cảnh Diễn ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách xem tin tức, cô ngẩn ra, theo bản năng hỏi: "Anh không có đi ra ngoài? Ăn com chưa? Bọn em ăn bên ngoài rồi. . . ."

Cảnh Diễn ngẩng đầu lên, mỉm cười: "Dì nấu com, anh đã ăn qua rồi, chẳng qua đã muộn thế này, sao không bảo lái xe đưa hai người về?"

"Không sao, chú Lăng đưa bọn con trở về!" Không đợi cô trả lời, Tiểu Nghiêu đã ầm ầm tĩ chạy gấp tới bên cạnh anh, hưng phấn khoe khoang: "Cha ơi, hôm nay cha không đi thật đáng tiếc, hôm nay con trèo lên Trường Thành, trèo cao ời là cao, còn chụp ảnh!" Cậu bé đắc ý mở máy ảnh kỹ thuật số ra cho cha xem.

Nghe thấy tên Lăng Từ Kỳ xuất hiện, Cảnh Diễn híp mắt lại, vừa vuốt đầu con trai, vừa xem ảnh chụp, chẳng qua đều chỉ có Hiểu Mộc và Tiểu Nghiêu, hai mẹ con một lớn một nhỏ ở trước ống kính cười rất vui vẻ.

Người kia, chỉ là đưa bọn họ trở về?

Nghe tới như vậy, anh mới thả ra trái tim đang siết chặt, cũng đặt lực chú ý vào trên tấm ảnh nghiêm túc xem, hình dáng của Tiểu Nghiêu giống anh, nhưng là tính cách và nụ cười lại cực kỳ giống mẹ cậu bé, anh xem một bức rồi một bức, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, ngừng đầu hỏi Tô Hiểu Mộc: "Đi Trường Thành, cơ thể của em chịu được sao? Ngày hôm qua..."

"Khụ khụ..." Tô Hiểu Mộc rất nhanh đã đánh gãy lời của anh, rõ ràng không muốn nhắc tới chuyện ngày hôm qua, có lẽ sợ con trai nhìn ra manh mối gì, cô nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng chậm rãi nói, "Em không sao, đi chậm chậm vẫn được, nếu không cũng sẽ không đi buổi sáng, buổi tối mới trở về."

"Mặc dù là như thế, nhưng sau này em vẫn phải chú ý một chút, bác sĩ nói em không thể vận động quá mức." Trong lòng Cảnh Diễn thờ dài một hơi, thấy vẻ mặt không được tự nhiên của cô, nhất định còn đang trách mình.

Buổi tối, chờ sau khi Tiểu Nghiêu ngủ rồi, Hiểu Mộc trở về phòng lấy quần áo, xoay người đi ra ngoài cửa.

"Em đi đâu vậy?" Cảnh Diễn cau mày, nắm lấy cánh tay của cô nói: "Vụ ngày hôm qua đã điều tra xong, không phải là Trần Trần làm, cũng đã xử lý xong rồi, không có người sẽ lại đến làm phiền em nữa." Anh cũng không nói cụ thể quá trình giải quyết, cũng không muốn khiến cho cô bận tâm những thứ này.

Nhưng rõ ràng Tô Hiểu Mộc cũng không cảm kích.

"Phải không? Em biết rồi." Vẻ mặt của cô nhàn nhạt, hất tay anh ra, nói một câu đơn giản, "Mấy ngày nay em phải làm gấp bản thảo, đến phòng về tranh ngủ." Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi tầm mắt của anh.

Vào giờ khắc này anh mới hiểu được, thật ra thì bất kể kết quả có phải do Trần Trần làm hay không đối với Hiểu Mộc mà nói đã không quan trọng rồi, rốt cuộc câu nói kia của anh, làm tổn thương cô triệt để.

Một trái tim đã vỡ nát, nên bù đắp như thế nào?

Đào mắt đã đến sinh nhật của Tiểu Nghiêu.

Hôm nay vừa vặn là cuối tuần, cậu bé và Tiểu Vũ ngồi cùng bàn hai đứa trẻ ở trong phòng chơi trò chơi mới Cảnh Diễn tặng chơi đến không còn biết trời đất gì nữa. Tô Hiểu Mộc đưa nước trái cây và bánh xốp đã chuẩn bị xong lên lầu, lúc xuống lầu nữa phát hiện cửa chính mở tung ra, lúc này sẽ chỉ là Cảnh Diễn, mấy ngày gần đây bọn họ bị vây ở trạng thái tương kính như băng, chẳng qua ở trước mặt Tiểu Nghiêu vẫn là cố gắng biểu hiện sống yên ổn với nhau, hơn nữa ngày đặc biệt như hôm nay, bọn họ còn hẹn cùng nhau ăn cơm chúc mừng.

Cho nên cô vừa đi về phía phòng bếp, vừa hỏi: "Em làm bánh xốp, anh có muốn ăn không?"

"Được, cảm ơn cô tiếp đãi nha." Là một giọng nữ thanh thúy dễ nghe trả lời cô.

Tô Hiểu Mộc ngạc nhiên quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy Trần Trần đứng ở chỗ cửa trước, mà Cảnh Diễn đang ở bên cạnh cô ấy.

Cô giống như mắc chứng mất tiếng, nhất thời không cách nào mở miệng.

Ánh mắt nhìn tới nhìn lui ở trên người Trần Trần và Cảnh Diễn, trong lòng ghen một hơi, cảm thấy như vậy đã vượt qua điểm mấu chốt của cô, nói cô ghen tị cũng được keo kiệt cũng được, cô để cho cả người anh ra ngoài chăm sóc người này còn chưa đủ sao? Bây giờ anh còn dùng từng cô ta tiến dần từng bước, xâm nhập vào chỗ chỉ thuộc về mình? Cô là cái gì? Quả hồng mềm để nặn dễ lừa? Không có điểm mấu chốt, tổn nghiêm gì đáng nói?

Oán giận tui thân khó chịu tích tụ trong khoảng thời gian này giống một ngọn núi lửa hoạt động âm ỉ, lúc nào cũng có thể phun trào, cô cảm thấy mình phải làm chút gì đó, nhưng là con đang ở trên lầu, cô có thể làm những gì? Cô vì con mà từng đọc rất nhiều sách, nhất là tâm lý học trẻ em, biết rõ hai bên cha mẹ ở trước mặt đứa trẻ cãi nhau hoặc là cùng người khác cãi nhau đều có ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển của thể xác và tinh thần đứa trẻ, cô thế nào cũng không quan trọng, nhưng cô hy vọng Tiểu Nghiêu có thể vui vẻ khỏe mạnh mà trưởng thành.

Cô không thể âm ỉ, cũng không thể làm âm ỉ.

Cảnh Diễn rất giỏi về quan sát người, cũng biết trong lòng Tô Hiểu Mộc nhất định là không thoải mái, cho nên giải thích nói: "Hôm nay Trần Trần mới ra viện, biết là sinh nhật của Tiểu Nghiêu, mang quà tặng đến." Anh dừng một chút, bổ sung nói, "Cô ấy chỉ là đến đây ngồi một chút."

Giải thích của anh đối với Tô Hiểu Mộc mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa, cô khẽ nhướn mày nói: "Được, vậy hai người ngồi trước một lát, em đi pha trà." Sau đó cô ra sức hít sâu để cho mình bình tĩnh, nhưng cho dù là ai gặp phải chuyện như vậy cũng không thể bình tĩnh nổi.

Vào phòng bếp, cô máy móc làm việc, căn bản không biết mình đang làm những gì, cho đến khi nghe được tiếng bước chân lên lầu, cô mới hoàn hồn xoay người, mà Trần Trần đã đứng ở bên cạnh cô, ý cười trong suốt nói: "Hiểu Mộc, trước kia chúng ta từng gặp nhau, cô còn nhớ rõ tôi không?"

Cách gọi thân thiết như vậy khiến cho Tô Hiểu Mộc càng không thoải mái.

Nhớ rõ, làm sao không nhớ rõ, hóa thành tro bụi cũng nhận ra được, Tô Hiểu Mộc nghĩ, sao cô không biến mất đi, hoặc đổi thành mình biến mất là được rồi, vì sao muốn cho cô đối mặt với tình huống như vậy? Cô vì tình yêu đã điều của mình, liền sinh ra ý nghĩ ép mình thành đã điều sao? Tô Hiểu Mộc cô không nên là cái dáng vẻ như thế này!

Anh nói Tần Trần có bệnh đúng không? Được, vậy thì mình bình thường, rộng lượng, vậy thì tiếp tục nhìn cô ta, hôm nay lại là sinh nhật của con, cô muốn tích đức.

Cô giả cười khiêm tốn trả lời: "Làm sao có thể quên, bọn tôi còn cùng cô còn với... a, ăn cơm nữa, nghe nói sức khoẻ của cô không tốt, hiện tại trị liệu thế nào rồi? Gần đây tôi phải làm gấp mấy bản thảo, vẫn không rút ra được thời gian đến thăm cô, thật sự là ngại quá."

Nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, sắc mặt Tần Trần tái nhợt, cố gượng cười: "Khỏe hơn rất nhiều, anh Cảnh Diễn giúp tôi rất nhiều việc."

"Ừm, anh ấy là người rất có trách nhiệm, có thể giúp được cô là tốt rồi." Tô Hiểu Mộc buồn bã cười một tiếng, "Cô Tần, nơi này nhiều khói dầu, cô đi ra ngoài trước đi, đừng làm bẩn quần áo."

Không biết Tần Trần là người không có ánh mắt, hay là cô ta cố ý xem nhẹ giọng điệu xa cách của Tô Hiểu Mộc, ra về tò mò nói: "Tôi thấy mới biết được, phong cách trang trí phòng này của các người và sở thích của anh Cảnh Diễn không giống nhau nhiều lắm nhỉ?"

Nói như vậy cảm thấy dường như cô ta đang khoe khoang mình đối với sở thích của Cảnh Diễn có bao nhiêu hiểu biết, Tô Hiểu Mộc dường như cười mà không cười trả lời: "Thật đúng là không giống, bởi vì đây là kiểu trang trí tôi thích, anh ấy nói đều nghe theo tôi."

"À, như vậy à." Tần Trần cũng không thêm đề ý, dường như phát hiện được đại lục mới, vui sướng kêu, "O, thì ra là cô pha cà phê à? Trước kia anh Cảnh Diễn thích nhất uống cái này, nhất là tôi pha, không bằng tôi bụng cho anh ấy nhé, anh ấy vừa nói muốn đến thư phòng hoàn thành nốt công việc, rất cần." Rõ ràng là câu hỏi, lại là giọng điệu trần thuật, người đã như thể rất quen thuộc bụng ấm cà phê lên.

Tô Hiểu Mộc vội vàng ngăn cản cô ta: "Đừng, đây là tôi pha cho mình uống, gần đây dạ dày của anh ấy không tốt, không thể uống cái này nữa." Càng không thể để cho cô lên lầu, vậy xem là chuyện gì?

"Uống thêm một chén có sao đâu? Trong công việc có thể nghỉ ngơi." Tần Trần không chịu, đổi thành người khác có lẽ sẽ tùy ý cô ta đi, nhưng là Hiểu Mộc thì khác, cô không có nghĩa vụ dung túng cô ta.

Lời kéo một cái, ấm cà phê nghiêng sang một bên, còn cà phê rất nóng từ miệng ấm chảy ra, thoáng cái tay của Tô Hiểu Mộc và Tần Trần đều bị bỏng.

Tần Trần hô to một tiếng: "A! Nóng quá!" Làn da cũng nhanh chóng đỏ một mảng, cô ta vội chạy tới vòi nước trước mặt xối nước lạnh.

Tô Hiểu Mộc ngược lại không có cảm giác, một tay cướp lại ấm cà phê đặt thật mạnh lên kệ, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Trần: "Cô Tần, xin hỏi cô đây là đang làm cái gì?"

"Không, không có gì, tôi chỉ là muốn giúp đỡ một chút mà thôi..." Tần Trần theo bản năng rút cổ, ánh mắt có chút nhút nhát, giống như đứa trẻ đáng thương bị bắt nạt nhìn Tô Hiểu Mộc.

Nhưng Tô Hiểu Mộc cũng không cảm thấy cô ta đáng thương, ngược lại cảm thấy cô ta rất đáng buồn. Tần Trần cô biết trước đây, mặc dù tiếp xúc không sâu, cũng là cô gái ngay thẳng như ánh mặt trời, mà không phải dùng gương mặt mảnh mai bị tổn thương để tranh thủ người đồng tình như vậy, không đáng thương, ngược lại cho người ta một loại cảm giác tâm cơ giáo hoạt. Cô ta chẳng qua là hôn nhân thất bại, vì sao muốn tất cả mọi người phải xoay quanh cô ta?

Tô Hiểu Mộc cười lạnh: "Giúp đỡ? Thật sự là cảm ơn, nhà chúng tôi cũng không cần 'người ngoài' đến giúp đỡ."

Tần Trần nắm chặt quả đấm, cắn môi nhìn chăm chăm cô nói: "Tôi biết rồi, cô không chào đón tôi đúng không, tôi đi là được."

Lời này nói thật hay giống như Tô Hiểu Mộc cô là ác bá là ức hiếp dân nữ, vậy thì cô làm ác bá đến cùng, nếu có thể mắng tỉnh cô ta, đó cũng là một việc công đức.

"Nhà tôi đúng là không chào đón cô, tôi nghĩ bất kỳ một người phụ nữ bình thường nào cũng sẽ không chào đón một người bất cứ lúc nào cũng có thể gọi chồng của mình đi, đổi thành cô cô cũng không làm được đúng không? Cảnh Diễn và cô là thanh mai trúc mã, cô có khó khăn anh ấy tới giúp đỡ cô cũng không gì đáng trách, tôi không thể nói cái gì, nhưng là tôi hy vọng cô có thể làm rõ, anh ấy đã kết hôn cùng tôi, anh ấy chỉ có thể là anh trai của cô, không có khả năng khác. Lúc trước cô không có dũng khí cùng anh ấy ở chung một chỗ, giờ này ngày này trở lại, mục đích là gì? Đi qua ngàn cánh bướm đều không phải, cảm thấy vẫn là anh ấy đối với cô tốt nhất đúng không? Bất kể cô làm chuyện gì anh ấy đều có thể bao dung cô đúng không? Cô chính là núp ở trong tháp nhà voi của mình ra sức lợi dụng lòng tốt của anh ấy đối với cô, lợi dụng tình cảm của anh ấy đối với cô mà không ngừng ép buộc anh ấy, sao trái tim của cô tàn nhẫn như vậy?"

"Tôi không có!" Tần Trần dường như không không chế được cảm xúc, la lớn.

Tô Hiểu Mộc nhíu mày nói: "Cô không có? Cô dám vuốt lương tâm nói cô không có? Được rồi, nếu thật sự không có, thì phải nói là bác sĩ Lục chữa trị căn bản không có hiệu quả, cô vẫn là như lúc trước, như vậy vì sao cô không trở về nước Mỹ đi? Cô đã xuất ngoại mười năm rồi, mẹ ở bên kia, gia đình cũng ở bên kia, nơi này còn có cái gì đáng giá cho cô lưu luyến?"

Tần Trần nhất thời ghen lời: "Tôi..."

Tô Hiểu Mộc còn muốn nói gì đó, trong nháy mắt lại thấy Cảnh Diễn, tất cả lời muốn nói đều mắc ở trong cổ họng, anh không biết xuất hiện từ khi nào, cũng không biết nghe được bao lâu, chỉ là tiến lên một bước kéo ta Tần Trần nói với cô: "Hiểu Mộc, chú ý đúng mực một chút, đừng nói nữa!"

Động tác này ở trong mắt Tô Hiểu Mộc, chứng tỏ anh quan tâm nhất vẫn là Tần Trần, để ý cảm xúc của Tần Trần, cũng biết cô ta bị thương.

Cô vuốt cánh tay cũng cùng bị bỏng, bỗng nhiên bật cười: "Đúng vậy, không nói nữa, sau này tôi không bao giờ nói nữa."

Cô càng bội phục chính mình, lại còn có thể cười, lại có thể không khóc, cô quả nhiên trở nên kiên cường hơn rồi.

Cô cúi rạp đầu xuống, lướt qua bên người bọn họ, cũng không quay đầu lại rời khỏi nhà.

Tần Trần thả lỏng thân thể đang căng cứng của mình, cô rú mắt, cho là tình cảnh bị vây vào hoàn cảnh xấu vừa rồi đã được nghịch chuyển, thậm chí lén lút an ủi chính mình, quả nhiên vẫn là anh Cảnh Diễn đối với cô tốt nhất, cho dù là anh ấy kết hôn hay không, người anh quan tâm nhất vẫn là mình, lúc trước mình lựa chọn sai lầm rồi, cô nên chọn, là anh Cảnh Diễn, mà không phải là Trình Vũ bỏ rơi mình, cũng sẽ không có những đau khổ sau này.

Nhưng cô còn chưa kịp vui mừng, Cảnh Diễn đã buông tay cô ra, dường như là đang thờ dài: "Trần Trần, sau này không cần như vậy, trở về làm chính em."

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đau yêu

Tần Trần hạ mi mắt, không chịu nhìn Cảnh Diễn, chậm rãi nói: "Em không biết anh đang nói cái gì."

"Em thật sự không biết?" Cảnh Diễn đứng thẳng tắp trước mặt cô ta, môi mím chặt, giọng nói lạnh như băng, "Thôi, Vương Hạo còn đang chờ ở dưới lầu, anh để cho cậu ấy đưa em trở về, nơi này sau này em không cần đến nữa, Hiểu Mộc cô ấy không thích."

Thật ra gần đây anh đã giảm bớt gặp mặt cô ta, hôm nay cô ta ra viện cũng chỉ là để cho Vương Hạo đi đón người, nhưng là anh ở công ty mới hợp được một nửa thì nhận được điện thoại của Vương Hạo, Tần Trần hỏi Vương Hạo vì sao anh không đi đón cô ta, Vương Hạo nói hờ nhếch tới hôm nay là sinh nhật của Tiểu Nghiêu, Tần Trần cứ nhất định muốn đến nhà mới của anh nhìn một chút, làm sao cũng không chịu thôi khiến cho Vương Hạo hai mặt khó xử, chỉ có thể kéo dài thời gian chờ anh quyết định.

Anh lập tức tạm dừng cuộc họp chạy về, khi đó bọn họ đã đến dưới lầu, nếu như Tần Trần vừa khóc vừa ầm ĩ thì còn tốt, anh có thể coi như cô ta phát bệnh ngăn cản đưa cô ta trở về, nhưng cô ta lại giống như trước, cười hi hi nói với anh: "Anh Cảnh Diễn, còn nhớ trước kia chúng ta còn từng nghĩ tới tương lai con của anh sẽ trông như thế nào nữa đây, em muốn gặp thẳng bé một lần, có thể chứ? Anh xem, em còn cố ý mua quà tặng, rất có thành ý." Nói xong dường như sợ anh không tin giờ hộp quà ở trên tay lên.

Cô ta dùng "trước kia" bắt được "xương sườn mềm" của anh, lại vừa mới xuất viện không thể chịu kích thích, anh cũng thủy chung không cách nào tàn nhẫn được với cô ta. Bây giờ xem ra mình không nên mềm lòng, "gặp một lần" này, quả nhiên xảy ra vấn đề. Vừa rồi Hiểu Mộc cứ như vậy một mình xông ra ngoài, không biết có thể có chuyện gì hay không, còn có tay của cô... Cảnh Diễn phát hiện suy nghĩ của mình hoàn toàn không cách nào tập trung rồi.

Cơ thể của Tần Trần có chút cứng ngắc, tâm tình xuống thấp, thấp giọng nói: "Cô ấy không thích? Vậy còn em, em cũng không làm cái gì, chẳng qua là có ý tốt mà thôi, cô ấy lại sồn sồn như vậy. Anh Cảnh Diễn, anh thay đổi, trước kia anh rất thương em, bây giờ em đã như vậy rồi, ngay cả anh cũng muốn bỏ rơi em sao?" Cô ta cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, vành mắt đầm nước nhìn Cảnh Diễn một cái.

Tiếng nói của Cảnh Diễn trầm thấp phẳng phất như một đầm nước cổ sâu rộng, thản nhiên nói: "Trần Trần, đã nhiều năm như vậy rồi, ai không có thay đổi đây?" Cô đối tốt với anh, anh cũng từng thích cô, cho nên anh quý trọng tất cả quá khứ, sẽ không gạt bỏ, thậm chí còn dung túng, nhưng là sẽ không không có điểm cuối mà mặc cô tiếp tục tùy hứng như vậy, anh cũng có ranh giới cuối cùng.

Không nghĩ tới anh sẽ thừa nhận thẳng thắn như vậy, cũng không nghe ra hai nghĩa trong lời nói của anh, Tần Trần chỉ là đứng ngơ ngác ở nơi đó, chốc lát cũng chưa phục hồi lại tinh thần, cô cho rằng mình còn có cơ hội, nghĩ rằng hôn nhân của anh chẳng qua chỉ là chấp nhận, chẳng lẽ là ảo giác của cô?

Đúng lúc này, một thân anh nho nhỏ chọt đi vào phòng bếp, tùy tiện hỏi: "Ba ơi, mẹ con đâu rồi, đi đâu vậy? Không phải còn muốn làm Caramen cho chúng ta sao?" Thăng bé dừng một chút lại từ phía sau Cảnh Diễn lộ ra, nghi ngờ nói, "Ồ, có khách?"

"Đây là cô Tần, đưa quà sinh nhật tới cho con, để ở phòng khách." Cảnh Diễn xoa xoa đầu của thăng bé, vuốt cằm nói, "Mẹ con có chút việc đi ra ngoài."

"À, chào cô Tần." Tiểu Nghiêu lễ phép chào hỏi.

Tần Trần chỉ là lạnh nhạt lên tiếng trả lời: "Ừ." Mang quà tặng đến cho Tiểu Nghiêu vốn chỉ là cái cớ, con cái đối với cô mà nói là chính là chủ đề cần cảm nhất, hơn nữa lại là con của Cảnh Diễn cùng người khác.

Cảnh Diễn mỉm cười nói với Tiểu Nghiêu: "Con lên lầu trước chơi cùng Tiểu Vũ thêm một lát nữa, chờ cha tiễn cô Tần con, sẽ cùng con đi tìm mẹ con ăn cơm tối."

"Được ạ!" Tiểu Nghiêu cười hề hề trực tiếp gật đầu, "Cô Tần hẹn gặp lại." Nói xong lại nhảy lên lầu. Ngón tay của Tần Trần nắm chặt lấy quần áo, tựa hồ đang không chế cảm xúc của mình, Cảnh Diễn đưa tay đặt ở trên vai cô ta vỗ nhẹ một cái: "Đi thôi, tiễn em về trước, hôm nay em mệt rồi."

Cho đến khi rời đi, sắc mặt của Tần Trần vẫn là tối tăm.

Chờ cô ta đi rồi, Cảnh Diễn lập tức gọi điện thoại cho Tô Hiểu Mộc, nhưng chờ mãi vẫn không có người bắt máy, đến cuối cùng thậm chí là tắt máy, rất rõ ràng là không muốn nghe điện thoại của anh, anh suy nghĩ một chút, mới bấm số khác gọi điện thoại cho cấp dưới tìm người.

Thật ra Tô Hiểu Mộc cũng không đi chỗ nào, bởi vì sau khi mơ mơ màng màng rời khỏi khu nhà phát hiện chính mình vậy mà không có chỗ để đi, thành phố lớn như vậy đối với cô mà nói đã lạc mất phương hướng rồi, cô ngồi một lát ở công viên đối diện tiểu khu, dường như đã nghĩ thông suốt một chuyện, lại dường như càng rối loạn hơn, cuối cùng mua một tá bia rồi bắt xe đến phòng làm việc.

Phòng làm việc trống vắng tối tối mờ mờ, hồng bét giống như tâm trạng của cô giờ phút này, cô cũng không bật đèn, tùy ý quăng giày rồi cuộn tròn ở trên ghế sofa, mở bia ra rồi liều mạng uống vào. Một chai lại một chai, chai rỗng dần dần tăng nhanh, nhưng cô không có được giải thoát của "vừa say giải ngàn sầu", ngược lại càng ngày càng thanh tỉnh, cả đầu đều là Cảnh Diễn, chỉ có Cảnh Diễn.

Điện thoại trên bàn trả vang lại vang, cô nheo mắt cúi đầu nhìn lại, cái tên ở trên màn hình liên tục nhấp, cô ra sức nhấn tắt máy như phát tiết, trong miệng mang đầy hơi rượu khóc mắng: "Cảnh Diễn, anh khôn khiếp! Anh là đồ vô cùng khôn khiếp!" Sao có thể đối với cô như vậy, thương tổn cô như vậy?

Trong lòng Tô Hiểu Mộc khó chịu muốn chết, nắm chặt điện thoại di động lật ra từng trang danh bạ, cũng không biết có thể gọi cho ai tổ khổ, cô cần một chỗ nói ra phát tiết, cô muốn tìm một người dựa vào một chút, trò chuyện một chút, chuyện này kìm nén lâu như vậy, cô cảm thấy mình sắp điên rồi. Trên màn hình lướt qua tên Từ Kỳ, trái tim của cô khẽ đập mạnh và loạn nhịp một chút, nhưng biết loại thời điểm này mình không thể tìm anh ấy, cuối cùng, cô gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Nhiễm.

Thật ra cô biết Tiểu Nhiễm gần đây cũng trăm công nghìn việc, trôi qua cũng không tốt hơn cô bao nhiêu, người phạm, luôn có thời gian chán ghét. Nhưng cô đã không còn cách nào, giọng nói yếu ớt thỉnh cầu nói: "Tiểu Nhiễm.. Bạn có thể, có thể tới phòng làm việc cùng mình một chút hay không?"

Hạ Tiểu Nhiễm nghe ra không ổn trong giọng nói của cô, có chút lo lắng, không nói hai lời đồng ý: "Được, mình đến ngay, bạn chờ mình."

Bạn tốt không phải là giả.

Hạ Tiểu Nhiễm một bước vào phòng làm việc đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, trong phòng ánh sáng rất mờ nhạt, cô thử gọi một tiếng: "Hiểu Mộc?" Không có người đáp lại, chỉ có tiếng nước nhỏ rất nhỏ, trái tim cô căng thẳng, vội bật đèn lên, chỉ thấy Tô Hiểu Mộc cuộn tròn ở trên ghế sofa, tóc dài xoắn tung trên bả vai thon gầy, trên mặt đất tất cả đều là chai bia đã uống hết, dáng vẻ chật vật căn bản không giống Tô Hiểu Mộc sáng sủa thường ngày.

Hạ Tiểu Nhiễm vô cùng lo lắng, đi vắt khăn nóng muốn lau cho cô một chút.

"Bạn đừng lo lắng, mình không sao, mình cũng không có say." Tô Hiểu Mộc giương mắt, mặt không chút thay đổi cúi đầu lẩm bẩm: "Lúc đầu mình cho rằng chỉ cần mình yêu anh ấy là đủ rồi, anh ấy yêu hay không yêu mình mình cũng không cần. Nhưng mình quên mất mình không phải là thánh nhân, mình cũng có lòng riêng, nhìn anh ấy đối với cô ta tốt như vậy, mình ghen tị, ghen tị đến sắp phát điên rồi. Mười năm của mình, không so nổi với mười năm của bọn họ, mình vĩnh viễn không thắng được... Nhưng thật ra yêu cầu của mình cũng không nhiều mà..." Thanh âm của cô, mang theo tình mạch đến tuyệt vọng.

Hạ Tiểu Nhiễm biết nhất định là cô ấy đang nói tới Cảnh Diễn, người đàn ông Tô Hiểu Mộc yêu mười năm kia, thậm chí bất chấp tất cả chưa lập gia đình mà sinh con cho anh ta. Loại thời điểm này, cô thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể ôm lấy cô ấy thật chặt, cho cô ấy sức mạnh.

Tô Hiểu Mộc bèn thuận thế chôn ở trên vai Tiểu Nhiễm, không lưu loát mà tự giễu: "Nhưng cho dù anh ấy xấu xa như vậy, cũng chẳng thềm ngó tới mình, mình vẫn còn yêu anh ấy, Tiểu Nhiễm, bạn nói mình có phải hết thuốc chữa rồi hay không?"

Thật ra tổn thương nhất không phải là anh không yêu cô, mà là vào lúc anh cho cô hy vọng, lại làm cho cô ngã vào vực sâu thất vọng.

Tiếp theo cô lại lẩm bẩm một hồi, mang theo ngà ngà say dần dần ngủ mất, cho dù đang ngủ, nước mắt vẫn là không ngừng rơi xuống, Hạ Tiểu Nhiễm thấy vậy hết sức xót xa trong lòng, vừa hận mình bất lực.

Tình cảm, không phải nói quên là có thể quên được; yêu, không phải nói bù đắp là có thể bù đắp được.

Làm bạn cô chỉ có thể im lặng làm bạn của cô ấy cho cô ấy chỗ dựa như vậy, tất cả an ủi chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, đều là hư ảo, không phải là người trong cuộc, không có khả năng cho đánh giá quyết định gì.

Tô Hiểu Mộc cũng không ngủ lâu lắm, lúc tỉnh lại đầu còn hơi đau, chờ ý thức của mình tỉnh táo mới nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước, cũng có chút ngượng ngùng.

Hạ Tiểu Nhiễm lơ đãng, chỉ là lơ đãng cho cô: "Hiểu Mộc, bạn có khỏe không?"

Bị cô ấy hỏi ngăn ra một chút, Tô Hiểu Mộc rất nhanh đã tiêu sái khoát tay: "Yên tâm, ưu điểm duy nhất của mình chính là trí nhớ kém, chỉ nhớ rõ chuyện vui vẻ, chuyện khác, đều quên đi rất nhanh, về phần hôm nay..." Cô dừng một lát, thản nhiên nói, "Chỉ là tạm thời muốn xoá đi." Cô cười cười với Tiểu Nhiễm rồi vào phòng nghỉ thay quần áo, chỉnh trang một phen mới trở ra, lại là Tô Hiểu Mộc luôn cười nhẹ nhàng kia.

Cô kéo cánh tay Hạ Tiểu Nhiễm nói: "Đi, chúng ta đi dạo phố đi, quẹt hết thẻ của anh ấy, ai bảo anh ấy khiến cho mình buồn! Ai bảo anh ấy không nhìn thấy cái tốt của mình! Mình phải thừa dịp còn đảm đương tên tuổi bà Cảnh đi tiêu xài hết sạch gia sản của anh ấy, bằng không mình thật là thua lỗ lớn rồi." Có một quyết định đã thành hình ở trong lòng cô, cười lúc này, quả nửa là rộng rãi buông tay rồi.

Hạ Tiểu Nhiễm còn không biết tâm tư của cô, chỉ có thể lắc đầu bật cười, bằng hai người các cô đã muốn tiêu sạch tài sản của Cảnh Diễn? Lời này nói dễ vậy sao?

Mua sắm là một việc tốt luôn có thể khiến cho tâm tình của phụ nữ vui vẻ, nhưng là thường thường có vài người không muốn thấy bạn vui vẻ, nhất là người mất mọc trên đỉnh đầu tự cho mình là thanh cao, vốn là vô tình gặp gỡ, rất nhanh đã phát triển thành cuộc chiến của phụ nữ, vì mấy người dẫn đầu là Chu Thần kia đều là bạn tốt của tình địch của Tiểu Nhiễm, cho nên nói chuyện đều là mang theo đâm chọc Hạ Tiểu Nhiễm, miệng thật là ác độc.

Tinh tình của Hạ Tiểu Nhiễm mềm yếu muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, nhưng Tô Hiểu Mộc thì không, lần trước lúc thử áo cưới các cô đã có va chạm, hơn nữa hôm nay tâm tình cô không tốt đang không có chỗ phát tiết, bây giờ các cô ấy lại tự động đưa đến cửa, sao có thể dễ dàng cho đi?

Tô Hiểu Mộc châm chọc nói: "Người đang làm, trời đang nhìn, người nham hiểm sớm hay muộn cũng có báo ứng!"

Chu Thần kia nhìn Hạ Tiểu Nhiễm giọng căm hận nói: "Tôi thấy báo ứng chính là cô đi, bây giờ chỉ sợ là giỏ trúc mức nước, công dã tràng, mau dừng si tâm vọng tưởng trên cành cây cao nữa, tôi cũng khó chịu thay cho cô."

Hạ Tiểu Nhiễm ngăn Tô Hiểu Mộc đang muốn phát tác lại, thong dong bình tĩnh đáp trả cô ta: "Tôi chưa từng muốn tóm được người nào, là họa hay phúc đều tự có số, là của tôi, người khác cướp cũng vô dụng." Đã trải qua nhiều việc như vậy, cô cũng đã thông suốt rồi, những lời đồn nhảm này đã sớm không thể gây thương tổn cô nữa rồi.

Tô Hiểu Mộc có chút chi tiết rên rỉ không thành thép sột ruột thay cô ấy, đang muốn nói thêm cái gì, một thanh âm ngân nga từ chỗ cửa truyền đến: "Mẹ ơi!"

Cô ngó ra một chút, quay đầu lại nhìn qua, cười gọi: "Tiểu Nghiêu? !" Chẳng qua khi nhìn thấy Cảnh Diễn đi theo phía sau con thì cô lại sững sốt, sao anh cũng đi theo đến đây?

Dường như đoán được cô suy nghĩ cái gì, Cảnh Diễn thản nhiên nói: "Đã nói trước tới nay muốn cùng nhau làm sinh nhật cho Tiểu Nghiêu."

Hạ Tiểu Nhiễm đẩy đẩy cô, cô mới phản ứng lại, đúng vậy, cho dù bọn họ cãi nhau dù không thoải mái anh cũng sẽ giữ đúng lời hứa, hưởng chi ở trong mắt anh con là quan trọng nhất, quan trọng đến mức có thể vì con mà kết hôn cùng cô.

Tiểu Nghiêu đã vô cùng thân thiết kéo tay Tô Hiểu Mộc đứng ở bên cạnh Cảnh Diễn, thoạt nhìn chính là một nhà ba người hạnh phúc. !

"Cảnh tiên sinh." Cửa hàng trưởng mắt sắc đã cung kính đợi ở một bên, nghe theo sai bảo.

Trái lại Chu Thần, rốt cuộc trải đời còn nông cạn, cứ thế mà kêu: "Cảnh tiên sinh?" Trừ thỉnh thoảng xuất hiện ở trên tạp chí kinh tế tài chính ra, lại còn chỉ có mặt nghiêng mơ hồ, hành tung của anh gần như trở thành câu đố. Hôm nay cũng là nhìn thấy người thật rồi, khí thế phi phàm, chỉ cần đứng ở nơi đó, sẽ không còn chỗ trống cho người khác nói chuyện.

Cảnh Diễn tựa hồ coi Chu Thần là trong suốt, hời hợt nói: "Không cần chấp nhặt cùng loại người râu ria, mất thân phận."

Chu Thần chưa bao giờ bị người coi thường như thế thoáng chốc cứng như hoá thạch, vẻ mặt như vậy của cô ả được lòng Tô Hiểu Mộc, cô kéo cánh tay Cảnh Diễn nói: "Được, chúng ta đi ăn cơm." Chỉ cần Cảnh Diễn vừa xuất hiện, trong thế giới của Tô Hiểu Mộc, chỉ có anh.

Cảnh Diễn gạt mình, có chút ngoài ý muốn với hành động thân mật đột nhiên của cô, mà vui mừng nhất chỉ sợ phải kể tới Tiểu Nghiêu rồi, thằng bé không quên quay đầu mời Hạ Tiểu Nhiễm: "Chị Tiểu Nhiễm, hôm nay là sinh nhật của em, cùng đi ăn cơm nhé?"

Hạ Tiểu Nhiễm làm sao chịu đi làm bóng đèn chứ, chỉ lắc đầu nói: "Chị không đi đâu, hôm nào bù quà sinh nhật cho em."

"Aiz." Tiểu Nghiêu vui mừng tình nghịch đáp lại.

"Nhưng là một mình bạn..." Tô Hiểu Mộc vẫn là không yên lòng tình huống của Tiểu Nhiễm.

"Mình có thể đổi phó, các bạn đi đi." Hạ Tiểu Nhiễm tri kỷ thúc giục, trong lòng càng hy vọng bữa cơm này có thể làm cho bạn tốt vui vẻ lên.

Chẳng qua cô ấy đánh giá thấp mức độ tổn thương của Tô Hiểu Mộc, cô đã chết lặng không còn cảm giác gì rồi.

Ra khỏi cửa hàng, cô lập tức buông cánh tay Cảnh Diễn ra, lại không thấy nửa phần thân mật nữa, dọc theo đường đi mặt không chút thay đổi câu được

câu không nói chuyện phiếm với con, hoàn toàn chưa từng đề ý đến Cảnh Diễn, vài lần Cảnh Diễn muốn tìm đề tài, đều bị cô vòng qua rất nhanh.

Vị trí bọn họ đặt là bàn ăn xoay tròn gần cửa sổ, có thể thu hết phong cảnh thủ đô vào mắt, ráng hồng loá màu, đêm tối lấp lánh ánh sáng. Bởi vì tiết mục du lịch tuần trước giới thiệu nơi này, Tiểu Nghiêu sau khi xem xong nói muốn tổ chức sinh nhật ở đây.

Là cha mẹ, bao giờ cũng hết sức có thể thỏa mãn nguyện vọng của con.

Vừa vặn là cuối tuần, người tới nơi này rất nhiều, có một nhà mấy người như bọn họ, cũng có tình nhân có đôi có cặp, tốc độ mang thức ăn lên không nhanh.

Ngồi phía sau bọn họ chính là một đôi tình nhân trẻ thoát nhìn không quá hai mươi tuổi, theo góc độ của Tô Hiểu Mộc nhìn lại, hai người anh em em rất là thân mật, bông dung, một tiếng nhạc chuông cất ngang bọn họ thân mật, là một bài hát tiếng Quảng, Hiểu Mộc vốn là không hiểu tiếng Quảng, nhưng là bài hát này Tiểu Nhạc sinh viên làm công ở quán cà phê của cô cũng lấy ra làm nhạc chuông, cho nên cô biết lời bài hát là gì.

"Thích anh làm cho em sa xuống / thích anh làm cho em khóc / có thể liên tục được giày xéo cũng thỏa mãn / thích anh đối xử bạc tình / thích anh là người lạnh lùng hà khắc / nếu là anh cũng phát hiện / anh cũng thích bạc đãi em / em nguyện cho anh yêu em nhiều hơn nữa..."

Là « tình yêu đau khổ » của Dung Tô Nhi.

(<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Yeu-Dau-Kho-Dung-To-Nhi/ZWZB6A9O.html>)

Giống tình cảm của cô cỡ nào, thật ra cô đối với Cảnh Diễn cũng là tình yêu đau khổ đi, mặc dù bị tổn thương rất đau, nhưng không cách nào không yêu, thật đáng buồn đến cực điểm. Ánh mắt của cô không chịu không chế nhìn lại phương hướng của Cảnh Diễn, anh đang cúi đầu nói cái gì đó với con, con dùng sức mà gạt đầu, đường cong mặt nghiêng của hai cha con giống nhau như đúc.

Sau đó chợt nghe được Tiểu Nghiêu nói: "Mẹ, bên kia có kính viễn vọng, con đi qua nhìn một cái!" Tô Hiểu Mộc còn chưa kịp nói cái gì thằng bé đã chạy ra rồi.

Thừa dịp Tiểu Nghiêu rời đi, Cảnh Diễn cuối cùng cũng tìm được cơ hội hỏi cô: "Tay em sao rồi?" Nói xong muốn kéo tay cô đến trước mặt nhìn một cái.

Quả nhiên là anh xúi giục con rời đi.

Tô Hiểu Mộc nhanh nhẹn giấu tay ở dưới bàn, nghiêng mặt tránh khỏi cái nhìn chăm chú của anh, khẽ cong khóe môi nói: "Không sao, em không yếu ớt như vậy, anh có lòng rồi."

Cảnh Diễn không quen cô xa cách khách sáo như vậy, cách một lát mới mở miệng: "Hiểu Mộc, thật ra hôm nay anh..."

"Đủ rồi!" Ở trong tai Tô Hiểu Mộc, bất kỳ giải thích gì bây giờ đều là che giấu, đều là dư thừa, cho nên cô quyết đoán mà cắt ngang anh: "Như thế nào cũng được. Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Nghiêu, em không muốn nói tới đề tài mất hứng lại làm cho mọi người tranh cãi không vui, có chuyện gì hôm khác nói sau." Cô không muốn nhắc lại, cũng không còn cái gì có thể nói.

Tay Cảnh Diễn không tự chủ mà nắm lại, cuối cùng vẫn theo ý của cô.

Buổi tối, Tô Hiểu Mộc vẫn ngủ ở phòng vẽ tranh.

Lúc nửa đêm, Cảnh Diễn cầm một lọ thuốc mỡ trị bỏng đi qua, cô đã ngủ rồi, nhờ ánh trăng qua cửa sổ sát đất có thể thấy vẻ mặt trầm tĩnh của cô.

Có đôi khi ban đêm anh tỉnh lại cũng sẽ lảng lảng nhìn cô như vậy, thỉnh thoảng sẽ không tin, chỉ bằng thân thể gầy yếu như vậy, làm sao có thể, dùng cảm một mình sinh ra, nuôi nấng Tiểu Nghiêu lớn lên như vậy, làm sao có thể, yêu anh lâu như vậy. Mười năm, nếu đời người có trăm năm, cũng không còn một phần mười rồi, lại là thời gian tốt đẹp nhất. Mà còn anh, lại là bởi vì cái gì muốn để cô ở lại bên cạnh mình?

Nhưng tình cảm không phải là chất hóa học gì, có thể kiểm tra đo lường ra từ nguyên tố nào tạo thành, anh chỉ là rõ ràng, mình chỉ muốn cô mà thôi, cho dù Trần Trần trở về suy nghĩ của anh cũng chưa từng thay đổi.

Anh im lặng nửa quỳ ở bên người cô, kéo mu bàn tay bị thương của cô, rất tỉ mỉ rất nhẹ nhàng mà vẽ vòng bôi thuốc mỡ lên, nghiêm túc như đối với vật báu hiếm thế. Tô Hiểu Mộc từ trước đến nay đều ngu ngốc, theo lý hần là đã tỉnh, nhưng là hôm nay cô quá mệt mỏi rồi, lại khóc lớn say mê một trận, chẳng qua là bởi vì xúc cảm lạnh như băng của thuốc mỡ bôi mớ một tiếng, lật người lại ngủ thật say.

Dĩ nhiên cô cũng sẽ không nghe thấy câu thấp giọng lầm bầm kia của Cảnh Diễn: "Anh không muốn tổn thương cô ấy, nhưng là anh lại càng sẽ không để cho cô ấy đến tổn thương em... anh, không nữa." Hiểu Mộc, trái tim của anh, em hiểu chưa?

Lại ngồi một hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng đóng cửa lại trở lại thư phòng, mắt lạnh nhìn về phía xấp tài liệu trên bàn kia, từ hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc lá đốt, lại chỉ là đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, bởi vì liên quan đến sức khỏe của Tô Hiểu Mộc anh đã rất lâu không hút thuốc rồi, giờ này phút này, loại hương vị này có thể làm cho thần kinh của anh được thả lỏng.

Anh gọi điện thoại qua đại dương, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: "Bên kia đã sắp xếp xong chưa? Ừm, cậu nắm chặt thời gian, càng nhanh càng tốt."

Tất cả nên kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sai lầm 1

Editor: Trạch Mỗ

Thủ đô vào ban đêm mở ra phồn hoa tràn ngập các loại màu sắc lấp lánh.

Cảnh Diễn đứng ở ban công ngoài phòng, hai tay chống lan can quan sát cả tòa thành thị, xuyên qua ánh sáng loá mắt bóng xe cùng ánh đèn đan vào nhau, rất là mê đắm lòng người. Mà anh lại vẫn trầm mặc, hai tròng mắt đen bóng ở trong bóng đêm dường như có điều suy nghĩ, có loại thâm trầm làm người ta nhìn không thấu.

Lúc Tần Trần đẩy cửa ra, chính là nhìn thấy Cảnh Diễn như vậy, bóng lưng thẳng, áo gió màu đen mở rộng bị gió đêm hất lên một chút độ cong trong trời nhưng lạnh lùng. Cô ngây ngốc, dịu dàng mở miệng đánh vỡ yên lặng: "Anh Cảnh Diễn, đến đây sao không ăn cơm cùng chúng em? Chú Cảnh trên mặt không nói, nhưng chú ấy vẫn nhớ thương anh đó."

Tay Cảnh Diễn nắm lan can thật chặt, lúc này mới quay đầu, chỉ còn nhìn thấy gò má của anh, kéo rất căng, lúc này điện thoại của anh đột nhiên rung "ừ ừ", anh nhận rất nhanh, không biết đối phương nói những cái gì, còn không đến vài giây đồng hồ, khuôn mặt vốn đang lạnh lùng của anh thoáng chốc lạnh hơn vài phần, cuối cùng chỉ nghe thấy anh khẽ nhếch môi, giọng nói bình tĩnh nói: "Ừ, tôi đã biết." Khi nói chuyện ánh mắt của anh lại xuyên qua tròng kính nhìn sang thật sâu, làm cho cô không nhận được rụt cổ xuống.

Cảnh Diễn bỏ đi động vào lại trong túi, nhàn nhạt nhìn cô thân nhiên nói: "Vì sao không muốn trở về?"

Lúc này Tần Trần mới đột nhiên phát hiện, Cảnh Diễn không chỉ là không có nụ cười, đến ngay cả giọng nói hết sức dịu dàng anh thường nói với cô cũng không có, anh đối với cô, chỉ còn lại ánh mắt đơn độc lạnh lùng.

Cô không thể tiếp nhận sự lạnh lùng của anh, cố chấp nói: "Không vì sao cả, em muốn ở lại chỗ này, nơi này có anh đang ở mà!" Cô nắm quyền cố lấy dũng khí hỏi, "Anh trước kia không phải không thích em đi Mỹ sao? Vật và lăm em mới trở về, vì sao anh lại đột nhiên muốn em đi? Là vì Tô Hiểu Mộc không muốn nhìn thấy em?"

Buổi chiều lúc Vương Hạo cầm vé máy bay đến, cô xé tan vé máy bay ngay trước mặt mọi người, dựa vào cái gì bảo cô đi?

"Trần Trần, một chuyện thuộc về một chuyện, không cần kéo vấn đề đến trên người Hiểu Mộc." Cảnh Diễn nhíu mày cắt ngang cô, "Anh đã sắp xếp cho em xong rồi, em đến bên kia, nếu cần có thể tiếp tục làm trợ lý, muốn trở về chỗ làm việc ban đầu cũng có thể. Nếu không muốn cũng không sao, anh đã gửi một khoản tiền trong tài khoản của em, cho dù sau này em không làm việc cũng có thể có cuộc sống tốt đẹp."

Tần Trần không thể tin trọn mắt to, xiết chặt làn váy hỏi: "Anh... Đây là đang bố thí cho em?"

Cảnh Diễn lắc lắc đầu, chậm rãi đi đến trước mặt cô, khẽ thở dài một cái: "Anh không phải bố thí cho em, việc anh luôn muốn làm là giúp em, giúp em trở về một Tần Trần như trước kia, nhưng là anh có thể giúp em nhất thời, không giúp được em cả đời. Em cũng đã hoang đường đã tùy hứng rồi, tiếp theo nên suy nghĩ đến cuộc đời sống như thế nào sau này mới phải."

"Suy nghĩ?" Tần Trần dường như không có nghe hiểu ý tứ trong lời nói của anh, thanh âm trống vắng như không còn linh hồn, "Còn nếu em nhất định không đi?" Ngọn lửa ghen tỵ từ từ châm vào đáy lòng, cô không phục không cam lòng, vì sao bọn họ từng bước từng bước đều phải rời khỏi cô?

Cảnh Diễn ngó ra một chút, hạ lỏng mày, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt tái nhợt của cô, chậm rãi trả lời: "Vậy sau này anh, sẽ không gặp lại em nữa."

"Không... Anh Cảnh Diễn, anh rõ ràng vẫn còn quan tâm em, ngày đó em bị bỏng anh đã bảo vệ em đầu tiên..." Tần Trần ngạc nhiên, thanh âm cũng đề cao đến quãng tám.

"Anh bảo vệ em, là vì anh sợ em bị kích thích mà làm hại đến cô ấy, anh sẽ không cho phép cảnh ngộ của vợ Trình Vũ lặp lại ở trên người Hiểu Mộc, anh ta nhớ tình cũ không khỏi tổ em, cũng không có nghĩa là em không sai. Có lẽ anh cũng sai lầm rồi, ngay từ đầu anh cũng không nên đụng tới em, em đã không còn là Trần Trần mà anh biết rồi, anh lại nghĩ rằng em chẳng qua là nhất thời hồ đồ, bây giờ xem ra nếu anh lại đụng tới em, là hại em."

Nghe vậy, thân thể của Tần Trần run rẩy như lá rụng dưới gió thu, ngoài miệng lại nói cứng: "Em không biết anh đang nói cái gì."

"Không biết? Em cho là một câu 'không biết' có thể trốn tránh tất cả sao? Em còn muốn trốn tới khi nào? Giả bệnh có thể giả cả đời?" Cảnh Diễn cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, kéo cánh tay của cô nhìn vào chiếc gương trên tường, váy lá sen rộng thùng thình tay áo chảy xuống, lộ ra từng dấu vết bị lưỡi dao lướt qua, có nông có sâu, màu hồng nhàn nhạt đột ngột lần lượt thay đổi, "Em xem xem, trong gương là ai? Cũng là Tần Trần em

sao? Tự làm khổ, ác ý đã thương người, lừa gạt, không có giống những chuyện Tàn Trần mà anh biết có thể làm! Có lẽ em đúng là bị bệnh, bị bệnh cố chấp, làm cho chúng tôi những người quan tâm em cam tâm bị em lợi dụng lo lắng cho em. Giờ này ngày này, em lại còn dám nói với anh em không biết?"

Cô đánh phẩn hồng lên má, nhưng sắc mặt vẫn là trắng bệch như quỷ, cổ tay gầy yếu chỉ còn lại có xương.

Nghe xong lời của anh, nước mắt của cô đã chảy rơi xuống, âm thanh run rẩy: "Anh là khi nào thì... biết những chuyện này?"

Cảnh Diễn buông tay cô ra, tùy ý cô vô lực trượt xuống mặt đất, để cho mình tỉnh táo lại mới thản nhiên nói: "Lúc em trở về không lâu, Trình Vũ nói chuyện điện thoại với anh, về phần những gì anh ta nói, em hẳn là càng rõ ràng hơn anh, chỗ bác sĩ Lục cũng vẫn nói lại cho anh bệnh tình của em có rất nhiều điểm đáng ngờ, ngay từ đầu, anh là không muốn tin tưởng, sau lại, là không thể không tin tưởng."

"Anh ta lại còn gọi điện thoại cho anh? Rõ ràng là anh ta thay lòng đổi dạ, là anh ta từ bỏ em, bây giờ còn muốn nói xấu em ở trước mặt anh sao?" Tàn Trần khó có thể kiềm chế khóc gào lên.

Cảnh Diễn không ủng hộ liếc nhìn cô, giống như đang nhìn một người xa lạ: "Em sai lầm rồi, chính bởi vì anh ta thật sự từng yêu em, cho nên mới luôn dễ dàng tha thứ cho em, em cho là em giấu giếm được cái gì? Trình Vũ cái gì cũng biết, chẳng qua là không muốn khiến em khó xử mới một mực không nói ra, anh ta ly hôn với em không phải là vì anh ta thay lòng đổi dạ, lại càng không phải là vì em không thể sinh con, mà là anh ta tình cờ phát hiện đứa con duy nhất từng có của anh ta và em vậy mà không phải của anh ta, anh ta không chấp nhận được sự thật này, ở nước ngoài mấy năm nay, em rốt cuộc đã làm những cái gì?"

"Mà anh, lại càng không phải là lớp xe dự phòng đứng nguyên tại chỗ chờ em hối hận, là tư bản để em khoe khoang, tuyên chiến với chồng trước."

Tàn Trần chưa bao giờ có tuyệt vọng như vậy: "Nếu anh đã biết, vì sao không vạch trần em? Còn tốt với em như vậy?"

"Bởi vì anh và Trình Vũ giống nhau, cho dù tình cảm không còn, vẫn là nghĩ hết sức cố gắng hết sức giúp đỡ em, hy vọng em có thể trở về thành mình trước kia, Tàn Trần mà bọn anh biết. Nếu như không thể, vậy anh đối với em cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ không còn tiếc nuối rồi." Cảnh Diễn dừng một chút, dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên khoé mắt cho cô, gần từng chữ nói, "Mà chỉ có chờ tất cả chuyện này kết thúc, anh mới có thể coi bỏ cái gông xiềng vô hình này, dùng một bản thân đầy đủ yêu cô ấy lại từ đầu, em hiểu không?"

Anh vỗ vỗ bả vai của cô, dịu dàng nói: "Trần Trần, em hãy cứ đi đi, anh để cho Vương Hạo chuẩn bị một lần nữa, nếu em không muốn đi Mỹ, muốn đi chỗ nào khác anh cũng có thể sắp xếp cho em. Em hãy sống cuộc sống mới của mình, đừng tiếp tục dây dưa nữa cũng đừng lại làm chuyện điên rồ. Anh còn không muốn, quá tuyệt tình với em."

"Không, không phải..." Thấy Cảnh Diễn muốn đi, Tàn Trần như phát điên ôm lấy chân của anh gào to: "Anh Cảnh Diễn, người trong lòng anh vẫn là em, anh chỉ là vì Tô Hiểu Mộc sinh con cho anh mới có thể đối với em như vậy, đúng không?" Năm đó anh đã nói, sẽ làm cho cô cả đời hạnh phúc, cho nên cho dù Trình Vũ không cần cô nữa, cô còn không phải là nhà thua, còn có anh, anh có thể đối với cô còn tốt hơn vạn lần so với Trình Vũ. Nhưng là bây giờ cô trở lại rồi, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy bảo cô rời đi?

Cảnh Diễn biết Tàn Trần đã đi vào một ngõ cụt tình cảm.

"Trần Trần, em có biết có hai việc em làm sai lầm nhất hay không? Đó chính là, mười năm trước em không nên rời đi, mười năm sau lại càng không nên trở về, cho nên em nên vì sự lựa chọn của mình mà chịu trách nhiệm."

"Bởi vì hiện tại, người anh yêu đã không phải là em."

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sai Lầm 2

Phảng phất như thời không giao thoa, bỗng chốc đã trở về năm đó.

Anh nhớ tới khi mới gặp Tàn Trần, hai bên đều chẳng qua là trẻ con choai choai, cô thấp hơn anh không ít, ôm một chú gấu con nhỏ, ngọt ngào gọi anh "anh Cảnh Diễn", nụ cười cong cong như trăng lưỡi liềm chân trời. Mẹ của anh buồn bực không vui, cha của anh tuần tú lạnh lùng, cho nên anh cũng rất ít cười, khi đó anh liền cảm thấy đó là nụ cười đẹp nhất mà anh từng thấy. Tính tình của anh lạnh lùng, bạn bè cũng không nhiều, bé gái này lại sẵn lòng ở bên anh, vô luận buồn vui, vĩnh viễn đều là vui vẻ như vậy.

Có lẽ là nụ cười như vậy chính là chấp niệm dài lâu của anh, cho dù bọn anh không ở bên nhau, anh cũng hy vọng cô có thể luôn hạnh phúc.

Nhưng năm tháng dễ dàng bỏ rơi con người, anh không phải là Cảnh Diễn ngây ngô năm đó, cô cũng không còn là Tàn Trần đơn thuần, thời gian trong năm tháng bọn họ xa cách đã vẽ ra những bức họa khác nhau.

Cô ra nước ngoài, yêu một người đàn ông khác, nhanh chóng kết hôn, lại ly hôn.

Mà Hiểu Mộc lại đi vào trong sinh mệnh của anh, thậm chí trong lúc anh không biết mà dừng cảm sinh ra con của bọn họ. Anh mới biết được thì ra trên thế giới còn có một người phụ nữ kiên cường như vậy, có thể dùng một loại phương thức càng khiến cho người ta xúc động hơn yên lặng yêu anh, bất chấp tất cả, thậm chí không yêu cầu hồi báo.

Ở trong lúc vô tình quan tâm cô yêu cô đã dần dần trở thành một loại bản năng, mà qua đi, sớm bé nhỏ không đáng kể. Về phần Tần Trần, anh chẳng qua là nhớ ở tình cũ muốn cố gắng kéo cô ấy một phen, bởi vì chung quy anh không muốn thấy cô ấy sống không tốt.

Ánh mắt vô cùng trong trẻo lạnh lùng của anh làm cho Tần Trần cảm thấy khó chịu, cô rủ rút, nghẹn ngào hỏi: "Anh Cảnh Diễn. . . vậy nếu... nếu năm đó em không rời đi, kết quả có thể sẽ không giống hay không?"

Cảnh Diễn mỉm cười, thần sắc cũng dịu đi vài phần, nói rất chậm: "Trần Trần, em và anh đều biết, câu hỏi mang tính giả thiết như vậy không có khả năng thay đổi kết quả, cần gì phải hỏi nữa? Trần Trần, có lẽ em yêu nhất cũng là bản thân em, em xem xem, em ở trước mỗi lựa chọn luôn là trước tiên nghĩ mình có thể tiếp nhận hay không, rồi mới có thể lo lắng đến cảm thụ của người khác, làm như vậy sẽ khiến cho em mất đi rất nhiều, em phải học được chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình mới đúng."

Anh vỗ vỗ đầu vai cô như trấn an, xoa người rời khỏi căn phòng, vừa mở cửa anh liền ngăn ra, Phương Mẫn Chi không biết khi nào thì đứng ở cửa, vừa sầu lo vừa không yên lòng, "Trần Trần con bé... Không có việc gì chứ? Có phải lại làm phiền cậu rồi không?"

Cảnh Diễn nhíu mày, ánh mắt dừng ở trên người bà, giọng điệu trầm tĩnh: "Trần Trần không còn là trẻ con nữa, ngài một mực bao dung cô ấy sẽ chỉ làm cho cô ấy sống trong quá khứ, trở nên càng ích kỷ càng tùy hứng, như vậy làm sao có thể tốt lên được?"

Phương Mẫn Chi nghẹn lời: "Bác biết rồi, ách, ba cháu ngay ở phòng cách vách, hai người có muốn gặp mặt không?"

"Không cần thiết." Cảnh Diễn nhẹ từ chối bà.

Biết Cảnh Diễn rời đi, Phương Mẫn Chi mới từ trong hốt hoảng phục hồi lại tinh thần, mở cửa ra, nhờ ánh sáng có thể nhìn thấy Trần Trần vẫn còn chật vật ngồi ở trên mặt thảm, trên mặt mang theo nước mắt làm cho bà đau lòng, trong lòng của bà hung hăng nhéo một cái. Bởi vì đứa bé này từ nhỏ đã không còn cha, cho nên bà vừa làm cha vừa làm mẹ yêu thương con bé đến tận tâm can, cũng là tạo cho con bé tính tình quá mức ích kỷ, không chịu được một chút thất bại và không như ý.

Phương Mẫn Chi gượng cười, bước nhanh đi tới kéo con gái lên: "Nha đầu ngốc, sao lại ngồi trên mặt đất, mau đứng dậy đi."

"Mẹ, mẹ..." Tần Trần cho đến khi túm được cánh tay của mẹ mới dường như tìm được chỗ dựa, khóc như người làm bằng nước mắt, "Mẹ, con có phải thật sự sai lầm rồi không, ngay cả anh Cảnh Diễn cũng không cần con rồi, mẹ nói con nên làm cái gì bây giờ..."

"Đừng sợ, mẹ không phải vẫn ở bên con sao?" Phương Mẫn Chi ôm lấy con gái, bàn tay ở trên lưng cô nhẹ nhàng mà vỗ, thở dài nói: "Trần Trần, nghe mẹ nói, chúng ta trở lại nước Mỹ đi thôi."

Cơ thể Tần Trần run lên, cắn chặt răng không có đáp ứng ngay.

Nhớ tới dáng vẻ trong khăn trương mang theo dịu dàng khi Cảnh Diễn nghe điện thoại kia, cô thật sự thực không cam lòng, là người phụ nữ kia cướp đi nốt chỗ dựa duy nhất của cô, cô bỏ đi sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm nhưng cái gì cũng không chiếm được, cô ta không phải là sinh con trai sao? Dựa vào cái gì chiếm được hạnh phúc vốn nên thuộc về cô? Được, cô sẽ rời đi như mong muốn của bọn họ, nhưng không phải là bây giờ.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, lông thiên nga đen trải rộng ra bao phủ toàn bộ thế giới, ngôi sao tựa như kim cương tô điểm ở bên trên, tỏa sáng lấp lánh.

Lúc Cảnh Diễn về nhà đã gần đến nửa đêm, phát hiện Tô Hiểu Mộc còn chưa ngủ, im lặng ngồi ở ghế sofa phòng khách, tựa hồ đang chờ anh.

Anh để áo khoác xuống ngồi xuống bên cạnh cô, nụ cười mang theo ấm áp nhàn nhạt: "Làm sao đã muộn như vậy còn chưa ngủ?" Anh theo bản năng vươn tay muốn ôm lấy cô, lại bị cô nhanh chóng né tránh, cái tay kia liền đột ngột dừng ở giữa không trung như vậy, xuyên qua giữa ngón tay có thể thấy rõ khuôn mặt trầm tĩnh của cô, anh chậm rãi khép lại ngón tay, mỉm cười nội liễm chờ cô mở miệng.

Tô Hiểu Mộc cố gắng kiềm chế bình tĩnh dưới gợn sóng, đẩy một phần văn kiện trên bàn trà tới trước mặt anh, cúi đầu nói: "Sau khi anh xem qua nếu cảm thấy không thành vấn đề thì ký tên đi." Cô đợi cả đêm suy nghĩ cả đêm, giờ khắc này cuối cùng cũng đã đến, cũng không có khó mà mở miệng như trong tưởng tượng.

Ánh mắt Cảnh Diễn lưu chuyển đến trên phần văn kiện lạnh như băng kia, không có nhìn cô, cũng không có mở miệng, ánh đèn màu vàng cam rơi vào trên người anh cũng không tan chảy được lạnh lùng ngưng tụ thành trong nháy mắt kia. Tô Hiểu Mộc có chút khăn trương, tim đập cũng lỡ mấy nhịp, cách nhau không xa không gần, cô có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá mang theo trên người anh, rõ ràng rất nhạt, lại vẫn có thể xâm lấn vào thần kinh của cô, làm cho cô còn chưa khai chiến, cũng đã dâng lên lòng lùi bước rồi.

Cô cảm thấy khó chịu, bản thân không nhìn được nhất dáng vẻ anh cô đơn chán chường như vậy, dường như trong trời đất cũng chỉ còn lại có một mình anh. Mà cô cũng hận, hận lòng mình quá mềm yếu, rõ ràng bị tổn thương vô số lần, lại còn có thể bởi vì một biểu cảm, một động tác thậm chí là một câu nói của anh mà đã không còn điểm mấu chốt. Thật ra ngay cả chính cô cũng không rõ ràng lắm, rốt cuộc anh có ma lực gì có thể làm cho mình bất chấp tất cả sinh con cho anh, hơn nữa mười năm qua đều nhớ mãi không quên?

Quá chấp nhất, hi vọng thường hay thành không.

Lúc trước cô lựa chọn như vậy, chưa từng hối hận, bây giờ quyết định như vậy, cũng sẽ không cho mình cơ hội hối hận.

Cách thật lâu, lâu đến mức Tô Hiểu Mộc nghĩ rằng anh sẽ không mở miệng, anh mới chậm rãi hỏi: "Đây là cái gì?" Thật ra anh đã biết đây là một phần văn kiện đại biểu có ý gì, nhưng là trong lòng chính là muốn hỏi thêm một câu, anh muốn ở trước mặt cô, hỏi thêm một câu nữa.

Tô Hiểu Mộc thân nhiên nói tiếp: "Bản thoả thuận ly hôn, em đã ký tên rồi, quyền nuôi dưỡng Tiểu Nghiêu thuộc về anh, em giữ lại quyền thăm hỏi, những phương diện khác anh xem còn có vấn đề gì không?"

Về mặt của Cảnh Diễn càng đông lạnh hơn, anh nắm mấy trang giấy mỏng manh kia, bình tĩnh con giận, gần từng chữ nói: "Trần Trần, cô ấy rất nhanh sẽ đi, em chờ một chút..."

Chờ anh không còn vương bận nữa, đến lúc đó, đến lượt anh tới bảo vệ em, chỉ cho em.

Đáng tiếc lời của anh còn chưa dứt, Tô Hiểu Mộc đã không nghe vào, bởi vì cô xem ra anh vẫn là cảm thấy Trần Trần quan trọng nhất, vô luận suy tính chuyện gì vĩnh viễn đều đặt cô ấy lên vị trí hàng đầu. Vì sao cô phải đợi cô ấy rời đi, vĩnh viễn làm người chờ đợi kia? Nếu anh coi tình cảm của cô thấp kém như hạt bụi, như vậy cô cũng không cần thiết kiên trì nữa rồi.

"Nhưng em không muốn chờ." Tô Hiểu Mộc cố nén nước mắt, tự giễu nói: "Cảnh Diễn, em chờ một hồi rồi, chờ không nổi nữa, em chờ nhiều năm như vậy, chờ anh quay đầu, chờ anh cười, chờ anh nhìn thấy điểm tốt của em, chờ anh yêu em, kết quả là dường như đã chiếm được, nhưng cái gì cũng không chiếm được, mỗi lần đối mặt với anh em lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí, cảm thấy những hạnh phúc này là bọt biển, gió thổi qua là tan."

Cô dừng một chút, buồn bã nói: "Thật ra Trần Trần xuất hiện chẳng qua là đá thử vàng giữa anh và em, em thật sự hiểu anh, đổi chỗ mà cư xử, nếu Từ Kỳ xảy ra chuyện em cũng sẽ khẩn trương. Hơn nữa các anh có nhiều năm giao tình như vậy, anh không thả ra chứng tỏ anh không phải người bạc tình, nhưng em chính là không có cách nào tin tưởng, hoặc là nói không có điều kiện để cho em tin tưởng ở trong lòng anh em quan trọng hơn cô ấy, em không có cái loại tự tin này. Nói cho cùng là nên móng tình cảm của chúng ta móng, thật ra móng cũng tốt, như vậy tách ra cũng sẽ không chịu đựng quá khó khăn." Nhưng là trời mới biết, trên miệng cô nói là nói như vậy, trong lòng lại rất khó chịu, khó chịu đến muốn chết.

Trái tim Cảnh Diễn bị đau nhói, rất nhiều rất nhiều lời nói rất nhiều rất nhiều tình cảm, lấy vốn từ nghèo nàn của anh lấy phương thức biểu đạt vụng về của anh căn bản không thể giải thích. Anh nghiêng người, cẩn thận nhìn cô, chuyên chú như vậy, sâu lắng như vậy.

Từng một mình anh cô độc qua nhiều năm, mới phát hiện thì ra còn có một người yêu mình nhiều năm như vậy. Cô cho anh một gia đình đầy đủ, mỗi ngày trở về, sẽ để lại một ánh đèn, sẽ có một câu thăm hỏi thân thiết. Cô cười, anh theo bản năng mà cười theo, cô khóc, anh sẽ không vui. Thề chất cô lạnh, ban đêm ngủ không yên ổn, lúc ngủ thích ôm anh thật chặt. Cô vẫn nói là cô cần anh, nhưng là cô không biết, người cần thực sự là anh. Hiện tại, cô nói với mình, cô muốn thu về tình yêu với anh, tất cả âm áp này, từng chút từng chút một.

Làm sao anh có thể cho phép?

"Em không phải nói muốn cho Tiểu Nghiêu một gia đình đầy đủ sao?" Giọng nói của anh rất nặng nề, hai tay đan chéo nắm lại, ánh mắt thâm thúy giống như biển rộng trong đêm tối.

"Em đúng là đã nói như vậy, nhưng là..." Tô Hiểu Mộc nhắm mắt lại, "Em không dám nói mình là người mẹ tốt nhất xuất sắc nhất, nhưng là em đã hết mình cố gắng lớn nhất cho Tiểu Nghiêu tất cả những điều tốt nhất, bây giờ em nên suy nghĩ cho mình một lần, thằng bé hiểu chuyện như vậy, sau này sẽ hiểu em."

Cảnh Diễn lại liếc bản thoả thuận một cái, ánh mắt tuần lãng chuyển lại chăm chú nhìn cô: "Vậy còn anh? Em cũng không thể lại vì anh, suy nghĩ lại quyết định này một lần nữa."

Tô Hiểu Mộc lắc lắc đầu, "Chính là bởi vì đã nghiêm túc suy nghĩ, em mới cảm thấy tách ra đối với anh đối với em đều tốt."

"Nhưng nếu anh không đồng ý ly hôn, cuộc hôn nhân này sẽ vĩnh viễn không tách được." Anh kiên định nói, "Hiểu Mộc, em nghe rõ chưa? Anh không đồng ý ly hôn." Ngữ khí là kiên định trước nay chưa từng có.

Loại tình cảm sâu lắng trong mắt kia lay động Tô Hiểu Mộc, có một nháy mắt cô hoài nghi bản thân thật sự sai lầm rồi, có lẽ thật sự cho anh thêm thời gian, đợi anh thêm một lần nữa, sẽ nhận được cái mình thực sự muốn.

Nhưng là cô vô cùng tỉnh táo, nhún nhún vai bình tĩnh nói: "Không sao cả, anh không cảm thấy chán ghét là được, tóm lại về sau chúng ta liền mỗi bên sống cuộc sống của mỗi bên, không liên quan gì đến nhau."

Kết hôn chẳng qua là một tờ giấy, ly hôn cũng chỉ là một loại hình thức, bây giờ cô chẳng qua là sửa chữa lại một đoạn tình cảm sai lầm, về phần sau này, nên như thế nào thì là thế đó, cô đã thông suốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chiến tranh lạnh

Từ sau khi đề xuất ly hôn lại bị từ chối, Tô Hiểu Mộc càng ngày càng về nhà muộn, mà Cảnh Diễn thì càng ngày càng tan tầm sớm, dần dần trở thành anh đợi cửa cô.

Tối hôm đó, Cảnh Diễn ăn xong cơm tối rồi ở phòng Tiểu Nghiêu giúp thằng bé làm bài tập về nhà, thật ra anh cũng không cần làm cái gì, Tiểu Nghiêu rất thông minh, cơ bản không cần sự giúp đỡ của anh. Anh ngồi ở ghế sofa nhỏ bên cạnh xem tạp chí tài chính và kinh tế, lại phát hiện tối nay lực chú ý của mình rất khó tập trung, nhìn hồi lâu còn chỉ dừng lại ở phần lời mở đầu. Nhìn xem đồng hồ, đã sắp chín giờ rồi, Hiểu Mộc đi gặp bạn học còn chưa có trở về.

Anh để tạp chí xuống, nhìn thoáng qua con trai, thằng bé đang một nét một nét mà nghiêm túc viết chữ, theo bản năng lại thoáng nhìn lịch bàn bên cạnh, ngày mai là dùng bút đỏ vòng lên.

Ánh mắt Cảnh Diễn chuyển qua, chỉ vào vòng đỏ kia, nhẹ giọng hỏi con: "Ngày mai, là ngày gì?"

Tiểu Nghiêu vừa lúc làm bài tập xong, duỗi lưng một cái thật lớn, nghiêng đầu một lát mới hiểu cha hỏi cái gì, hiểu biết lơ mơ nói: "Thật ra con cũng không biết, hàng năm mẹ đều sẽ vòng lên ngày hôm nay, còn sẽ làm rất nhiều món ăn ngon, hình như là ngày kỷ niệm gặp nhau gì đó, hỏi mẹ mẹ lại không nói cho con biết."

"Ngày kỷ niệm... gặp nhau?" mấy chữ này lảng lạng lướt qua nội tâm của Cảnh Diễn, dường như nhớ ra cái gì đó, anh bình tĩnh lại, vuốt đầu con lơ đãng hỏi, "Thế hôm nay mẹ thường sẽ làm những việc gì? Chẳng hạn như mẹ thích những thứ gì?"

Tiểu Nghiêu vừa nghe, đôi mắt đen lúng liếng tròn thật lớn, có chút bất mãn trách móc: "Không thể nào... cha à, chẳng lẽ cha cũng không biết mẹ con thích cái gì sao?"

Cảnh Diễn lập tức bị con hỏi đến cứng họng, xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, mới nghiêm mặt nói: "Con còn không mau nói?"

"Được thôi, nói thì nói." Tiểu Nghiêu giận dỗi bẹp miệng, người còn nhỏ mà tính ranh nhỏ giọng nói thầm: "Thật ra thì nói thật ra mẹ con thích nhất còn không phải là ngài? Ngay cả con cũng xếp thứ hai đó..." Hai ngón tay không phục mà giờ lên.

Cảnh Diễn ngắt ra, cái loại cảm giác không thích ứng nửa đêm tỉnh lại phát hiện bên cạnh trống không lại tăng lên, lần này cô quyết tuyệt trước nay chưa từng có làm cho anh cảm thấy rất vô lực, anh đột nhiên không biết còn có thể làm những cái gì để vãn hồi, lại còn luẩn lạc tới mức phải hỏi con, có lẽ cô mắng anh hận anh là đúng, người chồng như anh không hề đủ tư cách.

Bỗng dưng, Tiểu Nghiêu cười hi hi từ trên ghế nhảy dựng lên, thần bí chớp chớp mắt với anh: "Ày, cha, con nghĩ đến một cách hay, bảo đảm mẹ con thích, thế nào? Có thường không?"

Cảnh Diễn vừa bức mình vừa buồn cười, nhéo nhéo chớp mũi thằng bé, nhếch môi nói: "Nhìn con quỷ linh tinh này! Con muốn cái gì cha cũng thỏa mãn con được rồi chứ? Mau nói đi."

Tiểu Nghiêu cười hớn hở gật đầu, ôm lấy cổ anh ghé vào bên tai anh nói đề nghị gì đó, chỉ thấy Cảnh Diễn sùng sốt một chút, màu mắt cũng thậm hơn, tựa hồ cần thời gian để tiêu hóa nó.

Ngày hôm sau, hai cha con đều dậy thật sớm

Cảnh Diễn nhìn lại trước gương, sau khi mình mặc vào bộ đồ ở nhà ngày thơ đến không thể ngày thơ hơn kia, dáng vẻ nhìn như thế nào cũng thấy buồn cười, khiến cho anh mỗi một giây đều có xúc động muốn cười nó. Tiểu Nghiêu trái lại tự đắc vui mừng, còn vuốt cằm vòng hai vòng quanh người cha, ra vẻ lão thành gật đầu nói: "Ừm, ừm, rất không tồi đó, hai chúng ta đi cùng nhau nhất định rất khác."

Khác? Là khác thì có? Cảnh Diễn có chút buồn cười, cúi đầu hỏi thằng bé: "Mẹ con đâu?"

Tiểu Nghiêu kéo hình vẽ trước ngực mình ra, nhỏ giọng nói: "Con đã điều tra rồi, mẹ đang làm bữa sáng đó, chúng ta bây giờ đi xuống khẳng định có thể cho mẹ một điều bất ngờ thú vị!"

Hy vọng như thế đi, Cảnh Diễn ở trong lòng tự nói với mình như vậy.

Tô Hiểu Mộc làm xong bữa sáng, đang muốn lên lầu gọi con, không nghĩ tới gặp chính diện hai cha con, hơn nữa một lớn một nhỏ lại còn mặc bộ đồ ở nhà cô mua ngày đó, mang mũ thiết kế kẻ sọc, còn có hình vẽ phim hoạt hình, những yếu tố này đặt ở trên người Tiểu Nghiêu không có gì, nhưng là Cảnh Diễn... tìm cô đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, anh là người yêu cầu cao như vậy, ăn, mặc ở, đi lại mọi thứ đều kỹ càng, ngay cả chi tiết cũng phải hoàn mỹ, mặc quần áo này thật sự là rất kỳ quái, lúc trước cô bảo anh mặc cho cô nhìn một cái cũng không chịu, hôm nay là làm sao vậy?

Tô Hiểu Mộc theo bản năng muốn cười, nhưng là cô rất nhanh đã nhịn xuống, chỉ tiến lên hai bước vỗ vỗ bả vai con trai nói: "Nhanh ăn sáng đi, mẹ đưa con đến trường xong còn phải đi đến nhà xuất bản đó."

Thấy tầm mắt của cô từ trên người mình dời đi, cầm dưới của Cảnh Diễn lập tức kéo căng, nụ cười trên khóe miệng cũng dần dần nhạt đi, cái loại mong

đội đảng lên từ tối hôm qua đã bắt đầu này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nghe thấy Tiểu Nghiêu kéo tay Hiếu Mộc nói: "À, cha nói sẽ đưa con đi học đó, mẹ ơi, đợi lát nữa mẹ cũng thay quần áo trên người mẹ đi, ba người chúng ta cùng ra ngoài!"

Tô Hiếu Mộc đáp rất nhanh: "Đừng náo loạn, mẹ đang vội đi ra ngoài, thay quần áo rất phiền toái đó, hơn nữa mẹ phải đi bàn việc đứng đắn, mặc nó không thích hợp, trở về nói sau."

"Nhưng là hôm nay không phải là ngày kỷ niệm sao? Con đã cùng cha bàn xong tan học cùng mẹ đi ra ngoài ăn cơm..."

Sao anh biết chuyện ngày kỷ niệm? Tô Hiếu Mộc nghĩ lại một chút, hơn phân nửa là Tiểu Nghiêu nói cho anh đi, anh hẳn là không nhớ ra được, không có gặp nhau ngày đó, thì cũng không có nhiều "sau này" như vậy.

Hơn nữa nhìn tình hình bọn họ còn định ba người cùng nhau mặc bộ quần áo gia đình này đi ra ngoài ăn cơm? Đây đúng từng là nguyện vọng rất ngây thơ của cô, nhưng bây giờ đã không còn cần thiết rồi.

Cảnh Diễn ngồi đối diện cô và con trai, tựa hồ đang chờ câu trả lời của cô.

Tô Hiếu Mộc không nhìn về mặt của anh, kiên nhẫn nói với Tiểu Nghiêu: "Không có biện pháp nha, mẹ đã sớm hẹn trước cùng chú chủ biên nhà xuất bản rồi, lần sau đi được không? Cha con đã đưa con đến trường, vậy mẹ đi trước đây."

Không khí lập tức vô cùng yên tĩnh, Cảnh Diễn từ đầu đến cuối cũng không nói một lời nào.

Cô uống một ngụm sữa cuối cùng, dùng khăn giấy lau miệng, cố gắng hết sức không nhanh không chậm rời đi, vào khoảng khắc khi cô đóng lại cánh cửa kia, cô dường như nghe thấy con dùng thanh âm thấp thỏm hỏi: "Cha, cha và mẹ có phải ... có phải cãi nhau hay không?"

Tô Hiếu Mộc dựa vào cánh cửa, hai tay nắm chặt nắm đấm kiềm nén bản thân, mới không để cho nước mắt rơi xuống.

Cô không phải không có nhìn thấy anh đang dùng cách của mình cố gắng tới gần cô, đáng tiếc, đã quá muộn thật rồi.

Cảnh thị.

Vương Hạo đứng ở trước bàn làm việc, cẩn thận nhìn sắc mặt Cảnh Diễn mở miệng: "Ông chủ, đây là phương án cuộc họp buổi sáng quyết định, xin ngài hãy xem qua một chút, mặt khác, bên ngài Smith đã xác định hành trình, sẽ mở cuộc họp trao đổi vào một tuần sau ở Los Angeles."

Qua thật lâu, Cảnh Diễn mới đơn giản nói: "Cậu để trên bàn đi, tôi biết rồi." Chợt, anh nhướng mày nhìn cấp dưới của mình, có chút đột ngột hỏi, "Vương Hạo, nếu cậu chọc vợ tức giận, bình thường sẽ làm như thế nào?"

Vương Hạo không ngờ tới ông chủ sẽ hỏi mình loại chuyện nhỏ này, bắt đầu nhìn anh yên lặng quan sát mình như vậy, ánh mắt sâu thẳm dọa người, còn tưởng rằng anh ta làm sai cái gì rồi sao.

Anh ta thẳng thắn nói: "Trừ ra sức đồ dành còn có thể làm cái gì? Dù sao chỉ cần cô ấy vui vẻ trở lại, nhưng mà cô ấy rất dễ đồ dành, chỉ cần tôi cúi đầu nhận sai trước... Ách, ông chủ, ngài chọc... tức giận sao?"

Không nghĩ tới Cảnh Diễn vậy mà có thể không kiêng kỵ mà lên tiếng trả lời: "Ừ, cô ấy đang giận tôi."

Vương Hạo không khỏi lớn mật mà nhìn cấp trên của mình, một người bày mưu lập kế như vậy, lúc này lại nghiêm túc xin anh ta chỉ bảo phương pháp đồ vợ, khiến cho anh lập tức trở nên rất chân thật, ít nhất không còn là ngồi tít ở trên cao, mang theo cái loại thâm trầm làm cho người ta không đoán ra. Nhưng đồng thời anh ta lại cảm thấy anh rất cô quạnh, rõ ràng có được tài phú và quyền lực người đời đều yêu thích ngưỡng mộ, nhưng hiếm có lúc vui vẻ.

Vì thế anh ta buông lá gan ra chậm rãi nói: "Thật ra tôi cảm thấy phụ nữ dù dịu dàng dù rộng lượng cũng đều là bụng dạ hẹp hòi, tựa như Nhạc Tĩnh nhà tôi, lúc tính tình tốt chính là chìm nhỏ nép vào người, lúc không tốt so với cạp mẹ còn hung dữ hơn, không phải lúc này, mấy ngày trước công ty chúng ta không phải muốn tìm vị tiểu thiên hậu kia phát ngôn quảng cáo sao, tôi chỉ gặp cô ta hai lần, không khéo bị đám chó săn chụp được, sau khi cô ấy nhìn thấy tin tức liền làm âm ỉ không thôi, hôm qua còn bởi vì chuyện này lại âm ỉ lên..." Lời nói này của anh ta có chút cố ý tránh né chủ đề, dần dần biến mất âm thanh, bởi vì anh ta không xác định ông chủ có muốn tiếp tục nghe hay không.

"Hử? Nói tiếp." Cảnh Diễn quay ngược lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên rất cao, chói mờ mắt người.

Vương Hạo gật gật đầu: "Theo tôi thấy, nguyên nhân phụ nhân ngài tức giận hơn phân nửa là vì cô Tần, hai người dù sao... quen thuộc như vậy. Chỉ cần cô Tần quay về Mỹ, tất cả sẽ đều dễ nói thôi. Ngài nên là chủ động một chút, để cho cô ấy cảm thấy ở trong lòng ngài cô ấy là quan trọng nhất, để cho cô ấy cảm nhận được dụng tâm của ngài, thật ra có đôi khi chỉ làm còn chưa đủ, còn phải nói chút lời ngon tiếng ngọt đồ dành, không phải có câu nói sao, nếu yêu hãy nói ra, ngài chính là quá..." Quá tích chữ như vàng rồi, nửa câu sau anh ta nuốt ở cổ họng không dám nói.

Vốn những lời này cũng không cần do anh ta tới nhắc nhở, nhưng anh ta biết, ở bên cạnh anh người có thể nói chuyện được rất ít, rất ít, bằng không anh sẽ không hỏi mình vấn đề riêng tư như vậy, rất có thể trong lòng đã sớm coi anh là bạn bè rồi.

Cảnh Diễn vẫn trầm mặc, tựa hồ đang suy tư lời nói của Vương Hạo, một lát sau, anh gõ gõ bàn: "Hủy bỏ hội nghị buổi chiều, tôi muốn đi ra ngoài một

chuyến, có việc gọi điện cho tôi." Anh cầm áo khoác lên rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Anh trực tiếp lái xe đến đối diện nhà xuất bản.

Con đường này cũng không sầm uất, hai bên cây cối cao to che râm mát, anh tắt động cơ ngồi ở trong xe, lẳng lặng nhìn về phía một bên khác của đường, anh không biết mình đợi bao lâu, thậm chí cảm thấy, có lẽ cô đã đi rồi.

Bỗng chốc, tầm mắt của anh dần dần tụ lại, nhìn thấy cô mang nụ cười trên mặt đang bê một chồng sách từ đầu một cầu thang khác xuống, khoe miệng anh tự nhiên cong ra một độ cong, tay đặt lên cửa xe đang muốn mở ra, lại trong nháy mắt dừng lại.

Anh nhìn thấy một bóng dáng thân sĩ thon dài nhận lấy sách trên tay cô, mà cô tươi cười đầy mặt lên xe người kia.

Chỉ là cách một con đường không tính là rộng rãi, lại xa như có khoảng cách một năm ánh sáng.

Chờ Tô Hiểu Mộc lên xe, Lăng Từ Kỳ vừa thắt dây an toàn cho cô vừa đánh giá cô nói: "Làm sao mới một thời gian ngắn không gặp lại gầy nhiều như vậy?"

Tô Hiểu Mộc véo vèo thịt ngang eo mình, liếc anh một cái, mỉm cười nói: "Anh trợn mắt nói dối à? Em đâu có gầy? Mua quần áo cũng phải gầy đến cỡ lớn đấy, nói đi, hôm nay làm sao có thời gian rảnh hẹn em?"

Lăng Từ Kỳ khởi động xe, trong nụ cười ôn hoà mang chút lười biếng tùy ý: "Này, em cũng đừng oan uổng anh, ngày nào anh cũng có thời gian, chỉ chờ em hẹn đấy." Trì hoãn một chút thấy Tô Hiểu Mộc không đáp lời, anh vừa cười cười nói, "Nói đùa với em thôi, đoạn thời gian trước đều đang bận một ca giải phẫu lớn, vẫn không có thời gian rảnh, tối hôm qua mới ngủ được một giấc yên ổn."

Tô Hiểu Mộc khẽ nhếch môi cười, ánh mắt thản nhiên nhìn cảnh phố lưu chuyển ngoài cửa xe cười nói: "Vậy đúng là phải tìm một chỗ ăn mừng một bữa tử tế, Lăng đại bác sĩ tiền đồ vô lượng mà."

Lăng Từ Kỳ thản nhiên nói: "Anh kể cho em, bệnh nhân kia là một cô gái trẻ không đến hai mươi tuổi, thời gian giải phẫu dài như vậy, có nhiều chỗ còn không thể gây tê, cô ấy từ đầu tới cuối chưa từng kêu một tiếng đau. Hiểu Mộc, không biết vì sao, cô ấy làm cho anh nghĩ đến em."

"Vì sao?" Tô Hiểu Mộc sững sờ quay đầu lại nhìn anh.

Lăng Từ Kỳ nghiêm túc nhìn về phía trước, mang theo ý cười nói: "Bởi vì anh cảm thấy em và cô ấy kiên cường giống nhau, lúc anh quen biết em, em cũng mới vừa qua hai mươi." Đúng lúc gặp phải đèn đỏ, anh dừng xe lại.

Nào biết nghe thấy Tô Hiểu Mộc lắc đầu nói: "Không, Từ Kỳ, anh nói sai rồi, thật ra em một chút cũng không kiên cường, em và anh ấy, đang thoả thuận ly hôn."

"Vì sao?" Lăng Từ Kỳ ngạc nhiên nhìn cô.

"Không vì sao, em chỉ là không muốn kiên trì nữa thôi. Được rồi, anh đừng dùng loại ánh mắt này nhìn em, sẽ khiến cho em cảm thấy mình rất đáng thương. Mau lái xe, chuyển đèn xanh rồi."

Lăng Từ Kỳ từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, tiếp theo xe chậm chạp di chuyển về phía trước, suy nghĩ một chút mới hỏi: "Đã suy nghĩ kỹ rồi sao?"

"Đương nhiên đã suy nghĩ kỹ rồi."

Bữa tối ăn xong không bao lâu Tô Hiểu Mộc đã bắt Lăng Từ Kỳ dẫn cô đi quán bar, anh không có biện pháp nào ngăn cản cô cả.

Trong quán bar, ngọn đèn tranh tối tranh sáng, nhạc sàn cực mạnh vang vọng trong tai, tràn ngập đủ loại nam nam nữ nữ.

Lăng Từ Kỳ cau mày, lấy tay chắn ở trên ly rượu ngăn cản Tô Hiểu Mộc rót rượu tiếp: "Em đã quên em cam đoan với anh chỉ uống một chén, bây giờ đã bao nhiêu ‘một chén’ rồi?"

Tô Hiểu Mộc nở nụ cười một cái, lắc đầu đẩy tay anh ra, rót rượu lạnh buốt vào trong chén, viên đá ở bên trong chìm nổi.

"Lăng đại bác sĩ của em, anh cảm thấy loại hoàn cảnh này loại thời điểm này không có chút rượu để trợ hứng có thể được sao?"

"Người khác có thể, em không được." Thái độ của Lăng Từ Kỳ rất kiên quyết, anh trừ là bạn của cô, còn là bác sĩ của cô.

Tô Hiểu Mộc mặc kệ nhắc nhở của anh, thoải mái mà cầm chén chạm vào chén của anh: "Đến, cùng em cạn một chén, chúc mừng em sắp khôi phục độc thân." Cũng không đợi anh kịp phản ứng đã nâng chén ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Lăng Từ Kỳ vừa vội vừa tức: "Hiểu Mộc!"

Anh so với ai cũng rõ ràng, mượn rượu tiêu sầu là hành động vô bổ đối với việc tự làm khổ.

Tô Hiểu Mộc uống đến đâu có chút hỗn loạn, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt đầy lo lắng của anh mấy giây, chợt dựa vào trên vai anh, anh ngo ngắc một chút, tay cứng ngắt rất nhanh xoa của lưng của cô vỗ nhẹ nhẹ.

Bên tai nghe thấy cô mang theo mùi rượu thấp giọng ní non: "Từ Kỳ, xin lỗi... Những năm gần đây, em vẫn luôn có lỗi với anh."

Anh dừng một chút, cười khỏ nói: "Đang yên lành sao lại đột nhiên nói cái này? Em chỗ nào có lỗi với anh rồi?"

Tô Hiểu Mộc dựa vào bờ vai của anh lặc đầu liên tục, thật lâu cũng không nói thêm gì nữa.

Cho đến cuối cùng, cô mang theo tiếng khóc nói nhỏ: "Từ Kỳ, nếu người em yêu là anh thì tốt rồi... Vì sao không phải anh chứ?" Như vậy hết thấy đều trở nên đơn giản rất nhiều.

Thanh âm xung quanh dường như đều biến mất, chỉ còn lại có anh và cô.

Anh thần nhiên thờ dài: "Ai nói không phải đây?"

Nhưng trên đời không có nếu như, mũi tên thần tình yêu không có thiên vị anh.

Lúc nửa đêm, đêm lạnh như nước.

Tô Hiểu Mộc sớm đã mượn hơi rượu mà ngủ mê man rồi, Lãng Từ Kỳ nghe thấy di động của cô kêu rất nhiều lần, cầm lên vừa nhìn, chừng mười cuộc gọi nhờ liên tiếp, tất cả đều là Cảnh Diễn. Anh thừa nhận, khi nghe được cô nói tin tức bọn họ chuẩn bị ly hôn, anh trừ kinh ngạc ra, còn có một tí tí mừng thâm hèn hạ, bởi vì đó đại biểu anh lại có cơ hội, nhưng là cho dù anh lại nhiều ý tưởng hơn nữa cũng không nên là bây giờ. Anh suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là đưa cô trở về.

Lúc đến nơi, Cảnh Diễn đã sớm chờ ở dưới lầu rồi."

Lãng Từ Kỳ từ trong xe nhìn ra đi, bóng dáng Cảnh Diễn gần như hoà vào trong đêm tối, toàn thân căng thẳng như một pho tượng. Anh tắt động cơ, xuống xe đi đến bên kia mở cửa xe muốn bế Tô Hiểu Mộc đi ra. Cảnh Diễn lại đã nhanh hơn anh một bước, vươn tay dịu dàng ôm lấy cô.

Tay Lãng Từ Kỳ vươn ra lại thu trở về, nghe thấy anh nói: "Bác sĩ Lãng, Hiểu Mộc là vợ của tôi, hy vọng anh đừng quên điều này."

Bình tĩnh thong dong của anh theo lẽ thường phải làm cho Lãng Từ Kỳ tức không để đâu cho hết, anh ta nắm nắm đầm nhịn xuống xúc động muốn đánh người, cười lạnh hừ một tiếng: "Cô ấy là vợ của anh? Chẳng qua sắp không phải rồi, không phải sao?"

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Diễn thẳng tắp mà liếc anh ta, một hồi lâu mới nói: "Chúng tôi sẽ không ly hôn."

"Có đôi khi thật sự không biết loại tự tin này của anh từ đâu tới? Chỉ có ý vào Hiểu Mộc yêu anh, nhưng là anh để tay lên ngực tự hỏi, anh xứng với cô ấy yêu anh nhiều năm như vậy sao? Anh ôm cô ấy cảm thấy có sức nặng không? Tôi cũng hoài nghi chỉ cần gió lớn một chút có thể thổi bay cô ấy." Lãng Từ Kỳ cũng không sợ anh, còn hạ giọng châm chọc nói, "Hơn nữa chúng cố chấp nghiêm trọng lên không thể khinh thường, tôi thấy anh vẫn là ở lại trong tưởng tượng đi, đừng để đến cuối cùng còn làm liên lụy tới Hiểu Mộc và Tiểu Nghiêu."

"Cám ơn quan tâm." Thanh âm của Cảnh Diễn rất nhẹ nhàng, bị khiêu khích như vậy cũng không có tức giận, gật gật đầu rồi ôm Hiểu Mộc đi thẳng đến cửa thang máy.

Lãng Từ Kỳ đứng yên tại chỗ rất lâu, rất lâu, cảm thấy phần ngực trống rỗng, giống như trần bão thật vất vả che chở bị người cướp đi.

Vào thang máy, Cảnh Diễn vừa nhấn lên tầng, thiên hạ trong lòng giật giật, mở mắt ra dùng thanh âm khàn khàn nói: "Thả em xuống, tự em có thể đi."

"Em dựa vào anh ngủ một lát đi." Cảnh Diễn theo bản năng ôm chặt hơn một chút, còn nói, "Sao lại uống nhiều rượu như vậy?"

"A, chẳng lẽ anh không biết vì sao?" Ánh mắt Tô Hiểu Mộc rất sáng rất đen, đâu có nửa phần men say, khiêu khích nhìn anh, "Em là cố ý, thế nào? Cảnh Diễn, loại cảm giác chờ người này không dễ chịu nhỉ? Thấy người khác nửa đêm đưa em trở về trong lòng anh cũng không còn tư vị gì nhỉ? Mỗi lần khi anh đi thăm Tần Trần em chính là ngu ngốc chờ anh như vậy, hôm nay cũng đến lượt anh rồi." Thật ra lúc Từ Kỳ cùng anh nói chuyện cô cũng đã tỉnh, cô là cố ý, cô rất xấu xa, còn muốn lợi dụng Từ Kỳ tới kích thích anh, chỉ là để cho anh mau chóng đồng ý chia tay.

Trong lòng cô lại âm thầm nói một lần, Từ Kỳ, xin lỗi.

Cảnh Diễn dường như nhìn thấu tâm tư của cô, chỉ là hời hợt nói: "Chỉ cần em trở về là được rồi."

Anh như vậy làm cho Tô Hiểu Mộc cảm thấy rất mệt mỏi, cô thừa dịp anh không chú ý trượt khỏi vòng ôm của anh, xoa xoa ấn đường trán đau: "Cảnh Diễn, tiếp tục như vậy chúng ta chỉ sẽ chán ghét lẫn nhau, không bằng gặp nhau được chia tay được... Ngồ..."

Lời của cô còn chưa nói xong đã bị Cảnh Diễn ấn ở trên vách tường thang máy hôn thật sâu, nụ hôn kia so với bất kỳ lần nào trước kia đều điên cuồng hơn, khua mở hàm răng của cô, cắn nuốt thần kinh không chịu nổi một kích của cô. Dưới ánh đèn mờ mờ, ở trong gương chiếu ra khuôn mặt nhìn như trầm tĩnh nhưng kích động điên cuồng của Cảnh Diễn, ánh mắt thâm thúy kia dường như có tình cảm kịch liệt nào đó muốn phá kén mà ra.

Cô dùng hết hơi sức cũng không thể lay động anh chút nào, hai tay bị anh nâng lên cao lên trên đỉnh đầu, bên hông bị một cánh tay khác của anh bấu lấy

thật chặt, đại não xuất hiện khoảng trống trong giây lát, cho đến khi cô cũng không hô hấp được nữa, anh mới buông tha cho cô.

"Bốp" một tiếng, một bàn tay không chút lưu tình dùng sức tát vào trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, rất nhanh hiện ra dấu đỏ.

Tô Hiểu Mộc vuốt đôi môi sưng đỏ của mình, thờ phỉ phò giọng căm hận nói: "Cảnh Diễn, anh là đồ khốn khiếp!"

Cảnh Diễn dường như không biết đau, chỉ là liếc mắt tâm ôm cô, dùng trán chống lên trán của cô, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói: "Hiểu Mộc, vô luận như thế nào, anh sẽ không ly hôn."

Sẽ không tặng em, cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tát Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bí mật

Nụ hôn sâu điên cuồng kia tựa như một đoạn nhạc đệm nhỏ trong nửa đêm, rất nhanh đã phai nhạt không còn dấu vết, ít nhất Tô Hiểu Mộc cũng không muốn nhớ lại, cô cũng không muốn cho mình bất kỳ đường lui hối hận, lúc này hành động cô tránh né Cảnh Diễn càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng đến ngay cả Tiểu Nghiêu cũng nhận thấy được giữa hai người bọn họ xảy ra vấn đề.

Thằng bé nhần nại vài ngày, cuối cùng cố lấy dũng khí hỏi mẹ: "Mẹ, những ngày qua vì sao mẹ đều không nói chuyện với cha? Hai người cãi nhau phải không?"

Nghe vậy, Tô Hiểu Mộc khẽ thay đổi sắc mặt, rất miễn cưỡng cười cười: "Không phải, cha mẹ không có cãi nhau, chỉ là tự cho mỗi người một chút không gian để suy xét vấn đề."

Tiểu Nghiêu quay đầu nhìn cô, nghi hoặc hỏi: "Vậy cha mẹ đang suy xét cái gì thế?"

Tô Hiểu Mộc kiên nhẫn nói: "Ồ, chỉ là suy xét chúng ta có phải vẫn còn muốn cuộc sống chung một chỗ hay không. Lúc trước không phải mẹ đã nói với con sao? Mẹ và cha con không gặp nhau trong một khoảng thời gian quá dài, chung sống với nhau đều cần phải có một quá trình cọ sát, bây giờ cũng có thời gian nửa năm rồi, chúng ta đang suy nghĩ có thích hợp sống chung với đối phương hay không."

Tiểu Nghiêu rất miễn cưỡng, cắn môi nói: "Vậy ý là hai người sẽ tách ra sao?"

"Có lẽ sẽ." Tô Hiểu Mộc thở dài, kéo Tiểu Nghiêu kéo vào trong lòng mình, "Tiểu Nghiêu, là mẹ không tốt, mẹ xin lỗi con." Cô vốn định cho thằng bé một gia đình đầy đủ để cho thằng bé trưởng thành như những đứa trẻ bình thường, nhưng là, là cô không kiên trì được trước.

Tiểu Nghiêu dùng sức lắc đầu, khịt khịt cái mũi nói: "Mẹ, vì sao hai người nhất định phải tách ra chứ? Bây giờ không phải rất tốt sao? Không cần tách ra được không? Con thích mẹ và cha ở chung một chỗ, người một nhà ở chung một chỗ." Đó là thế giới của người lớn mà thằng bé không hiểu nổi.

Tô Hiểu Mộc vô lực sờ sờ đầu con, thật lâu cũng nói không nên lời, cuối cùng mới rất chậm nói: "Được rồi, đừng nói những thứ này nữa, cha con còn chờ chúng ta đi tìm cha con ăn cơm tối đó, con mau lên lầu thay quần áo đi."

Cao ốc tổng bộ Cảnh thị.

Cảnh Diễn đã kết thúc hội nghị từ rất sớm, bởi vì Tiểu Nghiêu ở cuộc thi mô hình thiết kế được giải nhất, anh đáp ứng cùng thằng bé đi ăn cơm chúc mừng, khó được là Hiểu Mộc bằng lòng cùng đi, chẳng qua cô làm như vậy cũng là vì để cho Tiểu Nghiêu vui vẻ thôi, nghĩ đến đây, ánh mắt của anh ảm đạm xuống.

Bỗng dưng, di động trên bàn rung lên "ù ừ", anh tưởng Tô Hiểu Mộc gọi tới nói bọn họ đến, thoáng chốc khóe mắt cong ra ý cười ảm ngời, nhưng là vừa nhìn thấy dãy số hiện cuộc gọi tới, màu lông mày của anh lại trầm vài phần, chẳng qua vẫn là nhận: "Ừ?"

"Anh Cảnh Diễn, là em." Là thanh âm trong trẻo như chuông của Tần Trần.

Cảnh Diễn nghiêng người, thần nhiên hỏi: "Ừm, có chuyện gì sao?"

Tần Trần cắn môi nhỏ giọng nói: "Em, ngày mai em phải đi rồi, muốn tối nay gặp mặt ăn một bữa cơm với anh, được không?"

Tối nay anh có hẹn, chờ em trở về nước Mỹ, có cơ hội gặp lại cũng như thế." Cảnh Diễn hàm súc mà từ chối lời mời của cô ta.

"Nhưng ngày mai em đi rồi! Hơn nữa cũng đã đặt xong vị trí, là nhà hàng trước kia chúng ta thường đi..." Tần Trần vội nói.

"Lần sau đi, được chứ? Anh còn có việc, cứ như vậy, cúp máy trước đây."

Vốn Trần Trần còn muốn nói điều gì đó, Cảnh Diễn lại đã vội vàng cúp điện thoại. Cô ta ngồi ở trên một chiếc xe taxi cách cao ốc Cảnh thị không xa, không qua bao lâu, liền nhìn thấy Cảnh Diễn cùng Tô Hiểu Mộc dẫn theo con của bọn họ lên xe thể thao của anh, nghênh ngang rời đi.

Cô ta cắn môi, móng tay bấm vào trong lòng bàn tay, cô đau đến rứt lại. Mỗi một hành động của anh đối với Tô Hiểu Mộc đều dịu dàng như vậy cẩn thận chu đáo như vậy, hết thảy mọi thứ kia vốn nên là thuộc về cô! Cho dù cô vứt bỏ, cũng không muốn để cho người khác nhận được!

Suy nghĩ một chút, cô ta bấm một dãy số xa lạ: "A lô, là tôi, anh chuẩn bị thế nào rồi?"

Ghen tị, khiến người điên cuồng.

Ngày hôm sau, Trần Trần và Phương Mẫn Chi Cảnh Việt cũng nhau ngồi chuyến máy bay sớm nhất đi New York, Cảnh Việt vốn là còn muốn trước lên máy bay gặp Tiểu Nghiêu một lần, không nghĩ tới lại bị Cảnh Diễn một hơi từ chối, cuối cùng ông ta chỉ có thể thất vọng rời đi. Sau đó Cảnh Diễn cũng ngồi trên máy bay riêng đi Los Angeles, chuẩn bị cùng đối tác lớn ngài Smith thương lượng một hạng mục hợp tác xuyên quốc gia mới, hành trình tạm định là một tuần.

Hôm nay bọn họ mở hội nghị liên tục, liên tục từ buổi sáng kéo dài đến tối, trong lúc này anh đưa ra mệnh lệnh điện thoại cá nhân tất cả đều không nhận. Thật vất vả chờ tan họp, Cảnh Diễn vừa ra khỏi phòng họp thư ký đi theo đã báo cáo nói Vương Hạo gọi đến mấy cuộc gọi khẩn cấp, cô lại không dám nhận vào phòng họp.

Trán Cảnh Diễn khê nhăn, Vương Hạo biết rõ tính cách công tư rõ ràng của anh, lần này dự án hợp tác cũng rất quan trọng, anh ta sẽ không mất chừng mực như vậy, anh rất nhanh đã ý thức được chuyện có tính nghiêm trọng, lập tức gọi lại cho Vương Hạo: "Ừ, chuyện gì?"

Los Angeles và Bắc Kinh cách nhau mười mấy múi giờ, lúc này chính là gần đến buổi trưa.

Ở trong nước Vương Hạo đã sớm sốt ruột đến bực đầu, nghe được tiếng của cấp trên giống như nhìn thấy cứu tinh, không để ý giọng điệu có thích hợp hay không mà kêu gào: "Ông chủ, không tốt rồi, thân phận con riêng của Tiểu Nghiêu, a, không đúng, là thân phận đã từng là con riêng của ngài bị phơi bày rồi!"

Tin tức này thỉnh linh xảy ra làm cho Cảnh Diễn khẩn trương đến gần như bóp nát điện thoại, đường cong cằm dưới kéo căng hết mức, lạnh giọng nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vương Hạo cố gắng hết sức dùng ngôn ngữ ngắn gọn kể lại diễn biến tình hình cho Cảnh Diễn.

Rạng sáng hôm nay có người ở trên một diễn đàn nổi tiếng tuyên bố bí mật thứ nhất như thế này: Nói phũ phàng họ Cảnh nào đó ở Thủ đô có một đứa con riêng chín tuổi, mẹ nó là một họa sĩ, gần đây nẫu bằng từ quý dựa vào con trai uy hiếp thượng vị, được ngồi thắng vị trí bảo tọa. Cũng truyền phũ phàng kia cũng không có tình cảm thực sự, là người kia năm đó dụng tâm kín đáo mượn một đêm tình để lại giống... Khả năng truyền đi những tin tức vu vơ như vậy vốn đã là rất cao, mà tin tức ẩn hàm trong bài viết đều chỉ một hướng rất dễ, có thể đoán được không bao lâu nữa bọn họ nhất định là biết nói tới ai.

"Đù rồi!" Cảnh Diễn lớn tiếng quát, thanh âm đã là tức giận đến cực điểm, "Trần Duệ nói như thế nào? Cần phải ngăn cản lời đồn nhảm như vậy truyền đi như thế nào?" Trần Duệ là quản lý quan hệ xã hội của Cảnh thị, phụ trách tất cả kế hoạch tuyên truyền và giao tiếp quan hệ xã hội.

Vương Hạo ở bên kia cũng rất gấp: "Tôi và quản lý Trần đã thương lượng rồi, chuyện như vậy có vẻ khó giải quyết, nếu là thông qua báo giấy truyền thông phát tin tức mà nói chúng ta còn có thể thông qua con đường cắt đứt tiêu thụ ngăn cản tin tức chảy vào, nếu không được còn có thể đàm phán với truyền thông tạo áp lực, bọn họ còn có thể bởi vì quan hệ hợp tác quảng cáo mà bán cho Cảnh thị thể diện. Nhưng là bây giờ đối phương là nặc danh phát tin tức ở trên mạng, vô luận bạn là ai ở đâu đều có thể tùy ý đăng lại, tỉ suất lướt xem chỉ trong ba giờ ngắn ngủi đã vượt quá một trăm vạn..."

"Bất kể cần bao nhiêu nhân lực, bao nhiêu tiền bạc, trước khi tôi trở về các cậu phải hết sức cố gắng ngăn cản chuyện này mở rộng ảnh hưởng! Tôi lập tức thu xếp máy bay riêng trở về!"

Vương Hạo chưa bao giờ từng nghe giọng điệu cấp bách như thế của cấp trên, trước đây anh luôn là núi Thái Sơn đồ trước mặt mà không đổi sắc, anh ta đáp ứng nói: "Nhưng ông chủ, ngài không phải cùng ngài Smith còn có hội nghị..."

"Bớt nói nhảm, cậu nhanh đi làm việc nên làm!" Cảnh Diễn vừa định cúp điện thoại, chợt nhớ tới cái gì, sắc bén hỏi, "Chuyện này cậu có báo cho Tiểu Mộc hay không?"

Vương Hạo tự cho là làm đúng, bình tĩnh trả lời: "Tôi còn không nói cho cô ấy, muốn thương lượng trước với anh sau đó mới nói..."

Cảnh Diễn lập tức ngắt lời anh ta, gần như là rống to lên: "Đầu óc cậu bị nước vào có phải không? Cậu không nói cho cô ấy để cho cô ấy có chuẩn bị tâm lý, ngộ nhờ bị truyền thông nghe được tiếng gió mà đến làm phiền thì làm sao bây giờ? Còn có Tiểu Nghiêu..." Cảnh Diễn nhìn đồng hồ, tính toán thời gian một chút, sắc mặt lại khó coi, "Cậu lập tức đi trường học, bây giờ Hiểu Mộc hẳn là đi đón Tiểu Nghiêu rồi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu như có truyền thông tin tức nhanh nhạy tìm được... Bất kể như thế nào, bảo đảm an toàn của bọn họ trước, đừng để cho người quấy rầy đến bọn họ."

"Vâng, tôi lập tức đi ngay!" Vương Hạo thầm kêu không tốt, vừa nghe được lo ngại phân tích của anh là biết là mình suy nghĩ không thỏa đáng rồi.

Bởi vì sinh hoạt cá nhân của Cảnh Diễn rất đơn điệu, chưa bao giờ ồn ào ra chuyện xấu gì, cho nên anh ta cũng không có kinh nghiệm xử lý việc này, nhất là hiện tại liên lụy đến là vợ con ông chủ cực kỳ coi trọng, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, hậu quả... Anh ta nghĩ cũng không dám nghĩ, cầm chìa khóa xe

lao ngay ra khỏi văn phòng.

Anh vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Tô Hiểu Mộc, vài cuộc cũng không có người nhận, thật sự là gấp chết người.

Anh ta suy nghĩ một chút, lại lập tức gọi điện thoại báo cho toàn bộ bảo vệ của công ty đuổi theo sau, để ngừa ngộ nhỡ.

Chẳng qua là khi anh ta tới cửa trường học, mới phát hiện sự việc còn nghiêm trọng xa xa hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thương tổn

Truyền thông lũ lượt kéo tới vây quanh cổng trường học chật như nêm cối, lúc này cách lúc người giấu tên phát tin trên mạng kia còn không đến sáu giờ, độ nhạy cảm và tốc độ của truyền thông đối với tin tức thật sự là kinh người.

Vương Hạo có chút tim đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, trước mắt tất cả đèn máy ảnh loang loáng, micro đều hướng về mục tiêu nào đó ở phía cổng, nơi đó người vây quanh chỉ chít không nhìn rõ lắm, câu hỏi hỏi cũng nhiều ít không đồng đều, anh căn bản không nghe rõ lắm, vẫn là đội trưởng đội bảo an theo sau chạy tới ở bên tai nhắc nhở hỏi: "Vương tổng, bây giờ chúng ta cần phải làm như thế nào?" Lúc này anh mới phản ứng lại.

Anh mím môi, lạnh giọng nói: "Bà Cảnh các anh đều đã gặp rồi chứ? Mau mau đi căn phòng viên ra, chú ý không nên xảy ra xung đột, hộ tổng bà Cảnh và con đi ra."

"Vâng." Đội trưởng đội bảo an nhận chỉ thị, "Tất cả các anh theo tôi tới đây."

Mấy bảo vệ mặc âu phục màu đen đi theo đội trưởng tiến lên đẩy những truyền thông điên cuồng kia ta, rất nhanh đã chắn ra một đường tường người, có một số phóng viên không phục, kêu gào tự do tin tức, bọn họ có quyền công bố sự thật cho công chúng.

Sự thật? Cách nói này không chính xác, Tô Hiểu Mộc và Tiểu Nghiêu không phải là nhân vật của công chúng, căn bản không cần thiết công khai chuyện riêng với người đời.

Vương Hạo đã đuổi theo tới đây lập tức nhíu mày nghiêm nghị: "Chuyện lần này lúc khác chúng tôi sẽ lấy danh nghĩa tập đoàn tuyên bố tin tức, xin mọi người không cần lại đưa tin ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cá nhân, nếu có công kích ác ý hoặc là ép buộc phóng viên mà tạo thành thương tổn thân thể mà nói, chúng tôi sẽ giữ lại quyền lợi truy cứu pháp luật."

Anh nói xong rồi vội vàng đi vào trong, đội trưởng đội bảo an đã đứng ở cửa phòng trực ban của trường học: "Vương tổng, bà Cảnh ở trong này."

Vương Hạo căng thẳng trong lòng, bước nhanh đi qua, sau đó, ngay ở cửa giặt mình.

Phòng trực ban bảo vệ không lớn, trên băng ghế dài nhỏ cạnh cửa một người đàn ông hơi mập đang ngồi, tóc tai hỗn độn, trên mặt có vài đường vết thương không biết là ngón tay hay là bị máy móc quẹt phải, quần áo cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo, Vương Hạo nhận ra anh ta, là cha của Tiểu Vũ ngồi cùng bàn Tiểu Nghiêu, bọn họ còn từng cùng đi Hongkong.

Anh ta thấy Vương Hạo lập tức liền đứng lên, chân còn có chút không linh hoạt, lão đảo hai bước, Vương Hạo vội vàng đỡ lấy anh ta: "Ngài không có sao chứ?"

Anh ta cào cào tóc, thật thà cười lắc đầu: "Một người đàn ông có thể có chuyện gì? Chỉ là trước kia chưa từng gặp phải loại chuyện này, bỗng chốc bối rối." Anh ta dừng một chút, lại thấp thòm nhìn vào bên trong, "Mẹ Tiểu Nghiêu có thể bị thương nghiêm trọng một chút, anh vào xem đi."

Sắc mặt Vương Hạo trầm hơn vài phần, anh nhìn quanh một chút, trừ cha của Tiểu Vũ, vài bảo vệ, còn có hai giáo viên trực cổng trường đều là vẻ mặt chật vật, anh nói khẽ với đội trưởng đội bảo vệ: "Báo cho giám đốc Trần bộ phận quan hệ xã hội đến khắc phục hậu quả, tổn thất của trường học còn có giáo viên, bảo vệ cùng với phụ huynh học sinh bị liên lụy hết thảy do chúng ta chịu trách nhiệm, còn phải nhớ kỹ tất cả hãng truyền thông có mặt hôm nay, mặt khác, vạch ra khu vực an toàn chuẩn bị sẵn xe, đội lát nữa chúng ta có thể phải đi bệnh viện một chuyến."

"Tôi lập tức đi làm." Đội trưởng thận trọng gật gật đầu.

Vương Hạo vừa đi vào phòng trực ban, đã nghe thấy tiếng chủ nhiệm lớp lo lắng đầy mặt đang trấn an: "Mẹ Tiểu Nghiêu, đừng lo lắng, bây giờ đã không sao rồi."

Anh không nghe được bất kỳ câu trả lời nào.

Hạ mày xuống nhìn lại, chỉ thấy thân thể nhỏ nhắn gầy yếu của Tô Hiểu Mộc khom lại, bảo vệ Tiểu Nghiêu thật chặt ở trong lòng mình, dường như không nghe thấy bên ngoài thế giới đang nói gì đã xảy ra chuyện gì, chỉ là dùng lời nói dịu dàng nhất thế gian này thấp giọng lầm bầm: "Đừng sợ, có mẹ ở đây,

đừng sợ." Lúc này búi tóc cuốn lên của cô đã lỏng lẻo trên vai, áo khoác đen bị móc ra một lỗ thủng to, váy dài xếp li màu hồng cũng bẩn bẩn, chật vật hơn tất cả mọi người.

Anh tiến lên một bước, định vỗ vỗ bả vai của cô, rất nhanh bị cô dùng sức hất ra, cô cũng không quay đầu lại, chỉ là lớn tiếng kêu: "Các người có câu hỏi gì thì hỏi tôi, đừng làm hại con tôi!"

Một khắc kia, tất cả mọi người ở đây đều lộ vẻ xúc động, làm cho người biết được cái gì gọi là tình thương vĩ đại của người mẹ.

Từ đầu tới cuối cô đều che chở con thật chặt, không để cho mặt của thằng bé lộ ra ở trước mặt người khác, Vương Hạo biết làm như vậy có thể bảo vệ đứa trẻ không để lộ ở trước mặt ông kính tốt hơn.

Ai nói ai khuyên đều không có tác dụng. Tô Hiểu Mộc giống như một ngọn núi lớn lù lù bất động, sau đó, một thanh âm sợ hãi nói: "Mẹ, con không sao đâu, còn mẹ? mẹ thế nào rồi? Con muốn nhìn mẹ một chút."

Tiểu Nghiêu ở trong lòng cô giật giật, thật ra sự việc từ xảy ra đến kết thúc còn không đến nửa giờ, Tiểu Nghiêu thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua là đột nhiên trước cổng trường học có rất nhiều người, sau đó mẹ ôm ngay thằng bé vào trong ngực, dặn thằng bé đừng nói chuyện, theo sát cô.

Tô Hiểu Mộc lúc này mới chậm rãi buông hai tay ra, rú mắt xuống nhìn con trai bảo bối trong lòng tỉ mỉ từ trên xuống dưới một lần, xác định thằng bé là không có việc gì thật mới thở ra một hơi thật dài, nhưng sắc mặt xanh trắng vẫn là không có chuyển biến tốt đẹp.

"Ngài không có việc gì chứ? Có bị thương hay không?" Vương Hạo hỏi lại một lần nữa.

Tô Hiểu Mộc xoay người, lại cẩn thận nhìn kỹ mặt anh, cũng không có trả lời câu hỏi của anh, cũng không thấy lạ vì sao anh xuất hiện ở trong này, mà là cầm chặt lấy tay con trai hỏi anh: "Vương Hạo, anh có thể biết hay không, những người đó có chụp được Tiểu Nghiêu hay không? Tin tức sẽ viết như thế nào?"

"Yên tâm, tôi đã để cho giám đốc quan hệ xã hội đi phối hợp rồi, sẽ cố gắng hết sức làm cho ảnh hưởng xuống đến thấp nhất, trường học bên này tôi cũng sẽ chuẩn bị tốt." Vương Hạo nói cẩn thận tỉ mỉ: "Xe đã chuẩn bị xong rồi, tôi đưa ngài đi bệnh viện trước nhé?"

"Tôi không sao." Tô Hiểu Mộc lắc đầu chỉ muốn đứng thẳng lên, nào ngờ hơi dùng sức, một cơn đau thấu tim thẳng tắp đâm vào nơi trái tim của cô, sắc mặt cô trắng bệch cắn môi, cúi đầu nhìn, thì ra là mu bàn chân mảnh khảnh không biết từ khi nào đã sưng lên.

Tiểu Nghiêu còn nhỏ tuổi, nhưng là tâm tư tinh tế, biết được chuyện rất nghiêm trọng, lo lắng ôm mẹ hỏi: "Mẹ? Rất đau sao?"

"Mẹ, mẹ không sao đâu..." Tô Hiểu Mộc muốn cho con một nụ cười, nhưng là có lẽ bởi vì không gian phòng trực ban nhỏ hẹp không khí không lưu thông, lại có lẽ là đột biến vừa rồi tiêu hao quá nhiều tâm sức của cô, lời của cô còn chưa dứt hô hấp đã dồn dập lên, nín lấy vạt áo thở hổn hển, hồi lâu cũng không nhả ra được một chữ.

Tiểu Nghiêu hô to: "Không tốt, mẹ phát bệnh rồi, thuốc đâu, thuốc đâu?" Túi xách của Tô Hiểu Mộc đã sớm mất trong lúc hỗn loạn, Tiểu Nghiêu lập tức cời cặp sách của mình xuống, thuận thực lấy ra một lọ thuốc phun muốn phun cho Tô Hiểu Mộc, nhưng là ý thức của Tô Hiểu Mộc đã bắt đầu mơ hồ, thằng bé gấp đến độ khóc đỏ mắt, "Mẹ? Mẹ làm sao vậy? Đừng dọa con!"

Mọi người mới từ trong một trận hỗn loạn thoát ra, lại gặp được việc này, quả thực là rất choáng váng, vẫn là Vương Hạo quyết đoán, anh kéo Tiểu Nghiêu ra, nghiêm túc nói: "Tiểu Nghiêu, cháu đừng gấp, chú đưa mẹ cháu đi bệnh viện, rất nhanh sẽ không sao đâu. Phiên mọi người nhường một chút, được không?" Anh nói xong liền ôm Tô Hiểu Mộc đi ra ngoài.

Tiểu Nghiêu cũng chẳng kịp khóc, chạy chậm theo sau, nắm thật chặt tay mẹ, cha của Tiểu Vũ lo lắng, cũng kéo con đuổi theo. Nghe thấy Tiểu Nghiêu thút tha thút thít hỏi: "Chú Vương, cha cháu đâu?"

"Ách, cha cháu rất nhanh sẽ chạy tới ngay." Vương Hạo thiếu chút nữa nghẹn lời, đã bắt đầu mùa đông, Vương Hạo lại gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, ông chủ cho dù là người bay cũng phải mười ba giờ mới có thể về đến đây, làm sao mà cứ vào lúc anh ấy không có ở đây xảy ra chuyện như vậy?

Nghe nói bọn họ còn đang âm ỉ ly hôn ...

"Cái gì chạy tới? Ông ấy căn bản là không để ý tới mẹ cháu, mỗi lần đều là ông ấy hại mẹ cháu đau lòng khổ sở, cháu hận chết ông ấy!" Tiểu Nghiêu tức giận lấy ra điện thoại di động bấm số gọi điện thoại, mang theo giọng mũi khóc gọi, "A lô, chú Lăng à?"

Lăng Từ Kỳ tới hôm qua làm xong một ca giải phẫu, vừa mới ngủ được mấy giờ, nghe thấy là Tiểu Nghiêu, anh tỉnh táo tinh thần lại một chút: "Ừ, Tiểu Nghiêu, tìm chú có việc gì sao?"

Tiểu Nghiêu lập tức liền khóc lên: "Chú Lăng, chú mau tới được không, mẹ lại ngất xỉu rồi!"

"Cái gì?" Lăng Từ Kỳ sợ tới mức cả người từ trên giường bật dậy, "Cháu đừng gấp, mẹ cháu đã ngất xỉu bao lâu rồi? Bên cạnh cháu còn có ai, bây giờ đang ở đâu? Chú lập tức qua!"

Tiểu Nghiêu mặc dù còn nhỏ, gặp được biến cố cũng bối rối, nhưng là lại có thể tương đối rõ ràng trả lời: "Mẹ đã ngất khoảng năm phút, chú Vương đang dẫn chúng cháu đi bệnh viện."

Chú Vương? Lăng Từ Kỳ tự hỏi một chút, lại lập tức nói: "Cháu đưa điện thoại cho chú Vương."

Vương Hạo dưới ra hiệu của Tiểu Nghiêu khẽ khom lưng, nghe điện thoại ở tay thẳng bẻ: "A lô, xin chào, tôi là Vương Hạo."

"Xin chào, tôi là Lăng Từ Kỳ, là bạn của Hiểu Mộc, cũng là bác sĩ chủ trị của cô ấy, phiền anh đưa cô ấy đến bệnh viện tôi làm việc, cách trường Tiểu Nghiêu không tính là xa, có thể nhận được điều trị toàn diện đầy đủ hơn."

Vương Hạo nhạy cảm hiểu được ý của anh ta, rất nhanh đáp ứng: "Được, tôi hiểu rồi."

Chờ tới khi Cảnh Diễn chạy tới bệnh viện đã là nửa đêm, ở hành lang tầng ba bệnh viện rất yên tĩnh. Lăng Từ Kỳ từ trong phòng bệnh của Hiểu Mộc đi ra, ngoài ý muốn phát hiện anh đứng ở cửa, bèn theo bản năng lui về phía sau một bước, tay đút trong áo bác sĩ nắm thật chặt, dùng ánh mắt cực kỳ đề phòng cùng không ủng hộ liếc nhìn anh.

"Tình hình của cô ấy bây giờ thế nào rồi?" Thanh âm của Cảnh Diễn mang theo cấp bách ít có trong quá khứ, mặc dù Vương Hạo đã ở trong điện thoại báo bình an với anh, nhưng là anh còn không vững tâm lắm.

Lăng Từ Kỳ cũng không đáp lại, trong lời nói có khí thế bức người khó nén: "Lúc cô ấy quyết định kết hôn với anh có nói với tôi, cô ấy sẽ bảo vệ chính mình, sau đó tôi về nước, cô ấy lại nói với tôi, cô ấy tin tưởng anh sẽ bảo vệ cô ấy. . . . Chẳng lẽ sự tín nhiệm của cô ấy chỉ đổi lấy kết quả như vậy?"

Ánh đèn tranh tối tranh sáng dừng ở trên người Cảnh Diễn, thân hình tuấn lãng chiếu ra một cái bóng đen thật dài, dường như không phản bác được, lặng im thật lâu anh mới hỏi một lần nữa, "Cô ấy thế nào rồi?"

Biểu hiện trong trẻo lạnh lùng ung dung của anh làm cho Lăng Từ Kỳ không đoán ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì, nghĩ đến tình hình của Hiểu Mộc, trong lòng có một mối lửa không có chỗ phóng ra, mặt lạnh lùng nói: "Cô ấy thế nào anh đi nhìn một cái chẳng phải sẽ biết?" Thấy anh ngờ ngác một chút, thực sự muốn vượt qua mình đẩy cửa vào phòng bệnh, Lăng Từ Kỳ còn nói: "Anh nhớ kỹ, đây là lần nằm viện thứ tư của cô ấy trong năm nay." Lại có lần sau, anh cũng không có nắm chắc rồi, bệnh này vốn là điều dưỡng thật tốt là có thể bình an vô sự, nhưng là giống như trái tim linh lung của Hiểu Mộc, chuyện phải suy nghĩ quá nhiều, cơ hội bị người tổn thương cũng nhiều hơn rất nhiều.

Cảnh Diễn nghe xong lời này, thân thể chợt cứng đờ, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra rồi đi vào.

Phòng bệnh nhân đơn thuần một màu trắng, một chiếc đèn nhỏ chiếu rất tối, cửa sổ khép hờ, trước giường để một cốc nước sôi còn bốc hơi nóng, nói vậy vừa rồi Lăng Từ Kỳ đi vào chính là sắp xếp những thứ này, anh ta đối với thói quen của Hiểu Mộc biết được rõ ràng. Cảnh Diễn mấp máy môi, đưa ánh mắt rơi vào trên người Tô Hiểu Mộc đang nằm ở trên giường. Cô là ngủ ngiêng, Vương Hạo nói trên lưng trên chân của cô đều có vết bầm, nói vậy tư thế ngủ này có thể làm cho cô dễ chịu hơn một chút. Suy nghĩ đến đây, đường cong cằm dưới của anh càng kéo căng thêm mấy phần.

Trong phòng rất yên tĩnh, Cảnh Diễn do dự một lát, mới nhẹ nhàng chậm chạp đi đến bên người cô, phát hiện cho dù trong lúc ngủ lơ mơ lông mày của cô vẫn là nhíu lại.

Anh dịch dịch chân cho cô, nghe được lời nói mê sảng yếu ớt của cô: "Đừng sợ, có mẹ ở đây." Có thể là mơ thấy chuyện buổi sáng. Trái tim của anh bị bóp thật chặt, theo bản năng vươn tay vuốt tóc cô muốn trấn an cô, cô trong lúc nửa mê nửa tỉnh theo trực giác nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, khó chịu kêu: "Từ Kỳ. . . em đau. . ."

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Bệnh mù màu

Đầu ngón tay thon dài của Cảnh Diễn còn đang miêu tả ở trên mặt cô, câu ni non này làm cho khuôn mặt của anh lập tức đông thành tượng băng, thậm chí mang theo một chút luống cuống, rốt cuộc anh làm cho cô thất vọng tới mức nào cô mới có thể ngay cả ở trong mộng cũng không muốn nhớ đến mình, mà là nhờ một người ngoài giúp đỡ?

Tựa như tỉnh mà không phải tỉnh, Tô Hiểu Mộc không nói ra là đau ở đâu, chỉ là cảm thấy chung quanh rất ồn ào, không ngừng có người hỏi cô, làm cho đầu cô rất đau. Cơ thể của cô cũng không tự chủ co giật, vẻ mặt rất thống khổ mà cong lưng, ngón tay nắm chặt lấy góc chăn đã trắng bệch, cảm thấy trên người có ngàn cân đè vào, ép tới cô gần như không thể hô hấp.

Cảnh Diễn cũng chưa bao giờ từng gặp cô như thế này, trong mắt hiện lên bối rối, đại não xuất hiện chỗ trống trong giây lát, chẳng qua anh rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, vừa nhanh chóng nhấn chuông y tá, vừa ôm lấy cô khẩn trương hỏi: "Hiểu Mộc? Hiểu Mộc? Bây giờ đã không có việc gì rồi, em tỉnh tỉnh, rốt cuộc là đau ở đâu?"

Tô Hiểu Mộc dường như không nghe thấy tiếng kêu gọi của anh, chỉ là nhắm chặt hai mắt, một lần lại một lần kêu: "Em đau quá... Đau quá..." Cô giống như bị ác mộng trấn yên[1] ở tâm hồn, nước mắt khó chịu ỉ ỉ chả chảy xuống khóe mắt, từng giọt từng giọt thấm ở trên vạt áo của anh, cũng nhỏ vào nội tâm của anh.

[1] "Trần" nghĩa đen là dè xuống; "yếm" là giấu đi đồng nghĩa với ếm, ếm, nghĩa đen là làm cho một đối tượng bị ếm, ếm, yếm không phát triển được. Đây là một thuật ngữ trong phong thủy mô tả một phương pháp làm cho cái xấu, hoặc tốt không phát huy được. (Theo nhà nghiên cứu Nguyễn Vũ Tuấn Anh, Giám đốc Trung tâm nghiên cứu Lý học Đông Phương)

Ôm cơ thể không ngừng run rẩy của cô, Cảnh Diễn cuối cùng không thể chịu đựng cảm xúc gầm nhẹ ra tiếng: "Hiệu Mộc! Rốt cuộc em làm sao vậy? Y tá! Bác sĩ!

Lúc này, Lăng Từ Kỳ nghe tin xông vào, nhìn tình huống này, chân mày vặn thật chặt, nghiêm túc nói: "Anh buông cô ấy ra trước, hô hấp của cô ấy sắp không đủ rồi!" Cho dù đối diện với đôi mắt sắc bén điên cuồng của Cảnh Diễn, anh cũng không có lùi một bước mà lặp lại, "Cảnh Diễn, tôi là bác sĩ chủ trị của cô ấy, nếu anh muốn cô ấy khỏe, hãy nghe tôi, buông tay trước."

Buông tay, so với nắm chặt càng cần dũng khí hơn.

Cảnh Diễn gắt gao trừng anh ta, theo bản năng dần dần nói lỏng tay, Lăng Từ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đỡ lấy Tô Hiệu Mộc chậm rãi để cho cô nằm xuống, y tá phía sau lập tức đè chặt cơ thể còn đang run rẩy kịch liệt của cô. Anh từ trong túi lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ, vén mí mắt của cô lên chiếu chiếu đồng tử của cô, lập tức bình tĩnh nói với y tá: "Lấy cho cô ấy một liều thuốc an thần."

Y tá gật gật đầu.

Cảnh Diễn từ đầu tới cuối nghiêm túc nhìn, ngay cả một chút chi tiết cũng không bỏ qua, cho đến khi thuốc nước lạnh leo bắt đầu tác dụng, tất cả khôi phục lại yên ổn. Lăng Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn Cảnh Diễn một cái, ý bảo anh nói: "Để cho Hiệu Mộc yên tĩnh nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta đi ra ngoài nói sau." Cảnh Diễn mím mím môi, không nói một lời cùng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang yên tĩnh mang theo khí lạnh xơ xác vào đông, ánh đèn huỳnh quang sáng trắng chiếu lên người trông mờ mờ ảo ảo.

"Hiệu Mộc cô ấy... Tôi từng thấy cô ấy lên cơn hen suyễn, không phải như vừa rồi, rốt cuộc cô ấy làm sao vậy?" Về mặt Cảnh Diễn lạnh thấu xương, giọng điệu căng thẳng mang theo khẩn trương khó có thể phát hiện.

Lăng Từ Kỳ lẳng lặng nhìn bóng cây lay động dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Tổn thương có hai loại, một loại là trên thân thể, một loại là trên tinh thần. Buổi sáng cô ấy hen suyễn là vì trên tinh thần đã bị tổn thương mà gọi lên, cho nên anh phải biết, cô ấy khó chịu nhất không phải là thống khổ trên thân thể, mà là, nơi này."

Anh xoay người đối diện trực tiếp với Cảnh Diễn, ngón tay chỉ là vị trí trái tim, dừng một chút lại tiếp tục nói, "Ngần ấy năm cô ấy một mình mang theo Tiểu Nghiêu sinh sống, chưa từng có oán trách qua nửa câu, nhưng anh phải biết, người thiện lương hèn mọn đến đâu cũng là có điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt của cô ấy chính là Tiểu Nghiêu, cô ấy không thể tha thứ thẳng bé bị một chút thương tổn nào, cho dù là anh, cho dù là chính cô ấy cũng không thể. Mà buổi chiều khi cô ấy tỉnh lại câu nói đầu tiên nói với tôi là —— Tất cả chuyện này toàn bộ là lỗi của cô ấy, là cô ấy làm liên lụy tới Tiểu Nghiêu." Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy chịu tổn thương quá lớn như vậy, cô ấy vậy mà cũng chưa từng oán hận bất kỳ kẻ nào, người phụ nữ ngu ngốc lại kiên cường như vậy, khiến cho anh không thể không yêu.

Cảnh Diễn hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, trầm giọng nói: "Như vậy tôi nên làm như thế nào?"

Lăng Từ Kỳ lạnh lùng cười: "Anh lại không biết nên làm như thế nào? Tâm bệnh còn cần phải tâm được trị, trước bị bên ngoài, rồi mới trị bên trong. Bây giờ trong tiềm thức của cô ấy nhận định là vì quan hệ của mình mà ảnh hưởng tới Tiểu Nghiêu, cho nên tình cảnh buổi sáng mới có thể lại lần nữa xuất hiện ở trong mộng của cô ấy, sau đó cơ thể của cô ấy sẽ càng không ngừng xuất hiện phản ứng co giật mâu thuẫn như vậy. Chúng ta phải làm cho cô ấy yên tâm, để cho cô ấy hiểu rõ Tiểu Nghiêu không có việc gì, cũng sẽ không bởi vậy mà bị thương tổn nữa, mới có thể cởi được nút thắt trong lòng cô ấy."

Hiện tại Tô Hiệu Mộc cũng chán qua là lo lắng nhất tình hình chuyển biến xấu thêm một bước sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường sau này của Tiểu Nghiêu.

"Chuyện hôm qua, sẽ không có lần thứ hai nữa." Cảnh Diễn nhìn thoáng qua phòng bệnh, về mặt kích động vừa rồi cũng trấn định lại.

Lăng Từ Kỳ dứt tay ở trong áo bác sĩ, khẽ gọi môi lên cười như không cười liếc anh: "Hy vọng như thế."

Tóm lại anh sẽ không trơ mắt nhìn cô chịu bất kỳ thương tổn nào nữa.

Đến khi Tô Hiệu Mộc lại tỉnh lại, trời đã sáng choang, cô khẽ mở mắt, ý thức có phút chốc mơ hồ, suy nghĩ một lát mới nhớ nổi mình còn ở trong bệnh viện, kim truyền đã rút, ngón tay cứng ngắt giật giật, nhưng truyền đến độ ấm của người, cô kinh ngạc quay sang, phát hiện Cảnh Diễn vậy mà ghé vào trên cạnh giường bệnh, bàn tay vững vàng bao trùm lấy bàn tay của cô, trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi bằng vải poplin màu xám tro, áo khoác ngoài dày cộm nặng nề thì để ở trên ghế sofa nhỏ.

Không phải anh ở Mỹ sao? Trở về lúc nào?

Mặc dù động tác của cô rất nhẹ, những vẫn là làm cho Cảnh Diễn đang ngủ nồng tỉnh lại rất nhanh. Anh đối diện với con mắt đen trắng rõ ràng của cô, giương ra một nụ cười rất nhạt rất ôn hòa: "Dậy rồi? Muốn uống nước sao?" Anh nói xong lại cầm tay cô, đứng dậy đến trước bàn trà rót một chén nước ấm, khi trở về phát hiện cô đã quay lưng về phía anh.

Tô Hiểu Mộc dí mặt vào trong gối, khăn giọng hỏi: "Báo hôm nay viết như thế nào?"

Cảnh Diễn nhớ tới nhắc nhở của Lăng Tử Kỳ, biết lo lắng của cô, động tác cầm chén không thay đổi, chỉ là mím môi nói: "Đã không có chuyện gì rồi, truyền thông sẽ không chú ý chuyện này nữa, em yên tâm dưỡng bệnh, chuyện khác... anh sẽ xử lý tốt."

Có anh ở đây, đúng là cô tin tưởng anh có bản lĩnh lật tay làm mây úp tay làm mưa kia xử lý tốt chuyện này. Tô Hiểu Mộc nhếch ra một nụ cười lạnh như băng, răng nanh cắn môi dưới trắng bệch: "Thế tra ra là ai làm chưa?" Thật ra biết quá trình bọn họ từ khi quen biết đến khi kết hôn tổng cộng chỉ mấy người như vậy, đáp án rõ ràng rành rành.

Cảnh Diễn ngưng mắt nhìn bóng lưng gầy yếu của cô: "Qua hai ngày anh sẽ cho em một cái công đạo, em điều dưỡng tốt cơ thể trước đã." Không có gì quan trọng hơn sức khỏe của cô.

"Công đạo?" Tô Hiểu Mộc chột xoay người lại, dùng khủy tay chống nửa người trên, không ngờ dậy quá mạnh, ngực khó chịu liên tục ho khan, bỗng dưng nhìn thấy trên tủ đầu giường đặt túi xách mất đi mà tìm lại được của cô, cô thở cũng không thuận mà vẫn còn một mực với tay muốn lấy tới.

Cảnh Diễn không biết cô muốn làm cái gì, chẳng qua là lo lắng sức khỏe của cô, tiến lên một bước nói: "Em muốn lấy cái gì, anh giúp em là được rồi..."

"Không cần!" Tô Hiểu Mộc đẩy anh ra, khiến cho nước trong chén trên tay anh đổ cả vào người anh, cô chỉ là chớp mắt một cái, hạ quyết tâm chuyển tầm mắt, từ trong túi xách tìm đi động của mình ra, lật đến một hàng MMS đã nhận, nhấn vào, mới nhìn một cái, chỗ ngực có một con dấu xông tới như là bị mũi khoan đâm vào tim.

Khi nhìn về phía anh lần nữa, trong mắt bị kín một tầng sương mù, cô không thấy rõ về mặt của anh, chẳng qua là cảm thấy anh thật xa lạ.

Giờ này phút này, cô nên giống như nhân vật nữ chính trong phim truyền hình, hoặc là khóc lớn quát to mắng anh, hoặc là đâm ngực anh kể ra uất ức, có người quá mức hơn nữa, hẳn là cầm đồ gì đó hung hăng đập anh để phát tiết cảm xúc. Nhưng là cô cái gì cũng không làm, chỉ là cảm thấy mệt mỏi, chỉ là suy nghĩ làm sao tất cả những chuyện này còn chưa kết thúc. Càng đáng sợ là, cô rõ ràng đã chết lặng rồi, nhưng vẫn là không nỡ, không nỡ nhắm mắt với anh.

Tô Hiểu Mộc ném thẳng điện thoại tới trên ghế sofa, sau đó nhắm hai mắt lại, một môi nói: "Tự anh xem đi."

Trái tim Cảnh Diễn chìm đến biển khơi rồi, tiện tay để cái chén không ở trên bàn trà, khom lưng nhặt điện thoại của cô lên, một tin một tin MMS nhìn kỹ tiếp nữa, sắc mặt tối tăm cũng từng chút từng chút mà ngưng trọng, cuối cùng cả người lâm vào trong lo lắng khôn cùng.

Anh trở lại trước mặt cô, gần từng chữ nói: "Em, sao em không nói cho anh sớm một chút?" Xem ngày tháng tin tức, không phải là chuyện xảy ra hai ba ngày này rồi.

Tô Hiểu Mộc tràn đầy uất ức bị đè nén bởi vì những lời này của anh mà sắp đến bờ sụp đổ, cô gần như không thể suy nghĩ, cái tay mảnh khảnh vùng lên quăng luôn cho anh một cái tát, thanh âm thanh thúy vang lên ở trong phòng bệnh lớn như vậy, mặc dù sức lực không tính là nặng, nhưng là bàn tay của cô đã bắt đầu tê tê đau rát. Giương mắt nhìn lại, nửa bên mặt của anh cũng nổi lên dấu tay đỏ đỏ, đây là lần thứ hai cô đánh anh, anh vẫn không có né tránh nửa phần.

Có câu nói thật hay, đánh vào thân anh, đau ở tim cô, cô chẳng qua là không biết nên làm ra loại phản ứng gì.

"Nói cho anh có tác dụng sao?" Tô Hiểu Mộc gấp hai chân lên, chôn mặt vào trong đầu gối, tự giễu thấp giọng lầm bầm, "Anh tin cô ấy, hay là tin em? Là niệm tình cũ bảo vệ cô ấy, hay là vì để ý đến cảm thụ của em tìm cách chu toàn việc này? A, đúng rồi, anh khẳng định còn đang suy nghĩ, chỉ cần cô ấy rời đi thì cái gì cũng tốt rồi, chúng ta còn có thể giống như trước đúng không?" Cổ họng của cô quá khô khốc đến phát đau, từng việc từng việc nói ra cũng rất khó khăn, nhưng là cô kiên trì nói cho hết lời, nếu nói trước kia còn có do dự, như vậy vào giờ khắc này cô ép cũng phải ép chính mình ra quyết định.

"So với ai em cũng rõ ràng hơn, việc anh làm luôn là rất trật tự rõ ràng, một là một, chưa bao giờ mập mờ không rõ. Anh ghi hận cha anh phụ tình, cũng sẽ không giận chó đánh mèo lên Phương Mẫn Chi xa lạ, lại sẽ không oán giận lên Tần Trần vô tội; anh yêu một người cũng sẽ toàn tâm toàn ý, cho nên anh đối tốt với Tần Trần, cho dù cô ấy vứt bỏ anh cũng hy vọng cô ấy có thể được hạnh phúc; có lẽ anh cũng yêu em, bởi vậy anh muốn sau khi làm rõ quan hệ của anh và cô ấy sẽ lại tiếp tục nghiêm túc sống cùng em. Em có thể hiểu anh, nhưng là em thật sự không tiếp nhận được, bởi vì ở trong mắt em tình cảm không có khả năng phân chia quá kỹ càng được, Tần Trần tựa như một ngọn núi lửa ngủ say, không biết khi nào thì sẽ phun trào, dễ dàng có thể phá hủy tình cảm không mấy vững chắc giữa em và anh, dù sao mười năm của chúng ta, chính là mười năm cố chấp của em, mà mười năm của các người, là mười năm của anh và cô ấy. Cho nên cho tới bây giờ, anh biết rõ tất cả những chuyện cô ấy đã làm, vẫn là không hề nhắc tới nửa câu cô ấy không tốt!"

Cảnh Diễn chấn động, đi động trong tay gần như sắp bị anh bóp nát.

Tô Hiểu Mộc hừ cười một tiếng thê lương: "Giữa anh và cô ấy xử lý như thế nào, em đã không còn hứng thú biết rồi, cô ấy muốn làm chuyện gì với em em cũng không sao cả, nhưng là có một điều..." Cô ngừng cầm lên nhìn anh, "Không thể làm tổn thương con em! Bằng không, vô luận là ai em cũng sẽ liều mạng với cô ta!" Trên lông mi run run của cô đã đầy nước mắt, rất nhanh lại bị cô lấy mu bàn tay lau đi, không muốn để cho anh nhìn thấy sự yếu ớt của mình.

Cảnh Diễn trầm mặc một lát, mới nghiêm túc nói: "Ồ trên vấn đề này đúng là anh xử lý không tốt, là anh quá đương nhiên mà xem nhẹ cảm thụ của em, anh đồng ý với em, sau này sẽ không như vậy nữa, có chuyện gì chúng ta đều cùng nhau trao đổi. Về phần cô ấy, anh sẽ không nhân nhượng nữa."

Tô Hiểu Mộc lắc đầu, thở dài: "Đã muộn rồi, Cảnh Diễn, anh còn không rõ sao? Đã quá muộn rồi, nếu trước kia anh nói em như vậy, em chỉ sợ sẽ mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ em chỉ cảm thấy thật sự là trò đùa lớn của ông trời làm ra, mỗi bước chân của anh và mỗi bước chân của em cứ không nhịp nhàng, lao đảo hoàn toàn như vậy." Cảnh Diễn còn chưa kịp mở miệng, cô lại nhắc lại chuyện cũ, "Em vẫn là câu kia, chúng ta tách ra đi."

Cảnh Diễn mỉm môi nói: "Em cũng biết, anh sẽ không đồng ý."

"Cảnh Diễn, anh không nên ép em!" Tô Hiểu Mộc trợn to mắt nhìn anh, thanh âm khàn khàn quát.

"Em mệt rồi, nằm xuống nghỉ ngơi một lát trước đi, anh đi báo người ta đưa chút đồ ăn đến, vẫn là cháo gạo đúng không?" Cảnh Diễn nói xong cũng không nghe cô trả lời đã đi ra cửa, thật ra chỉ có chính anh biết, anh là chạy trốn chết, chỉ vì anh sợ lại từ trong miệng cô nghe được lời nói "tách ra" gì đó, như thế sẽ không ngừng chà sát trái tim anh.

Cảnh Diễn vừa ra ngoài đã nhận được điện thoại của Vương Hạo, anh đi đến trên ban công một bên hành lang nhận điện thoại.

"Ông chủ, chúng tôi đã liên hệ với truyền thông rồi, lại đáp ứng tăng thêm kinh phí quảng cáo, ở bên báo giấy hẳn là có thể tạm thời để lại." Vương Hạo dùng một chút.

"Tạm thời?" Cảnh Diễn nhấn lại, trong trẻo lạnh lùng mà nói, "Tôi không cần tạm thời, tôi muốn hoàn toàn tiêu trừ ảnh hưởng của chuyện này, các cậu lập tức tính phương án."

Vương Hạo do dự một chút: "Phương pháp... Cũng không phải không có, chúng ta có thể công khai trước với truyền thông tin tức quỹ công ích "Ái Tâm" ngày vạch ra lúc trước ..."

Đó là quỹ hội Cảnh Diễn lấy danh nghĩa Tô Hiểu Mộc thành lập một tháng trước, từ trong cổ phần Cảnh Thị anh nắm giữ hàng năm rút ra 10% lợi nhuận dùng cho hoạt động của quỹ, quỹ này chỉ ở giúp đỡ mẹ đơn thân nghèo khổ cùng với người mắc bệnh hen suyễn, bây giờ còn ở giai đoạn chuẩn bị. Thật ra mỗi thương nhân hoặc nhiều hoặc ít đều đã làm chút hoạt động từ thiện để tuyên truyền chính diện hình tượng của mình, nhưng là chỉ định hướng công ích rất rõ ràng như Cảnh Diễn lại khác biệt rất lớn. Theo suy đoán của Vương Hạo, ông chủ nhà anh vốn là muốn đợi cho quỹ hội chuẩn bị hoàn thiện mới nói cho Tô Hiểu Mộc, cho cô ấy một niềm vui bất ngờ. Bởi vì ngày khai mạc đã định vào ngày sinh nhật của Tô Hiểu Mộc, chuyện này trừ cao tăng của công ty biết ra, còn không có công bố ra ngoài.

Cảnh Diễn không suy nghĩ lâu lắm, rất nhanh đã nói: "Quyết định như vậy đi."

"Tôi hiểu rồi. Về phần phía Internet, bởi vì tin tức quá nhiều, dân mạng bình thường chỉ là theo đuổi cảm giác mới, chờ sau khi xuất hiện càng nhiều tin tức lớn hơn nữa sẽ từ từ quên lãng, dù sao các anh cũng không phải nhân vật của công chúng. Hơn nữa chúng ta cũng có ý khống chế tin tức thêm độ nóng lan rộng, cho nên sự việc hẳn là rất nhanh sẽ ngừng lại." Bọn họ ngay từ đầu chính là bởi vì chuyện này liên quan tới việc riêng của ông chủ mà hoảng loạn trận tuyến đầu, chờ tỉnh táo lại, thật ra phát hiện cùng xử lý nguy cơ trước đây không có khác biệt quá lớn, chỉ là đối tượng không giống, cho nên lần này cần thực hiện cẩn thận hơn tí mĩ hơn mà thôi.

"Cậu nói cho Trần Duệ, nếu lần này xử lý tốt, bộ phận quan hệ xã hội cuối năm chia hoa hồng tăng thêm một chút."

Vương Hạo ở đầu điện thoại bên kia cười khổ, hoa hồng này cũng không phải dễ lấy như vậy, nếu xử lý không tốt nhưng là ngay cả bát com cũng không bảo đảm, anh lấy lại bình tĩnh, kế tiếp chuyện này tự mình nhắc tới cũng thật khó khăn: "Ông chủ, người điều khiển phía sau màn đã tìm được rồi, hẳn là..." Anh không dám nói ra cái tên kia.

"Tần Trần?" Cảnh Diễn thay anh ta nói tiếp, "Nói tiếp."

Vương Hạo mặc dù có chút kinh ngạc giọng điệu của ông chủ, chẳng qua quả là thở phào nhẹ nhõm, khái quát nói: "Bộ phận kỹ thuật căn cứ vào địa chỉ IP của người gửi bài tra được một chỗ, đó là quê nhà phóng viên gửi hình lần trước. Theo hiểu biết của chúng tôi già bởi vì thị trường chứng khoán đi xuống thiếu nợ không ít, sau khi về nhà lại vẫn không tìm được công việc, nhưng dạo này lại trả hết nợ một lần. Chúng ta dùng một số phương pháp, biết hai tuần trước già từng lên lầu trở lại Bắc Kinh, chỗ vào ở chính là khách sạn Tần tiểu thư ở, có người bán hàng chứng thật bọn họ đã từng gặp mặt. Chúng ta... nên xử lý như thế nào?"

Cảnh Diễn nắm quyền cười lạnh: "Già muốn mượn loại chuyện chữ bói danh dự nham hiểm này xoay người? Nghĩ đến nhẹ nhàng, vậy lấy đạo của người trả lại cho người, nên làm như thế nào còn muốn tôi dạy cho cậu? Về phần nước Mỹ bên kia, tôi đã có tính toán."

Anh cúp điện thoại, bác gái giúp việc cũng đưa cháo gạo tới, còn có một chút đồ ăn sáng khai vị, anh bảo bác gái về, tự mình cảm đến phòng bệnh.

Bên trong từng trận tiếng cười truyền ra làm bước chân của anh dừng lại, anh nắm chặt ngón tay đang xách hộp giữ ấm, từ cửa sổ nhỏ trên cửa nhìn vào, Hiểu Mộc dựa vào gối ngồi thẳng người, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, không giống chết lặng lạnh lùng như khi đối diện với anh vừa rồi.

Tiểu Nghiêu đứng ở bên giường, một tay cầm bát, một tay cầm thìa múc cháo ở bên miệng thổi thổi, lại đưa đến trước mặt Tô Hiểu Mộc, bắt chước người lớn "A" một tiếng. Tô Hiểu Mộc nhìn dáng vẻ nhu thuận này của con, nụ cười trên khóe môi càng sâu, cũng ngoan ngoan há miệng ăn một miếng. Tiểu Nghiêu thông minh lại bón một miếng, Tô Hiểu Mộc cho dù không có khẩu vị, cũng không nỡ lòng từ chối ý tốt của con.

Vẫn là Lăng Tử Kỳ cẩn thận, sờ sờ đầu Tiểu Nghiêu nói: "Được rồi, mẹ cháu vừa tỉnh, ăn không hết nhiều như vậy."

"Mẹ?" Sau khi Tiểu Nghiêu nghe xong cắn cắn môi, đáng vẻ muốn khóc mà lại không khóc thật làm cho người ta yêu thương đến tận trái tim.

Tô Hiểu Mộc cố giương ra nụ cười: "Mẹ đã tốt hơn rất nhiều rồi, không có suy yếu như bọn con nghĩ đâu, hai ngày nữa là tốt rồi."

Mắt Tiểu Nghiêu đỏ đỏ, cời giày bò lên giường lập tức ôm lấy cô: "Mẹ, mẹ yên tâm, về sau con nhất định sẽ bảo vệ mẹ!"

"Được! Mẹ chờ đây!" Tô Hiểu Mộc nghèn nghẹn yết hầu, không nhịn được hôn lên trán thằng bé một cái.

Lăng Từ Kỳ kéo Tiểu Nghiêu, nói với Tô Hiểu Mộc: "Em nên nghỉ ngơi rồi, tối nay bọn anh lại đến thăm em."

"Vâng, anh yên tâm đi, em không sao." Tô Hiểu Mộc đơn giản lên tiếng.

Dáng vẻ hài hòa hòa hợp kia của bọn họ, thẳng tắp mà đắm vào trái tim Cảnh Diễn đau nhói.

Lúc Lăng Từ Kỳ kéo Tiểu Nghiêu đi ra không nghĩ tới sẽ gặp phải Cảnh Diễn, sững sốt một lúc lâu. Cảnh Diễn gật gật đầu với anh ta, giọng điệu xa cách đáp trả: "Cảm ơn anh lo lắng chiếu cố Hiểu Mộc, anh còn có công việc, Tiểu Nghiêu vẫn là về cùng tôi đi."

Anh vươn tay muốn kéo Tiểu Nghiêu đến bên người, nào ngờ Tiểu Nghiêu rúc vào phía sau Lăng Từ Kỳ, lộ ra nửa cái đầu: "Con không trở về với cha, mẹ nói, con có thể ở cùng chú Lăng hai ngày."

"Tiểu Nghiêu!" Cảnh Diễn không vui giận tái mặt, thanh âm cũng thật thấp rất là dọa người.

"Dù cái gì? Ai bảo mỗi lần mẹ gặp chuyện không may cha cũng không ở đây, còn thường xuyên làm cho mẹ khó chịu, con chán ghét cha..." Tiểu Nghiêu không phục nhỏ giọng nói thầm.

"Sao lại nói như vậy?" Lăng Từ Kỳ gõ đầu thằng bé một cái, lúc này mới giương mắt nhìn Cảnh Diễn, nghiêm túc nói: "Hai ngày này tôi đều nghỉ, để cho thằng bé đi cùng tôi trước đi, trẻ nhỏ cầu kinh, qua vài ngày là tốt rồi."

Cảnh Diễn nhìn lại anh ta, ánh mắt rất phức tạp, là thương thức, là ghen tị hay là cái gì khác, anh không để ý rõ, lại nhìn thoáng qua con trai, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp: "Vậy phiền anh rồi." Lại nói với Tiểu Nghiêu, "Phải hiểu chuyện, biết chưa?"

Tiểu Nghiêu đứng sững không lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng nhắc, cho đến khi Lăng Từ Kỳ kéo kéo nó, giống như nhân vật người cha đôi chỗ, thằng bé mới không tình nguyện nói: "Con biết rồi."

Động tác rất quen thuộc lẫn nhau của bọn họ Cảnh Diễn tất nhiên nhìn vào mắt, trong mắt lướt qua một chút âm đạm, chẳng qua là lưng cứng nhắc, không nói thêm gì nữa.

Cảnh Diễn trở lại công ty, xử lý một số vấn đề khẩn cấp, mở một hội nghị video với ngài Smith ở nước Mỹ, quyết định rồi đến chi tiết tiến thêm một bước hợp tác, lúc lại chạy đến bệnh viện đã là nửa đêm, anh đã không còn nhớ lần trước nghỉ ngơi là lúc nào rồi.

Anh bỗng nhiên nhớ tới thật lâu trước đây Tô Hiểu Mộc từng nói với anh: "Em cũng không biết vì sao anh lại khiến cho mình bận rộn như vậy, so với đại đa số người mà nói, tiền của anh đã đủ nhiều đủ dùng rồi, có thời gian không bằng đi làm chút chuyện mình cảm thấy có hứng thú..."

"Bàn chuyện làm ăn chính là chuyện anh cảm thấy hứng thú..." Khi đó anh trả lời cô như vậy.

Cô bắt nắn hừ một tiếng: "Chẳng lẽ ở trong lòng anh cũng không có cái gì khác còn có sức hấp dẫn hơn công việc?"

Giờ đây nghĩ đến, thật ra cô là đang trách mình không có rút ra nhiều thời gian ở cùng cô và con đi? Về sau anh sẽ sửa lại.

Chẳng qua là anh còn chưa đi đến gần phòng bệnh, xa xa đã nghe thấy "loảng xoảng" một tiếng, anh nhủ lòng may một cái, bước chân cũng tăng nhanh theo, xoay cửa mở ra vừa nhìn vào bên trong, anh đầu tiên là ngơ ngác một chút, sau đó nhanh chóng khép cửa lại, chặn tất cả khí lạnh đêm đông ngoài cửa.

Tô Hiểu Mộc cũng lập tức cứng lại, ngón tay còn dính thuốc mỡ tan máu bầm, lọ thuốc mỡ rơi xuống đất, mà tà áo bệnh nhân của cô cời ra một nửa, lộ ra quá nửa lưng, máu bầm sâu một vết nông một vết trên da thịt trắng như tuyết càng rõ ràng hơn, dùng nhìn thấy ghê người để hình dung cũng không đủ.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã chạy tới sau người cô, cô giật mình, vội vàng muốn kéo áo trở lại che giấu lúng túng, lại bị anh chặn tay lại: "Anh tới giúp em bôi thuốc."

Tô Hiểu Mộc khó khăn lắm mới nói một câu: "Tự em... không, gọi y tá bôi giúp em là được rồi."

"Hiểu Mộc, chúng ta là vợ chồng." Cảnh Diễn bất mãn nhắc nhở một câu.

Chuyện thân mật hơn nữa bọn họ cũng đã làm rồi, sao lại trở nên xa lạ như bây giờ?

Tô Hiểu Mộc không nói thêm gì nữa, tùy anh cời áo mình xuống, một lần nữa nhặt cái lọ bôi thuốc cho cô. Cô đưa lưng về phía anh, trong phòng mở máy sưởi, cô cũng không cảm thấy lạnh, nhưng là khi đầu ngón tay của anh trượt đến những vết máu bầm kia, cô vẫn là không tự chủ được run lên một cái.

Anh dừng lại động tác, nhẹ giọng hỏi: "Vẫn còn rất đau sao? Anh sẽ nhẹ một chút nữa."

Tô Hiểu Mộc lắc lắc đầu, cắn môi cảm thụ anh một vòng một vòng xoa lên những vết thương kia, thuốc mỡ lạnh lẽo dưới cái xoa nhẹ của anh nóng đến kinh người, trừ đau ra, còn có chút nhột, cô cảm thấy mặt cũng có chút nóng, không nhận được nói: "Được rồi, đã tầm tầm rồi."

Bỗng dưng, anh từ phía sau ôm cô thật chặt, chặt đến giữa hai người không để lại một kẽ hở, cô ngay cả tiếng tim đập của anh cũng có thể cảm nhận được, cô dùng sức giãy giụa, không giãy ra được. Anh chỉ là chôn ở giữa cổ của cô, hô hấp nóng rực lượn lờ ở bên tai cô, dịu dàng thỉnh cầu: "Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm một lát, chỉ một lát..."

Từ chiến tranh lạnh tới nay, anh đã bao lâu không ôm cô như vậy? Cô luôn cự người ngoài ngàn dặm, anh không tìm được phương pháp tới gần cô, mà cách làm anh tự cho là đúng, ở trước mặt cô cũng là sai lầm, cho nên bọn họ chỉ có thể để vuột mất lần nữa.

Bây giờ loại thái độ không buồn không vui này của cô càng làm cho anh không biết làm như thế nào cho phải, anh tình nguyện cô mắng anh đánh anh, hoặc là oán giận hoặc là làm nũng, lúc khóc lúc cười, cũng đừng là vẻ mặt chết lặng thờ ơ, khi cô đối mặt với anh luôn là cẩn thận từng li từng tí để nén cảm xúc của mình, thậm chí không tùy ý tự được như đối với Lăng Từ Kỳ.

Anh không cần cô yêu mình hèn mọn như vậy, bọn họ nên ngang hàng.

Nhưng ngay cả anh có bản lĩnh tung hoành tứ hải, lại ở giờ khắc này cảm thấy vô lực thật sâu.

Anh thừa nhận anh ghen tị Lăng Từ Kỳ, ghen tị sắp phát điên rồi.

"Hiểu Mộc, chúng ta làm lại từ đầu nhé." Lần này anh sẽ học được yêu cô như thế nào, làm một người chồng tốt như thế nào.

Đáng tiếc là, Tô Hiểu Mộc quyết tâm không định cho anh thêm cơ hội, thân thể cứng đờ, quyết đoán trả lời: "Không được."

Cảnh Diễn để mặt cô đối diện với mặt mình, chăm chú nhìn cô hỏi: "Vì sao?"

Tô Hiểu Mộc không nhận được vрон tay, dùng ngón tay tô lại đường nét tuấn tú của anh, trong nét mặt mang theo không bỏ được thật sâu, nhưng sau một giây lại không lưu tình chút nào đẩy anh ra, khép lại vạt áo: "Cảnh Diễn, đã qua mười năm, em tựa như một bệnh nhân mắc bệnh mù màu, cố chấp cho rằng anh chính là màu sắc duy nhất trên thế giới em nhìn thấy, bây giờ trời cao để cho em có cơ hội chữa khỏi loại bệnh này, em thật sự muốn thử một lần, muốn nhìn thấy màu sắc khác, muốn nhìn thấy một bản thân hoàn toàn mới, anh hiểu chưa? Đúng là em muốn làm lại từ đầu, nhưng không phải cùng anh."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: là một tác giả khổ cực liên tục hai tuần tăng ca không có nghỉ ngơi, tôi đến đổi mới.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đối đàm

Về mặt của Cảnh Diễn ở dưới ánh đèn mờ mịt nhu hòa không rõ, anh nắm cổ tay cô thật chặt, chỗ ấy mảnh dẻ anh chỉ cần khép lại ngón tay là có thể dễ dàng nắm chặt, cô quá gầy rồi. Bọn họ dựa vào rất gần, anh có thể ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm rửa trên người cô, anh yên lặng nhìn cô. Vặn chân mày trầm giọng nói "Anh không đồng ý." Tô Hiểu Mộc có chút sợ sệt, mím môi không chịu tiếp lời, anh lại nâng tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, bình tĩnh mà kiên định lặp lại một lần "Tô Hiểu Mộc, em nghe rõ rồi chứ, anh không đồng ý ly hôn."

Không ly hôn, còn có thể giữ cô lại cố gắng vẫn hỏi, ly hôn rồi, anh thật không có nắm chắc rồi.

Tô Hiểu Mộc chưa sót cười cười: "Lúc trước em đưa ra yêu cầu kết hôn với anh anh không đồng ý, sau đó là em ép anh, bây giờ em nói ra ly hôn anh cũng không đồng ý, có lẽ là em cố chấp, em tùy hứng, em làm sai rồi." Cô chợt ngừng đầu chăm chú nhìn anh, tình cảm trong mắt rất phức tạp, trầm mặc một lát, mới hé môi gần từng chữ nói, "Một khi đã như vậy, vậy em sẽ tùy hứng ép anh một lần nữa đi."

Trong phòng bệnh lập tức an tĩnh lại, không khí rất lạnh.

Đêm nay gió nổi lên, đến sau nửa đêm vậy mà đợt tuyết đầu tiên rơi xuống bắt đầu mùa đông tới, bông tuyết bay múa đầy trời, không có phương hướng, có chút giống như tình yêu đóng băng bây giờ của bọn họ.

Rất nhanh Cảnh Diễn đã biết từ “ép” trong miệng Tô Hiểu Mộc là có ý gì, bởi vì bắt đầu từ ngày đó cô không có biện pháp ăn vào bất cứ thứ gì, hầu như là ăn cái gì nôn ngay ra cái đó.

Cảnh Diễn gần như ngay cả công ty cũng không đi, tiêu phí phần lớn thời gian ở trong bệnh viện cùng cô, thấy rõ được vẻ mặt xanh xao vàng vọt cô đơn của cô, sắc mặt lại của anh càng ngày càng ảm đạm hơn, anh cũng nghiêm túc trung cầu ý kiến của bác sĩ và chuyên gia dinh dưỡng, học theo các loại sách dạy nấu ăn, không ngại phiền toái tự mình đưa tới bệnh viện cho Tô Hiểu Mộc ăn. Cô cũng không từ chối, mỗi một lần cũng rất nghe lời ăn, chẳng qua là sau khi anh đi lại nôn ra toàn bộ, cơ hồ ngay cả mặt cũng vết sạch rồi, ngay cả y tá cũng không đành lòng tiếp tục nhìn.

Mới chỉ mấy ngày, cả người Tô Hiểu Mộc lại gầy một vòng, cuối cùng không thể không dựa vào truyền dịch dinh dưỡng để duy trì nhu cầu căn bản của chức năng cơ thể.

Lại qua hai ngày.

Trong phòng bệnh, Lăng Từ Kỳ không nhịn được nói: "Em muốn anh ta ký tên ly hôn, phương pháp có rất nhiều loại, nếu không thì cứ dùng anh làm lá chắn, như vậy độ tin cậy có thể sẽ cao hơn một chút, cần gì tự mình khổ cực như vậy?" Anh vừa giao ban, thay ra áo bác sĩ màu trắng, chỉ mặc một chiếc áo khoác ngoài hai hàng cúc màu quân đội hờ hờ, tóc cắt rất ngắn, làm cho anh càng thêm nhanh nhẹn anh tuấn. Thấy cô này giờ không nói gì, chỉ là đút quăng hờ hờ, anh vận lòng mảy mòi sung nói: "Em biết, anh không ngại."

Tô Hiểu Mộc đón nhận ánh mắt của anh, lắc đầu nói: "Người khác còn dễ nói, tình huống của em anh rõ ràng nhất, em thật sự là không muốn ăn, không phải giận dỗi." Thật ra cô thật sự là không có khẩu vị, chẳng qua là mượn cái này làm ít mảnh khỏe, lợi dụng sức khỏe của cô để kích động điểm yếu của Cảnh Diễn, buộc anh cúi đầu chịu thua trước, anh là người, mặc dù tính cách rất nội liễm cứng rắn, nhưng là nội tâm cũng dịu dàng nhất, chỉ là vấn đề thời gian."

Cô hướng về phía anh suy yếu cười cười, "Về phần nói nếu dùng anh làm lá chắn, phòng chừng anh ấy cũng sẽ không tin, hơn nữa... em không muốn lợi dụng anh."

Không cần thiết dùng lời nói dối đâm một phát là hỏng này, lại càng không nên dính dáng đến Từ Kỳ, cô không có loại quyền lợi này, hơn nữa mỗi lần đối mặt với anh, trong lòng cô cũng sẽ nổi lên áy náy nhẹ nhẹ, cô nợ anh rất nhiều, không thể nợ nữa.

Lăng Từ Kỳ nhìn cô thật sâu, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp cô, cô xinh đẹp đứng bên cạnh thầy hướng dẫn, cong mắt cười túm túm nói với mình: "Xin chào, tôi là Tô Hiểu Mộc." Nụ cười trong vắt khi đó làm cho người ta liếc qua thấy ngay, mà không giống nụ cười không chân thật bây giờ, giấu tất cả buồn vui dưới đáy lòng.

Tay của anh nắm lại nắm, lại chậm rãi buông ra, thờ một hơi dài. Cô không muốn lợi dụng mình... Cho tới bây giờ cô đều là tiến lùi rõ ràng như thế, anh nên may mắn cô tôn trọng mình tôn trọng tình bạn của bọn họ, nhưng tại sao còn mơ hồ cảm thấy mất mát? Thật ra từ lúc tám năm trước cô nàng đã từ chối mình rồi.

"Vậy em thật định cứ kết thúc với anh ta như vậy? Anh nghe nói chuyện này anh ta xử lý vô cùng tốt, những lời đồn đại kia không khuếch tán nữa, tin tức cũng không có bài báo tiêu cực nào, anh ta còn lấy danh nghĩa của em làm quỹ công ích, rất oanh động, về phần người phụ nữ kia cũng nhận được trừng phạt..." Phòng chừng ai cũng không ngờ tới Cảnh Diễn thật có thể lòng dạ sắt đá đối phó người phụ nữ được gọi là "mối tình đầu" của anh ta.

"Được rồi, đừng nói nữa" Hai tay Tô Hiểu Mộc ra dấu stop.

Lăng Từ Kỳ tức cười, nhìn nét mặt của cô đoán chừng cũng là biết rồi, xem ra là hạ quyết tâm, đề tài này không cần thiết lặp lại nữa, anh quay đầu, thấy khung ảnh nhỏ bày trên tủ đầu giường, là ảnh Tiểu Nghiêu chụp ở Disney, trên đầu đội mũ vịt Donald, nụ cười trên mặt giống Tô Hiểu Mộc như đúc. Buổi sáng trước khi thăng bé đến trường "ngăn cản vận dận" bảo mình phải đưa ảnh chụp đến bệnh viện, nói sợ lúc mẹ nhớ nó là có thể nhìn ảnh giải buồn, khỏe miệng anh gọi lên độ cong âm người: "Lúc ta mới quen, Tiểu Nghiêu mới hơn hai tuổi một chút nhì."

Tô Hiểu Mộc cũng theo ánh mắt anh nhìn ảnh con trai nhà mình, nheo mắt lại cười cười: "Đúng vậy, vừa lên lớp nhỏ mẩu giáo bé." Lại dùng tay diễn tả một độ cao, "Mới cao tí tẹo như vậy."

Lăng Từ Kỳ dựa vào lưng ghế dựa phía sau, cười nhẹ: "Thằng bé cũng không sợ người lạ. Cứ thích anh bế nó chạy khắp nơi, em còn ghen tị đó."

"Đúng vậy. Chỉ mới gặp mấy lần, lòng nó đã hướng về anh rồi." Tô Hiểu Mộc tựa hồ đang nhớ lại tình cảnh khi đó, nụ cười càng dịu dàng càng rực rỡ, "Hơn nữa vừa khéo đoạn thời gian đó đang có một bộ phim về bác sĩ rất thành công, em liền đánh đồng anh với những bác sĩ phong lưu trong phim kia. Sợ anh làm hư thằng bé, cái gọi là gần mực thì đen..."

Ý kiến này thật làm cho Lăng Từ Kỳ dở khóc dở cười, anh nhe ra một hàng răng trắng nõn, mỉm cười nói "Bề ngoài quá anh tuấn không phải là lỗi của anh chứ? Hơn nữa, phong lưu nhưng không hạ lưu, chẳng lẽ em không nghe nói càng là người hoa tâm gặp được đúng người lại càng chuyên tình sao?"

Sau khi lời này nói xong, hai người bọn họ đều ngây ngốc, biểu cảm trên mặt Lăng Từ Kỳ là ngượng ngùng.

Tô Hiểu Mộc mở miệng trước đánh vỡ trầm mặc: "Từ Kỳ, tâm ý của anh em đều hiểu, nhưng là..."

"Nhưng là Cảnh Diễn gặp được em sớm hơn anh một bước, cho nên em không thể tiếp nhận anh." Lăng Từ Kỳ rất bình tĩnh nói tiếp, cúi đầu nói, "Anh đều biết, Hiểu Mộc, anh đều... biết."

Nhìn sườn mặt rõ nét của anh, Tô Hiểu Mộc mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vào lúc anh sắp rời đi mới có lấy dũng khí nói: "Từ Kỳ, không cần trở thành một Tô Hiểu Mộc khác, một mình em sống là đủ rồi, anh... đáng giá người tốt hơn." Giọng nói của cô rất nhẹ, cũng rất kiên định, cô không muốn anh lãng phí thời gian trên người mình nữa, rất không đáng, không có ai hiểu được cái loại tự vệ bị dày vò gấp bội phần này hơn cô.

Tay Lăng Từ Kỳ nắm tay nắm cửa xiết chặt, cứng ngắc mà đứng, hồi lâu sau, mới gật gật đầu nói "Em thật dong dài. anh không phải nói rồi sao, anh hiểu, đừng lo lắng cho anh."

Anh vừa mới đi ra khỏi thang máy, vừa vận chạm ngay mặt Cảnh Diễn đang cầm bữa tối chuẩn bị đi vào, bước chân hai bên dừng một chút.

Con tức của Lăng Từ Kỳ không biết đến từ đâu, một phát cướp lấy hộp đựng thức ăn kia hung hăng ném xuống đất, thức ăn tí mĩ chế biến rơi vãi lung tung, anh dùng lực níu lấy vạt áo Cảnh Diễn cười lạnh: "Anh có biết cô ấy nôn đến độ cổ họng đã bị thương nghiêm trọng hay không? Lúc cô ấy yêu anh anh không cần cô ấy, bây giờ cô ấy muốn buông tay anh lại kéo thật chặt?"

Cảnh Diễn theo bản năng bắt lấy cánh tay anh ta, ánh mắt sâu thẳm khó lường, gọi lên khoe miệng tự giễu phản bác: "Tôi không hề không cần cô ấy."

Con người Lăng Từ Kỳ thu nhỏ lại, sắc mặt tái mét quất to: "Không hề? Vậy sớm làm gì đi? Nhất định phải bức người đến nước này mới vừa lòng?"

Bên cạnh sớm có bác sĩ quen biết kéo Lăng Từ Kỳ ra, khẽ tâm khuyên giải an ủi, sau một lúc lâu, Lăng Từ Kỳ cũng tỉnh táo lại, hơi sửa sang lại quần áo một chút, giương mắt nhìn lại, Cảnh Diễn so với anh còn chặt vật hơn, vạt áo phẳng phiu bị nắm nhăn lại, trên quần còn dính một ít thức ăn lỏng. Anh nhìn anh ta thật lâu, mới hồ hững mở miệng, "Cô ấy vừa mới uống non nửa bát cháo, không bằng chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút đi."

Là câu hỏi, cũng là dùng giọng điệu trần thuật, dường như biết Cảnh Diễn sẽ không từ chối anh, cho nên anh lập tức đi về phía bãi đỗ xe.

Cảnh Diễn khẽ nhếch môi, đi theo phía sau anh ta rời khỏi bệnh viện, bọn họ đi vào một quán bar, bởi vì sắc trời còn sớm, cho nên người đến không nhiều lắm, tốp năm tụm ba ngồi một bàn, DJ trên sàn nhảy mở một bản tình ca buồn Âu Mỹ, du du dương dương, bọn họ ngồi ở trên ghế dài màu đỏ trong góc, không quá ồn ào cũng không tĩnh là yên tĩnh, cũng thích hợp nói chuyện phiếm.

Lăng Từ Kỳ tựa hồ là khách quen của nơi này, vẫy tay gọi bồi bàn tới đây, đối phương rất tự nhiên nói ngay: "Lăng tiên sinh, vẫn là Whisky?" Anh gật gật đầu, lại xoay người hỏi Cảnh Diễn: "Anh muốn uống gì?"

Thấy Cảnh Diễn lắc lắc đầu, anh giương mắt liền nói: "Hai chén trước."

Còn ngồi chưa ấm chỗ, Cảnh Diễn đã nói thẳng hỏi anh ta: "Anh muốn nói chuyện gì với tôi?" Anh hơi nghiêng cơ thể về phía trước, hai tay đan nhau đặt ở trên đầu gối, hơi nghiêng mặt nhìn thẳng anh ta.

Lăng Từ Kỳ cũng không tránh không nhường, anh thậm chí có chút thương thức tính cách trầm ổn nội liêm như anh ta, cách một lát, anh mới chậm rãi nói: "Nghiêm khắc mà nói, anh coi như là tình địch của tôi, anh xuất hiện sớm hơn tôi bốn năm, là cha của Tiểu Nghiêu, nhưng lại là tôi, cùng Hiểu Mộc vượt qua sáu năm gian nan nhất của cô ấy, Tiểu Nghiêu trưởng thành, sự nghiệp không được như ý, sức khỏe không tốt, tất cả đều là tôi ở bên cạnh cô ấy..."

"Anh... cũng không cần lấy đến đề khiêu khích tôi, có cái gì nói nói thẳng là được rồi." Cảnh Diễn nheo lại ánh mắt sắc bén, lạnh lạnh mở miệng.

"Vậy tôi cũng không quanh co lòng vòng, mặc dù lập trường của chúng ta khác nhau, nhưng mục đích của chúng ta đều là giống nhau, chúng ta đều muốn Hiểu Mộc tốt. Nhưng anh phải thừa nhận một điều, tôi so với anh, thậm chí so với cô ấy đều hiểu biết cô ấy là một người như thế nào hơn." Lăng Từ Kỳ dùng một chút, bartender đưa rượu tới, anh uống một hớp thật to, thở ra một hơi mới tiếp tục nói: "Nếu anh vẫn không đồng ý ly hôn, kéo dài như vậy chỉ có thể lưỡng bại câu thương, cô ấy đã gần một tuần ăn không vào cái gì rồi?"

Cảnh Diễn mang theo hàn ý ngắt lời anh ta: "Anh cho là. Tôi sẽ nhường cơ hội cho anh?"

Lăng Từ Kỳ cũng không thêm đề ý, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Dù cho tôi có cơ hội, cũng sẽ không phải là anh nhường cho tôi, mà là Hiểu Mộc cho, chẳng qua, trên thực tế cô ấy vừa mới từ chối tôi." Mặc kệ anh uống hay không uống, Lăng Từ Kỳ lễ phép chạm chén với anh, sau đó uống một hơi cạn sạch, khuôn mặt dưới ánh sáng mờ tối bị hơi rượu say đỏ càng thêm anh tuấn rõ ràng, "Tôi ghen tị với anh, không cần làm cái gì, đã dễ dàng nhận được tình yêu toàn tâm toàn ý của cô ấy, mà tôi làm được nhiều hơn nữa, cô ấy cũng chỉ coi tôi là bạn bè, hết lần này đến lần khác anh còn không quý trọng." Anh hừ lạnh một tiếng, giọng điệu mang theo không ủng hộ.

Anh ta ghen tị với anh? Cảnh Diễn trầm mặc, thật ra anh mới ghen tị sự ăn ý không cần phải nói giữa anh ta và Hiểu Mộc.

"Sức khỏe của cô ấy vốn đã không tốt. Tiếp tục truyền dịch dinh dưỡng nữa, sẽ chi tệ hơn, vậy anh..." Lăng Từ Kỳ giương mắt, "Có phải nên vì cô ấy làm chút gì đó hay không? Theo tính cách của Hiểu Mộc, chuyện cô ấy quyết định thì sẽ không thay đổi, anh ép cô ấy như vậy, sẽ chỉ làm cô ấy càng cách càng xa, thay vì chạy trốn tới chỗ anh không biết, không bằng hãy thử buông tay."

Trong nháy mắt kia, Cảnh Diễn tựa hồ hiểu được anh ta muốn biểu đạt những gì, chẳng qua về mặt của anh vẫn giọt nước không lọt như cũ. Chỉ là thần nhiên nói, "Buông tay dễ dàng như vậy mà nói, anh bây giờ sẽ không ngồi ở chỗ này, nói những lời này với tôi." Nói vậy ai cũng nhìn ra được, tình cảm của anh ta với Hiểu Mộc rất sâu, rất khó có thể bỏ xuống.

"Đúng vậy, ngay cả tôi cũng không biết tôi đang làm cái gì." Lăng Từ Kỳ buồn bã rủa rĩ một câu, dường như đã sắp say, "Nhưng mà tôi biết, làm như thế nào là tốt nhất đối với Hiểu Mộc, anh có sẵn lòng nghe tôi một lời hay không?"

Anh bỗng ngược mắt, vẻ mặt có vài phần không đoán ra: "Xin lắng tai nghe."

Lăng Từ Kỳ cười như không cười, sắp lại gần anh nói một câu nói.

Cảnh Diễn biến sắc.

Lăng Từ Kỳ liếc nhìn anh bật cười: "Làm sao? Đường đường tổng giám đốc Cảnh thị, thần thoại giới tài chính kinh tế, ngay cả bản lĩnh dũng khí như vậy cũng không có sao? Vậy anh còn có tư cách gì nói yêu cô ấy?"

Ở dưới ánh sáng mờ mờ của quán bar, đôi mắt thâm thúy như Hắc Diệu thạch của Cảnh Diễn phát sáng đến dọa người,

Không ai biết bọn họ đã làm ước định gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Từ Kỳ vừa dậy đã nhận được điện thoại của Cảnh Diễn.

Cảnh Diễn nói: "Tôi muốn nhờ anh giúp tôi làm một chuyện."

Sau khi anh nghe xong, nằm ngửa nhìn trần nhà màu xanh nước biển, hồi lâu mới bắt đầu dī thờ dài một tiếng: "Được rồi, tôi đáp ứng anh."

Tô Hiểu Mộc, em nói anh đáng giá có được tốt hơn, nhưng người tốt hơn nữa cũng không phải là em, mà anh có thể vì em làm nhiều như vậy, thật sự thật sự hy vọng, em có thể hạnh phúc cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ly hôn

Bất kể cô vui hay không vui, sáu giờ ba mươi phút tối mỗi ngày Cảnh Diễn cũng sẽ xách theo hộp đựng thức ăn đứng giờ xuất hiện ở cửa phòng bệnh, luôn ở cùng cô cho đến khi tắt đèn đi ngủ. Nhưng là, ngày hôm qua anh không có tới, hôm nay... đã bảy giờ rồi, sắc trời bên ngoài tối thành một mảnh, anh vẫn còn chưa tới.

Tô Hiểu Mộc đang cầm một quyển tạp chí mới trong tay, nhưng tầm mắt lại một mực quanh quẩn ở trên lời nói đầu, ánh mắt thỉnh thoảng còn có thể không tự chủ nhìn ra phía cửa, kim giây mỗi lần nhảy một vạch là trong lòng cô dồn nén một chút, có chút đè nén, cô thậm chí không dám đi tìm nguyên nhân không yên lòng lúc này.

Không muốn anh xuất hiện, lại muốn thấy anh, loại ý nghĩ mâu thuẫn này mọc rễ ở trong lòng cô.

Bảy giờ ba mươi phút, có người đến gõ cửa, cô không nói tiếng nào siết chặt trang sách, người nọ đợi hồi lâu mới nhẹ nhàng mà vặn mở cửa ra, quả nhiên là Cảnh Diễn. Anh mặc áo khoác nhung màu đen, bên trong lót một chiếc áo ghi lê màu lông chuột, trong phòng có mấy sợi, anh tự nhiên cởi áo khoác ngồi xuống ở trên ghế sofa, lấy túi xách trong tay cùng đặt ở trên bàn trà.

"Chờ đã lâu rồi sao? Hôm nay anh có một hội nghị, mới tới muộn." Anh nhẹ nhàng bâng quơ giải thích.

Tô Hiểu Mộc bấu môi giấu đầu hờ dẫu: "Em không chờ anh."

Cảnh Diễn không nhanh không chậm lấy ra bình nước, giương mắt hỏi cô: "Hôm nay có thể ăn thứ gì không? Anh chỉ mang theo cháo gạo đến, rất loãng, dễ vào miệng."

Tô Hiểu Mộc thu lại tâm tư không an phận mới nổi lên, lắc đầu lạnh nhạt nói: "Không làm sao muốn ăn, vẫn là như vậy, không có khẩu vị."

Lúc này Cảnh Diễn không giống như trước kia kiên trì bảo cô nhiều ít ăn một chút nữa, mà là lại lấy ra một cái bình nhỏ, thấy ánh mắt cô có chút tò mò, anh mới trầm thấp nói: "Bác gái trong nhà nghe nói em không ăn vào thứ gì, nhờ người từ quê nhà mang đến một lọ mơ ngâm bí chế, nói có thể kích thích ăn uống, em muốn ném thử không?"

"Ồ." Tô Hiểu Mộc tùy ý lên tiếng, hàm hồ nói, "Thế em ném thử một chút vậy." Cái này dù sao cũng là ý tốt của trường bối.

"Em đừng xuống giường, anh lấy tới cho em là là được." Cảnh Diễn đi lên phía trước, mở bình ra đưa cho cô, "Nào, ăn một quả trước, không hợp khẩu vị thì thôi."

Tô Hiểu Mộc ngờ ngác một chút, đành phải đến gần ngón tay thon dài của anh chậm rãi ngâm quả mơ vào trong miệng, vị trong chua mang theo một chút ngọt tràn đầy giữa răng môi, cô hòng cô không tự chủ nuốt nuốt, chua đến ngay cả mắt cũng đều híp lên, sau đó chợt nghe thấy anh hỏi: "Hiểu Mộc, đến bây giờ em vẫn kiên trì ly hôn với anh sao?"

Đây là lần đầu tiên anh chủ động muốn thảo luận đề tài này cùng cô.

Tô Hiểu Mộc cắn một miếng thịt quả mơ, thu mắt lại gật gật đầu.

Cảnh Diễn như có điều suy nghĩ cúi xuống nhìn cô, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, thân hình cao lớn của anh ôm trọn cả người cô trong bóng dáng của mình, thật ra anh rất muốn luôn che chở cô ở dưới cánh chim của mình như vậy, không bị bất kỳ thương tổn nào, nhưng hết lần này đến lần khác lại là anh tổn thương cô sâu nhất.

Anh bắt đầu cười khỏ, có lẽ Lăng Tử Kỳ nói đúng, phải học buông tay mới có thể quý trọng hết thấy đang có, cường cầu chỉ là hạt cát trong tay, cuối cùng có một ngày sẽ rơi mất.

Anh vươn tay sờ sờ đầu cô, bất ngờ nói: "Không nên tiếp tục gầy nữa, ăn uống cho tốt, anh đồng ý với em, ngày mai sẽ để cho Lâm Trạch bắt tay vào làm thủ tục ly hôn."

Tô Hiểu Mộc kinh ngạc ngẩng cằm, nào ngờ không cẩn thận bị hạt mớ mắc kẹt trong cổ họng không vào được không ra được, liên tục ho khan, làm cho nước mắt cũng chảy ra, chính là không biết là bởi vì cổ họng bị nghẹn mà khó chịu, hay là vì nghe xong lời nói của anh khó chịu trong lòng. Cô muốn nhổ hạt ra, tìm hồi lâu không tìm thấy thùng rác, hình như bác vệ sinh cầm đi quên đưa trở lại.

Một chiếc khăn tay sẵn sàng đưa tới bên miệng cô, anh ôn hòa nói: "Phun vào chỗ này đi."

Sau đó bọn họ không nói thêm gì nữa, Cảnh Diễn thu đồ ăn lên, trở lại trên sofa xem tài liệu anh mang đến, Tô Hiểu Mộc đang xem tạp chí của cô, gian phòng yên tĩnh chỉ có thanh âm lật trang giấy. Mấy ngày nay, hình thức ở chung như vậy, đã quá quen thuộc.

Đến mười giờ, nhận ra Tô Hiểu Mộc buồn ngủ, Cảnh Diễn mới đứng dậy nói: "Em ngủ đi, ngày mai anh lại đến." Vẫn là câu kia, "Nghĩ đến muốn ăn cái gì, gọi điện thoại nói cho anh biết."

Cửa đã muốn đóng lại, đôi mắt đen trắng rõ ràng của Tô Hiểu Mộc lại vẫn còn nhìn phương hướng kia, một đêm không ngủ.

Thật ra cô đang giận chính mình thay đổi thất thường, một mực đòi ly hôn, nhưng đợi cho anh cuối cùng đồng ý rồi, sao cô một chút vui mừng cũng không có chứ? Cô thật sự là không có tự trọng.

Cảnh Diễn quả thật thực hiện lời hứa của anh, Lâm Trạch rất nhanh đã hẹn Tô Hiểu Mộc thảo luận về một số điều khoản trong thỏa thuận ly hôn.

Hôm nay là một ngày nắng, vào đông mặt trời ấm áp lúc nào cũng lười biếng, thoải mái làm cho người ta muốn đi ngủ.

Trong vườn hoa ở bệnh viện, Tô Hiểu Mộc mặc áo lông còng ngồi ở trên ghế dài nghe Lâm Trạch đọc từng mục từng mục: "Cô Tô, căn cứ vào thỏa thuận trước hôn nhân cô và ngài Cảnh ký, sau khi cô ly hôn nhận được từ anh ấy một căn hộ hai tầng ở nội thành và một chiếc xe ô tô tiết kiệm nhiên liệu..."

Tô Hiểu Mộc bỗng dừng xoay người: "Luật sư Lâm? Bản thỏa thuận kia không phải là đã sớm hủy bỏ rồi?"

Tựa hồ dự đoán được cô sẽ hỏi như vậy, Lâm Trạch trả lời đầu vào đấy: "Bởi vì là ngài Cảnh đơn phương kết thúc thỏa thuận, cho nên nội dung không còn giá trị, lợi ích của cô cũng sẽ không bị xóa bỏ."

Tô Hiểu Mộc lại xoay mặt mờ mịt nhìn mấy cây to chỉ còn lại chạc cây cách đó không xa, cô nhớ lại, hơn nửa năm trước cũng là ở chỗ này, cô làm một quyết định rất lớn, để cho Tiểu Nghiêu nhận lại Cảnh Diễn làm cha.

Cô thần nhiên nói: "Những cái này tôi không cần." Cô vốn không phải chỉ vì những thứ này mới kết hôn với Cảnh Diễn.

Lâm Trạch gật gù đầu, tiếp tục nói: "Về phần phân chia tài sản cùng sở hữu của hai vợ chồng sau khi ly hôn, ngài Cảnh có đề nghị thế này, bởi vì cô cũng không có mong muốn kinh doanh, cho nên ngài Cảnh giữ lại quyền sở hữu cổ phần doanh nghiệp dưới tên anh ấy, và chuyển tất cả bất động sản dưới tên anh ấy toàn bộ sang tên cô, nếu như cô có ý kiến khác cũng có thể nói ra."

"Tôi không cần, toàn bộ tôi đều không cần!" Tô Hiểu Mộc cũng không biết vì sao mình nổi nóng, liếc nhìn Lâm Trạch lạnh giọng nói, "Anh nói cho anh ấy, tôi chỉ muốn đơn giản ly hôn."

"Ngài Cảnh nói, nếu cô không chịu nhận những tài sản này, trực tiếp chuyển vào dưới tên Cảnh Nghiêu — cũng chính là con trai của hai người, chờ sau khi cậu bé trưởng thành có thể tự do điều khiển." .

"Cho Tiểu Nghiêu..." Vậy đứa bé này không phải còn nhỏ tuổi đã thành phú hào rồi? Tô Hiểu Mộc sững sốt một chút, lập tức hỏi, "Thế còn quyền nuôi dưỡng con cái?"

"Điều này ngài Cảnh cũng có dự đoán, anh ấy cảm thấy đứa bé vẫn là thích hợp đi theo bên người mẹ, dù sao công việc của anh ấy tương đối bận rộn, có thể cuối tuần sẽ đón con qua gặp nhau, chẳng qua có một điều kiện tiên quyết, là cô đồng ý sắp xếp như thế trước."

Lâm Trạch nhớ tới dáng vẻ kinh ngạc đờ đẫn của mình khi nhận được Job này, anh làm luật sư nhiều năm như vậy, rất ít gặp thỏa thuận ly hôn nghiêng về một phía như vậy, toàn do nhà gái định đoạt, mà nhà gái còn không cần. Về phần hai đương sự, anh tham dự toàn bộ quá trình bọn họ đàm phán trước hôn nhân, thỏa thuận kết hôn, cho tới bây giờ ly hôn chớp nhoáng, chỉ có thể than thở một câu, thế sự vô thường.

Tô Hiểu Mộc rất nhanh đáp: "Tôi đồng ý." Bọn họ là chia tay trong hòa bình, không cần thiết quá cứng rắn.

Chuyện cứ định ra như vậy.

Nếu muốn ly hôn, tất nhiên là không thể ở cùng nhau rồi. Căn hộ nhỏ second-hand vừa hẹp vừa cũ Tô Hiểu Mộc ở trước khi kết hôn kia cũng sớm đã bán rẻ đi rồi, mà nếu cô từ chối nhận tài sản Cảnh Diễn phân chia, bằng tích cóp trên tay cô cũng không đủ mua một căn phòng mới, và lại thời gian gấp gáp, trong lúc nhất thời cũng không tìm được phòng cho thuê nào tốt.

Sau khi ra viện trở lại cái nhà kia, mỗi ngày cùng Cảnh Diễn cúi đầu không thấy ngẩng đầu không gặp, thật sự là vô cùng dầy vò. Tô Hiểu Mộc mỗi ngày đều vì thế mà rầu rĩ, không nghĩ tới Lăng Từ Kỳ rất nhanh mang đến cho cô tin tức tốt. Anh ở trong điện thoại hào hứng bồng bồng nói: "Hiểu Mộc, em còn nhớ Đầu Trọc bạn học cao trung của anh không? Chính là người chỉ cao có 1m6 đó, năm ngoái đi dân đến Singapore, hai người từng gặp nhau một lần rồi."

Tô Hiểu Mộc mặt mày trả lời: "Nhớ rõ ạ, làm sao vậy?"

"Nhà thằng cha đó cực kỳ có tiền, những năm trước kia ở chỗ Cung Vương Phủ mua tứ hợp viện nhỏ, trước kia anh đã từng đi xem chỗ đó, xung quanh đều là phố nhỏ ngõ nhỏ, rất yên tĩnh, trong sân có gốc cây hòe lớn, còn có dây nho, dù sao trông rất nhiều thứ, cũ đúng là cũ một chút, những mà hơn ở chỗ đủ yên tĩnh, thích hợp cho em dưỡng bệnh." Lăng Từ Kỳ không nhanh không chậm giải thích.

Tô Hiểu Mộc không dậy nổi nửa phần hứng thú, lười biếng nói: "Bây giờ tứ hợp viện là càng ngày càng ít, cũng là cái có giá, em lại không mua nổi, chẳng lẽ anh ta bằng lòng cho em thuê?"

"Anh ta coi như vật báu, vốn cũng là không muốn, nhưng là phòng ở bỏ không không tốt, cho nên luôn có em họ của anh ta ở đây. Chẳng qua nơi đó hoa hoa cỏ cỏ nhiều, anh ta nói em họ của anh ta không biết chăm sóc, sợ hoang phế, đang lo đấy, hai ngày trước tụ họp bạn học nghe người khác nói đến, anh tính toán một chút, bằng chút giao tình để cho em và Tiểu Nghiêu tới đó ở không phải là phù hợp? Cách trường học của Tiểu Nghiêu cũng không xa lắm. Hôm qua anh gọi điện thoại cho anh ta, anh ta đã đáp ứng ngoài miệng rồi, ngày mai có thể gọi em họ của anh ta dẫn em đi xem phòng ở, em cảm thấy thế nào?"

Tô Hiểu Mộc chỉ là nghe một chút cũng đã động lòng, vội vàng đồng ý: "Được! Em đi!"

Em họ của Đầu Trọc tên là Tiền Tiểu Tiểu, mặc dù tên như vậy, nhưng người cũng rất cao, đáng người cao đến gần 1m75, tóc ngắn nhanh nhẹn, diện OL (office lady – trang phục văn phòng), thoát nhìn là cô gái sáng sủa dễ chung đụng, thực tế cũng là như thế.

Vừa gặp mặt Tiền Tiểu Tiểu đã kéo cánh tay Tô Hiểu Mộc: "Chị Tô đúng không? Anh Lăng đã sớm nói cho em hôm nay chị muốn tới, ước chừng thời gian chờ chị tới." Cô ấy nhìn nhìn phía sau cô, "Ồ, con trai chị đâu? Không đi cùng sao?"

"Thằng bé đang giận dỗi chị đó, không muốn đến, đừng lo lắng, bình thường thằng bé rất ngoan, sẽ không ầm ĩ đến người khác." Tô Hiểu Mộc mở miệng giải thích, dừng một chút còn nói, "Cô Tiền..."

Tiền Tiểu Tiểu ngắt luôn lời cô: "Đừng gọi xa lạ như vậy, hãy gọi em là Tiểu Tiểu đi, mọi người trong nhà em đều gọi em như vậy, em tốt nghiệp học viện điện ảnh, bây giờ chạy khắp nơi ở các tổ chụp hình, không thường ở đây, anh họ em trách em không chăm sóc tốt đám hoa cỏ bảo bối của anh ấy, nhưng anh ấy cũng không nhìn xem em có thời gian hay không."

Sự nhiệt tình sáng sủa của cô ấy làm cho Tô Hiểu Mộc nhớ tới một cô gái khác, Lương Hi, chẳng qua lâu rồi không có tin tức của cô ấy.

Tô Hiểu Mộc cười cười với Tiền Tiểu Tiểu: "Chị có thể hiểu được, chị là muốn dẫn trẻ con đến ở, em có thể bất tiện hay không?"

Tiền Tiểu Tiểu liên tục xua tay: "Làm sao có thể chứ? Em còn ước gì đấy, nghe nói chị có tay nghề nấu nướng ngon, nếu chị không ngại em thỉnh thoảng đến ăn chực cơm thuận tiện giúp em thu phục những hoa cỏ cây cối kia nữa, em lại càng vui lòng một trăm hai mươi phần trăm. Nào, đừng đứng ở cửa nói chuyện, em dẫn chị đi vào nhìn một cái trước đã."

Các cô lướt qua thềm đá đi vào cửa lớn kiểu cũ bằng gỗ lim, trên cửa có mấy cái môn đương, nghe nói đều có ý nghĩa lịch sử, đi vào lại có động thiên khác, cả một thiên địa nhỏ tươi mát. Tô Hiểu Mộc thấy được giàn nho, cây hòe Lăng Từ Kỳ đã kể, còn có rất nhiều bồn hoa nhỏ, lần đầu tiên nhìn đã rất thích chỗ này.

Tiền Tiểu Tiểu còn đang giới thiệu: "Bên này là đồng sương, trước kia em ở chỗ này, chẳng qua em ngại nó quá lớn, bên chuyển đến tây sương, bây giờ chị Tô chị với con ở là phù hợp."

"Cái này không tốt lắm..." Tô Hiểu Mộc do dự, vị trí địa lý của đồng sương rõ ràng tốt hơn rất nhiều so với tây sương, có chút giọng khách át giọng chủ rồi.

"Thật ra em cũng biết nơi này hơi cũ nát một chút." Tiền Tiểu Tiểu thờ dãi, hai tay tạo thành chữ thập cầu xin nói, "Chẳng qua khó được anh họ em chịu nhà ra để cho người vào ở cùng em, chị coi như làm việc tốt đồng ý đi, được không? Quanh năm một mình em ở sắp mọc nấm mốc rồi!" Không hổ là xuất thân chính quy, nói chuyện cũng có nghệ thuật, lời nói mềm mại nghe thoải mái, rõ ràng là Tô Hiểu Mộc muốn thuê phòng, ngược lại trở thành cô ấy đang xin thuê, thái độ tốt làm cho người ta không còn đường nào từ chối.

"Được rồi!" Tô Hiểu Mộc suy nghĩ một hồi, cuối cùng cười không kiên trì nữa.

Chú thích thêm:

Cung Vương Phủ (chữ Hán: 恭王府) là một trong những Vương Phủ nhà Thanh được bảo tồn hoàn hảo nhất của Trung Quốc. Chủ nhân của Phủ này đều là những người có uy quyền nhất thời nhà Thanh, đứng "dưới 1 người, trên vạn người", 1 vị là sủng thần của vua Càn Long - Hòa Thân (vào ở từ 1776 đến 1799) [1], 1 vị là Khánh Hy Thân vương Vĩnh Lân, con thứ 17 (con út) của Càn Long, em trai của vua Gia Khánh (vào ở từ năm 1799 đến

năm 1852), 1 vị là em thứ 6 của vua Hàm Phong - Cung Thân Vương Dịch Hân (vào ở từ 1852-1898).

Môn đương: Là kiến trúc của truyền thống của người Hán cổ, là một đôi ụ đá đẹp hoặc hình trống (bởi vì tiếng trống to và rộng uy nghiêm, lệ như lời đình, mọi người cho là có thể tránh quỷ), môn đương là dấu hiệu để thể hiện cấp bậc và thân phận địa vị của chủ nhân, hết sức thâm nghiêm. Cùng với trâm cửa, ngưỡng cửa, cánh cửa, khung cửa cùng tạo ra chỉnh thể nghệ thuật trang trí đầy mỹ cảm mang phong cách cổ xưa trang nhã, có tượng trưng cát tường, cầu phúc, tránh ma quỷ. Cùng công trình kiến trúc chiếu rọi lẫn nhau, hài hòa thống nhất, đưa đến tác dụng "vẽ rồng điểm mắt" cho cổng và sân, trở thành một phần không thể thiếu trong kiến trúc dân cư truyền thống

Không nghĩ tới buổi tối hôm đó Cảnh Diễn cũng đề xuất nếu Tô Hiểu Mộc kiên trì muốn chuyển nhà, anh có thể tạm thời không quay về ở, hoặc là cô có thể đến chỗ ở dưới tên anh, đợi khi tìm được phòng thuê thích hợp lại chuyển.

Tô Hiểu Mộc nhếch môi từ chối anh: "Không cần, em đã tìm được chỗ tốt, ký hợp đồng có thể chuyển qua."

Cảnh Diễn nhũn mày, giọng nói lạnh lạnh hỏi: "Là chỗ nào? An toàn không? Đối phương có đáng tin không?"

"Chỗ đó rất tốt, anh không cần lo lắng." Tô Hiểu Mộc không muốn để cho anh nhìn thấu nội tâm đang giãy dụa của mình, lại nói một câu, "Nhiều năm như vậy một mình em ứng phó qua được, đây chỉ là việc rất nhỏ."

Cảnh Diễn trầm mặc xuống.

Rất nhanh Tô Hiểu Mộc đã ký hợp đồng thuê một năm với Đầu Trọc, sau đó chuyển toàn bộ đồ đạc tới đây.

Tiểu Nghiêu bởi vì cô nói cho thằng bé chuyện cùng cha nó tách ra mà rầu rĩ không vui mấy ngày, sau lại không biết Lăng Từ Kỳ giải thích cho thằng bé như thế nào, hai ngày nay cuối cùng cũng khôi phục bình thường, đến ngay cả chuyện nhà cũng tỏ ra hăng hái cực kỳ.

Thu dọn phòng, quét tước, Lăng Từ Kỳ và Tiền Tiểu Tiểu cũng bớt chút thời gian rảnh đến hỗ trợ, giằng co ba bốn ngày như thế, cơ bản đã có thể ở rồi.

Đến một địa phương xa lạ, trẻ con luôn nhạy cảm nên có chút kháng cự. Mấy ngày đầu Tiểu Nghiêu đều cùng Tô Hiểu Mộc chen chúc trên một cái giường, không hài lòng lôi kéo cô lặng lẽ nói chuyện.

Tiểu Nghiêu rúc ở trong lòng cô nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, mẹ yêu cha không?"

Tô Hiểu Mộc suy nghĩ một chút mới nói: "Trước kia, rất yêu." Mặc dù thằng bé còn nhỏ tuổi đoán chừng không thực sự biết tình yêu của người lớn là gì, nhưng mà cô không muốn cũng không thể lừa gạt con.

Tiểu Nghiêu không thuận theo không buông tha hỏi tiếp: "Thế còn bây giờ?"

Tô Hiểu Mộc tức cười: "Không biết đâu, có lẽ đi."

"Chú Lăng nói, cha làm rất nhiều chuyện khiến cho mẹ đau lòng, hẳn là phải trừng phạt cha một chút, con cảm thấy chú Lăng nói đúng, lão cha làm cho mẹ khóc, cho nên con đồng ý."

Từ Kỳ này giải thích cho trẻ con thế nào vậy? Cô như lọt vào trong sương mù hỏi: "Đồng ý cái gì?"

Tiểu Nghiêu hừ một tiếng: "Đồng ý mẹ và cha tạm thời tách ra, coi như trừng phạt đối với cha, làm cho cha sau này không dám bắt nạt mẹ."

Tạm thời? Tô Hiểu Mộc bị lời nói trẻ con của con khiến cho dở khóc dở cười, nhưng cũng không biết làm sao mới có thể làm cho thằng bé hiểu được.

Lúc sắp ngủ, cô nghe thấy con đang thấp giọng lầm bầm: "Hai người tách ra một chút chút là được rồi, phải nhanh hòa hảo nha..."

Tô Hiểu Mộc lại là một đêm không ngủ, cái gì là đúng, cái gì là sai, cô đã không phân rõ rồi.

Ngày bọn họ hẹn ký tên ly hôn lại rơi xuống một trận tuyết nhỏ, chân trời một mảnh mịt mờ, lạnh giá điều hiu.

Lúc đi ra tuyết đã ngừng, Cảnh Diễn hỏi Tô Hiểu Mộc: "Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Tô Hiểu Mộc rũ mắt nhìn mũi giày của mình, trong lòng còn tràn ngập khó chịu lúc ký tên vừa rồi, lướt qua bên người anh nói rất nhẹ: "Không cần, có người đến đón em." Nhiệt độ xung quanh rất thấp, khi cô nói chuyện khóe miệng thờ ra cùng hơi trắng.

Về mặt sắc sảo ôn hòa của Cảnh Diễn đông lại trong tức thì, theo phương hướng của cô nhìn lại, đối diện bên đường, Lăng Từ Kỳ đã đợi ở chỗ đó. Anh im lặng vài giây, mới thân nhiên nói: "Được rồi, thời tiết trở lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo, cũng đừng thức đêm về tranh nữa." Cô đã không ở bên cạnh anh, anh không thể bắt cứ lúc nào cũng có thể dặn dò cô chăm sóc cô, lúc nào cũng lo lắng sức khỏe của cô, nếu lại bị cảm nữa thì làm sao khỏe lại?

Bước chân Tô Hiểu Mộc hơi chậm lại, còn không nghĩ ra mở miệng đáp lại anh như thế nào, anh lại thấp giọng muốn nói lại thôi gọi: "Hiểu Mộc..."

Mỗi lần anh bình tĩnh gọi cô như vậy, trong lòng cô luôn nổi lên một hồi rung động, cô không dám quay đầu, sợ mình sẽ hối hận, chỉ đưa lưng về phía anh vội vàng nói: "Hẹn gặp lại."

Chờ xe Lãng Tử Kỳ vòng ra góc đường, Tô Hiểu Mộc dường như còn có thể từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy Cảnh Diễn với vóc dáng thon thả đứng nguyên tại chỗ, cô cắn chặt môi không nói lời nào. Xe dừng lại trước đèn đỏ, Lãng Tử Kỳ tranh thủ nhìn cô một cái, có điều biết rõ còn cô hỏi: "Làm sao vậy? Có phải không nhớ hay không?"

Tô Hiểu Mộc liếc ngang anh, mặc dù biết rõ anh chỉ đúng sự thật, chẳng qua cô vẫn là theo bản năng mà phản bác: "Nào có chuyện đó? Anh suy nghĩ quá nhiều rồi."

"Phải, là anh suy nghĩ quá nhiều, mời em ăn đại tiệc chúc mừng em khôi phục độc thân, thế nào?" Lãng Tử Kỳ trêu ghẹo nói, cố gắng làm sinh động bầu không khí lên chọc cô vui vẻ.

Tô Hiểu Mộc miễn cưỡng phối hợp cười cười.

Đúng vậy, hết thấy đều đã kết thúc, cô lại là một người.

Cảnh Diễn trở lại công ty, vừa mới vào phòng làm việc Vương Hạo đã gõ cửa đi vào, vẻ mặt đau khổ nói: "Ông chủ, cha ngài lại gọi điện thoại đến đây, ngài muốn nhận một chút hay không?" Cảnh Việt không thể gọi điện thoại được cho Cảnh Diễn, bèn bắt đầu đường cong cứu quốc gọi điện thoại cho Vương Hạo còn có điện thoại làm việc, người có kiên nhẫn hơn nữa cũng sắp bị ép điên rồi, hết lần này đến lần khác người đó lại không thể đắc tội.

"Không nhận." Cảnh Diễn khề nghiêm sắc mặt, chậm rãi nói, "Về sau ông ta gọi điện thoại tới cậu cứ dập thẳng luôn."

Lời của anh vừa dứt, di động của Vương Hạo lại vang, vừa thấy dây số, mặt của anh ta thật sự so với mướp đắng còn nhăn nhúm hơn, không dám ngắt điện thoại, chỉ đưa di động qua, nhìn Cảnh Diễn như cầu cứu: "Ông chủ..."

Đối phương tựa hồ so tính nhẫn nại với anh, vẫn không ngắt, Cảnh Diễn mím môi, ánh mắt xẹt qua tia lạnh thấu xương, nhận điện thoại nhấn nút nghe, trầm trầm mở miệng: "Là tôi."

Cảnh Việt ở New York xa xôi không nghĩ tới là anh nhận điện thoại, ngẩn ra, giây tiếp theo thờ hồn hèn chất vấn: "Cuối cùng anh chịu nhận điện thoại rồi? Tôi hỏi anh, anh có biết chuyện Trần Trần bị kiện là thế nào hay không? Trình gia rõ ràng đồng ý không truy cứu rồi."

Đúng, khi đó Trình gia chấp thuận là mình Trình Vũ, mà không phải vợ anh ta.

"Vậy ông hẳn là đến hỏi tòa án hỏi Trình gia, bọn họ sẽ cho ông câu trả lời thuyết phục, mà không phải hỏi tôi." Ngữ khí của Cảnh Diễn rất bình tĩnh, thậm chí còn lạnh lùng.

Bên kia đột nhiên có tiếng động lớn, sau đó điện thoại đổi người, là thanh âm trầm ấm đáng yêu của Tần Trần: "Anh Cảnh Diễn à? Anh quen biết nhiều người, mau giúp em một chút, em không muốn ngồi tù, khi đó em chỉ là nhất thời hồ đồ, không có ý muốn làm hại cô ta..."

Cảnh Diễn xoa xoa mi tâm, có chút không kiên nhẫn nói, "Cô là người trưởng thành, biết làm chuyện thế nào nên gánh vác hậu quả thế đó, không ai có thể vĩnh viễn bao dung lỗi lầm của cô."

Nghe giọng điệu lạnh lùng của anh, Tần Trần sợ run một chút: "Anh... biết chuyện kia rồi?" Anh không nói lời nào, chính là ngầm thừa nhận, Tần Trần chột ở trong điện thoại gào một tiếng, "Là anh đúng hay không? Trình Vũ đột nhiên lại khởi tố em, nhất định là anh giúp đỡ người đàn bà kia kiện em, anh muốn trả thù em?"

Thông qua tín hiệu yếu ớt, cô ta vẫn không gián đoạn lặp đi lặp lại những lời này.

Cảnh Diễn không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ là nói: "Tôi đã nói rồi, dung túng của tôi là có điểm mấu chốt, cô không thể làm hại cô ấy, làm hại con tôi, cho dù cô là Tần Trần, tôi cũng sẽ không lưu tình nữa." Anh không có nói thêm lời vô nghĩa nào với cô ta nữa, trực tiếp ngắt điện thoại.

Anh lại ngược mắt nhìn Vương Hạo một cái: "Sau này bọn họ lại gọi tới biết ứng phó thế nào rồi chứ?"

Vương Hạo vội không ngừng đáp: "Tôi hiểu rồi."

Anh biết hôm nay ông chủ ký tên ly hôn, mặc dù ở ngoài mặt không nhìn ra cái gì, chẳng qua trong lòng khẳng định không có tư vị gì. Anh âm thầm quyết định lát nữa có lẽ nên đề tỉnh mọi người một câu, thời gian này phải lên tinh thần nghiêm túc làm việc, tránh cho chạm phải vảy ngược của ông chủ tự nhiên gặp họa.

Đào mất đến cuối năm, bởi vì sắp đến lễ Noel tết Nguyên Đán, trên đường khắp nơi giăng đèn kết hoa, ca khúc phát trong các cửa hàng cũng mang theo không khí tươi đẹp của ngày tết.

Tiểu Nghiêu đi về quê Tiểu Vũ chơi, Lãng Tử Kỳ đi Thượng Hải công tác không trở về, cũng không liên lạc được với Tiểu Nhiễm và Lương Hi, chỉ còn lại có một mình Tô Hiểu Mộc ăn Tết. Chủ biên nhà xuất bản mời cô cùng đi liên hoan, cơm nước xong xuôi mọi người ồn ào chưa chơi đã, lại tiếp tục part tiếp đi hát K(*), đến tận mười hai giờ mới thỏa thuê mà quay về.

(*)Cách nói của Việt Nam lại tiếp tục tăng hai đi hát karaoke

Chủ biên đưa cô đến đầu ngõ, cô xuống xe xuyên qua cửa kính xe đáp tạ lời mời của anh ta tối nay, sau đó một mình chậm rãi đi vào trong nhà.

Buổi tối mùa đông vô cùng lạnh, cô rút cổ lại quấn khăn quàng cổ chặt hơn một chút, dấn vào cái bóng của mình đi về phía trước, xung quanh im ắng, cũng náo nhiệt vừa rồi tạo thành hai mảng đối lập rõ nét, náo nhiệt qua rồi, cảm giác trống rỗng trong lòng càng lan rộng, ngày lễ này trôi qua có phần thâm đậm.

Chỉ là lúc gần tới cửa, Tô Hiểu Mộc nổi lên lòng cảnh giác, thêm đá môn đương nơi đó ngồi một người, lộ lưng, trông không rõ ràng, cô lại cẩn thận từng li từng tí tới gần hai bước, phút chốc khó có thể tin che môi bước nhanh đi lên, cúi đầu ní non một tiếng: "Cảnh Diễn?"

Nhờ ánh đèn đường mờ mờ, cô nhìn thấy Cảnh Diễn cứ ngồi ở trên bậc thang lạnh lẽo như vậy, tóc có chút loạn, áo vest tây trang để ở một bên, chỉ mặc chiếc áo lông cừu, quần tây giày da, trang phục tương đối tiêu chuẩn, cẩn thận người thấy, trong không khí buốt giá còn phảng phất mùi rượu nồng nàn, lại đồng thời vào thời điểm này, cô đoán anh nhất định là từ trong bữa tiệc rượu nào đó tới đây, chẳng qua là sao lại uống say như vậy?

Bỗng dưng, như nhớ tới cái gì, sắc mặt của cô trở nên rất khó coi, vươn tay vỗ nhẹ mặt anh hỏi: "Sao anh lại tới đây? Uống rượu còn dám lái xe?" Mặt anh buốt quá, không biết ngồi ở chỗ này đã bao lâu rồi.

Dường như không nghe thấy lời của cô, Cảnh Diễn chỉ theo bản năng bắt được tay cô kéo một cái, cô không có phòng bị, cả người mất trọng tâm ngã vào trong lòng anh, anh ghé vào giữa cổ cô ngửi một chút, cười cười đắc ý như đứa trẻ, nhắm mắt lại ní non: "Là Hiểu Mộc ư... Hiểu Mộc của anh..." Hành vi cử chỉ hoàn toàn không giống Cảnh Diễn nghiêm chỉnh ngày thường.

Tô Hiểu Mộc ngăn ra, muốn từ trong lòng anh giãy ra, anh lại ôm quá chặt không muốn buông ra, hơi thở của anh hòa với mùi rượu xông vào trong lòng cô, lỗ mũi cô ê ẩm, cứ mặc cho anh ôm như vậy.

Xa xa, còn có thể nghe thấy tiếng pháo hoa nổ rộ, ùng ùng, ùng ùng.

Ngày hôn lễ của bọn họ, cũng là bầu trời đêm trong vắt như thế, cũng là pháo hoa tươi đẹp rực rỡ như thế, lại là vì cái gì, bọn họ đi tới một bước này hôm nay.

Hốc mắt cô đỏ lên, không nhìn được ở trên tay anh nhẹ nhàng cắn một phát, ngón tay anh theo phản xạ nắm vào, nói thầm câu gì đó, lập tức chôn mắt ở giữa mái tóc mềm mại của cô: "Em cắn đi, cắn xong sau đó... trở lại bên cạnh anh được không?" Còn không chờ cô kịp phản ứng, anh lại ôm chặt cô ní non: "Anh... nhớ em, rất nhớ, rất nhớ."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tập trung trả lời một chút câu hỏi của nhóm bạn đọc thân quen.

Về nhân vật chính: Cảnh Diễn sẽ vẫn là nam chính đến cuối cùng, sẽ không ngược hần lăm. Hơi chút ép buộc một chút, Hiểu Mộc cuối cùng tha thứ cho hần, đây là HE tôi nói, không định lại viết phục hôn, sau phục hôn.

Về phối hợp diễn: Lăng Từ Kỳ tôi định để cho hần mang hình tượng nam xứng cất dưới đáy lòng, Tần Trần sẽ bị tòa án quần thân, Cảnh Diễn sẽ không dung túng cô ta nữa, về phần cha Cảnh cùng Phương Mẫn Chi là người qua đường Giáp, sẽ không xuất hiện nữa.

Về câu trên ước định: có bạn đoán đúng rồi, tôi sẽ không xì poi nữa.

Về kết cục: đại cương kết cục đã sớm viết xong rồi, bởi vì ý kiến của các vị không giống nhau, tôi chỉ có thể dựa theo ý định ban đầu của mình viết, viết một kết cục mình hài lòng, như thế là đủ.

Cuối cùng vẫn là câu kia, dù V có phiếu lưu, đầu tư xin hãy cẩn thận, cảm ơn các bạn ủng hộ chính bản, cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nhớ nhưng

Tô Hiểu Mộc nhớ có câu ca từ là nói như thế này — nhớ nhưng là một loại cảm giác rất huyền diệu, như bóng, với hình. (em đồng ý – Vương Phi)

Có đôi khi nhớ đến chỗ sâu, thậm chí có thể đau đến không thể hô hấp, giống như cô.

Giống như Cảnh Diễn một người đàn ông rất ít bộc lộ tình cảm ra ngoài như vậy, bây giờ nói rất nhớ cô, rất nhớ rất nhớ, tâm tình của cô rất phức tạp. Kiên trì mười năm, tình cảm mười năm như thủy triều xông tới, cô phải gắng sức nhìn xuống nước mắt mới không chảy xuống, cô không thể không thừa nhận, cho tới bây giờ cô vẫn là rất yêu anh, rất yêu rất yêu, cho dù bọn họ tách ra, vị trí của anh ở trong tim cô vẫn là không người nào có thể thay thế.

Cô nghĩ sai rồi, rời khỏi anh, cũng không thể làm cho mình trở nên thoải mái trở nên vui vẻ.

Trong ngõ nhỏ phố nhỏ sâu thẳm chật hẹp chỉ có hai người bọn họ, bầu trời thỉnh thoảng nổ rộ một bông pháo hoa, trong nháy mắt chiếu sáng lên khuôn

mặt của bọn họ, một người đang suy nghĩ sâu xa, một người đang say túy lúy.

Sau một hồi lâu, Tô Hiểu Mộc mới chậm chậm kéo lại thần trí, nắm ngược lại tay anh, vuốt ve dấu răng nhằn nhặt trên da kia, nhẹ nhàng mà thấp giọng lẩm bẩm tên của anh: "Cảnh Diễn..."

Nghe vậy, Cảnh Diễn say đến mơ hồ, theo bản năng ôm lấy cô chặt hơn một chút, nụ hôn hạ xuống ở trên mái tóc của cô, âm áp lên tiếng trả lời: "Ừ?"

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, anh vẫn nhắm mắt lại như cũ, dáng vẻ ngủ say không hề phòng bị, khỏe môi khẽ cong làm mềm mại đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt anh. Trước kia buổi tối còn ở chung, cô ngủ không sâu, luôn nửa đêm ho tỉnh, anh lại ngủ còn nồng giấc hơn cô, hầu như mỗi lần tỉnh lại đều có thể nghe được tiếng anh dịu dàng trấn an: "Hmm? Có phải khó chịu lắm hay không? Muốn uống nước hay không?" Chưa từng có mấy may không kiên nhẫn.

Một tháng ly hôn này, không có người này ở bên cạnh, nửa đêm tỉnh lại đối mặt với cả ăn phòng tối om và hiu quạnh, cô dĩ nhiên là không quen rồi.

Pháo hoa năm mới tựa hồ đã phóng xong, hết thầy trở về yên tĩnh.

Cô kéo tay anh ra, dựa vào thói quen từ túi áo bên phải áo vest của anh lấy đi động ra, lục tìm số điện thoại tài xế của anh, ngẫm nghĩ một chút, lại không gọi nữa, lý do cô cho mình là, bây giờ là năm mới, để cho người ta nghỉ ngơi đi.

"Cảnh Diễn? Anh có thể tự đi không?" Cô vỗ vỗ mặt anh để cho anh tỉnh táo, khoát cánh tay của anh lên trên cánh tay mình, cố hết sức nâng anh dậy từng bước một đi tới sân.

Trong phòng thật âm áp, mờ bóng đèn nhỏ, Tô Hiểu Mộc để cho Cảnh Diễn nằm ở trên ghế sofa dài cạnh cửa, nói lỏng cổ áo anh, giày cũng cởi, lại đi phòng tắm lấy khăn mặt nóng lau mặt cho anh, đắp chăn lông lên, bận rộn một lúc lâu, thấy anh ngủ rất sâu, cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Lại lẳng lặng nhìn anh hồi lâu như vậy, chỉ cảm thấy hai bên xa tận chân trời gần ngay trước mắt, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, tình cảm của bọn họ luôn là lệch một bước như vậy. Rõ ràng dựa vào gần như thế, nhưng giống như là cách thiên sơn vạn thủy

Tô Hiểu Mộc dời ánh mắt, không tiếng động nhìn ra ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ, đêm rất sâu.

Không nghĩ tới mình cứ dựa vào sofa ngủ thiếp đi như vậy, chỉ nghe được tiếng rên rỉ yếu ớt, cô bỗng chốc tỉnh lại, chỉ thấy cơ thể Cảnh Diễn run rẩy, mày nhíu lại thành chữ "xuyên", về mặt cũng căng chặt, tựa hồ đang đè nén cái gì đó. Tô Hiểu Mộc còn chưa kịp phản ứng, Cảnh Diễn đã nghiêng đầu nôn mửa liên tục, mùi hơi tanh lan ra trong hơi ẩm.

Tô Hiểu Mộc kinh hãi, chột đứng lên, không ngờ đá phải bàn trà nhỏ, phát ra tiếng vang rất lớn, cốc nước đặt ở bên trên cũng đập ở trên mặt đất, nhất thời hỗn loạn một nùi. Cô cái gì cũng không để ý, tới gần bên người anh, đưa tay sờ trán anh, là lạnh ngắt, còn không ngừng mà toát ra mồ hôi lạnh, cô thoáng chốc sợ hãi, lo lắng hỏi: "Anh làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái?" Thấy anh ôm chỗ dạ dày, cô nhớ tới thường ngày anh làm việc và nghỉ ngơi cũng không tính là bình thường, không có người đốc thúc sẽ không thể ăn cơm đúng giờ, tối nay lại uống nhiều rượu như vậy, trong lòng nàng lạnh một mảnh, "Có phải đau dạ dày hay không?"

Nhưng Cảnh Diễn vốn là say rượu, lại đau căn bản không có cách nào trả lời, sắc mặt tái nhợt cực kỳ, Tô Hiểu Mộc muốn đỡ anh đứng lên, đụng đến trên lưng anh đã bị mồ hôi lạnh làm ướt toàn bộ, cô cắn cắn môi, lập tức quyết định đưa anh đi bệnh viện.

Lúc này, Tiền Tiểu Tiểu vừa cùng đồng nghiệp mừng năm mới trở về nghe thấy được tiếng vang không bình thường bên đông sương, không nhịn được đến gần, nghe được thanh âm lo lắng của Tô Hiểu Mộc, trong lòng cô căng thẳng, ở trước cửa sổ thấp bé gỗ lại gỗ, quan tâm hỏi: "Chị Tô? Đã xảy ra chuyện gì? Cần em hỗ trợ không?"

Tô Hiểu Mộc đang lo không có người giúp cô, lập tức chạy đi mở cửa, cũng không khách khí với cô ấy nói luôn: "Tiểu Tiểu, đến đây, giúp chị một chút, chị muốn đưa anh ấy đi bệnh viện."

"Được." Tiền Tiểu Tiểu nghe ra sự khẩn thiết trong giọng nói của cô, đáp ứng rất nhanh, lại vào lúc nhìn thấy Cảnh Diễn trên ghế sofa sợ run một hồi lâu, kim lòng không đậu gọi, "Ngài Cảnh?"

"Em, biết anh ấy?" Tô Hiểu Mộc chần chờ hỏi.

Tiền Tiểu Tiểu trầm kêu không ổn, xấu hổ không biết giải thích cho cô như thế nào, sau đó nhanh trí, nói tiếp: "Chị Tô, em xem tình huống của anh ấy phải lập tức đưa đi bệnh viện, về phần chuyện khác... đợi tới chỗ đó rồi lại nói được không?" Cô tranh thủ chút thời gian suy nghĩ một chút nên sửa chữa tai vạ này như thế nào.

Nghe xong lời của cô ấy, Tô Hiểu Mộc lại liếc mắt nhìn một cái Cảnh Diễn, gật gật đầu: "Được rồi."

Hai cô hợp lực diu Cảnh Diễn đến đầu ngõ, gọi một chiếc taxi nhanh chóng đi đến bệnh viện. Mặc dù đã có bác sĩ chăm sóc anh, nhưng Tô Hiểu Mộc vẫn lo lắng, sắc mặt so với bệnh nhân còn khó coi hơn vài phần.

Tiền Tiểu Tiểu nắm tay cô an ủi: "Chị Tô, đừng lo lắng, không sao đâu." Cảm giác được cô còn đang run rẩy, không biết là bởi vì duyên cớ lạnh, hay là cái gì khác.

Rất nhanh y tá đã nói cho các cô biết, Cảnh Diễn là bị viêm dạ dày cấp tính, bác sĩ trực ban đã kịp thời xử lý, bây giờ đang truyền dịch, hơn nữa cần ở

lại viện quan sát hai ngày, Tô Hiểu Mộc cho đến lúc này mới thực sự buông lỏng.

Chờ Cảnh Diễn truyền dịch xong, lại đưa đến phòng bệnh, đã gần đến sáu giờ sáng, mùa đông trời sáng rất muộn, bên ngoài vẫn là một mảnh tối đen. Tiền Tiểu Tiểu đến căn tin bệnh viện mua hai bát sữa đậu nành nóng và bánh bao hấp, cùng Tô Hiểu Mộc ngồi ở trên ghế hành lang.

Tô Hiểu Mộc không có khẩu vị, chỉ là cầm sữa đậu nành ấm áp cho ấm tay, cũng không có nói chuyện.

Tiền Tiểu Tiểu ăn hai cái bánh bao hấp xuống bụng, có chút lo lắng mới thấp thòm mở miệng: "Cái đó...chị Tô." Cô nhìn thoáng qua cảm dưới kéo căng của Tô Hiểu Mộc, lại chột không biết nên giải thích như thế nào.

Tô Hiểu Mộc nhấp một hớp sữa đậu nành, chậm rãi nói: "Em nói đi, chị nghe đây."

Thấy vẻ mặt của cô có chút nghiêm túc, Tiền Tiểu Tiểu có chút không dám đối mặt với cô: "Tên thật của em là Tiền Tiểu Tiểu, cũng là tốt nghiệp học viện điện ảnh, chẳng qua em không có anh họ Đầu Trọc cần cho thuê phòng ở, em, em bây giờ làm việc ở công ty của ngài Cảnh."

"Anh ta bảo các người cùng nhau lừa gạt tôi? Anh ta muốn giám thị tôi?"

"Không đúng không đúng, tuyệt đối không phải." Tiền Tiểu Tiểu cuống quýt xua tay phủ nhận, lại nhỏ giọng nói thầm, "Nếu có người giống ngài Cảnh lừa gạt em như vậy, em cũng cam tâm tình nguyện bị lừa."

Tô Hiểu Mộc ngạc nhiên quay đầu yên lặng chăm chú nhìn cô ấy.

Tiền Tiểu Tiểu thở dài: "Chị Tô, không nói dối chị, em cũng bị hen suyễn nhẹ." Cô dừng một chút, chân thành quay lại nhìn Tô Hiểu Mộc, "Em nghĩ cũng là bởi vì có kiến thức phương diện này, người như em tốt nghiệp chuyên ngành ít được chú ý lại không có thành thạo nghề nào mới có thể được Cảnh thị nhận vào. Chuyển đến ở bên cạnh chị, vào lúc chị cần hỗ trợ kịp thời xuất hiện, là yêu cầu duy nhất của ngài Cảnh với em."

Phong vận nhân sự của Cảnh thị Cảnh Diễn rất ít trực tiếp tham dự, chẳng qua có một ngày ở bộ phận nhân sự tình cờ thấy được sơ yếu lý lịch của Tiền Tiểu Tiểu, ở mục tiền sử bệnh có điền hen suyễn nhẹ, anh trực tiếp gặp mặt cô. Ngay từ đầu Tiền Tiểu Tiểu còn có chút khảnh trương, chẳng qua Cảnh Diễn đưa ra mấy vấn đề cô đều có thể đối đáp trôi chảy, thì tự tại hơn rất nhiều, mặc dù cô có nghi vấn, vì sao toàn bộ vấn đề vị ông chủ lớn này hỏi toàn chả liên quan gì đến kỹ năng nghiệp vụ của cô?

Anh tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của cô, lạnh lạnh nói: "Vợ tôi có bệnh hen suyễn, nếu cô đồng ý ở nhà bên cạnh cô ấy, vào lúc cô ấy cần giúp cô ấy một tay, cô sẽ trúng tuyển ngay."

Tiền Tiểu Tiểu mới ra xã hội, con người lại sáng sủa, phản xạ có điều kiện hỏi: "Vì sao ngài không tự mình chăm sóc chị ấy chứ?" Bọn họ không phải vợ chồng sao?

Lời của cô vừa nói ra khỏi miệng, vừa đối diện với khuôn mặt rét lạnh của Cảnh Diễn lại lập tức hối hận, hận không thể nuốt đầu lưỡi vào, người ta làm như vậy tất có lý do, mình chỉ cần đồng ý là được, còn hỏi nhiều làm cái gì? Cô chỉ là một người tốt nghiệp học viện nhỏ không có bối cảnh, Cảnh thị, bao nhiêu thực sĩ tiền sĩ du học từ nước ngoài trở về tranh nhau tiến vào? Sau đó cô mới biết được, thì ra là ngài Cảnh cùng vợ của anh ấy vừa ly hôn, hai người chuẩn bị ở riêng, nhưng theo trình độ quan tâm của anh ấy quan hệ của bọn họ tựa hồ không đến mức đi đến một bước kia, rõ ràng, còn yêu mà.

Tiền Tiểu Tiểu cố gắng nhớ lại tình hình lúc đó, càng nói càng ngượng ngùng, thấp giọng nói: "Chị Tô, chị là người tốt, đối với em cũng tốt, em không nên dối gạt chị, nhưng là em thật sự rất cần công việc này..." Cô cúi đầu nhìn hoa in trên áo lông của mình, "Chị giận em là phải, chẳng qua có câu này em không nên nói nhưng em vẫn là da mặt dày nói với chị. Em hy vọng chị đừng trách ngài Cảnh, anh ấy thật sự rất không dễ dàng. Còn nhớ mấy đêm lạnh nhất kia không? Chị họ kịch liệt, ngay cả em cũng đau lòng cho chị, sau đó ngài Cảnh hỏi em tình huống của chị, em nói ngay cho anh ấy, không nghĩ tới mấy ngày đó anh ấy đều đến từ hóp viện, ngồi ở dưới hành lang gấp khúc trông coi."

"Anh ấy vẫn luôn ở đây?" Tô Hiểu Mộc có chút khó có thể tin, hốc mắt nóng lên.

Cô mới bệnh qua một trận, sức khỏe không được tốt lắm, mấy ngày đó thời tiết cũng không tốt, vừa đến sau nửa đêm đã ho đi ho lại.

"Vâng! Trời lạnh biết bao chứ, nhưng ngài Cảnh dường như lại sợ chị biết được, mỗi lần đều nửa đêm đến, trời còn chưa sáng đã rời đi, chuyện công ty cũng không thấy anh ấy thiếu sót nửa phần." Tiền Tiểu Tiểu dùng sức gạt đầu, cô không phải là nhân vật chính trong câu truyện, nhưng bị phần tâm ý này cảm động đầu tiên.

Anh không phải là người sát, nếu là người sát tội nay cũng sẽ không chặt vật như vậy rồi, anh chẳng qua là kiên nghị ần nhẫn hơn người bình thường thôi.

Tô Hiểu Mộc trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng nói: "Chị đã biết, vất vả cho em rồi, Tiểu Tiểu."

"Chị Tô..." Tiền Tiểu Tiểu có chút do dự, ấp úng một lát mới nói, "Xin lỗi." Vô luận như thế nào, nói dối là không đúng.

Tô Hiểu Mộc vỗ vỗ bả vai của cô ấy, lắc đầu nói: "Không sao, em đi về trước đi, nơi này có chị."

Chờ sau khi Tiền Tiểu Tiểu rời đi, cô lại ngồi một lát, mới đẩy cửa phòng bệnh ra.

Cảnh Diễn không biết tình từ khi nào, hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy.

Sau đó anh suy yếu cười cười: "Năm mới vui về."

"Anh cũng biết là năm mới, lại làm em sợ như vậy." Tô Hiểu Mộc nói rất chậm rất chậm, đến cuối cùng ngón tay mảnh khảnh nắm thành quả đấm, nước mắt không nhìn được từ khóe mắt rơi xuống, "Cảnh Diễn, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi cũng không biết bao nhiêu ngày không nghĩ ngợi rồi, àiz, người đi làm chính là khó được thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dắt tay

Vận mệnh thích quanh đi quẩn lại.

Cô cho là mình tiêu sái buông tay là quyết định chính xác hơn hết, nhưng kết quả là phát hiện thì ra cái gì cũng không đúng, cô vẫn sinh hoạt ở dưới cánh chim bảo vệ của anh, lặng yên không một tiếng động hưởng thụ sự chăm sóc của anh, nhưng cũng từ đầu đến cuối bị anh ràng buộc trái tim của mình. Anh đột nhiên đồng ý ly hôn, để cho luật sư đến bàn điều kiện, tích cực tìm phòng ở cho cô, biết rõ cô sẽ không chịu nhận, cho nên lại tốn nhiều công sức ngấm sắp xếp xong xuôi hết thảy, thậm chí còn thuyết phục Từ Kỳ cùng lừa cô, gần đây nhà xuất bản còn nói với cô chuyện tăng nhuận bút sách bán chạy, nhất định không thoát khỏi liên quan với anh.

Vậy nên làm ra loại phản ứng gì? Thẹn quá hóa giận, lòng tràn đầy vui mừng hay là thờ ơ? Đường như, đều không còn kịp rồi.

Sắc mặt Cảnh Diễn vẫn còn rất nhợt nhạt, nghiêng người nằm ở trên giường bệnh chuyên chú nhìn cô, chậm rãi nói: "Xem ra em đều biết rồi à... Thật ra anh cũng không phải muốn em làm thế nào, chỉ là nghĩ sắp xếp như vậy sẽ thỏa đáng hơn một chút, đối với em và Tiểu Nghiêu đều tốt." Anh nói xong nhắm mắt lại, dường như vẫn còn có chút khó chịu, qua một lúc lâu mới mở miệng một lần nữa, "Anh không ở bên cạnh em, chẳng lúc nào yên tâm được."

Tô Hiểu Mộc ngẩn ra, cảm xúc cũng tỉnh táo lại, tự giấu cười cười: "Anh đây có phải muốn đền bù cho em hay không?"

Cảnh Diễn lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Không phải đền bù cho em, mà là anh muốn làm như vậy. Chỗ đó anh tìm rất lâu, hai sân đông tây, có dây nho, cây hoe già, giàn hoa, bàn đá... anh không quên, anh đã từng đáp ứng em."

Tô Hiểu Mộc chấn động.

Đoạn thời gian đó cô đang vội làm bản thảo, linh cảm rất lo lắng, trước kia lúc một mình thức đêm là thường như cơm bữa, chẳng qua sau đó có anh bên cạnh, trong tính cách nội liêm của anh mang theo nhân tố cường thế, nói một không hai, nói không được chính là không được, đến giờ ngủ còn đứng giờ hơn đồng hồ báo thức đến khuya cô đi ngủ.

Ngày đó xong bản thảo, anh ở phía sau ôm cô, hé ra nụ cười: "Đang vẽ cái gì đấy?"

"Chương kết." Cô nắm tay anh, lại nhích lại gần trong lòng anh, "Một lát nữa, sắp vẽ xong rồi đó."

Anh lé mắt liếc qua, theo phục cổ thịnh hành, một tập tranh minh họa này của cô cũng dung nhập yếu tố Bắc Kinh cổ xưa, phố nhỏ, ngõ hẻm, lầu canh... Cuối cùng dừng hình ảnh ở một tứ hợp viện phong cách cổ xưa, vẽ lên cô gái nhân vật chính có một vẻ mặt yên bình.

Cô cười tủm tỉm bỏ thêm một hàng chữ: có nhà, có tình, đời người đủ rồi.

Anh hôn xuống mép tóc của cô: "Cứ dễ dàng thỏa mãn như vậy?"

"Ngài Cảnh của em ơi, bây giờ tứ hợp viện kiểu cũ cũng không rẻ được không?" Khi đó cô bất đắc dĩ đầy mặt.

Không nghĩ tới hóa ra lời nói của cô, anh đều nhớ rõ.

Đáng tiếc là cô đã trở nên quá yếu đuối, vẫn không thả lỏng được, cho nên cô chạy trốn, chạy trời chết.

Trên đường trở về Cảnh Diễn đã gọi điện thoại cho cô một lần, nhưng cô không nhận ngắt máy ngay, sau lại dứt khoát tắt máy, về nhà ngủ một giấc, thật ra cũng không có ngủ, chỉ là lẩn qua lẩn lại, giống như có nghìn tơ vạn sợi đan vào trong tim, sắp xếp cũng không sắp xếp rõ ràng.

Buổi chiều Tô Hiểu Mộc mới khởi động máy một lần nữa, có hai thông báo cuộc gọi nhớ, có một là của Cảnh Diễn, một cái khác là của Vương Hạo, còn nhận được một tin nhắn, là Cảnh Diễn gửi, mà anh ít gửi tin nhắn, nội dung cũng phù hợp với tính cách của anh, một câu rất ngắn gọn: anh sẽ đề cho Tiền Tiểu Tiểu chuyển đi.

Cô nắm chặt di động, ngón tay theo bản năng mà vuốt ve chữ trên màn hình.

Còn không có cơ hội để cho cô suy nghĩ thật kỹ, di động lại không thức thời vang lên, cô tưởng rằng lại là Cảnh Diễn, thấy rõ ràng mới biết được là Hạ Tiểu Nhiễm, Tô Hiểu Mộc có một khoảng thời gian dài không có tin tức của cô ấy rồi, vì thế vội vàng nhận điện thoại.

Cô nhẹ nhàng mà gọi một tiếng: "Tiểu Nhiễm à?"

Bên kia lặng im một lát, Hạ Tiểu Nhiễm mới nhỏ giọng nói: "Hiểu Mộc, là mình, mình quyết định cùng cha mẹ về quê rồi, ngay ở hai ngày này."

Tô Hiểu Mộc có chút giật mình mà mở to hai mắt, định thần hỏi: "Sao lại đột nhiên như vậy?"

"Cậu cũng biết là như thế nào mà, mình ở lại nơi này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, vẫn là về nhà thoải mái hơn một chút." Hạ Tiểu Nhiễm cười khổ.

Do dự một chút, Tô Hiểu Mộc vẫn là mở miệng hỏi: "Thế còn đứa bé trong bụng? Cậu định làm như thế nào?" Cô cũng là người làm mẹ, lại có những kinh nghiệm kia, so với người khác càng có thể hiểu được giây dựa của Hạ Tiểu Nhiễm hơn.

"Mình còn chưa nghĩ ra, thấy một bước đi một bước." Hạ Tiểu Nhiễm thờ dài một tiếng, "Hiểu Mộc, có đôi khi mình thật bội phục cậu, năm đó cậu là làm sao có dũng khí một mình sinh ra Tiểu Nghiêu?"

"Bây giờ cậu hỏi mình mình cũng không trả lời được, hình như căn bản không có suy nghĩ nhiều, cứ làm như vậy thôi."

"Mình nghe Tiểu Hi nhắc đến chuyện cậu ly hôn rồi, vậy bây giờ đến lượt mình hỏi cậu, cậu thật sự định cứ cùng anh ấy tách ra như vậy sao?"

"Mình không biết, tất cả mọi người tất cả mọi việc đều nói với mình, anh ấy yêu mình, mình nên cho anh ấy một cơ hội." Cô kể đơn giản phiên bản trái qua mấy ngày nay cho Tiểu Nhiễm một lần, thấp giọng lầm bầm, "Nhưng mình sợ thật rồi."

Tiểu Nhiễm sau khi nghe xong, trầm mặc thật lâu, lâu đến mức Tô Hiểu Mộc cho rằng cô ấy sẽ không nói nữa, cô ấy mới chậm rãi nói: "Ồ trên rất nhiều vấn đề, cậu nhìn thấu triệt hơn mình, chỉ chẳng qua nếu nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, không cần lời khuyên của mình, thật ra trong lòng cậu đã có đáp án. Nói thật, tình cảm là của đôi bên, hai người đi đến một bước này anh ấy tất nhiên có sai, sai ở chỗ không kịp thời trao đổi suy nghĩ với cậu, làm cho khoảng cách giữa các cậu càng kéo càng lớn, nhưng cậu có từng nghĩ tới không, thật ra cậu cũng có sai, cậu sai ở chỗ không tin tưởng chính mình, cho dù không ngừng thuyết phục bản thân tin tưởng người này, nhưng là trong lòng cậu vẫn là có chỗ không tin tưởng đối với tình cảm của anh ấy, đúng không?"

Tô Hiểu Mộc nhất thời nghẹn lời, bởi vì Tiểu Nhiễm nhìn thấu lòng cô.

Hạ Tiểu Nhiễm tiếp tục nói: "Chính mình cũng từng rồi tình rồi mù, không có bản lĩnh cho cậu đề nghị gì, chỉ là nhớ được có câu là nói như thế này, nếu bạn có thể tìm được người yêu, như vậy bạn là người may mắn, nếu người bạn yêu vừa vặn cũng yêu bạn, như vậy bạn là người hạnh phúc. Nếu trong lòng hai người đều có đối phương, làm sao cứ đau khổ giày vò mãi? Dù sao có rất nhiều người, yêu nhau, nhưng không thể yêu". Cô cảm khái dừng một chút, "Cậu suy nghĩ cho kỹ, mình tin tưởng cậu hiểu được cánh cửa trái tim mình mở về hướng nào."

Tô Hiểu Mộc ngây ngốc, có chút tâm sự bị cô cố ý giấu đi dần dần rõ ràng, đúng như Tiểu Nhiễm nói, cô vẫn yêu anh như xưa.

Nhưng là muốn cô một lần nữa bước ra một bước kia, lại chần chừ.

Điện thoại của Vương Hạo lúc này lại gọi tới.

"Cám ơn trời đất, cuối cùng tôi cũng gọi được điện thoại cho ngài rồi ..." Vương Hạo cảm khái thờ dài một tiếng.

Tô Hiểu Mộc nghi hoặc khẽ nhún mày, thấp giọng hỏi: "Làm sao? Có việc tìm tôi?"

"Bác sĩ nói sức khỏe ông chủ còn rất yếu, còn có loét cường độ thấp, nhưng buổi chiều anh ấy cứ kiên trì ra viện, còn chuẩn bị ngồi chuyến bay bảy giờ tối đi nước ngoài ký hợp đồng, hành trình mười mấy giờ đó, cũng không biết có thể chịu nổi hay không."

"A? Bây giờ anh ở cùng một chỗ với anh ấy sao? Sao không khuyên nhủ anh ấy?" Nhớ tới bộ dáng nôn mửa liên tục của Cảnh Diễn tối hôm qua, Tô Hiểu Mộc kích động đứng lên.

"Tôi..." Vương Hạo bất đắc dĩ nói, "Ông chủ không để cho tôi đi theo, hơn nữa anh ấy cũng không phải người chúng tôi có thể khuyên được."

Tô Hiểu Mộc nhớ kỹ thời gian và số hiệu máy bay, không chút suy nghĩ chạy đến sân bay.

Đúng lúc nghỉ Tết Nguyên Đán, đường nội thành tắc nghẽn, Tô Hiểu Mộc lại gọi điện thoại cho Cảnh Diễn, lúc này đến lượt anh không nhận, cô liên tục nhìn về phía trước, đoàn xe dài như con rồng đang nhích từng chút từng chút mà di chuyển.

Sân bay thủ đô.

Theo máy bay lên xuống, hành khách qua lại nối liền không dứt, kéo vali hành lý đi các hướng khác nhau.

Tô Hiểu Mộc rất nhanh đã tìm được cửa đăng ký, nhưng nhân viên làm việc nói cho cô biết, máy bay đã cất cánh rồi.

Trước mắt cô mờ mịt một mảnh, không có biện pháp tập trung lực chú ý, không biết mình vội vàng chạy tới như vậy đại biểu cho cái gì, chỉ là nghĩ tới sức khỏe của anh còn chưa khôi hoàn toàn, nghĩ tới lời khuyên của Tiểu Nhiễm, lại nghĩ tới tin nhắn kia, tựa hồ anh đang nhấn nhủ cho cô một tin tức, anh để cho Tiểu Tiểu chuyển đi, cũng có nghĩa anh muốn buông tay rồi.

Cô chôn vùi mình ở trong biển người, không nhúc nhích.

Rất lâu sau đó.

"Hiếu Mộc?" Đây là thanh âm cô vô cùng quen thuộc.

Thân ảnh nhỏ bé của Tô Hiếu Mộc cứng ngắc, không quay đầu lại.

Cảnh Diễn cũng không cho phép cô trốn tránh, bước nhanh đi lên, đứng ở trước mặt cô, không hề chớp mắt cúi xuống nhìn cô: "Sao em lại tới nơi này? Là tìm anh?"

Nhưng Tô Hiếu Mộc không muốn ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm mặt tức giận hỏi: "Vương Hạo không phải nói anh muốn đi nước ngoài? Nhưng bác sĩ có nói cho anh xuất viện à, sao không nhận điện thoại của em?"

Cảnh Diễn đầu tiên là ngăn ra, sau lại thoáng nhìn Vương Hạo đang co rúm cổ cách đó không xa, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, cũng trong chốc lát không biết làm phản ứng gì, chỉ là thở dài một hơi: "Điện thoại của anh ở chỗ Vương Hạo, anh cũng không có xuất viện, anh sẽ không để cho mình xảy ra chuyện gì." Thấy Tô Hiếu Mộc cuối cùng cũng nhìn thẳng vào anh, anh mỉm cười, "Ngài Smith tự mình đến Bắc Kinh bàn hợp đồng, lại bởi vì vấn đề của anh mà kéo dài một chút thời gian, ông ấy có việc gấp phải vội vàng về nước, về tình về lý anh nên đến tiền lên máy bay, đợi một lát mới trở về bệnh viện."

Tô Hiếu Mộc hừ một tiếng, ngậm ngùi răng nghiền lợi, được, Vương Hạo anh, lại dám gạt tôi, chờ coi!

"Hiếu Mộc, anh rất vui mừng, em đang quan tâm anh." Những lời này là câu khẳng định, nói ra không chút do dự nào.

Chẳng qua giọng điệu chắc chắn này ở trong tai Tô Hiếu Mộc lại có chút đáng đánh đòn, cô buồn bực nói: "Anh vui mừng cái gì? Em chẳng qua là nể mặt anh là cha Tiểu Nhiễm mới đi một chuyến này."

"Phải, anh biết." Lời tuy như thế, nhưng nụ cười của anh lại càng anh tuấn hơn.

Bỗng dưng, Tô Hiếu Mộc nghiêm nghị nhìn anh, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: "Nếu em vẫn không để ý tới anh, anh sẽ làm như thế nào?"

"Vây anh..." Cảnh Diễn bắt lấy bà vai cô, thu lại ý cười, rất chân thành trả lời cô, "Anh vẫn cứ chờ đợi."

Thật ra Tô Hiếu Mộc đã xúc động rồi, nhưng cố ép mình tỉnh táo lại tiếp tục hỏi: "Chờ bao lâu?"

"Vào lúc anh cho em lời hứa hẹn anh đã tự nói với mình, em đợi anh mười năm, anh cho em tất cả từng cái mười năm sau này của anh."

Tô Hiếu Mộc kéo tay anh xuống, cả người chôn ở trong lòng anh: "Anh phải nhớ kỹ chính lời anh nói đấy."

Anh mỉm cười ôm chặt lấy cô: "Vĩnh viễn sẽ không quên."

—— anh không phải người dễ dàng hứa hẹn, nói được, thì sẽ làm được.

Lúc đi ra khỏi sân bay, Cảnh Diễn bỗng nhiên dừng bước, nói với cô: "Còn nhớ lần đầu tiên anh gặp em, là ở nơi này?"

Không ngờ là Tô Hiếu Mộc lắc lắc đầu: "Không phải, thật ra trước đó chúng ta đã gặp nhau rồi." Buổi chiều đầy nắng đó, lần đó gặp thoáng qua, bắt đầu tất cả sau này.

Lời này gọi lên lòng hiếu kỳ của Cảnh Diễn, thích thú hỏi: "Thế là ở chỗ nào?"

"Bí mật." Cô cười mà không trả lời.

Chợt nhìn thấy cô gái lướt qua bên cạnh trong tay đang cầm một quyển tranh, cô vui sướng nở nụ cười, kéo kéo tay áo của anh nói: "Anh xem, đó là tập tranh em mới xuất bản đấy."

Cảnh Diễn theo ánh mắt của cô nhìn lại, cũng ôn hòa nở nụ cười một cái: "Ừ, thấy được."

"Trang bìa em tốn rất nhiều tâm tư thiết kế."

"Anh biết, hai... con rái cá biển nhỏ? Là có ý gì?"

Tô Hiếu Mộc nghiêm túc nhìn anh, nói: "Anh biết không? Rái cá biển bởi vì sợ bị tách ra khỏi nước biển, cho nên ngay cả lúc ngủ cũng nắm tay, em cũng tình cờ biết đến, cảm thấy rất cảm động, cũng khơi dậy linh cảm của em."

Phu thê khiến thủ, tự đương tương nhu dĩ mật.

(Vợ chồng dặt tay, tự nhiên cần phải cứu nhau trong lúc hoạn nạn)*

"Thì ra là thế, anh hiểu rồi." Anh nói xong bèn lại nắm chặt tay cô.

Cô lại giẫy khỏi anh, chống lại con người đen hoi nghi hoặc của anh, nhếch lông mày nói: "Này, ngài Cảnh, muốn dặt tay em cũng không phải không được, chẳng qua anh ... phải theo đuổi em một lần nữa.

Sau đó nắm tay của em, không rời không bỏ, cho đến mãi mãi.

(Hoàn chính văn)!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn các bạn mấy tháng này làm bạn, kết thúc tung hoa ~

Mở: con 3 PN nữa

(*) tương nhu dĩ mật, nghĩa đen là trao đổi nước bọt cho nhau, trong câu:

Phù học bất nhật dục nhi bạch, ô bất nhật kiểm nhi hắc. Hắc bạch chi phác, bất túc dĩ vi biện; danh dự chi quán, bất túc dĩ vi quảng. Tuyền hạc, ngư tương dữ xư vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ. [Trang Tử, Thiên Vận]

[Dịch] Con thiên nga đầu tắm mỗi ngày vậy mà nó vẫn trắng; con quạ đầu nhuộm mỗi ngày mà nó vẫn đen. Trắng đen là bản sắc tự nhiên của chúng, đầu cần phải biến đổi. Sự quán tưởng đến danh dự đầu có làm cho mình lớn hơn. Khi tuổi cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhót dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

Hai câu cuối đại ý rằng hai con cá mắc kẹt trong bùn, trườn nước dãi làm ướt nhau không bằng quên nhau tách nhau ra mà bơi tự do trong ao hồ. Bởi vậy khi tách riêng về "tương nhu dĩ mật" có thể hiểu là cứu nhau lúc hoạn nạn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ái mộ

Hiểu rõ nhất

"Cái gì?" Cảnh Diễn không thể tin nổi nhìn Tô Hiểu Mộc, cặp tài liệu trên tay không tự chủ rơi xuống đất, gian nan lắp lại, "Em có? Là có em bé?"

Tô Hiểu Mộc đang lau tóc, giương mắt nhìn người đàn ông còn đang ngây ngốc kia, híp mắt nở nụ cười: "Vâng, gần hai tháng rồi." Cô ném khăn lông qua một bên, thanh thần đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, cầm tay của anh hỏi, "Làm sao, anh không vui sao?"

Người thấy mùi hương quen thuộc trên người cô, trái tim Cảnh Diễn đập mạnh và loạn nhịp một cái, ôm cô ở trong lòng mình, cúi người hôn xuống cái trán tròn bóng của cô: "Đưa ngốc, sao anh có thể không vui? Là vui mừng đến. . . . không biết nên phản ứng thế nào cho phải. . . ."

Trong gương, khóe môi của anh khẽ cong lên, bàn tay nắm cả đầu vai cô có chút run rẩy, những chi tiết nhỏ này cũng đã tiết lộ tâm tình của anh rồi.

Tô Hiểu Mộc cũng mỉm cười, đầu ngón tay hơi mát vuốt ve cái cằm mọc đầy râu của anh, dọc theo hàu kết dần dần nhảy xuống, một đường lan tới lồng ngực của anh, thì thầm: "Thật sự vui mừng? Vậy làm sao lạnh nhạt như vậy chứ?"

"Hiểu Mộc. . . ." Cảnh Diễn dè dặt bàn tay không an phận của cô nắm thật chắc, hơi thở nặng thêm, anh hít một hơi thật sâu, mới nói, "Em đừng suy nghĩ nhiều! Anh đương nhiên là rất vui về, anh. . . . em muốn làm thế nào mới tin anh?"

Ày, muốn bộ dạng tỏ ra mừng như điên của Cảnh Diễn, quả thật là quá khó khăn cho anh rồi.

Tô Hiểu Mộc bật cười lắc đầu.

Ngón cái của Cảnh Diễn ở trong lòng bàn tay của cô vẽ vòng vuốt ve, dường như nhớ tới cái gì, bỗng chốc đứng lên: "Đi, chúng ta đi bệnh viện!"

Tô Hiểu Mộc bị động tác bất thành linh của anh làm cho dở khóc dở cười, kiên quyết kéo anh lại hỏi: "Ngài Cảnh, bây giờ đã mấy giờ rồi? Đi bệnh viện làm gì chứ?"

"Đương nhiên là đi làm kiểm tra. . . . sức khỏe của em, còn có con. . . ." Tựa hồ là cung phản xạ tình cảm của anh chậm nửa nhịp, lúc này mới gấp đến độ ở trong phòng đi qua đi lại, "Không được, anh phải gọi điện thoại hỏi một chút bác sĩ khoa phụ sản nào tốt nhất, đúng rồi, Hi Viện cũng biết bệnh

viện họ Khương kia không được, bây giờ chúng ta đi luôn!"

"Được rồi, được rồi, anh quay qua quay lại em cũng hoa cả mắt rồi, hôm nay em mới đi bệnh viện rồi, bác sĩ nói sức khỏe của em tốt lắm, cục cưng cũng rất tốt, anh đừng lo lắng." Tô Hiểu Mộc không nhìn được từ phía sau anh ôm anh, "A Diễn, em và con đều rất tốt."

Cảnh Diễn trong nháy mắt đứng đờ một chỗ rồi, cảm thụ được nhiệt độ của cô truyền đến, nhất thời quên cả ngôn ngữ.

Một lúc lâu, anh xoay người, nhẹ nhàng mà ôm lấy cô: "Hiểu Mộc, cảm ơn em." Anh biết cô là vì đèn bù tiếc nuôi của mình, mới kiên trì muốn một đứa con nữa.

"Nào có giữa vợ chồng nói lời cảm ơn, anh thật khách khí!" Hiểu Mộc giận dỗi anh ra trách.

Cảnh Diễn cười yếu ớt, ngồi xổm người xuống dán mặt ở bụng của cô, dịu dàng cọ cọ: "Cục cưng, cha là cha con đây, con nghe thấy được không? Cha và mẹ, anh trai đều sẽ rất yêu con, người một nhà chúng ta bên nhau vui vẻ."

Người một nhà.

Nước mắt của Tô Hiểu Mộc lập tức tuôn ra ngoài.

Cho tới nay, hành trình của Cảnh Diễn đều sắp xếp đầy, hiếm có lúc nghỉ ngơi, chẳng qua kể từ khi sau khi anh kết hôn tình huống này dần dần có thay đổi.

Mỗi ngày anh đều cố gắng hết sức về nhà sớm, mỗi tuần ít nhất nghỉ ngơi một ngày làm bạn với vợ con, vừa bắt đầu người có cái nhìn không tốt với cuộc hôn nhân này, cũng dần dần không còn tiếng nào.

Mà sau khi Tô Hiểu Mộc mang thai sự thay đổi của Cảnh Diễn còn lớn hơn nữa, mặc dù trên mặt của anh vẫn không có biểu cảm gì, nhưng khóe môi luôn là cong lên, khóe mắt đuôi lông mày mang theo ôn hòa, làm dịu đi vẻ lạnh nhạt của anh.

Hôm nay mới bốn giờ chiều anh đã hủy bỏ tất cả hành trình, bởi vì hẹn hiểu Mộc còn có con trai ăn cơm.

Trước khi đi anh nói với thư ký: "Tôi nhớ được cậu là thời điểm này năm ngoái kết hôn? Hình như chính là hôm nay nhỉ? Tan việc về nhà sớm một chút ở cùng người nhà."

Sự quan tâm của anh khiến cho thư ký gần như muốn dùng nước mắt vui mừng để hình dung tâm tình kích động của mình.

Ông chủ nổi tiếng bằng làm việc điên cuồng càng ngày càng ôn hòa rồi, anh thậm chí có chút không thích ứng.

Cảnh Diễn tự mình lái xe đi đón Hiểu Mộc.

Cô đang đi dạo ở công viên nhỏ dưới nhà, đã mang thai hơn bốn tháng rồi, em bé có chút yếu ớt, mấy tháng trước não loạn không ngừng, cô nôn nghén suốt, mấy ngày gần đây mới khá hơn một chút.

Tô Hiểu Mộc dọc theo đường lát đá chậm rãi đi, có một bác gái đẩy một chiếc xe trẻ em đi qua, đứa bé ngồi ở bên trên y y nha nha vui vẻ cười.

Trái tim của cô lập tức mềm nhũn ngay, ánh mắt vẫn đi theo bác ấy không chịu dời đi.

Ánh nắng chiều dịu dàng rơi ở trên người cô, mạ lên một lớp màu vàng kim, ấm áp rất dễ chịu.

"Đi đã bao lâu rồi? Có mệt không?" Cảnh Diễn đến gần cô, đưa tay sờ sờ bụng của cô, còn nói, "Vừa rồi nhìn cái gì đấy? Ngay cả anh gọi em cũng không nghe thấy."

Tô Hiểu Mộc lắc đầu cười cười, chỉ vào bác gái bế cháu trai chơi đùa cách đó không xa nói: "Anh nhìn xem, đứa bé kia thật đáng yêu, hồng hào mềm mại"

Ánh mắt Cảnh Diễn không có rời khỏi cô, chẳng qua là nhàn nhạt cười: "Không cần hâm mộ, tương lai con gái của chúng ta còn đáng yêu hơn."

Tô Hiểu Mộc trắng mắt liếc anh một cái: "Sao anh biết là con gái?"

Vì niềm vui bất ngờ, bọn họ cũng không lựa chọn biết giới tính em bé.

Cảnh Diễn cù cù lòng bàn tay cô: "Anh hy vọng là con gái, như vậy anh có thể thương yêu con bé hết mực rồi." Nhìn con bé chào đời, trưởng thành, thương con bé yêu con bé, làm một người cha tốt.

"Thế em và Tiểu Nghiêu anh hết thương rồi à?" Tô Hiểu Mộc sờ sờ đứa nhóc trong bụng, vô cùng ghen tỵ.

"Thương, đều thương, anh thương em nhất, như vậy được rồi chứ?" Tính trẻ con của vợ làm cho Cảnh Diễn vừa tức vừa cười, vẻ mặt bất đắc dĩ ôm cô đi lên xe.

Tô Hiểu Mộc thuận thế khoác chặt cánh tay anh: "Vậy còn không kém nhiều lắm!"

Như mong muốn của Cảnh Diễn, mấy tháng sau Tô Hiểu Mộc bình an sinh ra tiểu công chúa nhà họ Cảnh, có con trai có con gái, cô và Cảnh Diễn cuối cùng gom được một chữ "Tốt" rồi.

Chữ “Tốt” tiếng Trung là “好”, do hai bộ nữ 女 (con gái) và bộ tử 子 (con trai) hợp thành

Lúc sinh con, Cảnh Diễn luôn ở bên cạnh Tô Hiểu Mộc, nửa bước cũng không chịu rời đi, sự khấn trương và quan tâm của anh khiến cho đồng bào phái nữ trong bệnh viện đều không ngừng hâm mộ.

Người cha này vừa cao to vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, còn chăm sóc vợ con chu đáo như vậy, làm vợ còn cầu gì hơn?

Tô Hiểu Mộc lại thở ngắn than dài, không phải là cô ngại Cảnh Diễn không đủ quan tâm, mà là quá mức quan tâm, ngay cả lúc nào ăn cơm, lúc nào ngủ cũng quản quá chặt, nửa phần không nhường bộ.

Bởi vì là sinh thường, cô rất nhanh đã xuất viện rồi.

Hạ Tiểu Nhiễm đi thăm cô và cục cưng, thuận tiện nghe cô "tổ khổ".

Phòng trẻ con được trang trí rất ấm áp, cục cưng đang ngủ say.

Hạ Tiểu Nhiễm mỉm cười nhìn một lát, sợ đánh thức bé con ngủ, rất nhanh đã đi ra.

Cô thấy Tô Hiểu Mộc sắc mặt hồng hào, phục hồi được rất tốt, bèn chế nhạo cô ấy: "Cậu đó thường nói “mình ở trong phúc mà không biết phúc”, chính cậu còn không phải như vậy? Anh ấy là quan tâm cậu, cậu cũng thông cảm cho tâm tình của anh ấy một chút."

Tô Hiểu Mộc thở dài: "Làm sao mình không biết? Nhưng là, mình không muốn anh ấy quá mức khấn trương, ban đêm gần đây anh ấy luôn là nửa đêm tỉnh dậy, nói cảm thấy mình hoặc là con có chuyện."

Không khí có chút yên lặng, Hạ Tiểu Nhiễm yên lặng một chút, lại ha hả trêu ghẹo: "Nếu nói quan tâm quá thì sẽ bị loạn, không nghĩ tới ngài Cảnh đại danh鼎鼎 cũng không thể may mắn thoát khỏi!"

Tô Hiểu Mộc ừ hừ một tiếng: "Họ Phó nào đó chỉ sợ chỉ có hơn chứ không kém."

Lời của cô làm cho Hạ Tiểu Nhiễm nhớ tới bộ dáng chồng đỡ con gái ngủ đêm qua, cũng xấu hổ cười một cái.

"Đúng rồi, đặt tên cho em bé chưa?" Hạ Tiểu Nhiễm nhớ tới hỏi.

Tô Hiểu Mộc buồn rầu lắc đầu: "Còn chưa quyết định đâu! Tên này từ mấy tháng trước đã bắt đầu suy nghĩ rồi, anh ấy luôn cảm thấy cái này cũng không được cái kia cũng không tốt."

"Hiểu, hiểu, Phó Hi Nghiêu cũng là như vậy, nếu không phải sau đó ông nội mở miệng quyết định chữ “Duyệt”, không biết anh ấy muốn lằng nhằng tới khi nào."

Hai người phụ nữ cùng nhau than thở.

Chẳng lẽ con gái thật sự là người yêu kiếp trước của cha?

Buổi tối, Cảnh Diễn trở về chơi cùng con gái rất lâu, mới đi thư phòng tiếp tục xử lý công vụ đoạn thời gian trước gác lại.

Bác gái hâm canh, Tô Hiểu Mộc liền đưa đi lên cho anh một bát nóng, phát hiện anh nào có làm việc, vẫn cầm từ điển xem.

Cô tức giận nói: "Tất cả những cái tên anh nghĩ lúc trước đều rất tốt, cứ từ bên trong chọn một cái là được, như Tiểu Nghiêu, cũng là chủ biên nói chữ này tốt, em dùng luôn."

Tên con trai bỏ qua một bên không nói, tên con gái cũng lấy khá nhiều rồi, cái gì mà Cảnh Trí, Cảnh Dạ, Cảnh Hạm đều rất tốt mà.

Cảnh Diễn thấy cô đang bụng canh nóng hổi, sợ cô bị bỏng, vội đứng dậy nhận lấy đặt lên bàn, nhượng mảy nói: "Tên anh còn muốn suy nghĩ một chút. Sao em còn chưa ngủ? Đã mấy giờ rồi?" Cô còn mảy ngày nữa mới ra tháng đó.

"Thế sao anh còn chưa ngủ?" Tô Hiểu Mộc phân bác anh, "Em đang chờ anh đấy."

Cảnh Diễn dứt khoát tắt đèn, cùng cô trở về phòng.

Lúc anh tắm rửa xong Tô Hiểu Mộc đã quần chăn nằm xuống rồi, giường của em bé thì ở cách đó không xa, thuận tiện cho buổi tối trông nom.

Sau khi tắt đèn, anh vừa nằm xuống Tô Hiểu Mộc đã dán sát vào.

Anh hôn xuống tóc mai của cô: "Sao vậy? Đánh thức em rồi?"

Tô Hiểu Mộc lắc đầu lại cọ cọ một chút ở trong lòng anh, khó được làm nũng: "Không ôm anh em không ngủ được."

Cảnh Diễn cười, mặc dù ở trong bóng tối không nhìn thấy nụ cười của anh, nhưng là lòng ngực đập phồng chứng minh tâm tình của anh rất tốt, anh đưa tay điều chỉnh vị trí của cô, nhẹ nói: "Ngủ đi!" Nếu không phải tự mình trải qua, anh cũng không biết chuyện nuôi trẻ con là mệt mỏi như vậy.

Lúc trước, lại chỉ có một mình cô.

Lại càng yêu thương cô hơn.

"A Diễn, em vừa mới nghĩ ra một cái tên cho cục cưng." Tô Hiểu Mộc mềm mại nói.

"Chữ gì?" Cảnh Diễn ôm chặt cô, kiên nhẫn nghe.

Cô nói: "Chữ Mộ, cục cưng gọi là Cảnh Mộ, họ của anh, tên đồng âm với em, anh cảm thấy được không?"

Mộ và Mộ đều đọc là [mù]

Trái tim Cảnh Diễn đập loạn nhịp, anh cảm thấy đây không phải là lý do cô lấy chữ này.

Mộ, cũng chính là yêu say đắm.

Cô bắt chấp nguy hiểm sinh con gái cho anh.

Khi anh không tìm được cô, Hạ Tiểu Nhiễm nói với anh, anh biết không, anh là tình yêu say đắm của cả đời Hiểu Mộc?

Anh vòng sợi tóc cô quanh đầu ngón tay ngắm nghía, cười nói: "À, Cảnh Mộ, Cảnh Diễn ái mộ Tô Hiểu Mộc? Tên này được, dùng luôn cái này đi."

Anh đổi với tên của con gái rất chấp nhất, lại vì cái tên này mà trong nháy mắt không kiên trì nữa.

Rõ ràng là chút tâm tư nhỏ của cô, muốn giấu trái tim mình ở tên con gái, nhưng trong mắt anh nhận được đọc hiểu hoàn toàn khác lại làm cho cô vui mừng vạn phần.

Chẳng qua, vợ chồng một thể, bọn họ bây giờ, không cần so bì người nào yêu người nào hơn, người nào quan tâm người nào hơn.

Chỉ nguyện cứ ở cùng nhau như vậy, ân ân ái ái, thật dài thật lâu, là đủ rồi.

Ngày thứ hai Tô Hiểu Mộc đi Thượng Hải.

Tiểu Cảnh Mộ ngồi ở trên bàn dây đu ở ban công, vẻ mặt không vui quệt mồm, bác gái ở một bên cầm cái lược, dây chun gấp gáp sưng, nhưng không có cách nào làm khó cô bé.

"Tiểu Mộ ngoan, để cho bác giúp con buộc tóc được không nha?"

Tiểu Mộ lắc đầu: "Con muốn mẹ buộc cho con."

Bé đã hai ngày không nhìn thấy mẹ rồi, bé không muốn đến nhà trẻ, muốn ở nhà chờ mẹ trở về.

Lúc này, Cảnh Diễn một thân trang phục thể thao, hần là vừa mới vận động sáng sớm về, nhìn con gái một cái, lại ngược mắt nhìn bác gái một chút: "Đây là làm sao?"

Bác gái kho xử mở miệng, nhỏ giọng nói: "Ông chủ, Tiểu Mộ không chịu đi nhà trẻ, nhớ bà chủ."

Cảnh Diễn nhận lấy lược và dây chun, phát phát tay với bác gái ý bảo bác rời đi trước.

Anh lúc này mới ngồi xổm xuống bên cạnh con gái, cười nói: "Tiểu Mộ, tại sao không vui thể?"

Tiểu Cảnh Mộ vươn cánh tay nhỏ bé trắng mềm ra ôm cổ Cảnh Diễn, thanh âm rầu rĩ nói: "Cha, con nhớ mẹ."

"Ngày mai mẹ sẽ trở về, bây giờ để cho cha buộc tóc cho con, đưa con đi học được không? Con không phải là thích chơi cùng Gia Duyệt sao?"

Tiểu Cảnh Mộ suy nghĩ một chút, vẫn là bĩu môi, nhưng mà lại ngoan ngoãn xoay người, hướng mái tóc xõa về phía cha mình.

Mặt mày Cảnh Diễn càng dịu dàng rồi, cầm lấy lược cẩn thận chải tóc cho con gái, lại quen thuộc mà tết hai bím tóc, mỗi bên buộc cái nơ màu hồng, nghiêm nhiên thành một tiểu công chúa xinh đẹp.

Cảnh tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy thủ đô chải bím tóc cho nữ sinh nhí ba tuổi? Một màn này nếu như bị bạn bè hoặc là kẻ địch của anh ở trên thường

trường thấy được nhất định sẽ cảm thấy khó có thể tin.

Con gái thích xinh đẹp, sau khi anh tết xong dẫn cô bé đến trước gương soi một chút.

Tiểu Mộ mong đợi kéo tóc của mình, có cha đỡ dành, tóm lại là vui vẻ, vừa vặn Cảnh Nghiêu đi tới.

"Cha! Tiểu Mộ!"

"Anh trai! Bé bé!"

Cảnh Nghiêu sáng khoái bế cô bé lên, thẳng bé cao hơn một chút so với bạn cùng lứa, giống cha, cho nên bé Tiểu Mộ cũng không coi là cô hết sức.

"Đi, chúng ta đi học nào!"

Tiểu Mộ khanh khách cười ra tiếng, ôm cổ anh trai vỗ Cảnh Diễn: "Cha, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!"

"Được." Cảnh Diễn cung chiêu cười cười.

Tô Hiểu Mộc ký sách ở Thượng Hải trong thời gian hai ngày, lên đường không ngừng nghỉ ngày thứ ba bay trở về.

Cảnh Diễn mang theo một đôi trai gái đi đón máy bay.

Tiểu Mộ rất dính cô, vừa thấy mẹ đã ôm lấy không chịu buông tay, gọi "mẹ ơi, mẹ ơi" không ngừng.

Trái tim Tô Hiểu Mộc cũng siết chặt, vừa bế con gái vừa nói chuyện cùng Cảnh Diễn còn có con trai: "Đã nói không cần đón rồi, tự em cũng có thể trở về."

"Tiểu Mộ cứ la hét đòi tới, anh không cần được." Cảnh Diễn cười cười, định nhận lấy hành lý của cô, mới phát hiện hành lý của cô không có.

Anh nhú mày, Tô Hiểu Mộc lúc này mới nhớ tới: "Có một bạn đọc giả đi cùng máy bay với em, anh ta vừa rồi rất "nice" lấy hành lý giúp em, à, đang ở bên đó."

"Nam?" Chân mày Cảnh Diễn vờ càng chặt hơn rồi, giọng nói cũng lạnh buốt.

Cảnh Nghiêu ở một bên cười ha hả, thẳng bé đã mười ba rồi, là một đứa trẻ thành thực, rất nhiều chuyện, cũng thấy rõ ràng.

Chẳng hạn như, cha ghen.

Tô Hiểu Mộc lại vẫn còn không phát hiện, hỏi ngược lại một câu: "Đọc giả còn phân biệt nam nữ à, người ta chẳng qua là giúp đỡ thôi mà."

Cảnh Diễn lướt qua cô nhìn đến phía sau cô cách đó không xa, một người đàn ông cao lớn như mình đang đứng, rất ôn hòa mà cười với bọn họ một cái, giống như mặt trời ấm vào đông.

Cảnh Diễn lại không vui không biết từ đâu tới, giống như là người yêu của mình bị mơ ước, rất khó chịu.

Vợ của anh, anh có thể chăm sóc, không cần người khác.

Bọn họ đi ra phía trước, Cảnh Diễn nhận lấy hành lý của Tô Hiểu Mộc, Tô Hiểu Mộc tự mình nói cảm ơn, đối phương tựa hồ là abc (Hoa kiều) vừa trở về nước, tiếng Trung còn không sôi tiếng Anh nói rất hay, thích thú đối dùng tiếng Anh nói: "Sách của cô rất đẹp, cô cũng rất xinh đẹp, hi vọng lần sau gặp lại."

Được một người đàn ông trẻ tuổi anh tuổi teen khen ngợi mình, không có một người nào, không có một cô gái nào là không thích.

Tô Hiểu Mộc đỏ mặt lại nói một lần "cảm ơn".

Cảnh Diễn cũng dùng giọng nói đầy ý lạnh nói: "Cảm ơn anh giúp đỡ vợ tôi." Mấy chữ sau gần âm đặc biệt nặng, giống như là trẻ con giận dỗi.

Đối phương cũng không để ý, để lại phương thức liên lạc rồi đi.

Lúc lên xe, Tô Hiểu Mộc tìm kiếm trong túi một chút: "Ồ, sao danh thiếp vừa rồi anh Vương cho em không thấy rồi?"

"Không thấy thì không thấy rồi, có cái gì to tát?" Cảnh Diễn xem thường, "Em có một không? Về nhà trước hay là đi ăn cơm trước?"

"Ăn cơm đi! Bọn nhỏ cũng đói bụng!" Tô Hiểu Mộc vừa tìm một lần, vẫn là không tìm được, chẳng qua giống như anh nói, cũng không phải là cái gì quan trọng, sau đó cũng quên mất chuyện này.

Cảnh Nghiêu ôm em gái hiểu rõ mà cười, thật ra à, tấm danh thiếp kia sớm đã bị cha lén lút ném đi rồi.

Đàn ông ăn đấm, càng ghê hơn phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Quan tâm

Cảnh Nghiêu vẫn rất sùng bái cha của nó, đối với thằng bé mà nói cha tựa như một ngọn núi, rất có cảm giác an toàn rất có bản lĩnh, chăm sóc mẹ, thằng bé và em gái rất tốt, dường như chuyện gì cũng không làm khó được cha.

Mà một người đàn ông từ trước đến nay tính tình lạnh lùng như vậy, một khi khẩn trương sốt ruột sẽ là như thế nào?

Hôm nay người một nhà bọn họ ra ngoài ăn cơm, mẹ phải đi một chuyến đến nhà xuất bản họp trước, liền hẹn mười hai giờ chờ ở đây. Hiện tại mẹ tới trễ nửa giờ, cha đã nhìn đi nhìn lại đồng hồ đeo tay ít nhất hai mươi lần, động tác rất nhỏ như vậy, không nhìn kỹ là không nhận ra.

Cha vẫn là mặt không chút thay đổi như vậy, cha cũng chỉ có lúc ở trước mặt mẹ mới có thể hơi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cách cha lo lắng cho mẹ, cho tới bây giờ không giống người khác, nội liêm và kín đáo.

Cảnh Nghiêu chủ động nói với cha: "Nếu không. . . . con gọi điện thoại cho mẹ, có lẽ trên đường kẹt xe."

Cảnh Diễn mỉm cười, trầm mặc một lát, đặt Tiểu Cảnh Mộ đang bế trong tay vào trên người thằng bé: "Con trông Tiểu Mộ, cha đi ra ngoài nhìn xem." Vừa nói đã đi ngay ra ngoài, còn dặn vệ sĩ ở trong góc tối coi chừng hai đứa trẻ.

Vừa mới đi ra cửa điện thoại di động đã vang lên, anh nhìn cũng không nhìn đã nhận ngay, cho là vợ gọi điện thoại tới, trực tiếp hỏi ngay: "A lô, Hiểu Mộc sao?"

"Cảnh tổng, là tôi, Hà Bồi Lâm." Đầu bên kia điện thoại, Hà Bồi Lâm sùng sốt một chút lên tiếng xin lỗi ngay hỏi, "Có phải quấy rầy anh hay không?"

Cảnh Diễn hơi khép mắt, trầm giọng nói: "Không sao, anh nói đi."

"Ôn Tuyền son trang của tôi chuẩn bị hoạt động thử nghiệm, muốn mời một nhà các anh tới đây chơi một chút, không biết có hân hạnh được đón tiếp ngài hay không?"

"Thì ra là như vậy, vậy chúc mừng trước nhé, bây giờ tôi còn có chút việc, như vậy đi, tôi sẽ thu xếp thời gian, đến lúc đó liên lạc với anh sau."

Nghĩ đến là chuyện về vợ anh ta, Hà Bồi Lâm cũng không tiện quấy rầy, sáng khoái nói: "Được, bất cứ lúc nào xin đợi đại giá."

Cúp điện thoại, Cảnh Diễn lại đứng ở cửa một lát, vẫn là không thấy Tô Hiểu Mộc, gọi điện thoại di động của cô cũng không có người bắt máy.

Anh nhú chân chân mày, tay cũng khẽ nắm thành quyền, cô chưa bao giờ là người không có lời nhắn nhủ như vậy, nửa giờ trước còn nói chuyện điện thoại nói sắp đến rồi, ngàn vạn lần không phải là xảy ra chuyện gì.

Bây giờ đã vào đông, tình trạng sức khỏe của cô cũng không tốt, lúc nào cũng khiến cho anh lo lắng, thật hận không thể nhốt cô ở trong nhà mới tốt.

Lúc này, có hai cô bé lướt qua bên cạnh anh, còn nói oang oang: "Vừa rồi thật sợ, cô gái kia nói ngắt xiu là ngắt xiu. . . ."

"Cũng không phải sao, thoát nhìn tuổi cũng không lớn, không biết là tình trạng gì, hi vọng xe cứu thương mau tới đây đi."

Cơ thể Cảnh Diễn trong nháy mắt cứng ngắc, động tác nhanh hơn đại não, tiến lên một bước đường đột nắm cánh tay của một trong hai cô bé, lạnh giọng hỏi: "Xin hỏi người ngắt xiu kia đang ở nơi nào?"

Giương mặt vô cùng lạnh lẽo nghiêm nghị của anh dễ làm cho người ta e ngại, cô bé run run chỉ một phương hướng: "Đang ở cửa, cổng rẽ phải." Sau đó thì thấy Cảnh Diễn như một làn gió xông ra ngoài.

Chỗ ngoặt nhà hàng rẽ phải trong ngoài ngoài vây quanh thật là nhiều người, còn có thể nghe được tiếng xe cứu thương từ xa đến gần.

Cảnh Diễn không có cách nào giữ bình tĩnh và phong độ nữa, chen mạnh vào trong đám người: "Xin cho nhường lối, vợ của tôi có thể ở bên trong, xin nhường lối cho." Đại khái là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, lông mày của anh càng nhíu càng chặt, khoảng cách ngăn ngừa, nhưng làm sao cũng không tới.

Xung quanh thanh âm hò hét loạn lên, mà anh chỉ muốn xác nhận người ở bên trong là người nào, có phải là Hiểu Mộc hay không.

Đột nhiên có người túm lấy tay anh kéo ra ngoài, anh mím chặt môi, định hất cái người cả gan làm loạn này ra, không ngờ lại nghe được: "A Diễn? Anh đi ra ngoài trước đi, là em, em ở chỗ này."

Là giọng nói quen thuộc của vợ anh.

Quay đầu lại, quả nhiên Hiểu Mộc êm đẹp đứng ở sau anh, cảm xúc thoáng căng thẳng của anh lập tức buông lỏng, gần như sắp không đứng vững.

Bước nhanh từ trong đám người đi ra, anh còn không cách nào bình tĩnh lại, nhìn kỹ cô một lát, mới lạnh lùng hỏi: "Sao không nhận điện thoại của anh? Có biết bọn anh lo lắng hay không?"

"Nói chuyện với anh xong bỏ quên điện thoại trong xe của chủ biên rồi, nơi này kẹt xe lâu quá, em bèn xuống xe đi từ giao lộ tới đây." Tô Hiểu Mộc đã quen cách quan tâm người của anh rồi, nheo mắt lại nói, "Có phải anh tưởng đó là em hay không?" Vừa rồi nghe người đi ngang qua nói, hình như là một cô gái đột nhiên phát bệnh tim, trông tuổi cũng không lớn lắm, tình trạng thật là dọa người.

"Chúng ta đi thôi." Cảnh Diễn không có trực tiếp trả lời, xoay người đi về phía nhà hàng.

Xem ra là tức giận rồi.

Tô Hiểu Mộc đuổi theo sát sao, còn khoác lên cánh tay anh thân mật nói: "Xin lỗi, khiến cho anh lo lắng, là em không tốt."

Cảnh Diễn theo bản năng mà thả chậm bước chân, suy nghĩ một chút vẫn là nói với cô: "Sau này điện thoại di động không thể quên, mới vừa rồi, làm anh sợ." Anh nói rất chân thành, sự quan tâm, lo lắng, sợ, hoặc là vui sướng, vui vẻ của anh, đều là cho một người.

Bảo anh sao không lo lắng, sao không yêu.

Người đàn ông ở trong mắt người khác hô phong hoán vũ không gì không làm được, hoàn toàn bộc lộ một mặt yếu ớt của anh ra ngoài.

Xúc động tràn đầy xông lên đầu.

Tô Hiểu Mộc ôm lấy anh thật chặt: "Em biết, xin lỗi, sau này em sẽ không thế nữa."

Cảnh Diễn cuối cùng cũng buông lỏng khuôn mặt, vỗ vỗ tay cô nói: "Chúng ta là vợ chồng, không cần nói xin lỗi, chẳng qua là em phải biết, em không phải là một người, em còn có anh, còn có Tiểu Nghiêu và Tiểu Mộ."

Như cô đã từng nói, giữa vợ chồng không cần nói cảm ơn, nói xin lỗi thì càng không cần.

Tô Hiểu Mộc đồng ý cùng gật đầu cười cười.

Nếu nói vợ chồng là một thể, thiếu người nào, vòng tròn này cũng sẽ không đầy đủ.

Đi vào nhà hàng, một đôi trai gái cũng đang chờ ở đó, Cảnh Mộ vừa thấy Tô Hiểu Mộc đã giẫy khỏi tay anh trai bình bịch chạy tới, chìa tay muốn mẹ bế, Cảnh Diễn khom lưng bế cô bé lên: "Mẹ mệt rồi, để cho cha bế được không?"

Cảnh Mộ nghiêng đầu cười một tiếng: "Thế mẹ phải hôn hôn Tiểu Mộ!"

Tô Hiểu Mộc cũng cười theo, ở trên mặt cô bé hôn "bẹp" một cái, một tay kéo chồng, một tay ôm bả vai con trai, người một nhà cùng đi vào, hưởng thụ thời gian thuộc về gia đình bọn họ.

Buổi tối, Cảnh Diễn ở thư phòng làm thêm giờ, Tô Hiểu Mộc bèn rót cà phê đưa lên cho anh.

Vừa thấy Tô Hiểu Mộc đi vào, anh đã dừng bút lại, tiện tay bỏ đồ trong tay vào ngăn kéo.

"Hừ hừ, lén lút giấu đi cái gì không để cho em biết?" Tô Hiểu Mộc đặt cà phê ở trên bàn, sau đó cả người đến gần trước người anh "chất vấn".

Cảnh Diễn kéo tay cô, cảm thấy quá lạnh, liền bọc trong tay mình: "Sao không mặc thêm quần áo? Không có chuyện gì làm thì đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nữa có một hợp đồng lớn phải ký, anh còn phải làm đến rất khuya, đừng chờ anh."

"Em cũng không ngủ được, vừa vặn ở cùng anh." Tô Hiểu Mộc lắc đầu, mặc anh kéo mình cùng ngồi ở trên ghế. Ngăn kéo còn hé mở, cúi mắt nhìn một cái là có thể thấy mấy tờ bản phác thảo ở bên trong, là mấy bản thảo kiểu thiết kế trang sức.

Trước kia cô cũng biết, Cảnh Diễn ở phương diện nghệ thuật cũng có thiên phú, chẳng qua là không thể hiện trước mặt người khác.

Trang sức anh tặng cho cô, hầu như cũng là anh tham dự thiết kế hoặc là cho ý kiến, bởi vậy loạt trang sức "Chung Ái" được sinh ra, cửa hàng châu báu chủ lực ở dưới cờ anh bán được vô cùng chạy hàng.

"Anh vẽ à? Tặng cho em sao?"

Cảnh Diễn cười nhạt trêu chọc: "Nếu là đưa cho người khác em nên khóc rồi."

Tô Hiểu Mộc không phục chuyển tầm mắt: "Em mới sẽ không khóc, đã một đồng tuổi rồi, anh cho rằng em là Tiểu Mộ à." Lời tuy như thế, trong lòng lại hết sức vui mừng.

Cảnh Diễn niết niết lòng bàn tay của cô, trêu chọc ngược lại: "Em không phải là Hiểu Mộc?" (Tiểu Mộ và Hiểu Mộc phát âm giống nhau, đều là [xiǎo] [mù])

Tô Hiểu Mộc mím môi không nói lời nào, liếc thấy bên cạnh bàn phác thảo còn để một hộp nhung tơ màu đỏ, cô cầm lên đang muốn mở ra, đã bị Cảnh Diễn kéo lại.

"Là cái gì đấy nhỉ?"

Cảnh Diễn suy nghĩ một chút, vẫn là buông tay ra: "Thôi, tự em xem đi."

Tô Hiểu Mộc mở ra nhìn một cái, bên trong là một dây chuyền bạch kim, hoa tai có chút giống rái cá biển trên trang bìa tập tranh trước kia của cô.

"Sao phải giấu?"

"Bên trong lấp thiết bị định vị, sợ em không thích, nên đặt ở đây."

Tô Hiểu Mộc ngăn ra: "Cứ lo lắng cho em như vậy?"

Cảnh Diễn ôm lấy cô, chôn mặt ở giữa cổ cô: "Lo lắng cho em, hận không được nhốt em ở trong nhà, tránh cho anh lúc nào cũng lo lắng đề phòng không được yên lòng, em nói muốn theo anh cả đời."

"Này, Cảnh tổng, anh đột nhiên buồn nôn như vậy sẽ phá hủy hình tượng... a, a, sao anh lại cần em?"

Cảnh Diễn dán ở bên tai cô thì thầm: "Ai bảo em không nghe lời?"

Tô Hiểu Mộc vừa tức vừa cười: "Được, em nghe lời, bây giờ ngoan ngoãn để cho anh đeo vòng lên, được rồi chứ?"

"Hiểu Mộc, anh không phải là muốn trói buộc em..."

"Biết, biết, em cam tâm tình nguyện, trong lòng rất vui mừng, vui mừng anh lo lắng cho em như thế..."

"Chủ nhật tuần này Ôn Tuyền sơn trang của Hà Bồi Lâm làm lễ khánh thành, nếu không chúng ta dẫn con đi chơi, ngâm suối nước nóng đối với thân thể của em cũng có chỗ tốt."

"Được! Vừa lúc rất lâu không gặp Tiểu Hi rồi, Tiểu Hà Hà cũng đầy ba tuổi rồi nhỉ, người một nhà chúng ta dứt khoát đi nghỉ một chuyến đi."

"Ừ, người một nhà."

Ở trên đời này, còn có cái gì quan trọng hơn người một nhà ở chung một chỗ?

Có vợ có con trai có con gái, đối với anh là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trong mắt

Tô Hiểu Mộc coi tập đề, từ phòng bếp trở lại phòng, đã thấy một màn làm người ta dở khóc dở cười như vậy —

Con gái Tiểu Cảnh Mộ ngồi ở trước bàn trang điểm của cô, ngón tay nhỏ mập mập cầm son môi của cô vẽ ở trên mặt, bình bình lọ lọ trên bàn cũng bị con bé mở ra, trên mặt bị nó mở mồm như câu vồng.

Thật ra thì Tô Hiểu Mộc rất ít trang điểm, cô dễ bị dị ứng, đến kem dưỡng da cũng phải chọn rất cẩn thận, chẳng qua mấy năm nay bởi vì Cảnh Diễn dốc lòng chăm sóc, sức khỏe tốt hơn trước rất nhiều, có một số trường hợp cũng cần trang điểm trang nhã một chút.

Bé gái chung quy là thích xinh đẹp, Tiểu Cảnh Mộ cũng không ngoại lệ.

Cô bé thích nhất đeo giày cao gót của mẹ, đôi chân nhỏ mập mập đi vào còn chưa đủ, nhất định phải đeo đi, đã từng ngã khóc cả buổi.

Cánh Mộ mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng rất thích bắt chước người lớn, mỗi ngày la hét con muốn lớn lên, không cho người khác nói bé còn nhỏ. Càng lớn tính tình lại càng rõ ràng, Cánh Mộ giống mẹ Tô Hiểu Mộc, nhìn mảnh mai, thật ra hiểu thấu, Cánh Nghiêu giống như cha Cánh Diễn, hiểu chuyện trầm ổn, không cần người lớn quan tâm.

Tô Hiểu Mộc ở cửa thất thần một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy con gái hắt xì một cái, cô lập tức hoàn hồn vọt vào.

"Tiểu Mộ, con thế nào rồi?" Thần kinh nhạy cảm của Tô Hiểu Mộc sắp bộc phát.

Hen suyễn có xác suất di truyền nhất định, Tiểu Nghiêu bây giờ học lớp mười cũng không có chuyện gì, cô vẫn chưa yên tâm, bây giờ đối với Tiểu Mộ càng khẩn trương, thỉnh thoảng bị cảm vặt cũng có thể khiến cho cô mấy ngày ngủ không ngon.

Cánh Mộ căn bản không biết nỗi lo của mẹ, cô hề nhíu mày quay đầu lại cười hi hi nhìn cô nói: "Mẹ, con xinh không?" Vừa nói xong lại là một cái hắt xì.

Tô Hiểu Mộc giận tái mặt, lấy quần áo thay cho cô bé trước, lại dùng khăn giấy ướt lau những thứ trên mặt cho cô bé.

Sau đó còn không nhận được đánh cái mông nhỏ của cô bé mấy cái.

"Xem con nghịch ngợm này, sau này còn dám nữa hay không? Hả?"

Cánh Mộ không rõ đầu cua tai nheo, oa oa khóc lớn.

Tô Hiểu Mộc rất ít nổi giận, nghiêm khắc với con gái như vậy lại càng chưa từng có.

Cánh Diễn từ đầu cầu thang đã nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, vội vã chạy tới, vừa thấy con gái khóc đến đáng thương, vừa cau mày vừa đau lòng.

Cuối cùng vẫn là không nhận được từ tay Tô Hiểu Mộc đón lấy Cánh Mộ, vừa lau nước mắt cho bé vừa hỏi vợ: "Em có lời gì từ từ nói, con bé còn nhỏ mà."

Anh cũng không muốn trách móc nặng nề vợ, cô tức giận như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Cánh Mộ ôm cổ cha, còn đang khụt khịt khịt, không ngừng gọi: "Cha ơi, cha."

Tô Hiểu Mộc thất thần ngồi xuống, ngẩng đầu thấy con gái đau lòng như vậy, cô lại hối hận, nhỏ giọng nói chuyện vừa rồi.

"Em có phải là quá thần hồn nát thần tính rồi hay không?" Tô Hiểu Mộc đưa tay muốn bế con gái làm hòa, cô bé không chịu để ý mình.

Cánh Diễn lắc đầu, cho cô một ánh mắt trấn an, ôm con vòng vòng trong phòng một lúc lâu, con khóc mệt, dần dần ngủ thiếp đi.

Dễ dàng nhỏ xong, nên dễ dàng lớn rồi.

Cánh Diễn đi qua, ôm cô vào trong lòng, phát hiện cô còn đang run rẩy, có chút đau lòng: "Không có chuyện gì rồi, em chỉ là quá khẩn trương thôi."

Sức khỏe của Tô Hiểu Mộc không thích hợp mang thai lắm, sự ra đời của Cánh Mộ đối với bọn họ mà nói là món quà ngoài ý muốn, bọn họ cẩn thận thêm cẩn thận, coi như trân bảo.

Cô chỉ sợ các con di truyền bệnh của mình, một cái hắt xì là có thể dọa cô trở nên như chim sợ cành cong.

"A Diễn, em thật sự sợ lắm."

"Em đừng suy nghĩ lung tung." Cánh Diễn vỗ lưng của cô, thanh âm trầm trầm có ma lực trấn an, "Gần đây Phó Tứ muốn cho đôi trai gái kia cùng học Taekwondo với Tiểu Nghiêu, bây giờ để cho Tiểu Mộ cũng đi đi, có bạn."

Nghe vậy, Tô Hiểu Mộc ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của anh, suy nghĩ thật lâu mà vẫn còn do dự.

Bé trai và bé gái không giống nhau, dù sao vẫn yếu ớt hơn một chút.

Lúc trước Cánh Diễn từng nhắc tới một lần, cô không đồng ý, lúc ấy anh cũng không kiên trì.

Anh mặc dù luôn là đáng vẻ lạnh nhạt, nhưng là rất thương con, nhất là Tiểu Mộ, như vậy anh còn bỏ được đưa con bé đi học Taekwondo, hẳn là đã cân nhắc kỹ càng.

Từ nhỏ rèn luyện tốt thân thể, đối với con là chuyện tốt.

Lần này Tô Hiểu Mộc nghe Cánh Diễn.

Ban đầu cô nghĩ, nếu là Tiểu Mộ khóc không học, cô lại đón về, cô biết mình nuông chiều như vậy không được, rõ ràng lúc trước còn nhẫn tâm đánh con rồi. Muốn con bé tốt lại không nỡ để con bé chịu khổ, trong lòng rất mâu thuẫn.

Không ngờ Tiểu Cảnh Mộ lại kiên trì được.

Tô Hiểu Mộc cùng Cảnh Diễn nhìn Cảnh Mộ ở giữa sân cùng giáo viên học kiến thức cơ bản, thay thế cho lo lắng chính là vui mừng.

"Tiểu Mộ giống như em, thực chất bên trong rất kiên cường, em không cần phải lo lắng nữa." Cảnh Diễn ôm bả vai của cô cười nhàn nhạt.

Lỗi mũi Tô Hiểu Mộc có chút chua xót, nhỏ giọng nói: "Mới không phải giống em, giống em không tốt, vẫn là giống như anh mới tốt."

Cô mới không kiên cường, nếu không phải bởi vì có anh, cô căn bản không chống đỡ nổi.

Cảnh Diễn vừa bực mình vừa buồn cười, ngón tay vuốt ve bả vai của cô nói: "Sao em không tốt? Ở trong mắt anh, em chính là tốt nhất."

Cho nên anh mới bỏ xuống tâm lý phòng bị, nguyện giao tất cả bản thân cho cô.

Hai người bọn họ đều không phải là tính cách thân mật, không giống đôi nam nữ khác thường xuyên nói lời âu yếm, Cảnh Diễn rất ít nói lời thăm dăm tình cảm như vậy.

Sau Tô Hiểu Mộc phản ứng lại, mặt đỏ rần, ngập ngừng: "Anh thật sự nghĩ như vậy?"

Cảnh Diễn than nhẹ: "Đứa ngốc."

Trai gái vốn chính là "tốt", cô mang đến cho anh, làm sao chỉ dừng lại là một chữ tốt có thể khái quát được?

PHÒNG LÀM GỒM SỨ.

Sau khi Tô Hiểu Mộc ký bán tác phẩm mới kết thúc, cho mình nghỉ một kỳ nghỉ dài hạn, cô nhớ tới rất lâu cũng không đi đụng bùn rồi, tay có chút ngứa ngáy.

Liên tiếp mấy ngày đều tới nơi này.

Cảnh Diễn nếu tan việc sớm sẽ đi đón cô.

Bản thân Tô Hiểu Mộc là họa sĩ, luôn có rất nhiều sáng tạo, lúc trước cô nặn cho Cảnh Diễn không ít đồ, thành phẩm còn rất không tệ.

Sau series trang sức, lại có người đề nghị Cảnh Diễn làm series gốm sứ.

Lần này Cảnh Diễn cự tuyệt.

Anh không muốn Hiểu Mộc quá mệt mỏi, cô thiết kế đồ cho anh, có một mình anh thưởng thức là đủ rồi.

Anh đứng ở cạnh cửa một lúc lâu, bởi vì bề ngoài quá mức xuất chúng, những người khác ở trong phòng làm gốm sứ đều không nhìn được quang ảnh mắt về phía anh.

Tô Hiểu Mộc làm rất nghiêm túc, thấy anh tới, vẫn còn làm hết sức chuyên chú ngoắc tay với anh tới cùng.

Cảnh Diễn đi tới bên cạnh cô, còn tự nhiên đưa tay lau nước bắn lên mặt cho cô.

"Anh giúp em kéo phôi, lần này em muốn làm một cái lớn." Tô Hiểu Mộc giờ ngay cái tay vô cùng bẩn thỉu lên túm anh.

Anh cũng không có ghét bỏ, cởi áo khoác ngồi xuống, mặc cô sai khiến.

Thật ra thì kỹ thuật làm gốm của Cảnh Diễn tốt hơn, chẳng qua anh ít động tay, hôm nay toàn bộ chỉ là bởi vì Tô Hiểu Mộc mở miệng.

Hai người cùng nhau làm một vật trang trí, hoa văn Hiểu Mộc thiết kế, bức tranh rất ảm cúng.

Những thứ này Cảnh Diễn không quan tâm, anh chỉ là lau mặt cho cô, lại lau tay, còn choàng áo khoác ở trên người cô, sau đó yên lặng ở một bên kiên nhẫn chờ.

Những người khác trừ hâm mộ, vẫn là hâm mộ.

Không cần núi vàng núi bạc chồng chất gì, lời ngon tiếng ngọt dỗ dành gì, chỉ là một ánh mắt quan tâm, là có thể rung động tâm hồn con người.

Trong mắt của anh chỉ có cô.

Toàn tâm toàn ý.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Tất Cả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.